DUYÊN ANH

diệu ru nước mắt

TRUYEN DAI

Mục lục

Chương 1: Nhà Văn Duyên Anh

- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18 Chương 19
- Chương 20
- Chương 21 Chương 22
- Chương 23
- Chương 24

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 1: Nhà Văn Duyên Anh

NHÀ VĂN DUYÊN ANH: ĐỜI LƯU VONG BI KỊCH

Duyên Anh tên thật là Vũ Mộng Long, sinh ngày 16 tháng 8 năm 1935 tại làng Tường An, huyện Vũ Thư, tỉnh Thái Bình. Ông học tiểu học và trung học ở Thái Bình và Hà Nội. Là một trong những nhà văn nổi tiếng của mi ần Nam trước năm 1975, Duyên Anh được biết đến như một con người nhi ầu tài, lắm tật, miệng làm hại thân! Duyên Anh thích "tháu cáy" và khích tướng đối thủ, nhưng lại rất cay cú khi bị người khách "tháu cáy".

Năm 1954, Duyên Anh di cư vào Nam. Để kiếm sống, ông đã làm mọi công việc của một thanh niên hè phố, chẳng có ngh engỗng nào nhất định. Khi thì theo một nhóm sơn đông mãi võ, khi tháp tùng đoàn cải lương lưu diễn đây, mai đó. Lại có lúc quảng cáo cho gánh xiếc rong, r à giữ xe đạp hội chợ... Sang trọng nhất là làm gia sư, dạy kèm cho trẻ con và dạy đàn ghita, sáo trúc cho những người theo học vỡ lòng nghệ thuật.

Duyên Anh làm thơ rất sớm, đến những năm cuối của thập niên 50, ông bắt đầi viết văn xuôi. Viết để thỏa mãn giấc mơ cần bút, chẳng đăng đâu cả. Mãi đến năm 1960, ông được nhà văn Trúc Sĩ dẫn tới diện kiến nhà văn Nguyễn Mạnh Côn, lúc đó đang làm chủ bút tờ Chỉ Đạo. Bài thơ "Bà mẹ Tây Ninh" - sáng tác đầi tiên của ông được đăng trên tờ báo này. Một tháng sau, thêm truyện ngắn "Hoa Thiên Lý", rầ "Con sáo của em tôi" tiếp tục có mặt trên tờ Chỉ Đạo, với lời giới thiệu bốc tới mây xanh của Nguyễn Mạnh Côn. Ngay lập tức, ông được người đọc đón nhận nầng nhiệt. Mỗi truyện được trả nhuận bút 5.000 đầng, thời đó mua được hơn một cây vàng. Nguyễn Mạnh Côn tỏ ra rất ưu ái, tận tình nâng đỡ Duyên Anh để sáng tác của ông thường xuyên xuất hiện trên văn đàn. Và đây cũng là đầi mối oan nghiệt cho cả hai sau này.

Đến năm 1961, khi ông Nguyễn Mạnh Côn rời tạp chí Chỉ Đạo thì Duyên Anh đã thành danh. Ông bắt đ'ài tung hoành làng báo Sài Gòn với nhi 'ài bút danh khác nhau: Thương Sinh, Mõ Báo, Thập Nguyên, Vạn Tóc Mai, Nã Cẩu, Lệnh H 'ò Xung, Độc Ngữ... bằng một giọng văn châm chọc, hết sức cay độc. Thời đó, có hai nhà văn làm báo mà người ta sợ nhất, đó là Chu Tử với bút hiệu Kha Trấn Ác, trong mục Ao Thả Vịt và Duyên Anh. Nạn nhân của Duyên Anh không phải chỉ toàn là người xấu, mà nhi 'ài khi chỉ là một ai đó bị ông ghét, cũng bị ông lôi lên mặt báo, "đánh" không thương tiếc! Sự kiêu căng, miệng lưỡi cay độc của ông đã gây dị ứng cho không ít người. Một nhân vật lãnh đạo chóp bu của VNCH, khi lưu vong ở Mỹ đã bắn tiếng với ông Tô Văn Lai của chương trình Thúy Nga Paris rằng: "Bảo thằng Duyên Anh câm m 'àm nó lại".

Duyên Anh được xem như tay tổ trong loại sách "xúi con nít đập lộn", với những cuốn tiểu thuyết viết v `egiới du đãng rất ăn khách như "Điệu ru nước mắt", "Sa mạc tuổi trẻ", "Vết thù trên lưng ngựa hoang". Tác phẩm của ông từng ngợi ca tay anh chị Tr `an Đại (Đại Ca-Thay) như một kẻ giang h `ômã thượng. Trong một bài phỏng vấn, tu `an báo Đời hỏi ông: Tại sao trong thời buổi nhiễu nhương lại tôn vinh một tay du đãng, sống ngoài vòng pháp luật lên tận mây xanh? Duyên Anh trả lời: "Chính vì thời buổi nhiễu nhương, không có th `an tượng cho tuổi trẻ, nên phải đi tìm cho họ một mẫu th `an tượng. Xem ra, Tr `an Đại là xứng đáng hơn cả".

Duyên Anh là người thắng thắn, yêu, ghét rạch ròi. Đã quý mến ai r à thì ông sống trọn tình, trọn nghĩa với người đó.

Năm 1978, Duyên Anh gặp lại Nguyễn Mạnh Côn trong trại cải tạo. Nhà văn Nguyễn Mạnh Côn có thâm niên hơn 40 năm là đệ tử của ả phù dung nên sức khỏe rất yếu. Biến chứng tâm, sinh lý của một con người có quá trình "phi yến thu lâm" (đọc trại cho... sang chữ "phiện, thú lắm") quá dài nên khi bị bắt buộc phải cai, cơ thể ông bị hành hạ liên tục. Do đó, sinh hoạt của ông rất bê bối, khiến đa số trại viên khác, dù có thông cảm đến mấy cũng không muốn g ần gũi, chia sẻ, trong đó có Duyên Anh. Người khác chẳng sao, nhưng với Duyên Anh, Nguyễn Mạnh Côn cho rằng đó là bội bạc. Nhi ều l ần ông Côn nói với mọi người: "Không có tôi thì đã không có Duyên Anh! Tôi mà không biên tập nát ra thì truyện của nó ai mà thèm

đọc". Và Duyên Anh đã phản ứng theo đúng tính cách kiêu ngạo của ông: "Không có "Côn Hít" thì Duyên Anh vẫn là Duyên Anh. Ông Côn giỏi sao không biến một thằng cha căng chú kiết nào đó thành một văn tài mà phải đợi đến Duyên Anh?" Từ đó, cả hai nhìn nhau tuy bằng mặt, mà không bằng lòng. Cũng chỉ có thế, ngoài ra Duyên Anh không có bất kỳ hành vi, thủ đoạn nào ác ý với Nguyễn Mạnh Côn, như lời đ`àn đại đ`ày ác ý của những kẻ thù ghét Duyên Anh sau này.

Năm 1981, Duyên Anh được trở v ềvới gia đình khi vợ và các con đã định cư tại nước ngoài. Năm 1983, ông vượt biên sang Malaysia, r à sinh sống tại Pháp, tiếp tục viết. Cùng phận lưu vong nhưng ông không tiếc lời thóa mạ những đảng phái, phe nhóm chính trị lưu manh đang hoạt động tại hải ngoại. Duyên Anh gọi bọn họ là những kẻ giả hình, những tay lừa bịp, mộng du, chiến đấu trong chiêm bao. Ông cũng lên án đám lãnh đạo, chính khách, tướng tá của VNCH toàn là một lũ vô tài, bất tướng, giàu của cải nhờ bóc lột, nhưng quá nghèo nàn liêm sỉ và nhân cách. Nhưng cho dù Duyên Anh có thế nào đi nữa, thì ông cũng là một người c ần bút, không có lấy một tấc sắc trong tay để tự vệ. Ngày 6/2/1997 ông qua đời vì bệnh xơ gan.

Các tác phẩm chính:

Đêm thánh vô cùng

Hoa thiên lý

Điệu ru nước mắt

Luật hè phố

Thẳng Vũ

Dấu chân sởi đá

Dzũng ĐaKao

Vết thù hằn trên lưng con ngưa hoang

B'ôn Lừa Ảo vọng tuổi trẻ Gấu rừng Cỏ non Ngày xưa còn bé Nặng nợ giang h'ô Mùa thu Con suối ở Mi ên Đông Danh ná truyện tuổi nhỏ Giặc cờ đỏ truyện tuổi nhỏ Nhóc tì phản động truyện tuổi nhỏ H'ôn say phấn lạ tiểu thuyết trường thiên C'âu Mơ Ánh lửa đêm tù Ánh mắt trông theo Thẳng Côn Trường cũ

Tuổi 13

Nhà tôi

Mơ thành người Quang Trung

Đàn bà

Chương Còm

Mặt Trời nhỏ

Lứa tuổi thích ô mai

Giặc ôkê

Đ à Fanta truyện

La colline de Fanta dịch bản tiếng Pháp nxb Belfond Paris

Một người Nga ở Sài Gòn truyện (1986) Nam Á, Paris

Un Russe à Saïgon dịch bản tiếng Pháp nxb Belfond Paris

Un prisonnier Américan au Viêtnam truyện nxb Belfond Paris

Hôn em kỷ niêm nhạc (1986) Nam Á, Paris

Ru tình ngất ngây nhạc

Tho tù thơ (1984) Nam Á, Paris

Em, Sài Gòn và Paris thơ

Một người mang tên Tr ần Văn Bá truyện (1985) Nam Á, Paris

Sỏi đá ngậm ngùi truyện (1985) Nam Á, Paris

B'ây sư tử lãng mạn truyện (1985) Nam Á, Paris

Quán trọ trước cổng thiên đường truyện (1987) Nam Á, Paris

Thơ của đàn bà truyện

Nhánh cỏ mộng mơ truyện

Động lòng chữ nghĩa đoản văn

Nhà tù h 'ấi ký (1987) Xuân Thu Hoa Kỳ

Trại tập trung h 'à ký (1987) Xuân Thu Hoa Kỳ

Sài Gòn ngày dài nhất h 'ấ ký, Xuân Thu Hoa Kỳ

Nhìn lại những bến bờ h à ký, Xuân Thu Hoa Kỳ

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 2

ĐẾN nửa đêm, khu phố bị bao vây. Hai chiếc xe cam nhông chặn ở đầu đường. Trên năm chục người mặc đồ trận, võ trang súng các bin nhưng không nạp đạn ùa vào ngõ hẻm. Họ đi từng tốp năm người không phải bố ráp, hỏi số gia đình mà mục đích của họ là lùng bắt du đãng.

Những bước chân chạy huỳnh huych. Những tiếng gõ cửa. Những tiếng quát tháo làm rộn vang khu phố. Gã chỉ điểm làm trọn nhiệm vụ. Chưa đ ầy nửa tiếng, người ta đã thộp cổ xược ngót hai mươi tên đ ầu trâu mặt ngựa. Có đứa chống cự. Báng súng cảnh cáo nó. Có đứa vùng chạy. Người ta rượt đuổi. Tới chỗ tối vắng, nó rút dao ra xỉa. Người ta vất vả lắm mới hạ nổi nó. Cuộc bắt người sôi nổi, h ầi hộp cho cả người đi bắt lẫn kẻ bị bắt.

Lúc ấy Tr ần Đại nằm ngủ trên căn gác xép của Bốn lơ xe. Hắn vụt thức. Hơi ngạc nhiên đôi chút, Đại ng ồi nhỏm dậy. Hắn rút điếu xì gà "Havatampa" lột bao giấy và ngậm miệng. Từ dưới nhà, Bốn lơ xe mò mẫm lên. Nó nhìn thấy điểu thuốc trên môi đàn anh chưa m ồi lửa. Bèn móc túi lấy hộp quẹt bật lia lịa. Tay nó run rẩy. Trước mặt đàn anh nó cố bình tĩnh để khỏi bị mắng là đ ồhèn. Tr ần Đại mòi thuốc. Hắn hít một hơi thật dài. Đoạn hắn nhả hết khỏi. Hương thơm quyến rũ lan tỏa kín căn gác xép. Hít một hơi nữa, nuốt quá nửa số khói vào bu ồng phổi. Tr ần Đại mới hất hàm:

- Lộn xộn gì đó?
- Thưa anh, chúng nó bắt du đãng ạ!

Tr`an Đại nhếch mép cười:

- Liệu chúng nó có bắt anh không?

Bốn lơ xe lo ngại nhìn đàn anh:

- Chúng nó đến từng nhà...

Nó chẳng dám nói hết ý. Nhưng Tr`àn Đại hiểu.

Hắn hỏi:

- Nó có đến nhà chú không?

Bốn lơ xe lắc đ`âu:

- Em không biết.

Tr`àn Đại lại rít thuốc. Tiếng chân chạy huỳnh huych, tiếng gõ cửa, tiếng quát tháo bắt hắn suy nghĩ đôi chút.

- Tụi nào đấy?

Thưa anh tụi "thanh niên chống du đãng".

Tr`an Đại nhún vai:

- Tưởng lính nhảy dù mới ngán chứ bọn thanh niên thì chú xuống cho anh ngủ thêm chút nữa đi!

Bốn lơ xe không dám cãi đàn anh. Nó ng 'à ì ngửi mùi xì gà. Tưởng nó thèm chất khói, Tr 'ân Đại đưa cho nó điếu thuốc hắn đang hút dở:

- Hút giùm anh chút chú mày. Hừ, đang đêm hút thuốc đâm say...

Bốn lợ xe trịnh trọng đỡ lấy điểu thuốc. Nó không hút mà lại dập đi.

- Chú mày chê à?
- Da không.
- Thế sao không hút?

- Dạ để... để...
- Để gì?
- Thưa anh em lo lắm a!

Tr'àn Đại phát nhẹ lên vai đàn em:

- Lo cải gì?

Bốn lợ xe bối rối:

- Em lo thẳng chỉ điểm.
- Thẳng chó chết nào đấy?
- Thưa anh nó đeo mặt nạ, lại cũng mặc đ'ôlính nên em chưa nhận ra nó. Em hứa với anh sẽ đi ầu tra nó và rạch mặt nó bằng dao cạo.

Tr`an Đại thân mật hỏi:

- Chú vẫn thích chơi trò ấy à?

Bốn lơ xe đáp:

- Thưa anh, em chỉ còn chơi trò này với những quân phản bội.

Tiếng chân chạy, tiếng chân đuổi, tiếng quát thảo, tiếng đánh đập nghe g`ân hơn. Bốn lơ xe trân trân nhìn Tr`ân Đại. Nó muốn nói một đi ều gì, lại thôi. Tr`ân Đại duc nó:

- Chú xuống đi, chừng nào chúng nó gõ cửa nhà mình hãy hay. Anh có cách "dọt" mà!

Mắt Bốn lơ xe sáng rực như mắt mèo. Nó lặng lẽ tụt xuống c`âi thang. Tr`ân Đại đứng hẳn lên vươn vai. R`ôi nghĩ sao, hắn lại ng ôi xuống và nằm dài thẳng cẳng trên sàn gác xép.

Đại rút điếu xì gà "Havatampa" khác, châm lửa hút không để ý chi tới chuyện bắt du đãng của thanh niên. L'ân đ'àu liên Tr'àn Đại trú chân tại khu phố này. Chi 'àu nay đang ng 'ài trong một "Snack bar" với nhóm đàn em, Tr'àn Đại bỗng nổi máu anh hùng. Và bây giờ, hắn phải tạm ẩn náu ở nhà Bốn lơ xe.

Nguyên do của sự nổi máu anh hùng rất giản dị. Tr ần Đại thấy một người cảnh sát lôi một bên quang thúng của người đàn bà bán hàng rong. Người đàn bà có b ầi chừng bảy tám tháng. Chị ta chỉ có mỗi tội là dám bán hàng trên via hè đã có lệnh cấm ca Tòa Đô Sảnh. Mặc d ầi chị đàn bà đã sùi bọp mép xin xỏ, người cảnh sát vì quá sốt sắng với nhiệm vụ, không tha thứ. Ông ta bắt chị đàn bà bán hàng rong quẩy gánh và c ần một bên quang thúng lôi x ềnh xệch như lôi một kẻ phạm trọng tội.

Chị đàn bà chửa đi đứng phải gượng nhẹ. Người cảnh sát không thèm hiểu. Ông ta cứ phăng phăng lôi như để trả thù những l`ân bắt hụt. Vì các chị em bán hàng rong trên via hè lớn của Sài Gòn có một hệ thống báo động đường giây. Nhác trông cảnh sát tới, người nọ nháy người kia. Cảnh sát ít khi thộp được họ.

Người cảnh sát nọ khuôn mạt l'âm lì. Tr ần Đại, nhất là đàn em của hắn, vốn rất ghét cảnh sát, Đối với du đãng cảnh sát là kẻ thù và trái lại. Đại theo rõi cảnh bắt người "trái phép" đó. Người cảnh sát cố ý lôi nhanh chị đàn bà bán hàng rong v ềbót cho xong công tác. Chị đàn bà vừa lo bị phạt vừa hấp tấp theo người cảnh sát. Chị ta vấp ngã trên hè phố. Trái cây đổ ngôn ngang. Người cảnh sát không những chẳng nhặt giùm mà còn dục chị đứng dậy mau. Chị đàn bà nhăn nhó. Đau khổ.

Tr ần Đại nâng ly bia uống ừng ực một hơi cho cạn. Hắn rời khỏi đám đàn em, lững thững bước ra hè phố. Túm lấy tay trái người cảnh sát, Tr ần Đại hỏi:

- Cảnh sát là bạn dân, thương yêu dân ghê lắm, tại sao riêng có ông ác thế?

Người cảnh sát dơ tay phải toan chụp tay của Tr ần Đại. Nhưng nhanh hơn hắn đã v ồluôn cả tay phải của người cảnh sát và nắm thật chặt khiến

người cảnh sát hết cựa quậy. Tr`àn Đại nhìn vào "Snack Bar" lắc đ`àu mạnh một cái. Bốn tên đàn em vội trả ti`ên r`ời ào ra.

- Các cậu nhặt dùm những trái cây rớt bừa bãi dùm bà này đi!

Vẫn nắm chặt tay người cảnh sát, Tr în Đại nói:

- Chú mày biết anh là ai không?

Người cảnh sát căng mắt nhìn Tr ần Đại. Ông ta thấy khuôn mặt Đại thật khôi ngô. V ầng trán cao, tuy bướng bỉnh song nhất định Tr ần Đại không thuộc thành ph ần ít chữ nghĩa. Lâu nay, người cảnh sát đã từng được các xếp khuyên nhủ, hễ gặp các "cậu du đãng" con ông cháu cha thi nên né ngay, kẻo bắt nh ầm đánh nh ầm thì hoặc các xếp sẽ phải xin lỗi xùi bọt mép hoặc cả xếp lẫn nhân viên sẽ bể n ầ cơm. Các "cậu du đãng" tung hoành ghê lắm. Có cậu lấy xe số VN của cha chú đi thanh toán một món nợ máu hoặc đi "ăn hàng". Có "cậu" mượn nhẹ súng của ông già dọa cảnh sát. Bị thộp cổ, các "cậu du đãng" chửi cảnh sát như tát nước vào mặt. Cảnh sát lậy các "cậu" hơn tế sao r ầ m ầ các "cậu" v ề Những vụ tréo cẳng ngỗng này, báo chí một dạo đã tường thuật. Người cảnh sát tuy chưa có kinh nghiệm bản thân nhưng nghe Tr ần Đại gọi mình bằng "chú mày" một cách trịch thượng thế, đâm ra gờm gờm. Ông ta dịu giọng:

- Cậu là ai, can thiệp việc của tôi làm gì?

Tr ìn Đại nhổ nước miếng vào mặt người cảnh sát:

- Thằng chó chết bành tai nghe cho kỹ...

Đại ngừng lời, hắn đưa mắt ra hiệu cho bọn đàn em. Hắn ôn t `ôn bảo chị đàn bà bán hàng rong:

- Bà quay đi chỗ khác đi!

Chị đàn bà long lanh đôi mắt biết ơn nhìn Tr ần Đại r 'ài quay gánh lên vai, rảo bước. Cảnh mã thượng đó lọt hết vào mắt đảm tuổi trẻ ng 'ài trong

"Snack bar". Họ ngưng uống, hướng hết ra via hè xem Tr ần Đại xử người cảnh sát ra sao. Bị Tr ần Đại xiết tay đau quá, người cảnh sát nài nỉ:

- Cậu buông tôi ra!

Tr'an Đại cười gần:

- Buông sao được, tao phải lấy cái tai của mày làm kỷ niệm!

Người cảnh sát thất sắc, cuống quít hỏi:

- Câu là ai? Câu là ai?

Tr'àn Đai hét lớn:

- Tao là du đãng nghe rõ chưa? Là du đãng, là du đãng, là du đãng...

Tiếng hét của Tr`àn Đại chở chất đ`ày sự phẫn uất. Hắn thù hằn hai tiếng "du đãng" như mọi người thù hằn những sự việc đã biến cuộc đời mình thành một khoảng đất hoang không ai thèm nhìn nhận.

Tr'àn Đại nhắc lại:

- Tao là du đãng, tao là du đãng, tao là du đãng, kẻ thù của xã hội bẩn thỉu, hèn hạ, ti tiện, ích kỷ và đàng điểm này. Tao đây, Tr`ân Đại đây, tao hãnh diện tao là du đãng. Nào, ra tay đi thằng chó chết!

Tr `an Đại buông tay người cảnh sát. Hắn lùi một bước và phóng một trái đấm vào thẳng mặt người cảnh sát. Vừa bị đánh đau, vừa bị sỉ nhục, tự ái của người cảnh sát bốc lên, ông ta quên hẳn chuyện du đãng... cậu. Đựa cánh tay áo chùi bãi nước miếng trên mặt, người cảnh sát nhào tới ăn thua với Tr `an Đại.

Bốn tên đàn em chực tiếp tay, Tr ần Đại né tránh và nói:

- Các chú đừng thèm chơi hội chợ. Mình anh đủ hạ thẳng chó chết này!

R'à như con sói già thừa kinh nghiệm. Tr'àn Đại vòn người cảnh sát. Quen đấm đá, hắn coi người cảnh sát như: con nai. Nhưng vì c'àn trổ tài mã thượng còn chẩu nên hắn dùng một thế võ duy đô quăng người cảnh sát. Người cảnh sát đã được huấn luyện võ nghệ tại trường nên tránh cái ngã tài tình. Chứ không, via hè lát gạch, tránh sao khỏi võ đ'àu.

Người cảnh sát rút súng toan bắn chỉ thiên để c`âu cứu đ`ông nghiệp. Khẩu súng vừa rút khỏi bao, Tr`ân Đại đã tung người tới đá vào một cái trúng tay kẻ thù. Khẩu súng văng xa. Một tên đàn em Tr`ân Đại chạy tới lượm chiến lợi phẩm nhét vào túi qu'ân.

Tr ần Đại b ồi thêm một cú đá gi ầy mõm nhọn vô cạnh sườn kẻ thù. Người cảnh sát đơn độc chịu đòn. Tr ần Đại túm ngực ông ta lôi dậy, phóng một trái đấm bạo tàn giữa ngực người cảnh sát. Ông ta gục ngã trên via hè. Tr ần Đại hạ ống tay áo, rút lưỡi dao cạo định, hoặc xin một cái tai kẻ thù hoặc rạch mặt vài nhát kỷ niệm thì có hiệu lệnh báo động. Hắn nhét lưỡi dao cạo trong ống tay áo, nhỏ một bai nước miếng nữa lên cái xác chết ngất của người cảnh sát. Đoạn hắn móc túi ngực, rút điếu xì gà "Havatampa" đưa lên miệng, lấy răng xé lớp giấy bóng bọc ngoài, ngậm vào môi châm lửa hút r ồi mới bước xuống đường.

Cử chỉ bình thản của Tr ần Đại đượm nhi ầu tính chất hiệp sĩ trên màn ảnh. Khiến các cậu tập làm du đãng thèm nhỏ rãi. Bây giờ tên đàn em đã r ồ chiếc "Rumi" và đã sang số 1. Tr ần Đại vừa nhảy lên đệm là chiếc xe gắn máy vù biến ngay. Ba tên đàn em khác biết chắc mọi người chỉ chú ý đàn anh của mình. Bèn lộn vào "Snack bar" làm những người khách mới.

Xe díp cấp cứu của cảnh sát tới lay tỉnh người bạn của họ. Đôi mắt của người cảnh sát bị đánh mở d'ần, miệng th'êu thào:

- Nó... xưng... nó... là... Tr`ân Đại...

Một người nói to:

- Nó là Tr`ân Đại hả? Đang có lệnh tập nã tên chó đẻ ấy đấy. May cho anh là nó chưa kịp rạch mặt anh! Chúng tôi có hết địa chỉ nó trú ẩn. Đêm nay nhất định lùm nó trả thù cho anh.

Người ấy sở tay lên má:

- Tr`ân Đại, tao không quên những vết rạch của mày đâu! Nó đã thành sẹo r`ài con ạ!

Từ trong "Snack bar" những tên đàn em trung thành của Tr ần Đại nhìn ra, mim cười. Một đứa búng tay kêu b ầ:

- Cho nghe năm l'ân bản "O.K. corall" nhé!

Một đứa cao hứng, đập chân hát trước:

- Gun fight at O.K. corall... O.K. corall... Your love, Your love... Keep the flame, le tit burn...

Nỏ nhớ câu nào hát câu đó. Tới khi đĩa nhạc trỗi lên, giọng chàng ca sĩ Frankie Laine chĩu nặng hận thù hát bài "O.K. Corall" nó thổi sáo theo, coi "Snack bar" như nhà riêng của nó. Ai cũng biết ba thằng này tham dự trận "xử" người cảnh sát, nhưng không ai dám ngó thẳng chúng. Chỉ nhìn trộm.

Ba tên đàn em của Tr ần Đại đợi cảnh sát "thu dọn chiến trường" xong mới chịu rời "Snack bar". Chúng gọi Taxi rông vào Chợ Lớn tìm Tr ần Đại báo cho Đại biết một tin quan trọng.

- Cảnh sát bảo có lệnh tập nã anh đấy. Mẹ kiếp, nó gọi anh là chó hoang. Chúng nó có hết địa chỉ của anh cư trú. Đêm nay nó nhất định lúm anh. Vậy tối nay anh đến nhà em Ái Hoa mà ngủ.

Tr ần Đại nghiến nát mẩu gỗ bịt ở dưới điếu xì gà "Havatampa". Nghiến chán, hắn thổi mạnh mẩu gỗ đụng cánh cửa kêu khẽ một tiếng. Tr ần Đại lắc đầi:

- Ông chú thân mến thực sư công tác với ông bố thân mến r ầ?

Bọn đàn em nghe Tr`àn Đại nói, đứng im lặng không dám hỏi han gì nữa. Mắt Tr`àn Đại đỏ ng àı. Hắn gật gù một cách bất đắc dĩ:

- Càng tốt, càng tốt, mất hết liên hệ gia đình. Ôi! cái gia đình khốn nạn, cái xã hội khốn nạn, Tr`àn Đại này lưu luyến gì đâu.

Hắn vỗ vai một tên đàn em:

- Bằng lòng chưa, chủ mình?

Tên đàn em nhếch mép cười. Tr ần Đại nguồi uất ức, hắn nói:

- Khổ nỗi tao vừa tát con Ái Hoa hai cái. Bây giờ tính sao với nó. hả Quy ền Tân định?

Quy ên Tân định cười hì hì:

- Thì đàn anh cứ nhào đại, lấy thịt đè người là chu tuốt.
- Kế của chú mình "yếu" quá. Năm Hòa Hưng đ 'ông ý không?

Năm Hòa Hưng xua tay:

- Dạ, Năm này xin anh miễn hỏi vì Năm này không có khiếu v`ê.. đàn bà. Đàn anh hỏi James Dean Hùng, hắn sành điệu hơn.

Tr`ân Đại hất hàm:

- Chú khuyên anh thế nào đây James Dean Hùng?
- Em nghĩ cảnh sát chắc chắn biết cả nhà con Hoa nữa. Anh tới đó không có lợi. Vừa bị Ái Hoa chê vừa lo chạy.

Tr an Đại phá ra cười khoái chí:

- Hay lắm, chú mày hay lắm. Vậy đêm nay Tr`în Đại này lưu vong miệt nào?

James Dean Hùng thưa:

- Em có tên đàn em rất trung thành, một thứ "chì" ở bến xe đò Vũng Tầu. Tên nó là Bốn, Bốn lơ xe. Đêm nay anh tạm ngủ đó, mai mình thu xếp sau. Hiện giờ cảnh sát biết hết đường đi nước bước của mình r ầi. Anh đ ầng ý không?

Tr`an Đại hỏi:

- Bốn lợ xe ở với ai?
- Nỏ ở một mình, ngưỡng mộ anh hết chỗ nói.

Rút điểu "Havatampa" khác, Tr ần Đại nói:

- Ù, đêm nay độ nhờ Bốn lơ xe.

James Dean Hùng bèn lấy chiếc xe "Rumi" của Quế cao, chở Tr ần Đại tới nhà Bốn lợ xe. L ần đ ầu tiên, từ ngày thoát ly gia đình sống ngoài vòng cương tỏa, Tr ần Đại mới chịu nghe lời đàn em. Hắn bảo James Dean Hùng:

- Anh không sợ cảnh sát đâu. Nhưng chi `âu chú mày anh chịu nước lép đấy. Vả lại anh cũng muốn "thưởng thức" một đêm khổ hạnh ở nhà Bốn lợ xe xem cảm giác của thằng đi trốn nó như thế nào. Dạo này anh đâm ra cay văn nghệ. Anh định viết quãng đời du đãng của mình. Anh sẽ viết rất hào hùng, rất thật, sẽ chửi vào mặt những thẳng đạo đức giả, không hiểu chúng mình sống ra sao nghĩ thế nào mà cứ bai bai cải m `ân chửi anh em mình. Chủ nghĩ sao hở Hùng?

James Dean Hùng nhìn Tr`an Đạibằng đôi mắt chiêm ngưỡng:

- Anh viết văn đấy à?

Tr ần Đại móc túi qu ần lấy ra gói kẹo "Dragée" Hắn ném cho James Dean Hùng và chỉ giữ lại hai viên. Đưa viên kẹo vô miệng, Tr ần Đại vừa nhai vừa nói:

- Viết văn chứ sao, Hùng lạ lắm ư? Cuộc sống hào hùng và đôi khi tủi nhục của chúng ta là ngu 'ch cảm hứng phong phú cho nhà văn. Tiếc thay,

bọn nhà văn chỉ biết có tụi khốn nạn chuyên bắt nạt học trò con nít để "ẫm địa", chuyện đón đường vắng để hãm hiếp nữ sinh chân yếu tay mền, rồi vềhùa với chính quyền, vơ đũa cả nắm, lên án chúng ta là bọn du đãng. Họ biết đâu, chính bọn tiểu yêu chó chết đó là kẻ thù đáng phỉ nhổ của chúng ta. Dù sao, chủng ta trót bị đời liệt vào giai cấp du đãng. Vậy hãy hãnh diện nhận danh từ đó, hãy bắt cuộc đời biết chính cuộc đời đề tiện đã dền chúng ta vào con đường du đãng...

Tr'àn Đại say sưa ca ngợi du đãng như một nhà đạo đức ca ngợi những cuốn sách luân lý. James Dean Hùng thấy khoan khoái cõi lòng. Nó hỏi đàn anh:

- Anh đã khởi sự viết chưa?

Tr'ân Đại hơi nhún vai:

- Sắp sửa r 'ài. H 'ài g 'àn đây anh được đọc cuốn "Đường V 'ề' của nhà văn Thiên Chương. Cuốn tiểu thuyết này viết v 'èdu đãng, bênh du đãng và kết tội xã hội. Nhân vật chính trong "Đường V 'ề' xưng "tôi". Hình như ông Thiên Chương đã có thời làm du đãng. Anh đọc cuốn ấy, nhi 'àu đoạn cảm động phát khóc. Tuy nhiên, cuốn tiểu thuyết ngắn quá, nói không đủ. Anh muốn gặp ông Thiên Chương bảo cho ông biết đi 'àu đó.

James Dean Hùng long lanh đôi mắt:

- Ông ấy viết báo nào?
- Báo "Hy Vong".
- Sao anh không gặp ông ấy từ h 'ài mới đọc xong truyện của ông ta?

Tr`ân Đại lắc đ`âu:

- Đối với cuộc đời, muốn thanh minh cách nào, chúng ta vẫn là du đãng. Chả hiểu lòng ông Thiên Chương có rộng rãi tựa văn chương của ông ta không? Anh ngại mình đến, ông ta sợ "không muốn giây với hủi" hắt

hủi, xua đuổi mình thì mình lại coi ông ta như kẻ thù và hết thiện cảm với tác phẩm "Đường V ề" cua ông ta.

James Dean Hùng ngơ ngác, tổ vẻ thất vọng:

- Khó quá anh nhỉ!

Tr `în Đại mim cười hết sức kênh kiệu:

- Cũng chẳng khó, để anh viết thư xem thái độ của ông ta ra sao. Dù sao, anh vẫn hứa với chú rằng, anh sẽ viết một cuốn truyện dài...
 - V'êdu đãng?
- Dĩ nhiên! Anh khuyên chú nên tìm cuốn "Đường V ề" mà đọc. Ít ra trong cuộc đời khốn nạn này cũng có một người đã hiểu chúng ta, đã biết phong phanh cái nguyên do vì đâu những thẳng cỡ Tr ần Đại bỏ rơi tương lai, bỏ rơi tuổi trẻ đi làm du đãng...

Tr`ân Đại đang "thuyết pháp" James Dean Hùng thi Bốn lơ xe lách cửa bước vào. Nó cúi đ`âu chào James Dean Hùng và Tr`ân Đại. James Dean Hùng vẫy nó lại g`ân:

- Đại ca Tr ần Đại đây, hôm nay thì chú mày rõ mặt đại ca r ồi nhé!

Bốn lơ xe khoanh tay, cung kính:

- Đàn em xin chào đai ca...
- Tr ần Đại chìa bàn tay phải. Bốn lơ xe rụt rè mãi mới dám bắt. Tr ần Đại thân mật hỏi:
 - Chú ở đây với ai?
 - Thưa đại ca, em ở một mình a!
 - Kiếm ăn khá không?

- Da, đủ sài.
- Có bị đứa nào "ếm" không?

James Dean Hùng đỡ lời Bốn lơ xe:

- Thưa anh, chú ấy coi vùng này.

Bốn lơ xe là xếp sòng bến xe đò Vũng T'àu. Ban ngày nó chỉ huy bọn lơ xe, ban đêm nó chỉ huy bọn cao b ài ngã tư quốc tế. Trước đây một năm, Bốn làm lơ xe cho hãng Nam Thải. Sau vụ đấm một người cảnh sát giữ trật tự ở bến xe hộc máu m àm để bênh một thẳng nhãi mới tập sự ngh èlơ bị người cảnh sát bợp tai, Bốn phải bỏ hãng. Cảnh sát ru àng nó nhưng nó rời bến xe Vũng T'àu đi kiếm ăn bến khác.

Cảnh sát quên nó. Một năm sau, Bốn trở v ềchốn cũ. Nỏ đã dùng dao Trung Cộng bấm một phát bay ra ba bốn lưỡi mới hạ nổi thằng Tư Thẹo ma ni ven và lên ngôi xếp sòng. Bốn không làm lơ nữa. Các đàn em đóng góp ti ền nuôi nó. Các chủ xe ki ềng mặt nó nên tháng tháng cũng dấm dúi cho nó ít nhi ều. Các gánh hát biết đi ều tìm bến Bốn lơ xe, chắc chắn khỏi gặp nạn cọp coi phỗ tu ềng. Thằng nào lớ ngớ tới vùng đất của Bốn lơ xe làm bậy, nó hạ ngay bằng bất cứ một giá nào.

Dưới trướng Bốn lơ xe, có chừng ba mươi tên đàn em dám chết vì đàn anh. Bốn không có cha mẹ. Nó lớn lên ở viện m ồcôi. R ồi một hôm, nó cảm thấy nỏ chán ghét các bà phước, nó chán ghét những mệnh phụ phu nhân hay bố thí bong bóng, kẹo cho nó và hay xoa đìu nó hỏi nó có sung sướng không, Bốn leo tường cô nhi viện, trốn ra ngoài cuộc đời thang thang. Nó tưởng cuộc đời bên ngoài dang rộng tay đón nó. Nó chẳng nghĩ chuyện ngoài đời không có những bàn tay đeo găng vờ vẫn xoa đìu nó như ở viện m ồcôi mà chỉ có những bàn chân hung bạo sẵn sàng đạp ngã những đứa trẻ lạc loài nghèo khổ, bơ vơ. Khi nó biết nghĩ, nó bị đạp ngã, Bốn mới thương các bà phước. Nó muốn trở v ềsong nó sợ tội. Vì ngày bỏ đi, nó đã ăn cấp ít đ ồcủa viên.

Bốn được tôi luyện trong cái lò tủi nhục, đói rách. Nó đã đi bán báo, đánh gi ầy, giữ xe. Bán bảo nó bị bắt nạt. Đánh gi ầy nó bị đóng ti ền nộp

chúa đảng. Giữ xe nó bị quệt ti ền. Trái tim Bốn chai lại. Thanh thép tôi đã chín. Mười tám tuổi, Bốn căm thù cuộc đời hết chỗ nói. Nó trở nên tàn nhẫn khốn nạn. Nó đánh lộn lung tung. Vào bóp như cơm bữa. Cuối cùng Bốn đi làm lơ xe. Nó vẫn nung nấu hận thù, hận thù tạo cho nó một sức mạnh ghê gớm. Bốn đấm thắng nào là thẳng ấy gục. Ghét ai, nó choảng người đó. Không c ền biết người đó là cảnh sát hay lính.

Bốn lơ xe nổi tiếng ở khu vực ngã tư quốc tế. Từ dạo được tôn làm xếp sòng. Bốn thay đổi tính nết. Nó đi ềm đạm, thương đàn em và luôn luôn chịu thiệt thòi để tỏ rằng nó cao thượng. Bốn quen James Dean Hùng trong một trường lợp rất... võ hiệp tiểu thuyết.

Đêm hôm James Dean Hùng tới rạp Hưng Đạo coi "Đại nhạc hội" lames Dean Hùng đi với hai tên thuộc hạ. Tôn chỉ của du đãng là không bao giờ xem hát chịu mất ti ần cả. James Dean Hùng móc dao con chó đưa cho người soát vé. Hành động này lọt vào mắt đàn em của Bốn lơ xe. Chúng thấy James Dean Hùng cao ráo, to con lại mặc "blouson" da, ngỡ Hùng là một "tay tổ" nên không thẳng lào dám đụng. Chúng chạy v ềgọi Bốn lơ xe.

"Giang sơn nào, anh hùng ấy", Bốn lơ xe nghe đàn em tường thuật bèn nổi máu anh chị. Nó thủ con dao Trung Cộng bấm một phát bay ra bốn lưỡi, đằng đằng sát khí vào rạp Hưng đạo tìm thẳng "bận đồda". Nhờ người soái vé chỉ điểm, Bốn lơ xe kiếm ra James Dean Hùng ngay. Nó vỗ vai James Dean Hùng, vẫy tay ra hiệu cho James Dean Hùng rời khỏi ghế ng ầ. James Dean Hùng nhếch mép cười. Bốn lơ xe nổi nóng, dí con dao Trung Công vào gáy James Dean Hùng:

- Đứng lên, thẳng cắc kẻ! Hay muốn tao bấm nút dao?

James Dean Hùng vươn vai r à nhanh như chớp nắm lấy cánh tay Bốn lơ xe, hất mạnh:

- Đừng đùa ông bạn! Dùng dao Trung Cộng cảnh sái bắt được thì rũ tù nghe!

Bốn lơ xe biết gặp tay "chì" lẳng lặng đút dao vào túi. Nó ghé miệng k ề tai James Dean Hùng nói:

- Chú nhãi con coi hát không có giấy, anh mòi chú ra khỏi rạp ngay.

James Dean dùng hỏi:.

- Ra khỏi rạp làm gì?
- Chú nhãi muốn đàn anh làm gì anh cũng chi ầu.

James Dean Hùng ngoan ngoãn đứng lên:

- Nào thì ra... Gớm, ông bạn khó tính quá.

Ném thanh kẹo "Chewing gum" cho hai tên đàn em. James Dean Hùng dặn:

- Hai chú giữ chỗ dùm anh nhé! Anh mắc h`âi chuyện ông bạn này một chút.

Bốn lơ xe cười th ầm. Nó chẳng thèm đuổi hai thẳng nhãi làm gì vội. Hạ tên "bận đ ồda" xong, nó túm cổ hai thẳng nhãi mấy h ồi. Bốn lơ xe đi trước, James Dean Hùng theo sau. Qua chỗ soát vé, nó véo khẽ cánh tay người soát giấy. Anh này nhìn Bốn lơ xe, cảm phục sát đất. Bọn đàn em Bốn lơ xe, căng mắt chiếm ngưỡng đàn anh. Bốn dắt James Dean Hùng tời bến xe, vùng đất của nó. James Dean Hùng không phản đối.

Bốn lơ xe dừng chân, hất hàm:

- Thằng cắc kẻ, lúc nãy trong rạp hát có cảnh sát tai nể đôi chút. Giờ tao trị tôi mày.

Bốn lơ xe đủ chữ nghĩa để đọc truyện kiếm hiệp, nó bị ảnh hưởng rất nặng. Bởi thế, trước khi hạ James Dean Hùng, nó khoanh tay, kênh kiệu:

- Mày ở ngõ ngách nào, tên là gì hở cắc ké?

James Dean Hùng trả lời:

- Dạ, tôi là James Dean, không có chỗ ở rõ rệt.

Bốn lợ xe cười hô hố:

- Dêm Đin à? Mày lai tây hở? Khoái quá ta, mày là kẻ thù của người Việt-Nam. A lê hấp, cởi "bộ đ`ôda" của mày ra tây lai cắc ké!

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Cởi áo lạnh lắm đại ca Bốn lơ xe ạ!

Bốn lơ xe vừa ngạc nhiên vừa thích thú:

- Mày biết Bốn hả, các ké?

James Dean Hùng xỏ ngọt:

- Bắt nạt con nít, bắt địa, lột áo qu ần ở khu này thì chỉ cỏ thằng hèn mạt Bốn lơ xe chứ thẳng nào nữa. Bộ ông bạn quen Bốn lơ xe à?

Bốn lơ xe hét lớn:

- Câm m`ôm thối của mày lại cắc ké! Ông nội của mày đây là Bốn lơ xe...

James Dean Hùng khích:

- Ông là bạn Bốn lơ xe thật đấy ư? May quá, đêm nay tôi được ông bạn chi ều chuộng. Nào ông Bốn lơ xe định chi ều gì đây?

Bốn lơ xe rút dao khỏi túi. Nó nhào tới phía James Dean Hùng. James Hùng hơi né, tiện tay chụp lấy Bốn lơ xe tặng Bốn một thế võ nhu đạo. Bốn lơ xe té nhào. James Dean Hùng phóng lại, dùng chân đè chặt lấy cánh tay phải của Bốn lơ xe. Nó đè mạnh quá, khiến Bốn đau điếng. Con dao Trung Cộng tuột khỏi bàn tay Bốn lơ xe. Nó nhoài người, ôm chân James Dean Hùng trả miếng. Ngay lúc ấy bọn đàn em của Bốn lơ xe từ rạp hát kéo ra trợ chiến cho đàn ạnh. Trông rõ thế nguy của Bốn lơ xe, James Dean Hùng nói:

- Bốn lơ xe, ông bạn bằng lòng bỏ qua chuyện này nhé!

Bốn im lặng. Nó vẫn ghì chân James Dean Hùng định cắn. James Dean Hùng bỏ nhỏ:

- Ông bạn không sợ mất mặt với đàn em à?

Bốn nghiến răng, rít tiếng nói căm hòn:

- Im m'ôm đi c'âu ké!

James Hùng cười nhạt:

- Này Bốn, tao quá tử tế với mày r à đấy. Mày chỉ còn một phút để lựa chọn hai con đường. Một là mày sẽ bị tao chơi cái trò rạch mặt bàng dao cạo và mày sẽ tiêu sự nghiệp xếp sòng, đàn em mày khinh mày như chó và mày sẽ tự tử nếu mày can đảm. Còn hèn nhát thì mày bán xới vùng này. Hai là mày nên ngoan ngoãn nghe tao, uy tín của mày, tao bảo đảm không sứt mẻ một chút nào.

Bốn lơ xe không ngờ địch thủ của mình chơi trội. Trội cả văn lẫn võ. Nó cố d`ôn hết nhân điện vào đôi mắt, nhìn James Dean Hùng xem thẳng n`ây có tướng anh hùng không. Bỗng James Dean Hùng hỏi:

- Này Bốn, mày biết Tr`ân Đại chứ?

Bốn gật đ'àu lia lịa.

- Tao là đàn em cưng của Tr`ân Đại đây.

Không hiểu hai tiếng Tr ần Đại có một mãnh lực gì mà khiến Bốn lơ xe vội vàng buông chân James Dean Hùng ra. Nó không van nài nhưng James Hùng nhấc chân, thôi đè lên cánh tay nó. James Dean Hùng cúi xuống lượm con dao Trung Cộng dắt vào tay Bốn lơ xe và nâng nó dậy. Bốn lơ xe ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh không hạ Bốn lơ xe?
- Hạ làm gì?

- Hạ Bốn lơ xe, anh nổi tiếng liền.

James Dean Hùng phủi bụi áo Bốn lơ xe:

- Tôi không thù hằn gì Bốn lợ xe cả.
- Nhưng nó đa xỉ nhục anh!
- Nhằm gì, tôi khoải "kiểu chơi" của nó lắm.

James Dean Hùng phát khẻ vào mông Bốn lơ xe dục:

- Thôi đàn em của Bốn tới kia kìa, liệu lời mà giới thiệu nghe Bốn.

Bốn nao nao tâm h`ôn. Trong quãng đời du thủ du thực của nó, nó chưa từng gặp một địch thủ nào mã thượng như James Dean Hùng. Thường thường những thẳng "trội" hơn Bốn, đ`âu đối sử với Bốn, hết sức tàn nhẫn. Riêng James Dean Hùng... Bốn chớp mắt thật mau.

Đàn em Bốn vừa kịp tới. Bốn lơ xe quát:

- Chào đại ca James Dean Hùng đi tụi bay!

Bọn đàn em Bốn lơ xe tưởng ra chào mừng chiến công mới của đàn anh. Không dè chúng gạp sự bất ngờ trên sức tưởng tượng của chúng. Bốn lơ xe giải thích:

- Tụi bay lạ hả? Người nhà tao nhận l'âm. Đại ca James Dean Hùng muốn rõn tao chơi. Hà, hà, suýt nữa thì bị đại ca cho ăn đòn...

Bọn đàn em cúi đ`àu chào James Dean Hùng. Mim cười cởi mở rất đàn anh, James Dean Hùng nói:

- Anh em cả mà, các chú vô coi hát đi.

Bốn lơ xe tiếp lời James Dean Hùng:

- Đại ca nói đúng, tụi bây vô coi hát đi đặng tao với đại ca kiếm quán nhậu nhẹt tán chuyện chơi.

Bọn đàn em rắm rắp vâng lời. Nhưng chúng đi được mười bước, Bốn lơ xe gọi giật:

- Ê tụi bay săn sóc hai người em của đại ca nghe! Biểu họ, chút nưa đại ca vô.

Chờ bọn đàn em khuất hẳn, Bốn lơ xe quỳ xuống lạy James Dean Hùng:

- Em vô lễ mong đàn anh tha thứ.

James Dean Hùng lại phải nâng Bốn lơ xe đứng dậy:

- Đừng kiểu cách quá Bốn lơ xe. Gọi tôi là James Dean Hùng đủ r ซi.

Bốn lợ xe vẫn khúm núm:

- Em đâu dám.

James Dean Hùng vỗ vai Bốn khen ngơi:

- Tôi chưa thấy tay xếp sòng nào "thức thời" như chú! Đây là một kinh nghiệm lớn cho chú, một bài học "du đãng" thiết thực nhất. Khi c`ân xuống nước, cứ nhịn. R`ãi sẽ mài móng vuốt phục thù sau. Nếu nông nổi, khư khư anh hùng rơm trước bạo lực thì chỉ tổ tiêu ma sự nghiệp.

Bốn lơ xe được James Dean Hùng dậy dỗ, lắng tai ghi nhận. Nó cũng khen James Dean Hùng:

- Em chưa thấy ai cao thượng như anh. Trong đời du đãng của em l'ân đ`âu tiên em gặp đàn anh để tôn thờ. Thưa anh em xin nhường chức xếp sòng vùng này cho anh.

James Dean Hùng xua tay:

- Chú đừng nghĩ thể. Được quen chú tôi hài lòng lắm. Chú cứ tiếp tục trông nom anh em. Nhưng tôi khuyên chú một đi ầu...

Bốn lơ xe lễ phép:

- Thưa anh dậy đi `âu chi?

James Dean Hùng đáp:

- Trước nhất, chú bỏ lối khách sáo đi đã. Đi ầu tôi khuyên chú là đừng bao giờ bắt nạt những kẻ yếu hèn, đừng bao giờ sinh sự với những kẻ không sinh sự với mình. Bất đắc dĩ mới đánh lộn. Càng những kẻ cắc ké chửi mình, càng nên nín. Nhưng trước sự bất công, trước uy quy ền của bạo lực, biết mình đủ sức chơi thì bằng giá nào cũng nên can thiệp. Hào hiệp ở đó, danh dự ở đó. Và cuộc đời se không khinh bỉ du đãng nữa cũng ở đó.

Bốn lợ xe im lặng học hỏi. James Dean Hùng tiếp:

- Tôi để chú một thời gian "hành sự" nếu chú thực hiện đúng lời tôi, tôi giới thiệu chú với anh Tr`ân Đại.

Bốn lơ xe sáng rực đôi mắt. Nó nắm chặt cánh tay James Dean Hùng, hứa:

- Đàn em sẽ tuân lời anh dậy. Xin phép anh bắt đ`âu từ giờ cho đàn em xưng tụng anh là đàn anh.

James Dean Hùng chưa kịp nói năng gì hơn, Bốn lơ xe đã rút dao, bấm nút tách một cái. Lưỡi dao sáng loáng bật ra. Bốn rạch khẽ vào ngón tay chỏ. Nó đưa con dao cho James Dean Hùng, ngửa bàn tay phải để máu nhỏ giọt vào giữa lòng bàn tay.

Bốn lơ xe ngước nhìn James Dean Hùng:

- Anh cho em th'è

James Dean Hùng chìa ngón tay chỏ, rạch khẽ lưỡi dao trên làn da. Nó đợi máu trào mới cho nhỏ giọt vào lòng bàn tay phải của Bốn lơ xe. Sau dó

James Dean Hùng ngậm ngón tay vô miệng để máu ngừng rỉ. Bốn lơ xe lè lưỡi liếm vũng máu nhỏ giữa lòng bàn tay. Nó nói:

- Từ phút này, anh bảo lao đ`ài vào chỗ chết, em sẽ tình nguyện chết vì anh.

James Dean Hùng dìu nó đi ra phía có ánh sáng. Hai tên du đãng đã liên kết. James Dean Hùng thổi vào tâm h 'ân Bốn lơ xe một lu 'âng gió "chính nghĩa" cũng như trước đây, Tr 'ân Đại đã thổi vào tâm h 'ân nó. Bốn lơ xe nhắc lai lời hứa của James Dean Hùng:

- Bao giờ em được gặp đại ca Tr ần Đại?

James Dean Hùng trả lời:

- Chú yên chí, tình cờ một hôm nào đấy, Tr ần Đại sẽ viếng chú.

Sau đêm đó, Bốn lơ xe liên lạc với James Dạn Hùng thường xuyên. Nó giấu chuyện bị James Dean Hùng hạ, vì James Dean Hùng dặn nó phải dấu kín. Từ buổi gặp James Dean Hùng, Bốn thấy con người du thủ du thực của nó lớn hẳn lên. Nó ra lệnh cấm đàn em không được "bắt địa" học sinh và trêu chọc đàn bà con gái. Một vài tên đàn em lén lút làm hỗn, Bốn trừng trị thẳng tay. Nó học đòi James Dean Hùng lấy dao cạo rạch mặt đàn em và tước đoạt quy ền anh chị. Hình phạt của Bốn lơ xe nghiêm ngặt quá, đàn em đứa nào cũng ngán. Chúng ít lộng hành. Và khu ngã tư quốc tế tự nhiên, nạn du đãng ít đi. Không ai hiểu tại sao nữa.

Bốn lơ xe cảm phục lòng cao thượng của James Dean Hùng, nó chuyển hướng "hành sự" hy vọng sẽ được gặp Tr`ân Đại, một th`ân tượng du đãng mà báo chí nhắc nhở tới luôn, một tay đàn anh trong làng, dám thách thức cảnh sát. Ngày tháng trôi qua, Bốn lơ xe vẫn chưa thỏa ỷ muốn. Mãi tới một buổi ch'àu, James Dean Hùng phóng xe "Rumi" vào ngõ nhà Bốn lơ xe kêu một thẳng nhãi đi kiếm nó v 'ègặp Tr'ân Đại, ni 'ân ao ước của nó ấp ủ bấy lâu này mới được thành tựu.

Dưới mắt Bốn lơ xe Tr ần Đại chỉ là một công tử con nhà giàu. Đại ăn mặc sang trọng quá. Qu ần áo may ở "Văn Quân" gi ầy đỏng ở "Trinh", thắt

lưng "Hít Cốc", đ 'ấng h 'ô "Oméga". Tr 'ân Đại rất đẹp trai. Giá không có James Dean Hùng, Bốn lơ xe không biết gã công tử bảnh bao bang đứng trong nhà nó lại là một du đãng ngoại hạng. Và giả gặp Tr 'ân Đại ở bến xe đò Vũng T 'âi một mình, ngứa mắt, Bốn lơ xe chắc phải "bắt địa" và r 'ài sẽ ốm đòn...

Bốn lơ xe được Tr ần Đại thân mật hỏi han lấy làm xấu hổ ghê lắm. Đối với Tr ần Đại và James Dean Hùng, nó chỉ là một thứ Mạc Rô hạng bét 1 vừa vô học, vừa nghèo, vừa bất tài. Vậy mà, cư xử cùng đàn em, Bốn lơ xe luôn luôn phách lối, chửi th ề, dọa nạt. Bốn lơ xe vừa thoát khỏi miệng giếng, nó nhìn Tr ần Đại, đôi mắt chan chứa tình cảm và sự kính mộ.

Bốn lơ xe ngượng ngập, may quá, James Dean Hùng đã trả lòi giùm nó. Tr ần Đại hỏi:

- Chú vào trại tế b`ân làn nào chưa?
- Da, thưa đại ca chưa a!

Tr`an Đại nhăn mặt:

- Này chủ Bốn đừng gọi anh là đại ca nữa. Cứ coi anh như anh cả là đủ r ồi. Nhường hai tiếng đại ca cho quân trộm cắp. Chúng ta không ăn trộm, ăn cắp, chú nhớ chưa?

Bốn lơ xe đáp:

- Thưa anh em nhớ.
- Hùng hay nói với tôi v ềchú. Có chú tôi mừng lắm.
- Cám ơn anh.
- Dạo này chúng nó bắt du đãng, khu của chú bị bố l'ân nào chưa?
- Thưa anh mới bị một l'ân.
- Có anh em nào bị thộp không?

- Dạ không. Khu này không có tên nào dám chỉ điểm và lũ đàn em không phản bôi nên chúng nó có bố ráp cũng vô ích.

James Dean Hùng nói rõ lý do Tr`àn Đại viếng nhà Bốn lơ xe. Nó mừng quýnh. Nó mua bia, cua nướng, chả, thiết đãi Tr`àn Đại. Khi Tr`àn Đại ăn uống, Bốn lơ xe phục dịch như một tên h`ài. Nó quả quyết:

- Nhà em nghèo không có giường nệm thơm tho, nhưng anh nghỉ đêm tại đây, em hứa không đứa nào dám phá giấc ngủ của anh.

Tr ần Đại dập điếu xì gà "Havatampa" nhếch mép cười nói đủ nghe:

- Không dứa nào dám phá giấc ngủ của anh!

Lúc này tiếng quát tháo, tiếng chân đuổi trước nhà Bốn lơ xe, Tr ần Đại vẫn nằm im. Hắn nghe rõ tiếng gõ cửa nhà Bốn lơ xe và tiếng người hách dịch gọi:

- Bốn, mở cửa cho thanh niên xét số gia đình!

Bốn lơ xe không trả lời. Tr ần Đại ng ồi dậy, lấy gi ầy mang. Vừa thắt nút giày hắn vừa thương Bốn lơ xe. Bốn nh ầm to. Đàn em nỏ đã phản nó r ồi. Mang gi ầy xong, Tr ần Đại đứng lên, mặc qu ần áo. Hắn đẩy cửa số của căn gác xép chui đ ầu nhìn ra ngoài. Tiếng kêu gọi Bốn không dứt:

- Bốn, mở cửa đi, mày không thoát đâu?

Bốn vẫn im lặng. Tiếng goi chuyển thành lời buộc tôi:

- Mở cửa đi Bốn. Ra hàng thì mày khỏi đi Nông Sơn. Không mở cửa chúng tao tông cửa vô tóm cổ mày du đãng ạ!

Bốn lơ xe thận trọng leo lên c'àu thang. Nó thấy Tr'àn Đại đã mặc qu'àn áo tươm tất. Nước mắt nỏ ứa ra. Bốn lơ xe mếu máo:

- Em đáng tội quá...

Tr`ân Đại ngậm điểu xì gà chưa mòi lửa. Hắn lấy điểu thuốc khỏi miệng nhe nhàng hỏi:

- Tội gì?

Bốn lơ xe đưa tay quệt nước mắt:

- Tôi chúng nó quấy r`ây anh...

Tr'àn Đại an ủi nó:

- Đâu phải lỗi tại chú. Chú chẳng có tội gì cả. Hãy nghĩ cách đối phó với chúng nó đi.

Bốn lơ xe ấp úng:

- Còn... anh...

Tr`ân Đại hỏi:

- Có lối lên mái l'âu không?
- Thưa có.
- Chú chỉ dúm anh.

Bốn lơ xe bước hẳn lên gác xép. Trong khi đó, tiếng nói của thanh niên chống du đãng quyết liệt hơn: ';

- Chúng tao cho mày năm phút để suy nghĩ. Quá năm phút không mở cửa, vào tóm cổ mày nghe chưa, du đãng!

Bốn lơ xe không thèm nghe. Nó chỉ lối leo lên mái gác xép cho Tr`ần Đại. Nó nài nỉ:

- Xin anh tha thứ.

Tr`ân Đại nắm chặt tay nó:

- Chú không cỏ lỗi thì tha thứ cái gì?

Nhưng Bốn lơ xe cứ khẳng khẳng:

- Xin anh tha thứ, em có lỗi nhi ầu...

Tr'àn Đại đành làm vui lòng nó. Bốn lơ xe nghẹn ngào nói:

- Nếu em sống, phải làm du đãng đến già mới bình tĩnh nổi như anh.

Tr`an Đại ngạc nhiên:

- Chú nói gì? Sống chết sao?

Bốn lơ xe đã ráo nước mắt. Giọng nó trở nên can đảm lạ thường. Nó bước d'ân tới c'âu thang, đoạn quay mặt lại trả lời Tr'ân Đại:

- Em không để chúng nó bắt em đâu.
- Bốn lơ xe chú đừng li ều!

Bốn lơ xe cởi phanh khum áo. Nỏ ngạo nghễ:

- Anh đã gọi em là Bốn lơ xe. Như thế đủ lắm r à. Ít ra kẻ vô học vô tài là em cũng xứng đáng để sau này anh nhắc tới bằng ba tiếng Bốn lơ xe...

Trần Đại mím môi suy nghĩ. Bốn lơ xe dục hắn:

- Anh nói anh cỏ cách "dọt", Bốn lơ xe hèn mọn này bớt lo dùm anh. Giờ mời anh leo lên mái gác đi!

Tr an Đại bủng tay tách một cái:

- Bốn lơ xe, anh khuyên chú...

Tr`ân Đại chưa dứt hết câu, tiếng đập cửa thình thình và lời nhắc nhở Bốn lơ xe vọng lên căn gác xép:

- Du đãng Bốn, thẳng khốn kiếp, còn có hai phút nữa thôi đấy!

Bốn lơ xe dục Tr`ân Đại:

- Anh "vù" đi anh...
- Còn chú?
- Em ở lại.
- Để bị bắt à?
- Không, để cho chúng nó biết Bốn lơ xe không dễ bắt như chúng nó tưởng.
 - Chú định trổ "ngóm" gì?
 - Trước tiên em "xử" thẳng chỉ điểm!
 - R'à sau?
 - Em sống mái, với tụi nó.
 - Chú sẽ chết!
 - Em muốn chết anh hùng.

Bốn lơ xe không kéo dài chuyện nữa. Nhanh như vượn nó tụt xuống c`âi thang, kéo sập cánh cửa lên l`âi, khóa chặt lại r`ài nó ném chìa khóa vào lu nước. Bốn lơ xe ghé miệng vô khe cửa lên l`âi, nhắc Tr`àn Đại:

- Cùng lắm anh hãy "dọt". Còn không anh cứ nằm ngủ mai thằng Bổn bù loong hẹn lại em. Nó đúng hẹn lắm. Em thương nó lắm. Nhờ đàn anh dậy dỗ nó. Chìa khóa em dấu trong lu nước.

Tr ần Đại không đáp. Bốn lơ xe nhào tới g ần cửa ra vào. Nó ép tai sát vách gỗ, nghe ngóng. Một anh thanh niên chống du đãng hỏi:

- Mày bảo h'ấi chập tối thẳng nào đưa thẳng nào tới gặp thẳng Bốn?

Người bị hỏi trả lời:

- James Dean Hùng!

Bốn lơ xe giật mình đánh thót một cái. Nó nghiến rang, nắm chặt hai tay đến nỗi các đốt ngón tay chuyển động kêu răng rắc. Bốn uất nghẹn chỉ rít khẽ được mấy tiếng:

- Thằng chó đẻ!

Nó rút con dao Trung Cộng khỏi túi qu'ần, th'ầm rủa:

- Tám mỏ lết, đ 'ôphản phé, mày sẽ biết tay đàn anh mày!

Thanh niên vừa hỏi Tám mỏ lết, lại cật vấn:

- James Dean Hùng nào?
- Đàn anh của Bốn lợ xe.
- Nỏ cũng ở bến xe à?
- Không, nó ở khu khác, "chì" hơn Bốn lợ xe.
- Nó chở thẳng nào mày biết không?
- Hình như Tr'àn Đại.
- Tr`ân Đại là thẳng nào?
- Tôi không rõ.
- Thật chứ?
- Dạ thật.
- Nó chở bằng gì?

- Xe xì cút tơ.
- Mày chắc thẳng Bốn lơ xe có ở nhà hả?
- Chắc.
- Sao mày dám chắc?
- Chạp tối Bốn lợ xe sai tôi đi mua la de mời khách mà.
- Khách là thẳng Tr`an Đại hả?
- Da.

Người thanh niên khác dơ đ 'âng h 'ôcoi r 'ài nói:

- Hết năm phút. Gọi nó đi b 'ô Hi 'ên!

Hi ên là thanh niên ốp Tám mỏ lết, trả lời:

- Đợi cảnh sát tới, mình tông cửa vào mới đúng luật.
- Bao giờ cảnh sát tới?
- Sắp sửa.

Bốn lơ xe lợi dụng thời gian chờ cảnh sát của thanh niên chống du đãng để chuẩn bị đối phó. Nó dứt c ầi chì ném xuống rãnh.

Bốn tháo luôn cả bóng bèn điện đút vào xó tối. Nó kiếm cái đèn bấm, dắt cạp qu'ần, thủ thanh sắt nhỏ, dài dựng k'êcửa. Xong đâu đó, Bốn lên tiếng:

- Chúng mày còn đợi gì chưa tông cửa?

Nó phá ra cười rũ rượi:

- Bộ chúng mày sợ cửa tao gài lựu đạn hả? Hết năm phút r`à đó những thẳng cắc ké!

Người thanh niên chống du đãng chửi bới:

- Rán chờ chút nghe Bốn, đời mày kể như lúa r à con ơi!

Bốn g`âm vang như tiếng rống của sư tử:

- Tông cửa đi. Tao chờ cắt thịt hôi thối của chúng mày. Tông cửa đi bọn cắc ké! Bọn cậy đông ăn hiếp người, tông cửa đi chúng mày sẽ biết đời thắng nào lúa trước!

Tr`àn Đại nghe Bốn lơ xe tỏ chí khí. Hắn lắc đ`àu, thở dài. Bên ngoài, tiếng chửi bới không kém ph`àn sôi nổi. Bốn thôi trả đũa. Nó đứng lùi lại, cách cửa năm thước. Tư thế đó Bốn lơ xe cho rằng rất lợi. Hễ bên ngoài tông cửa đi vào là mắc bẫy của nó.

Bốn lợ xe khiệu khích:

- Sao chưa tông cửa bắt tao đi? Bộ chúng mày gờm Bốn lơ xe hả, bọn khổn nan!

Một người thanh nên chống du đãng trả lời:

- Đừng vội vàng tên lơ xe thô bỉ. Mày cứ yên tâm r ãi cái tròng sẽ tròng vào cổ mày và mày sẽ bị lôi x ênh xệch như con chó chạy rông ngoài lộ...

Bốn nổi giận. Nó vớ hòn gạch, ném mạnh vào cánh cửa. Bên ngoài, một loạt cười khoái chí tiếp đón viên gạch trút hận của Bốn lơ xe. Nó chửi th'ề luôn m'ần. Khiến một người thanh niên khác phải "đáp lễ":

- Đ 'ôlơ xe, mày sẽ đi Nông Sơn con ạ! Người ta sẽ rút hết máu du đãng trong người mày ra và sẽ chích máu heo vô thân thể mày. Mày sẽ biến thanh đ 'ôheo, lơ xe a!

Bốn đứng một chỗ không yên. Sự căm phẫn làm nó muốn di chuyển. Bốn thét: - Bon chỏ đẻ, có giỏi tông cửa vô coi!

Một bàn chân đạp rình một cải đáp lời thách thức của Bốn lơ xe. Nhưng cửa gài kỹ nên không bị tông. Bốn nín thở, nó nhẹ nhàng bước tới phía cửa, cần thận rút cái then ra. R tà nó lui vè chỗ cũ. Nó không quên mang thanh sắt theo. Bố trí xong xuôi, Bốn lơ xe chửi bới om xom:

- Bon chó đẻ, vô đi chứ!
- Để mày sống thêm vài phút nữa Bốn lợ xe ạ!
- Bọn chó đẻ không dám vô à?
- Chưa thèm vô.

Bốn lợ xe cười khanh khách:

- Ông nội chúng mày sống lại, cho ăn hủ tíu, biểu chúng mày vô cũng không dám vô nữa là...
 - Lo xe, hãy coi chừng!
 - Vô đi bon chó đẻ! Tao chờ chúng mày mà...

Nghe Bốn lơ xe phách lối quá, đám thanh niên chống du đãng nổi sùng. Một người đạp mạnh cửa cái nữa. Cánh cửa bật tung. Người thanh niên đó ngã chúi vào trong. Bốn lơ xe lợi dụng trong tối, nhảy lại đá bốp một cái trúng cạnh sườn kẻ thù. Nó tủm áo đối thủ, dựng lấy làm cái mộc đỡ đòn cho nó.

Bốn ra đi `âu kiện:

- Chúng mày nhào vô tao đâm chết thẳng này! Nó rút dao bấm tách một cái. Lưỡi dao bật ra sáng loáng. Bốn lơ xe dí sát gáy người thanh niên thất thế: đứng im, mày nhúc nhích tao bấm li ền. Bốn lơ xe không nói láo bao giờ. Mày nghe chưa!

Bốn ấn lưỡi dao thêm chút nữa. Người thanh niên hoảng h 'cn:

- Tao nghe r'ài.
- Cấm mày không được xưng tao. Nói lại nghe coi thẳng chó đẻ.
- Tôi nghe r'ài.
- Chưa được.

Em nghe r'à.

- Chưa được.
- Con nghe r'ài a!

Bốn bắt người thanh niên đứng im. Nó nhảy vèo một cái tới cửa đóng sập lại, gài then như cũ. Đám thanh niên ở ngoài chưa kịp có phản ứng gì. Vì Bốn lơ xe hành động chớp nhoáng và cũng vì vậy đ ầng bọn đã lọt bẫy của Bốn. Bốn lấy đèn bấm rọi thẳng vào mặt đối thủ:

- Bốn lơ xe không giết mày đâu. Nhưng nếu mày nhích lưỡi dao này sẽ xả đống thịt hôi của mày ngay lập tức.

Người thanh niên thất thế nín thinh. Bốn lơ xe biết chắc rằng nó chỉ hoa lưỡi dao trước mặt đối thủ một lần thôi là đối thủ của nó sẽnhụt "chí khí". Nó để người thanh niên đứng chết dí một chỗ, Bốn lơ xe lùi v ềlu nước xắn ống tay áo, thò tay vào lu nước tìm cái chìa khóa. Sau đó vẫn âm th ầm lủi trong bóng tối, Bốn lơ xe tới c ầu thang. Nó trèo lên rất khẻ, mở ổ khóa và nâng cánh cửa gác xép. Bốn lơ xe không gây một tiếng động nhỏ nào nên người thanh niên cứ tưởng kẻ thù đang đứng sau lưng mình. Bởi vậy Bốn mới đủ thì giờ vẽ lại chiến thuật.

Nó rút đèn bấm quệt một vệt ánh sáng kiếm Tr ần Đại.

Bốn ngạc nhiên đến rụng rời. Nó thấy Tr ần Đại dựa lưng vào cửa sổ, đương phì phèo điếu "Havatampa". Bốn lợ xe gọi khẽ:

- Thưa anh...

Tr`ân Đại bước nhẹ đến g`ân. nói nhỏ: - Gì thế chú? - Mời anh xuống gấp! - Đi "đường bộ" à? - Vâng, khỏi "nhảy dù". - Chú chắc chứ? - Dạ, em có mộc r à. Thôi, mời anh xuống gấp kẻo con vật hy sinh của em nó thoát lưới. Bốn lợ xe nhảy vèo xuống trước. Nó tủm cò áo gáy người thanh niên doa: - Mày muốn chết không? Người thanh niên lắc đ'àu:. - Tao với mày không thù, không oán sao mày tiêu diệt tao? - Người ta thuê tôi. - Thuê mày bao nhiêu? - Thuê từng tối. - Nghĩa là chúng mày đi bắt du đãng vi chúng mày c'ân ti 'ên chứ chẳng phải vì xã hội mà diệt du đãng hả? - Mày nói đúng. Bốn lơ xe lơ bỗng hét lớn:

- Câm m 'âm lại!

Tr'àn Đại đã đứng cạnh nó. Vỗ vai Bốn lơ xe, Tr'àn Đại nhỏ nhẹ:

- Gì thế chú?
- Thưa anh, xin phép anh, em dậy thẳng chó để này bài học.

Tr`àn Đại gật đ`àu. Lúc ấy, bên ngoài, đám thanh niên chống du đãng đã có phản ứng. Họ s`àm sì bàn tán. Một người nói:

- Bốn lơ xe, mày mà đụng đến một sợi lông chân nào của bạn tao, tao sẽ lột da đ`àu mày!

Bốn lơ xe nhìn Tr ần Đại. Nó nhe răng cười. Trong bóng tối, hàm răng trắng hếu của nó có một vẻ gì dễ sợ. Bốn lơ xe không thèm trả lời. Nó rút dao bấm tách một cái r ầi dí vào gáy người thanh niên:

- Nói đi thằng chó đẻ, cái gì đang cọ trên da thịt mày?

Người thanh niên run rây:

- Con... dao...
- Con dao dùng để làm gì?
- Tôi không biết...

Bốn lơ xe rạch khẽ mũi dao trên làn da gáy của người thanh niên. Khiến anh ta rùng mình.

- Nói lại đi "Thưa ông con không biết".

-...

- Nói đi!
- Thưa anh...

- Tao biểu mày nói "Thưa ông du đãng Bốn lơ xe..." Nhanh lên tao không thức cả đêm dậy mày được.
 - Thưa ông du đãng Bốn lơ xe, con không biết ạ!

Bốn lợ xe lại hỏi:.

- Mày muốn chết không?
- Thưa ông, không ạ!

Vậy phải nghe lời tao.

- Da.
- Mày khóc 'âm lên đi...

Người thanh niên thắc mắc:

- Thưa ông khóc làm gì?
- Khóc để sống. Thứ hèn hạ như mày muốn sống thì phải khóc chứ đâu xứng đáng cười ngạo nghễ trước tử th`ân.

Tr ần Đại nghe Bốn lơ xe xài văn chương "cải lương", súyt phì cười. Hắn cố nín để coi đàn em dở trò "văn nghệ". Bốn lơ xe có thể, đã biểu diễn vài đường đấm đá nếu nó không đứng trước mặt Tr ần Đại. Nó hi ền khô thích nói văn hoa hơn là dùng quả đấm. Thành thử, hình ảnh thô bạo của nó chợt mờ đi trong trí óc của người thanh niên chống du đãng.

- Mày bă1ng lòng khóc để sống chứ?
- Da.
- Vậy khóc đi!
- Khóc thế nào?

- Tùy mày.

Người thanh niên bỗng ôm mặt rống lên:

- Con lạy ông... Ôi trời đất ơi... Ông tha chết cho con...

Bên ngoài, đám thanh niên chống du đãng hoảng h`ân, Người thanh niên la to hơn:

- Ôi trời ơi! Ông tha chết, ông tha con ông Bốn lơ xe ơi!...

Môt giong nói vong vào:

- Ngải, Ngải! Anh làm sao thế?

Người thanh niên bị Bốn lơ xe thộp cổ, đáp:

- Tôi sắp bị giết! Các anh cứu tôi với...

Bốn lợ xe khen Ngải:

- Tao chưa dậy "bài" mà sao mày đã "thuộc vở" của tao. Thẳng này tài dzách đa! Cứ vậy la lớn đi mậy!

Ngải hiểu rõ tình thế, anh ta tin răng Bốn lơ xe dùng anh để thoát thân chớ không nỗ giết mình nên Ngải rất binh tĩnh khi c`âu cứu. Nghe lệnh Bốn lơ xe, Ngải diễn xuất.

- Các anh cứu tôi với...

Giọng nói khác nói với Bốn lơ xe:

- Bốn lơ xe, mày "đi àu đình" không?

Bốn lợ xe chưa thèm trả lời. Câu hỏi được lập lại:

- Bốn lơ xe, mày "đi àu đình" không?

Bốn gật gù ra chi ều đắc ý. Nó lên tiếng:

- Đi `âu đình giá nào?
- Mày thả bạn tao ra, chúng tao tha mày đêm nay...

Bốn văng tục đủ cho thanh niên Ngải nghe. R 'ài nó cười hô hố:

- Chúng mày ngây thơ thế?
- Ngây thơ sao?
- Thả thằng Ngải trước để chúng mày dễ thộp cổ tao à? Đ. m. ông biết rõ chúng mày quá mà... Chúng mày chỉ cậy đông người, cậy có súng, cậy có chính phủ chứ chúng mày đâu có anh hùng như chúng ông. Lời hứa của chúng mày là lời hứa cho trẻ con ăn cá rô sống. Nói cho chúng mày hay, Bốn lơ xe là du đãng thật đấy. nhưng ông dám giữ lời hứa và dám chết lắm à!

Bốn nói dứt câu, nó hoa dao dục thanh niên Ngải:

- M'ân tu 'âng đi mày!

Thanh niên Ngải la 'âm!

- Ői! Ői Các anh cứu tôi...

Bên ngoài, giọng nói bớt kiêu căng:

- Bốn, mày muốn đi `âu kiện gì?
- Tao không muốn đi `âu kiện.
- Vậy mày muốn gì?
- Tao muốn... muốn... thịt thằng Ngải!
- Thịt nó mày vô tù con ạ!

- Ông nội mày đâu ngán tù. Suốt quãng đời thơ ấu của tao đã ở tù r ầ, vô tù nữa có sao...

Bốn lại hoa dao. Thanh niên Ngải hét:

- Ői! Ői... Em lậy anh...

Bốn nói nhỏ:

- Mày giả đò xin tha chết đi!

Thanh niên Ngải bù loa:

- Em lại anh, anh tha chết cho em, anh đừng giết em, em cắn cỏ lậy anh...

Bốn lơ xé rỉ tai Tr`ân Đại:

- Thưa anh em xỉ nhục chúng nó được không ạ?

Tr`an Đại xoa đau Bốn:

- Hay đấy, nhưng anh bu `ôn ngủ quá. Chú mau dẹp đường đi Bốn ạ! Để lâu, cảnh sát tới "đường bộ" lại "gặp mìn" mất.

Bốn lơ xe hối thanh niên Ngải:

- Rán chút nữa xem nào, cừu non!

Thanh niên Ngải van xin: ';

- Em lậy anh, em lậy đại ca Bốn lơ xe, đại ca thương em...

Bốn hét. Giọng nó ngập đ`ây sự thỏa mãn:

- Anh dũng quả! Chúng mày anh dũng quá! Nào, có thẳng nào anh dũng hơn nhào vô coi!

Đám thanh niên ở vào tình thế bất lợi. Họ không trả đũa Bốn lơ xe nữa. Họ định bụng rằng, sẽ đối xử với nó "xứng đáng" một l'ân tới. Và, bây giờ, họ nhịn nhục. Một người đại diện cả bọn, kêu gọi Bốn:.

- Bốn mày muốn gì cũng được.
- Thật chứ?
- Thật...
- Vậy thì chúng mày hãy đứng cách xa cửa nhà tao chừng chục thước đã.
 - Đồng ý.
- Tao trông thấy tháng nào ẩn núp, hễ hạ tao, tao sẽ hạ thẳng Ngải trước. Chúng mày nên nhớ ràng, Bốn lợ xe không bán rẻ sư chết của nó đâu.
 - Đồng ý.
 - Gấp lên, tao ít thì giờ lắm.

Những bước chân lục tục bước chứng tỏ đám thanh niên chống du đãng đã chịu nước lép. Bốn lợ xe dặn Tr ần Đại:

- Ngả sau cỏ nhi `àu lối ra lộ, em giữ thẳng này lại thật lâu để anh "v `è ngủ" cho sớm.

Tr`àn Đại không nói năng gì. Hắn theo Bốn lơ xe ra phía cửa. Bốn kéo nhẹ con chốt, mở rộng cửa. Nó túm lưng áo Ngải, đẩy đi trước. Con dao Trung Cộng đã bật lưỡi sáng loáng, dí sát vào cạnh sườn thanh niên Ngải. Thoát khỏi căn nhà tối om, Bốn lợ xe dục Tr`àn Đại:

- Thưa anh mời anh "v`êngủ" ạ!

Tr'àn Đại hút miếu "Havatampa" khác, châm lửa hút đoạn hắn nói:

- Chú cứ lo đi `âu đình đi.

Bốn lớn tiếng hỏi:

- Bây giờ chúng mày muốn gì?

Người dại diện đám thanh niên chống du đãng đáp:

- Muốn mày buông người của chúng tao ra.
- Với đi `âu kiện gì?
- Đi à kiện gi cũng được.
- Tốt, chúng mày biết đi ều đấy. Vậy đi ều kiện của tao là đổi thằng Ngải lấy thằng Tám mỏ lết!

Đám thanh niên chống du đãng sửng sốt. Họ không ngờ Bốn lơ xe biết rõ tên chỉ điểm của họ là Tám mỏ lết. Giao Tám mỏ lết cho Bốn tức là đày thẳng phản phè này vào chỗ chết. Đám thanh niên chưa có quyết định rõ rệt thì Bốn lơ xe đã hối:

- Chúng mày bằng lòng không?

Người đại diên nói:

- Mày nh ân rời Bốn lơ xe ạ!
- Nh`âm gì?

Chúng tào đâu biết Tám mỏ lết là thẳng nào. Vừa hót được một mớ, chúng tao đưa đi nhốt cả r à. Lúc ghi tên từng thẳng, chúng tao không thấy tên Tám.

Bốn lơ xe nhổ bãi nước miếng. Nó chửi thè 'âm ỹ:

- Đ ồchó đẻ! Đừng xạo với cha nội mày nghe! Trả thằng Tám mỏ lết ngay kẻo tao xẻo tai thằng Ngải.

Nó ghé sát tay Ngải:

- Rống lên đi m'ây!

Bốn lơ xe k ềlưỡi dao và tai Ngải. Người thanh niên thất thế nghe lời Bốn:

- Đừng! Đừng xẻo tay em đại ca! Các bạn trả Tám mỏ lết đi, giữ làm chi.

Bốn phụ họa:

- Chối dài hoài vậy tụi mày! Thẳng Ngải thú thật tụi mày "mua" thắng Tám mỏ lết mà. Trao nó ngay cho tao, "nội bổ của tao để tao lo!

Người đại diện hỏi:

- Sao mày biết chúng tao giữ Tám mỏ lết?

Bốn lơ xe hằn học:

- Nghe tiếng nó "chỉ điểm" cho tụi bay tao biết ngay là nó. Lẹ lên, tụi bay chịu đổi tù binh chứ?
 - Để tao nghĩ đã.

Tới lượt Bốn lợ xe làm tàng:

- Tao cho tụi bay ba phút thôi nhe!

Trong khi tám thanh niên bàn bạc xem có nên trao Tám mỏ lết cho Bốn lơ xe không thì Bốn ngoảnh cổ nhìn Tr ần Đại. Nó thấy th ần tượng của nó vẫn chưa thèm "dọt". Tr ần Đại đứng xem Bốn lơ xe đi ầu đình như một người ngoài cuộc. Hắn thản nhiên hút thuốc. Mùi thơm của khói "Havatampa" lan tỏa trong một khoảng không gian khuya vắng. Khiến những kẻ nghi ần thuốc lá thơm bắt thèm nhỏ rãi.

Bốn lơ xe mới được hân hạnh gặp Tr`ân Đại l`ân đ`âu nên nó không biết rõ những hành động lạ lùng của Tr`ân Đại. Nó đã dục đôi ba l'ân nhưng th`ân tượng của nỏ chẳng thèm nhúc nhích mà củng chẳng tỏ thái độ gì. Bốn lơ

xe đoán rằng, th`ân tượng của nó nhi ều thủ đoạn "chọc trời khuấy nước". Lúc còn mắc kẹt trên căn gác xép đã không bối rối thì bây giờ thoát ra ngõ, có coi dám thanh niên chống du đãng kia vào đâu.

Riêng Tr ần Đại, hắn muốn xem Bốn lơ xe xử trí thể nào với Tám mỏ lết. Mặc dù, Bốn lơ xe lợi điểm nhờ cái "mộc" thanh niên Ngải, song đám thanh niên đông hơn, tình trạng kéo dài, cảnh sát tới thi Bốn lơ xe hết cơ hội thanh toán kẻ phản phè và thoát thân. Tư cách của một trùm du đãng không cho phép hắn "dọt" êm ả trong lúc đàn em của hắn đang lâm trận. Tr ần Đại nán lại với chủ đích của hắn. Hắn sẽ ra tay nếu Bốn lơ xe thất thế.

Bốn lơ xe chẳng kịp hiểu thế. Nó kéo thanh niên Ngải lùi g`ân chỗ Tr`ân Đại đứng. Bốn lơ xe ngập ngừng:

- Thưa... anh...

Tr`ân Đại cắm điếu xì gà "Havatampa" đương hút dở vào miệng Bốn lơ xe:

- Chú kẻo vài hơi cho ấm áp.

Bốn lơ xe chưa kịp nói, Tr`ần Đại đã tiếp lời:

- Chú rán lo việc "nội bộ" của chú đừng lo cho anh. Bọn chuột nhắt ấy không gặm nổi để gi ây của anh đâu.

Bốn lơ xe hút thuốc. Nó đã yên lòng. Bốn hỏi:

- Em phải "chơi" tụi nó ra sao?
- Cứ "chơi" thế. Nhưng quyết liệt hơn và không xuống giá. Anh dặn chú đi ều này nữa...

Tr ần Đại ngừng nói. Hắn đảo mắt nhìn quanh quần r ầi bảo Bốn lợ xe:

- Anh sẽ kiếm một chỗ khuất đứng coi, từ giờ chú đừng lưu ý đến anh nữa nhé.

Bốn lợ xe gật đ`àu tuân lệnh. Tr àn Đại nhắc nó: - Hết ba phút r 'à chú Bốn lơ xe ạ! Bốn sực nhớ, nó dục đám thanh niên: - Tui bay nghĩ xong chưa? Người đại diện đáp: - Khoan chút! - Không khoan gì hết trọi. Tao đếm từ một đến mười, không dao thang Tám mo lết, tao thịt thẳng Ngải... Bốn lơ xe bắt đ'àu: - Môt... Người đại diện năn nỉ: - Để tao nói vài lời đã. Bốn lơ xẻ không thèm chú ý: - Hai... Người đại diện chịu lép vế: - Tao xin mày vài phút nữa, Bốn lợ xe!

Bốn lợ xe gật gù khoái chí:

- Được, tao cho tụi bay vài phút để cho tụi bay biết du đãng bến xe là Bốn lơ xe đây "chịu chơi" cả võ lẫn văn. Chơi trội hơn tụi bay là cái chắc. Nào, nói đi...

Người đại diện đã hội ý anh em. Họ đành đổi Tám mỏ lết lấy Ngải. Họ đ 'ông ý rằng, một thằng du đãng khốn nạn như thằng Tám mỏ lết, nhặt ở xó xỉnh nào cũng có. Từ ngày phong trào bắt du đãng khởi phát, họ đã bắt được hàng trăm thằng cỡ Tám mỏ lết. Nay cứ khư khư hai tiếng "chính nghĩa" không trả Tám mỏ lết cho Bốn lơ xe có thể Bốn lơ xe thanh toán Ngải. Đối với họ, Ngải mới là kẻ đáng sống. Ngải lương thiện, Ngải mẫu mực, Ngải không phải là hạng đá cá lăn dưa, là quân "bắt địa" đứng bến như Tám mỏ lết, Ngải không thể chết. Tám mỏ lết mới đáng chết. Vì nó là m ầm ung thối của xã hội. Chưa chắc gì đã "chiêu h 'à" nổi nó. Một buổi sáng hay một hôm nào đó máu du đãng nổi dậy. Tám mỏ lết lại bỏ chu 'âng ra đi, sống du thủ du thực. Ngựa quen đường cũ, Tám mỏ lết đâu chịu làm lại cuộc đời.

R'ởi lại đi bắt nó lại, lại nhốt nó vào trại Tế B'àn hay tống nó đi Nông Sơn. Rốt cuộc nó vẫn là nó, vẫn là thẳng du đãng thối tha. Thôi thì, gặp nước bí hãy đổi nó lấy người của mình. Tuy thế, họ sợ "luật du đãng" mà Bốn lơ xe sẽ sử Tám mỏ lết, nên người đại diện nói:

- Mày phải hứa với tao một đi ầu.
- Tao không hứa đi `âu gì cả.
- Mày phải hứa tao mới trả Tám mỏ lết.
- Không hứa nào bắt tao hứa được, trừ phi...

Bốn lơ xe ngó nhanh sang hai bên kiếm Tr ần Đại. Đàn anh của nó đang dựa lưng vào bức tường gỗ, ghếch cẳng chân phải lên đ ầu gối chân trái, ung dung hút điểu xì gà "Havatampa" khác. Bốn lơ xe yêu cử chỉ "cha chú" hào hoa phong nhã đó quá. Nó toan nhắc nhở đến tên Tr ần Đại song chợt nhớ lời dặn của đàn anh. Lại thôi. Người đại diện thấy nó ngập ngừng, bèn hỏi:

- Trừ phi gì?
- Trừ phi dao k èvào cổ tao. Mà cũng chưa chắc đã bắt tao hứa nổi.

- Vậy tao yêu c`âu mày hứa nhé! Bốn lợ xe lắc đ`âu: - Đã bảo tao không hứa. Trừ phi... - Trừ phi gi? - Trừ phi mày lậy tao hứa! Người đại diện nổi sùng: - Bốn lợ xe, mày câm cái m âm heo chó của mày lại. Bốn nhếch mép cười, hoa lưỡi dao Trung Cộng trước mặt Ngải. Người thanh niên thất thế rú lên: - Õi! Õi em lay đại ca... Các ban ơi! Tôi lây các ban, các ban nhin đại ca Bốn lợ xe đi. Người đại diện thấy mình nóng tính lúc nảy bất lợi, đổi giong: - Được rồi, tao xin mày hứa vậy, Bốn lợ xe a! Bốn lợ xe khinh khỉnh: - Hứa gì? - Hứa không hạ thẳng Tám mỏ lết. - Sao mày biết tao hạ nó? Người đại diễn không trả lời câu hỏi của Bốn lợ xe. Anh ta nói: - Mày hứa chứ? Bốn lợ xe cáu tiết:

- Không hứa gl cả.

Được, không c`ân mày hứa nữa, nhưng nếu mày hạ thẳng Tám mỏ lết, chúng tao sẽ không để mày ăn ngon ngủ yên đâu.

Bốn lợ xe chửi th'ê

- Đ. m., chúng bay sẽ làm gì ông?

Bỗng nó hét:

- Le lên, trao thằng Tám mỏ lết đi! ông đếm lại:
- Một, hai, ba, bốn...

đám thanh niên chống du đãng không dám kéo dài thi giờ nữa. Họ kéo Tám mỏ lết, nói nhỏ với nó:

- Mày có kể thoát thân không?

Tám mỏ lết run rây:

- Bốn lơ xe sẽ giết tôi trước mặt các anh.
- Nó không dám giết mày đâu.
- Nó dám lắm. Biết các anh hèn thế, tôi đã không phản Bốn lợ xe.

Tiếng đếm của Bốn rõ rõ ràng:

- Bảy, tám...

Khiến đám thanh niên hết thì giờ vẽ kế hoạch cho Tám mỏ lết. Tên phản phè khốn nạn lột cái mạt nạ ra. Người ta đây nó sang phía Bốn lơ xe. Tám mỏ lết cúi đ`àu l`àm lủi đi. Bên kia Ngải cũng được Bốn buông tha. Cuộc trao đổi tù binh diễn ra sôi nổi và h ài hộp giống một xen trong phim Rio Bravo.

Bốn lơ xe đã đ'ệphòng sự lường gạt. Nó lăm lăm con dao Trung Cộng bật lưỡi sáng lóe trong tay. Con dao sẵn sàng phóng vào tù binh nếu đối thủ

nuốt lời hứa. Khi Ngải và Tám mỏ lết cách nhau chừng ba thước Tám mỏ lết nghĩ sao, chạy lại. Bốn lơ xe phóng nhanh khí giới. Lưỡi dao cấm phập vào lưng Tám mỏ lết, lút cán. Thẳng phản phè gục ngay xuống. Máu phun ra có vòi...

Tr ần Đại biết cơ sự đã nguy, hắn rời chỗ đứng, lững thững rút lui như một khán giả đã xem hết trò. Ngải ngó lại nhìn Bốn lơ xe thấy trong tay nó còn một lưỡi dao khác, đứng im không nhúc nhích. Ngay lúc ấy những bước chân huỳnh huych chạy tới. Đám thanh niên reo mừng:

- Cảnh sát đã tới!

Cảnh sát đã tới, có nghĩa là cảnh sát đã mang súng có đạn tới. Bốn lơ xe đảo mắt thật nhanh kiếm Tr ần Đại. Nhưng Tr ần Đại không còn đứng ở chỗ cũ nữa. Nó vùng chạy. Ngải lợi dụng hình thế, chạy một mạch. Anh bỏ đám thanh niên bắt du đãng. Chắc chắn, anh ta sẽ bỏ luôn cái "ngh ề" này vì anh ta vừa sợ du đãng loại Bốn lơ xe, vừa phục cái lối ngang tàng của nó.

Đám thanh niên chống du đãng kể qua sự thể, cảnh sát hỏi:

- Các anh vừa nói có thẳng Tr ần Đại hả?
- Da tối nay Tr ần Đại ở với Bốn lơ xe.

Người cảnh sát thở dài tiếc của:

- Trời ơi! Có Tr`ân Đại mà để nó thoát thân...

Người đại diện thanh niên ngơ ngác:

- Tr`ân Đại là ai?

Người cảnh sát dậm chân:

- Cậu không biết nó là ai hèn chi chỉ lo đối phó với thẳng Bốn. Nó là kẻ thù số một của xã hội này, là tay tổ du đãng.

R'ài ông ta rối rít:

- Đâu, đâu nó đâu r 'à?

Người đại diện chỉ tay vào phía Bốn lơ xe đang chạy:

- Nó đi trước thẳng Bốn...

Người cảnh sát dặn:

- Các cậu lo chở cái xác này vô bệnh viện gấp, để chúng tôi lo hai tên chó chết này...

Và người cảnh sát phất tay. Người bạn đ 'ông nghiệp của ông ta tới g 'ân:

- Rút súng ra, nếu c`ân cứ bắn què cẳng nó.

Hai người chạy theo Bốn lo xe, miệng hét:

- Tr ần Đại, khôn h ồn đứng lại, tao có lệnh bắn chết mày. Nếu mày chịu đứng yên trận thi thoát ăn đạn con ạ!

Bốn lơ xe bắt kịp Tr ần Đại. Nó dục:

- Dot đi anh!

Tr`an Đại nghiến răng:

- Anh không muốn bỏ rơi chú.
- Em xin anh.
- Im m'âm.
- Em chết là đáng kiếp, còn anh, anh phải sống để trả thù cho em.

Tr ần Đại ứa nước mắt vi câu nói của Bốn lợ xe. Hắn vùa chạy vừa hỏi:

- Mấy đứa đuổi anh em mình?

Bốn lợ xe ngoảnh lại. Mắt nó rực sáng:

- Có hai thẳng mã tà thôi. Tr'an Đại trách Bốn: - Thế mà chú cứ nhắng lên. Đấu hay dọt? Một công một mà... - Thưa anh dọt. - Sao? - Nó dám bắn. - Nó chỉ dọa. - Nó nhất định bắn anh bă ng súng. - Thế dọt à? - Da. - Thì dọt vậy. Hai tên du đãng rảo cẳng, bỏ rơi cảnh sát chừng trăm thước. - Tr ần Đại, mày hết can đảm r ầi à? Tr`an Đại bảo Bốn: - Chúng nó dụ khỉ đó. - Sao a? - Nó gợi lòng tự ái của anh để anh đứng lại cho chúng nó bắn què. Bốn lơ xe tấm tắc khen th`ân Tr`ân Đại. Nó hỏi:

- Anh nghĩ thế nào?

- Đứng lại coi.

- Để chúng nó bắn què à? - Không. - Vậy để làm gì? Bốn lơ xe bị kích thích bởi trò chơi khá nguy hiểm của đàn anh. Nó tin rằng, vu này mà thoát, nó sẽ lên một ngôi cao hơn là xếp sòng bến xe đò luc tỉnh. - Anh vẽ trận chưa? - R ã. - Anh ra lênh đi! - Chúng mình bỏ xa chúng nó chút nữa. Có ngõ rẽ không? - Có - Bên trái hay phải. - Trái. - Ngõ ra lô được hả? - Được - Rẽ bên trải. Hai tên du đãng "r'òga". Nháy mắt, chúng nó đã khuất bóng trong con ngõ hẹp. Cảnh sát không bỏ m ầ. Họ cũng biết lối chúng đang đào tầu.

- Tốp ga lại. Bây giờ chú nấp ở ngách này. Anh chạy chú hạ thằng đàng sau nhé!

Tr`ân Đại nói:

- Da.

Tr`an Đại dặn thêm:

- Nhớ rằng nó có vợ con, mẹ già, đừng hại đời nó chỉ cảnh cáo thôi nhé!
- Da.
- Chú mày giết nó anh cắt gân chú đa!
- Da.

Bốn lơ xe núp trong một ngách để một mình Tr ần Đại lững thững bước. Cảnh sát đã rẽ vào con ngõ hẹp. Họ thấy có một tên, Một người vỗ mông bốp một cái:

- Uổng quá, chắc thẳng khốn'; nạn Tr ần Đại thoát r ầ.

Con ngõ hẹp, hai người cảnh sát không chạy song hành được. Người chạy trước, kẻ chạy sau. Đã có chủ đích, Tr ần Đại dừng bước đi bỗng quay phắt lại. Đúng giây đó Bốn lơ xe đã phóng chưa ra ngáng. Người cảnh sát bị ngáng té bổ nhào. Tr ần Đại lên tiếng:

- Tr`ân Đại đây, quý ngài cảnh sát muốn xem căn cước không?

Người cảnh sát chạy trước gặp đúng con m'ã, mặc kệ bạn mình ngã, chạy vượt lên. Tr'àn Đại cũng chạy. Người cảnh sát dọa:

- Tr`ân Đại, đừng để tao nổ đạn.

Tràn Đại cười sằng sặc:

- Ông có mấy phát mà làm tàng thể ông?
- Đủ để bắn vở đ ầu mày thàng du đãng khốn nạn ạ!
- Vậy bắn đi, phú lít.

Tr`an Đại nói dứt lời, ng 'à thụp xuống, vớ hòn gạch. Hắn ném viên gạch trúng bụng người cảnh sát. Người cảnh sát toan bắn Tr`an Đại, nhưng khoảng cách còn hời xa bắn cũng vô ích. Ông ta cố đuổi g`an Tr`an Đại. Trong thời gian đó. Bốn lơ xe hạ được người cảnh sát thì mừng lắm. Nó bấm con dao Trung Cộng thứ hai. Lưỡi dao bật ra.

Bốn lợ xe hoa dao trô người cảnh sát:

- Hì hì, mày sắp v ềch ầi tiên tổ r ồi con ạ!

Người cảnh sát không nói năng. Ông ta xoay mình lật ngửa. Khẩu súng lục bị văng khỏi tay, nằm dưới chân ông ta. Bốn lợ xe nhe răng cười đắc thắng:

- Tụi mày bắt nạt tao nhi `àu quá, hôm nay Bốn lơ xe trả thù. Tao sẽ rạch mặt mày làm kỷ niệm.

Bốn lơ xe tới. Nó rút đèn bấm chiếu thẳng vào mặt người cảnh sát. R ồi nó chiếu đèn kiếm khẩu súng. Mắt nó sáng rực như ánh đèn bấm. Nó chiếu đèn vào khẩu súng. Bốn lơ xe chắc mẩm phen này có "chó lửa" làm le với đàn em. Nó tiến lên. Người cảnh sát vẫn nhắm mắt nằm im tưởng chừng đã chết ngất.

Nhưng bất th`ân ông ta co hai giò đạp Bốn lơ xe mộ cái. Không đ`ê phòng, Bốn lơ xe lãnh đủ cái đạp đó. Nó gục ngã. Con dao Trung Cộng đâm trúng ngực nó lút cán. Bốn lơ xe vừa xử tên phản phè Tám mỏ lết bằng dao. Cũng vẫn bằng dao, nó đã tự kết liễu đời nó nhờ cải đạp của người cảnh sát. Con dao phản phè ngập sâu đến cán, Bốn lơ xe còn đủ sức hét lớn:

- Đại ca... em bị hạ r 'à!

Tiếng hét của nó rùng rợn và vang vọng trong đêm tối cơ h ồmột con mãnh thú bị trúng đạn g ầm lên trước khi chết hẳn. Tr ần Đại nghe tiếng hét đó dừng chân. Hắn chờ Bốn lợ xe gọi mình nữa. Song Bốn lợ xe chỉ còn sức rút con dao phản phè khỏi ngực nghiến răng định nguy ần rủa một câu

gì mà nói không được. Nó cựa quậy một chút r à im hắn. Máu "anh chị" chảy ròng trong ngõ nhỏ.

Người cánh sát tưởng phóng chân đạp Bốn lơ xe để thoát thân. D`âu có thộp cổ Bốn lơ xe thì cũng cho nó đi Nông Sơn làm lại cuộc đời khác hoặc đi pháp luật xử tội giết người của nó. Ông ta không ngờ đã đạp quá mạnh. Chân ông ta chạm đúng cánh tay của Bốn lơ xe. Con dao Trung Cộng quay mũi ngược lại và đâm vào ngực tên anh chị bến xe đò lục tỉnh. Người cảnh sát đứng dậy ông ta vớ chiếc đèn bấm đứng xa quét ánh sáng trên thân thể Bốn lơ xe nằm co quắp. Người cảnh sát biết nó đã chết. Ông ta tới g`ân cúi xuống lật mặt Bốn lơ xe lên.

Đôi mắt tên anh chị mở thao láo. Tuy đôi mắt đã ngây dại, người cảnh sát vẫn rùng mình. Ông ta không hiểu chuỗi quá khứ s ầu thảm tối đen của Bốn lơ xe nên chẳng rõ tại sao nó căm thù xã hội đến nỗi chết không nhắm mắt nổi. Ông ngỡ ràng Bốn lơ xe oán hận mình. Người cảnh sát ứa nước mắt. Ông ta chùi bàn tay vào cho sạch đất cát tay trái vuốt mắt Bốn lơ xe. Ông ta thủ thỉ với xác chết của tên anh chị:

- Xin chú hiểu tôi, quả thật tôi không có ý hại chú... Tôi có đứa em bằng tuổi chú. Em tôi chết r 'à. Tôi cũng thương chú lắm. Chú đừng oán hận tôi...

Người cảnh sát ngạc nhiên vì đôi mất của tên anh chị trào ra hai dòng lệ và từ từ khép kín. Rút chiếc khăn mùi xoa, người cảnh sát phủ lên khuôn mặt mà từ giây phút này, ông ta không coi là khuôn mặt của tên du đãng khốn nạn nữa... Người canh sát đứng lên. Ông ta chán nản không muốn đuổi theo bạn. Rút thuốc lá, ông ta châm lửa hút chờ đợi người bạn mình trở v ề

Lúc ấy, nhân cơ hội Tr ần Đại nghe tiếng thét não nùng của Bốn lơ xe, dừng lại, người cảnh sát rượt kịp t ần súng. Ông ta nhắm cẳng Tr ần Đại nổ đạn li ần. Tiếng nổ chát chúa nhưng đã sai đích. Tr ần Đại kịp hiểu ngay rằng Bốn lơ xe nói đúng. Và hắn chợt nhớ sự lo ngại của bọn James Dean Hùng. Cảnh sát đã cương quyết thanh trừng Tr ần Đại. Thảo nào người cảnh sát này nổ súng không một chút đắn đo.

Vốn khinh thường tài bắn súng lục của cảnh sát Tr ần Đại rất bình tĩnh. Hắn dụ người cảnh sát bắn hết đạn để đấu tay không. Tr ần Đại tin chắc hắn sẽ rạch trên mặt người cảnh sát vài vết dao cạo làm kỷ niệm. Ý nghĩ trả thù cho Bốn lợ xe thôi thúc Tr ần Đại mãnh liệt. Hắn trêu người cảnh sát:

- Bắn nữa đi phú lít!

Người cảnh sát nguy ên rủa:

- Thẳng du đãng khốn nạn. Tao sẽ bắn vỡ ngực mày ra.

Tr an Đại cười khanh khách:

- Cho ăn kẹo mày cũng không dám bắn chết tao phủ lít ạ!

Người cảnh sát nổ phát đạn thứ hai. Tr`àn Đại rủt con dao con chó ra. Hắn quay lại đối diện với người cảnh sát:

- Bắn t 'à quá phú lít! Hãy xem tài phóng dao của tao...

Tr`àn Đại đưa tay v`êđằng sau lấy đà. Người cảnh sát không dám bước thêm. Tr`àn Đại phóng tay. Người cảnh sát cuống quít nhảy sang một bên tránh mũi dao của Tr`àn Đại. Tên du đãng ngoại hạng phá ra cười:

- Mới đùa mà phú lít sợ vãi đái ra qu'ần. Lưỡi dao còn trong tay đây mày. Mở mắt nhìn cho rõ, phú lít!

Người cảnh sát không bước thêm nên Tr`ân Đại cũng chàng thèm chạy nữa. Hắn đứng lại xem địa thế. Từ chỗ hắn đứng chạy ra lộ còn 50 thước nữa. Tr`ân Đại khích người cảnh sát:

- Phú lít, mày hết đạn r ã à?

Người cảnh sát trả lời ngay. Phát đạn thứ ba nổ vang. Tr`ân đại chửi th`ê

- Mẹ kiếp thế mà cũng đòi bắn!

Tr ần Đại tưởng tượng một cảnh đấu súng tay đôi trong phim cao b ầi. Hắn ước ao lúc này đây có một khẩu súng, hắn sẽ biểu diễn bắn văng súng của người cảnh sát như tay súng Henry Fonda, John Wayne, Kirk Douglas trêu tức bọn cao b ầi nhãi tép. Tr ần Đại nghênh ngang bước tới. Người cảnh sát đã nhắm kỹ. Ông ta nổ phát súng thứ tư. Tr ần Đại khinh thường không tránh né. Và phát dạn đã trúng cẳng Tr ần Đại.

Phẫn uất, Tr`àn Đại quên cả những lời đặn Bốn lơ xe không được giết cảnh sát, hắn phóng dao sang phía đối thủ. Lưỡi dao tuyệt tác của một du đãng ngoại hạng đã trúng bụng người cảnh sát. Ông ta hét:

- Cứu tôi với, cứu tôi với, anh Năm!...

R à bắn nốt hai viên đạn. Người cảnh sát đang đứng cạnh xác Bộn lơ xe vội vàng ném mầu thuốc lá, chạy thẳng tới nơi bạn mình kêu cứu. Tiếng chạy huỳnh huych nghe mỗi lúc một g àn khiến Tr àn Đại không kịp đến bên người cảnh sát trúng dao, rút lưỡi dao giết người của hắn. Tr àn Đại đành để lại một chứng tích sát nhân. Hắn co giò chạy mặc cho máu ở vết thương chảy ròng ròng.

Người cảnh sát thứ hai rượt theo. Nhưng Tr`ân Đại chạy thật nhanh. Khoảnh khắc hắn đã thoát ra lộ. Băng thêm một quãng đường đêm khá dài, Tr`ân đại gặp chiếc xích lô máy. Hắn vẫy xe, móc ra tờ giấy 200 nhét vào tay người phu xe. Chiếc xe ngoạn ngoãn chạy theo hướng chỉ của Tr`ân Đai.

Tên du đãng ngoại hạng đa rút "Havatampa" ra châm lửa hút. Nghĩ đến Bốn lợ xe, tâm h'ôn Tr'àn Đai nao nao một nỗi bu 'ôn.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 3

Dưới cái h`âm của ngôi biệt thự ở g`ân Phú Lâm, nơi mà bọn đợt sống mới thường kéo nhau đến nhẩy lậu, Tr`ân Đại tạm trú tại đó. Đêm qua, khi ăn đủ đạn của cảnh sát, Tr`ân Đại mò mẫm v`ênhà cũ. Hắn đã gặp James Dean Hùng.

James Dean Hùng quanh quẩn g`ân căn nhà mướn cua Tr`ân Đại xem đứa nào đã chỉ điểm cho cảnh sát. Nó chưa biết đứa khốn nạn ấy. Nhưng cảnh sát đã bố ráp nhà Tr`ân Đại lục soát rất lâu. Khi cảnh sát bỏ đi, James Dean Hùng trở vào thu dọn "chiến trường". Và nó tính ngủ luôn một giấc đến sáng mai gặp Tr`ân Đại sẽ bàn tính sau.

Nó không ngờ Bốn lơ xe bị phản bội, chết oan nghiệt bằng lưỡi dao của nó. Tr`àn Đại bị rượt bắn què cẳng lại li ều lĩnh v ềnhà mình. May mà hắn gặp James Dean Hùng. Công việc đ`ài tiên của James Dean Hùng là tìm một người y tá cùng ngõ chích thuốc c ần máu, băng bó vết thương cho Tr`àn Đại. Tờ mờ hôm sau, nó đưa Tr`àn Đại sang Phú Lâm.

Chủ nhân tiệm nhảy đ`ân lậu thường bị bọn du đãng tép riu nhảy quyt và uống nước gỡ. Mụ nhờ người kiếm James Dean Hùng giao phó nhiệm vụ "an ninh" nơi tiệm nhẩy, mỗi tháng mụ trả lương ba ngàn. James Dean Hùng đang ở vào thời kỳ đói rách. Nó nhận lời. Thuê được nó, mụ chủ tiệm nhảy đ`ân lậu không còn sợ nạn nhảy quyt nữa. James Dean Hùng nghĩ rằng, tối tối chỉ ghé tới độ nửa giờ, nhảy vài bản biểu diễn để bọn du đãng tép riu thấy nó luôn luôn có mặt mà ăn ba nghìn lương, ngon chán. Lúc Tr`ân Đại bị thương trở v`ê, James Dean Hùng mới sực nhớ cái h`âm nhảy lậu này. Giá nó nhớ sớm hơn thi Tr`ân Đại khỏi tai nạn và Bốn lơ xe đâu đã chết. Cả Tr`ân Đại cũng không nhớ, mặc dù hắn đã từng đưa người yêu tới đó nhảy nhót. Bây giờ nhớ ra, James Dean Hùng bèn chở Tr`ân Đại nương náu ở đó. Nó cho rằng nơi này an ninh nhất. Nhảy lậu không việc gì

thì du đãng tạm trú trị bệnh dễ chi đã bị khám phá. Vì thế Tr ần Đại đến Phú Lâm. Hắn nằm trên chiếc ghế bố mới. Cơn sốt kéo dài li ần hai tiếng đ ầng h ồ M ồhôi đ ần đìa trên khuôn mạt bảnh trai bướng bỉnh của hắn. Vết thương bắt đ ầu đau nhức. Tr ần Đại trở mình nhăn nhó. James Dean Hùng đứng bên hỏi:

- Anh thấy thế nào?
- Tr`an Đại mệt mỏi đáp:
- Nhức quá. Không hiểu đạn có nằm trong thịt không?
- Chất không.
- Sao chú dám chắc?
- Vì anh vẫn còn chạy được.

Tr`an Đại khẽ xua tay:

- Không chắc đâu, việc này chỉ có bác sĩ mới đủ thẩm quy ền.

James Dean Hùng long lanh đôi mắt:

- Hay em đi mời bác sĩ nhé!

Tr'ân Đại gượng cười:

- Khó lắm.
- Mình có ti 'ên mà!
- Có ti `an mà nhưng chú đi thì hỏng việc.

James Dean Hùng chưa hiểu Tr`ân Đại nói hỏng việc là hỏng việc gì. Thì Tr`ân Đại đã vẫy tay áo cho nó tới g`ân:

- Anh nhờ chú một việc khác vậy.

James Dean Hùng ngạc nhiên:

- Thưa anh, anh đang bị sốt...

Nhếch mép cười thông cảm, Tr`ân Đại nói nhỏ:

- Chú lo dùm anh nhi `âu quá. Phải chi gia đình ta...

Tr ần Đại không nói tiếp. Nước mắt hắn tự nhiên ứa ra. Khiến James Dean Hùng phải quay đi chỗ khác, che dấu sự xúc động từ đáy lòng mình. James Dean Hùng móc miếu xì gà "Havatampa" bóc giấy và châm lửa. Nó cắm vào đôi môi mấp máy đang định nói đi ều gì của Tr ần Đại. Để xua đuỗi nỗi bu ồn riêng của Tr ần Đại, James Dean Hùng khoe:

- Mới mua tặng anh hai hộp "Havatampa" Nhờ con H ồng Hảo b ồcủa chú Mẽo đấy đàn anh ạ! "En" bảo hai đôn rưỡi. Nhưng lấy em có hai bò...

Tr an Đại bỗng phi cười:

- Chú tài quá!

James Dean Hùng nhún vai:

- Tài gì đâu, "En" lợi dụng cái "mác" du đãng của em để các "khứa" nhãi khỏi quấy r`ây. Đời chó má thật!

Tr`ân Đại đùa:

- Được người đẹp lợi dụng chú còn kêu ca gì nữa?

James Dean Hùng búng tay tách một cái. Từ kiểu búng tay đến kiểu nhún vai, James Dean Hùng đ`êu bắt chước Tr`ân Đại. Tên đu đãng chiếu nhì nheo mắt:

- Kêu ca gì đâu, em cũng lợi dụng cái "mác" Mẽo của nó để nhờ mua "Havatampa".

R'à nó hỏi:

- Lúc nãy anh định nhờ em việc gì?

Tr ần Đại hít một hơi thuốc thật đ ầy. Hắn phả hơi từ từ ra đằng m ầm r ầi lại hít hết vào mũi. Đoạn hắn nhả ra một vòng tròn lớn và những vòng tròn nhỏ tiếp theo lu ần qua vòng tròn lớn trông rất đẹp mắt. Gầy chút tàn thuốc vô ly sữa uống chưa hết. Tr ần Đại nói:

- Việc hơi khó.
- Phải dùng dao?
- Không.
- Thế dùng gì?
- Tùy ý chú. Anh muốn nhờ chú tìm dùm Tường Vi và đưa nàng tới đây.

James Dean Hùng dửng sốt:

- Để làm gì?
- Để nàng đưa anh đi gắp viên đạn ra. Chú bằng lòng chứ?
- Vâng.
- Chú kiếm bút cho anh viết vài hàng cho bà phước.
- Như thường lê a?
- Ù, như thường lệ. Nhớ kiếm cho cái phong bì nữa nhé!
- Vâng.

James Dean Hùng bỏ Tr ần Đại nằm một mình trong h ần bật sáng điện. Nó đẩy cửa toan bước ra, Tr ần Đại gọi với:

- Chú Hùng...

James Dean Hùng bước nhanh trở lại:

- Anh c'ân dặn gì em nữa.
- Chú cho anh nghe vài đĩa của Nat King Cole.

James Dean Hùng biết rằng, lúc này đây, đàn anh của nó đang cô đơn lắm. Sự cô đơn làm rơi nước mắt của kẻ xem thường cái chết, coi thường ngục tù. Cô đơn đến nỗi Tr ần Đại phải tìm người yêu trong cơn thất thế. Bất giác, James Dean Hùng thương Tr ần Đại hơn cả bao giờ.

Nó tới giàn máy hát, lắp một ch 'ông đĩa của Nat King Cole, cho máy chạy. R'ời, chẳng c'àn nói thêm lời nào với Tr'àn Đại, nó rời khỏi căn h'àm.

Tiếng nhạc trỗi lên nghe dịu dàng và tha thiết. âm thanh nổi lại không thoát dược ra ngoài căn h'âm, nên nhạc "Blue" mơ h'ônhư một thứ nhạc th'ân tiên hòa hợp cùng ma quỷ. Giọng của Nat King Cole róc vào tai Tr'ân Đại từng lời rõ rệt và êm ái:

- Anh yet we were not too young to know

this love will last the years may go

Anh then, some day they may recall

we were not too young at all...

Tr'ân Đại xòe bàn tay xoa c'ân. Hắn nói th'ân:

- Đời đã cắm nhi ều chông lên mảnh vườn tuổi trẻ của mình quá. Râu ria lởm chởm như ông cụ non...

R 'à hắn hát bài hát "Too young" theo Nat King Cole:

- We were not too young at all...

Tr`an Đại nghe hết bài "Autumn leaves" thì điếu "Havatampa" cũng cháy tới mâu gỗ. Hắn vẫn ngậm không chịu vất đi. Âm nhạc dịu đàng và sự

im lặng giúp Tr`àn Đại bớt trống trải tâm h`ôn. Hắn đang muốn tìm lại một hình ảnh đẹp nào đó trong cuộc đời du đãng. Thì James Dean Hùng đã v`ê. Nó đưa giấy bút cho Tr`àn Đại:

- Anh gượng người dậy được không?
- Không c'àn, chú kiếm cho anh cái đ'òkê. Lấy chiếc đĩa hát được đấy.

James Dean Hùng làm y như lời Tr`ân Đại. Hắn nằm ngửa, viết giấy xin phép cho người yêu ra khỏi nội trú và viết thư cả cho người yêu nữa. Tr`ân Đại hỏi James Dean Hùng:

- Có bản "Smoke gets in your eyes" không chú?
- Da có.
- Cho anh nghe đi, anh thích nhất bài này, thích tới khi nhắm mắt. Có lẽ, ban "Platters" đi sâu vào lòng người mộ điệu là nhờ bài này...

Tr ần Đại đã bớt sốt. Âm nhạc làm hắn quên cả vết thương ray rứt. Hắn ném mầu gỗ thay píp của điểu "Havatampa" cất tiếng hát:

- Yet today my love has flown away. I am without my life..... when a lovely flame dies smoke gets in yours eyes...

Dứt câu hát, Tr ần Đại bảo James Dean Hùng:

- Chú đưa Tường Vi lại đây ngay nhé!
- Vâng.
- Bảo nàng anh bị ốm nặng. Chú còn ti n xe pháo không?
- Còn.
- Nhi `au hay ít?
- Em mới lãnh lương của mụ Tám Thơm.

- Chú cho anh mượn hai ngàn.

James Dean Hùng móc ví đưa ti ên cho Tr în Đại:

- Anh dùng tạm cả ba ngàn đi, em mới "chộp" được cái áp phe cũng đủ tiêu rỉ rả mươi hôm.
 - Càng tốt. Thôi chú c`ân lấy thư đi giùm anh đi!
 - Thưa anh có c`ân cho bọn nó biết anh nằm ở đây không ạ?
 - Tùy chú.

James Dean c'âm hai lá thư bỏ vào túi ngực. Tr'ân Đại nói:

- Chú tắt máy hát và bớt ánh sáng đi một chút.

Căn h'âm trở nên im lặng. Dưới ánh đèn xanh huy ền ảo Tr ần Đại nằm cô độc trên chiếc ghế bố. James Dean Hùng đã đi r ầi. Một lát nữa, có thể chừng tiếng đ ầng h ồ, Tường Vi sẽ tới với hắn. Tr ần Đại chưa biết nên nói gì với người yêu.

Hơi trở mình nghiêng nghiêng, hắn thò tay vào túi qu ần sau rút cái ví lấy ra một tẩm ảnh ngắm nghía. Tr ần Đại lầm bẩm:

- Nàng khổ hơn mình...

Nỗi s ầu đùn lên mắt tên du đãng. Hắn nhét vội tấm ảnh vào ví r ồi rút điếu "Havatampa" châm lửa hút. Khói thuốc thơm lan tỏa. Mùi thơm của xì gà "Havatampa" quyên rũ vô cùng Tr ần Đại mở tròn mắt nhìn khói thuốc bay. Hắn mường tượng thấy Tường Vi và chuỗi ngày đơn độc sống heo hút trong một nội trú nhỏ ở Hòa Hưng của nàng.

Tr `an Đại tự hỏi không biết nàng bu `ch đến thế nào khi bị giam c `am tuổi con gái? Hẳn sống ngoài vòng cương tỏa của gia đình, xã hội mà còn cảm thấy bu `ch nôn thi nỗi bu `ch của nàng phải gấp hai, ba l `an nỗi bu `ch của hắn! Tr `an Đại thở dài. Kỷ niệm hiện v `ecùng với cơn sốt sắp sửa d `ay vò hắn...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 4

Quán cà phê "Gió Nam" ở giữa phố Phan Đình Phùng. Quán khai trương chừng tu ần lễ thì nổi tiếng ngay. Quán được các văn nghệ sĩ chiếu cố rất đông đảo. Người ta đến đó để uống cà phê và để ngắm cô Tường Vi, con gái của chủ quán. Cà phê "Gió Nam" ngon nhất Sài gòn. Cô Tường Vi dẹp như các nhân vật trong tiểu thuyết của nhà văn tình cảm.

Nghiễm nhiên, quán "Gió Nam" trở thành một thứ quán của nghệ sĩ. Người ta dùng nó làm cái "trụ sở" riêng để hẹn hò nhau tới bàn chuyện nghệ thuật. Một ly cà phê phin hay một ly ca phê phin đá, dăm đ 'âng thuốc lá thơm, hoặc sang hơn, vài ba điếu ba con năm, ba con chín, người ta có quy 'ên ng 'à hàng giờ, dọn đường đi vào văn học sử. Người ta nói thật to, tỏ cho cuộc đời, và tỏ cho cô Tường Vi biết rằng, người ta là các văn nghệ sĩ.

Người ta chia từng nhóm - Mỗi bàn là một nhóm - thảo luận v ề các chi ầu tư tưởng của văn chương thế giới hiện đại. Mỗi ông bê một ch ồng sách tây tới quán. Có ông vác sách của Satre, có ông vác sách của Camus, có ông vác sách của Kafka. Cũng có ông vác sách của bà Tùng Long, Dương Hà, Trọng Nguyên... Thỉnh thoảng có ông ôm kè kè một cuốn rất dầy. Tưởng là cuốn trường giang tiểu thuyết của Tolstoi, của Dostoievski... ai dè nó lại là cuốn tự điển Việt Anh, Anh Việt tiêu chuẩn của Lê Bá Kông! Tuy có "hiện tượng" văn nghệ đó, nhưng cà phê "Gió Nam" vẫn ngon vẫn nổi tiếng. Những nhà làm văn nghệ chính cống thì mang một mặc cảm tự tôn tới quán. Còn những nhà không làm văn nghệ thì mang mặc cảm tự ti, ít dám bước vào quán. Quán "Gió Nam" vì vậy hiểm những bộ mặt sạch sẽ. Toàn những bộ mặt nham nhở, lập dị, những kiểu đ`àu rối bù ba bốn tháng chưa thèm cắt tóc; những con mắt ngái ngủ bởi thức trắng nhi ều đêm sáng tác và những ngón tay vàng khè bởi hút quá nhi ều thuốc lá.

Cà phê, thuốc lá là ngu 'ôn rung cảm thứ hai. Nó liên đới với ngu 'ôn rung cảm tâm h 'ôn. Người ta nghĩ rắng, dẫu ý văn trà tr 'ê, dẫu tứ thơ dàn dụa mà thiếu cà phê, thuốc lá, khó mà biết hay được. Bởi vậy đã là văn nghệ sĩ phải biết hút thuốc lá và uống cà phê. Và đi 'âu này nữa, phải biết la cà ở các quán bán cà phê, để tìm ngu 'ôn rung cảm. Vì cái định luật trên mà quán "Gió Nam" mới đông khách văn nghệ.

Chủ quán sẳn tài đấu hót. Ông ta cũng bằng lòng để khách đấu hót con mình nên càng hợp "gu" nghệ sĩ. Mỗi người đ 'ôn một tiếng, quán "Gió Nam" trở thành nơi lý tưởng, nơi mơ ước của m 'ân non văn nghệ. Xa Sài gòn ít lâu, khi trở v 'ê, người ta tới quán "Gió Nam" đã, mọi việc tính sau. Người ta tương tư bộ ria mép lưu manh của ông chủ quán và tương tư khuôn mặt đẹp não nùng của cô Tường Vi.

Nhưng cô Tường Vi rất đoan trang. Cô là nữ sinh, trường Trưng Vương. Cha cô h'ời ở Bắc khá giả. Di cư vào Nam không còn vốn để kinh doanh mới tính chuyện "buôn thất nghiệp lãi quan viên". Cái dáng phong lưu quá khứ chưa tàn phai trên v ầng trán thông minh của cô Tường Vi. Cha cô bị cái mặc cảm "bán cà phê" nên thích đấu hót với khách đủ mọi vấn d'ề văn hóa, chinh trị xã hội. Nhất là văn chương nghệ thuật... Ông cố tỏ cho khách hiểu rằng ông là thứ "người biết quá nhi ều" mặc dù, đôi khi, cái biết quá nhi ều của ông chẳng biết một tí gì cả.

Vì chủ quán mang cải mặc cảm "bán cà phê", vì cô Tường Vi là nữ sinh Trưng Vương và chỉ ng 'ci ở qu 'ây ti 'ch làm cảnh thôi, thành thử nhi 'cu chàng chết mệt. Có anh uống cà phê thường trực. Có anh uống ngày ba xuất. Anh nào anh ấy nói toàn truyện vá biển lấp trời. Nói thật lớn để người đẹp Tường Vi nghe lọt vô tai.

Giải đoạn văn nghệ sĩ chính cống chiếu cố quán "Gió Nam" chấm dứt, nhường chỗ cho giai đoạn sinh viên, học sinh. Các ông văn sĩ cảm thấy tán mãi không ăn cái giải gì, bẩy tám đ ồng một ly cà phê hơi đắt, xoay ti ền đâu mà kéo dài sự chiêm ngưỡng đôi bàn tay ngà ngọc của cô Tường Vi thường trực được. Họ bèn rủ nhau đi uống cà phê túi. Mỗi ly có hai đ ồng rưỡi. Quán "Gió Nam" nhờ thế chấm đứt một hiện tượng văn nghệ bằng... m ồm.

Đến lượt các cậu học sinh, sinh viên chiếm cứ quán "Gió Nam" thì "hiện tượng" thứ hai xẩy ra. Đó là "hiện tượng"... trí thức. Các cậu vác sách luật, sách thuốc, sách dược vào quán, bàn cãi bô bô ra cái đi ều ta là sinh viên. Nhi ều cậu học sinh lập dị hơn, chọn một cái bàn trống g ần qu ầy ti ền, dở sách toán lý hóa làm hết con tính này đến con tính khác. Miệng phì phèo thuốc lá tay viết lia lịa. Thỉnh thoảng vờ liếc người đẹp Tường Vi xem phản ứng của nàng ra sao.

Mỗi "hiện tượng" phát hiện ở quán "Gió Nam" khá lâu đủ thời giờ để chủ quán nhét ti ền chặt túi. Sang giai đoạn thứ ba tức là giai đoạn của các thi văn toàn xâm nhập "Gió Nam" mùi văn nghệ bốc hung hơn bao giờ hết. Năm cậu một đoàn, một nhóm. Mỗi nhóm một bàn vừa uống cà phê vừa sáng tác ngay tại chỗ. Các m ần non văn nghệ viết lách nhanh như điện. Ba phút một bài thơ tự do. Chín mươi chín ph ần trăm các cô cậu trong thi văn đoàn thích làm thơ. Làm thơ xong, tác giả ngâm vang lên để bạn bè phê bình. Quán "Gió Nam" giá có "hiện tượng" đàn địch nữa, chắc chắn sẽ biến thành phòng trà ca nhạc phước thiện.

Đôi bận người ta gặp vài chú nhãi, tóc rậm rối bù, đeo kinh trắng, ôm một ch 'ông bản thảo hiện ngang bước vào quán. Chú nhãi chỉ ch 'ông bản thảo khoe với các bạn đ 'ông nhóm rằng đó là bản thảo của thiên trường giang tiểu thuyết viết v 'êkháng chiến! Chú nhãi đem bán nhưng nhà báo trả ít tì 'ên quá lại thôi. Chú nhãi vỗ ngực nói 'âm ỹ là mình được nhà văn nọ khen, nhà thơ kia khuyến khích, coi chú như một thứ thiên tài chưa xuất hiện. Chú nhãi nói xong, nhìn nàng Tường Vi. Thi thấy người đẹp đang cắt móng tay một cách rất hững hờ. Chủ nhãi thở dài, thất vọng. Bèn gọi cà phê thuốc lá uống và hít ở tiêu s 'âu trên những bài thơ tự do...

Mỗi ngày, Tường Vi nhận được vài chục lá thơ tình. Nàng chưa yêu ai nên không hiểu trong những bức thơ đó những người ái mộ nàng đã viết những gì. Tường Vi muốn bóc ra coi nhưng ông bố nàng vội chộp lấy, kiểm duyệt một l'àn trước khi đút những tác phẩm ái tình của các văn nghệ sĩ, sinh viên, học sinh vào bếp.

R'à "hiện tượng" thi văn đoàn cũng tàn lụi, quán "Gió Nam" không còn phải là nơi độc quy ền cho một giai cấp nào trong xã hội nữa. Khách của

quán "Gió Nam" g`m đủ hạng người biết thưởng thức cà phê. Chủ quán càng ngày càng phát đạt. Riêng Tường Vi nàng cảm thấy cuộc đời không thơm như khói thuốc ba con chín và đẹp như những giọt cà phê dìu dịu rơi xuống đáy tách nữa. Một kẻ nàng không yêu đã phá võ cánh cửa tuổi thơ đi vào tâm h`m nàng.

Người ấy là một sinh viên y khoa. Chàng, thoạt tiên cũng là một người khách uống cà phê. Chàng say mê nàng ngay từ buổi đ`âu quán "Gió nam". Ông bố của nàng mến chàng lắm. B`êngoài chàng rất đứng đắn, tư cách. Trong những câu chuyện với bố nàng, chàng luôn luôn tỏ vẻ khiêm tốn. Những người khiêm tốn rất khó tìm trong các quán cà phê có cô hàng ki ầu diễm. Bởi thế, bố Tường Vi mới quý chàng. Chàng lại cho biết chàng là sinh viên năm thứ sáu trường thuốc, sắp ra trường. Ông Tường Vi hả hê ra mặt. Ông ban riêng cho chàng cái ân huệ được tán tỉnh Tường Vi bất cứ lúc nào.

Mộng của "Người biết quá nhi `àu" hơi giản dị. Ông ta nghĩ rằng, nếu chàng sinh viên y khoa kia lấy Tường Vi, chẳng lâu la gì, ông sẽ biến quán "Gió Nam" của ông thành cái phòng thăm mạch. Mộng đó khiến ông chủ quán cà phê trẻ thêm mấy tuổi. Cả bà vợ kế của ông, dì ghẻ của Tường Vi, vốn ghét nàng thậm tệ, khi hay giấc mộng của ch `ông, cũng thay đổi lòng dạ, quý hóa Tường Vi hết chỗ nói. Bà thường gọi đùa "cô đốc" mỗi l`ân bà trách yêu Tường Vi làm cho nàng xấu hổ và khó chịu vô cùng. Nàng không rõ tại sao bố nàng nỡ dùng nàng làm bậc thang để ông leo lên cái giấc mộng t 'âm thường kia.

Chàng có xe hơi. Xe hơi cũ. Ông chủ quán "Gió Nam" bỏ ti ền lãi cà phê sắm tặng chàng chiếc xe khá hơn. Tường Vi đi học chàng đưa nàng tới trường. Tường Vi tan học, chàng rước nàng v ềnhà. Chàng đẹp trai, học giỏi tương lai tràn tr ề, thừa xứng với nàng. Nhưng không hiểu tại sao nàng khó cảm nổi chàng, dù tim nàng chưa trao gửi cho một người nào khác. Được bố nàng cho phép, chàng đã đi quá vội vàng, càng khiến Tường Vi chán nản. Chàng ôm ấp nàng. Trong vòng tay thương mến ấy Tường Vi có cảm giác như chàng lợi dụng sự khở dại của nàng, sự mù quáng của bố nàng triệt đề. Và Tường Vi phát tởm. Những chiếc hôn ăn cướp của chàng, Tường Vi không kịp đ ềphòng, nàng thường quay mặt đi nhổ nước miếng.

Mới lớn lên, Tường Vi rất khao khát chuyện yêu đương. Nhưng tình yêu đi vào tâm h 'ch người con gái còn trong trắng không thể hối thúc, cu 'ch nhiệt, phũ phàng, đốt cháy giai đoạn như kiểu ân ái tây phương. Mà nó bắt buộc phải đi bằng những bước chân nhẹ nhàng trên con đường đ 'ây hoa đ 'ây mộng phải có những giận hờn, những tiếng thở dài, những giọt nước mắt tưởng vỡ tan mộng ước, những đêm không ngủ nghĩ đẹp cho nhau những bức thư viết xong r 'ci lại đem xé; những chiếc hôn môi ngập ngừng không dám chỉ lướt nhẹ trên trán người yêu, những bàn tay đan lấy bàn tay và những con mắt long lanh ngước nhìn vu vơ để che dấu sự bối rối sự rung động xao xuyến cõi lòng...

Tường Vi thèm ni `âm mến yêu mõng manh nắng lụa của thủa ban d`âu. Song nàng đã thất vọng. Chàng chỉ là một tên vũ phu, thô bạo. Tên vũ phu vác gạo bóp nát trái tim nàng, bóp nát mộng đẹp của nàng.

Tường Vi bu 'ch khôn tả. Đêm đêm trên căn gác nhỏ nàng thường khóc âm th 'ân. Bất giác, nàng nhớ mẹ. Giá mẹ còn sống, đời nàng đâu còn tủi nhục thế này. Tường Vi chán nản học hành. Nàng muốn tự tử nhưng chưa có can đảm. Suy nghĩ mãi, nàng viết cho chàng một bức thư, van xin chàng buông tha nàng. Chàng đâu chịu. Bức thư của nàng, chàng trình bố nàng.

Giấc mộng bố vợ ông bác sĩ sắp thành mà con gái chực phá vỡ, ông chủ quán cà phê "Gió Nam" nổi giận. Ông đã trút sự giận hờn xuống thân thể mảnh mai của cô con gái. Người dì ghẻ v ềhùa với ch 'ông, chửi rủa nàng thậm tệ. Ông bố Tường Vi bắt nàng thôi học. Ông mướn một căn gác, b ầy biện khá lịch sự bắt nàng sống chung cùng chàng sinh viên y khoa.

Tường Vi phục dịch chàng như một con ở h`âu hạ chủ. Nàng không ngờ bố mình lại bỉ ổi đến thế. Lòng nàng nguội lạnh. Con chim khuyên vừa mới ra ràng đã lọt cạm bẫy. Tường Vi kinh tởm bộ mặt khả ố của chàng. Thế mà, nàng bị sống chung cùng phòng, ăn uống cùng bàn, ngủ cùng giường với chàng. Kết quả của sự giàn xếp của ông chủ quán "Gió Nam" thành công. Ba tháng sau, nàng có b`âu với chàng. Sự thể đã lỡ, nàng ngậm ngùi oán trách thân phận và hy vọng rằng sống lâu bên chàng, nàng sẽ đổi tâm tính để cảm nổi chàng. Và đứa con nàng may ra sẽ tạo cho nàng một chân trời hạnh phúc mới.

Bố nàng hả hê nhất. Kế hoạch của ông chu tất quá. Ông đã buộc chân chàng sinh viên y khoa vào chân con gái mình. Ông mường tượng quang cảnh một hôm trời đẹp nào đó, ông đứng chứng kiến phu phen hạ cái biển quan cà phê "Gió Nam" xuống và trưng cái biển phòng mạch của bác sĩ X... lên, mặt ông ngời sáng, bộ ria của ông rung ring.

Nhưng đùng một cái, chàng sinh viên y khoa tốt nghiệp lấy li ền tay một cô con gái nhà gi ầu khác. Ông chủ quán cà phê "Gió Nam" chết lặng người. Giấc mộng của ông nổ tung. Ông chợt tỉnh ngộ. Muộn quá r ầi. Vợ ông cho rằng con gái ông không biết cư xử nên chàng bác sĩ mới thay dạ đổi lòng. Ông chủ "Gió Nam" nổi trận lôi đình, đánh trả thù con gái, những trận đòn thập tử nhất sinh. Những thanh củi tạ tới tấp nện vào người Tường Vi. Nàng xin, nàng lạy. Vô ích, bố nàng mất cả chì lần chài thì phải đánh nàng gỡ nợ.

Mỗi ngày chịu mấy trận đòn thù, Tường Vi chịu không nổi. Chiếc bào thai hơn một tháng băng hư. Người bố nhẫn tâm hơi chột dạ, vội vàng đưa đứa con gái khốn nạn tới nhà thương. Hơn hai tu ần sau, Tường Vi trở v ề nhà cũ. Tủi thân, nàng đã uống năm ống "Optalidon" để kết liễu cuộc đời. Nhưng số nàng chưa chết. Gia đình biết sớm cứu chữa kịp. Hai năm li ền, Tường Vi không h ềbước xuống khỏi căn gác nhỏ. Người nàng xanh mướt, đáng thương. Bố nàng thua canh bạc đời bớt giận nàng. Dì ghẻ nàng sợ nàng tự tử, cũng thôi chửi bới.

Vào những ngày tháng nỗi bu 'ôn của Tường Vi tiêu tan d'ân, quán "Gió Nam" đột nhiên khởi sắc. Khách tới "GIó Nam" uống cà phê toàn là thanh niên đợt sống mới trên dưới hai mươi tuổi. Đây là giai đoạn chót. Giai đoạn của, du đãng ngự trị quán "Gió Nam".

Là du đãng, nhưng đám người tuổi trẻ này tỏ ra hết sức đứng đắn. Họ chưa h`êuống quyt một ly cà phê hay buông lời chọc ghẹo chủ quán. Họ cũng chưa h`êđập lộn ở quán "Gió Nam". Bởi vậy ông chủ quán rất hài lòng. Cô Tường Vi nằm dài trên gác nhỏ ôm nỗi s`âu vô hạn mãi cũng chán, cô đã xuống qu`ây hàng thu ti`ên, làm công việc của hơn hai năm v`êtrước. Quán "Gió Nam" có bóng Tường Vi chẳng khác gì cơn râm trong buổi trưa nắng. Cà phê đậm đà hơn. Hương thuốc lá thơm tho hơn. Bài "Cô hàng cà

phê" của Canh Thân có ý nghĩa hơn. Những cặp mắt du đãng đăm đăm nhìn nàng. Du đãng đa tình lắm. Tuy nhiên du đãng rất kính trọng các thiếu nữ đẹp. Trước một mối thù c în thanh toán, đôi mắt tên du đãng đỏ ng ĩu, sôi sục. Trước người đẹp, nếu người đẹp là nữ sinh, đôi mắt tên du đãng ngần ngơ, tha thiết và chứa đựng cả một chân trời tình ái.

Du đãng không thích ba hoa, bốc thối trong các tiệm cà phê, trừ bọn du đãng hạ cấp. Thì bọn này lấy ti ền đâu mà uống cà phê "Gió Nam"? Tr ần Đại ở trong đám khách du đãng đó.

Hắn tới quán "Gió Nam" là do James Dean Hùng hẹn. Hôm đó, c`ân thanh toán một thứ "chì" mới xuất hiện ở Phan Đình Phùng. Thứ "chì" này tên là Sinh ống nước. Sinh ống nước "bắt địa" của bạn James Dean Hùng chiếc Vélosolex. Bạn James Dean Hùng c'âi cứu. James Dean Hùng nghe bạn tả hình dáng Sinh ống nước và chỉ số nhà Sinh ống nước đang làm mướn, nó sôi ruột.

Trên đời này James Dean Hùng chỉ thờ Tr ần Đại. Còn nó chế hết thiên hạ. Nó mời Tr ần Đại chờ nó ở quá "Gió Nam" đợi nó hạ thẳng Sinh ống nước xong, sẽ dẫn Tr ần Đại đi xem một phim cao b ầi ngoại hạng có Yul Brynner, James Coburn và Steve McQueen đóng. Tr ần Đại rất thích xem phim cao b ầi. Hắn đang bu ần nên James Dean Hùng rủ là đi ngay. Nghe James Dean Hùng ca ngợi cà phê "Gió Nam" hắn bèn kêu cà phê uống thử.

Ngoài xì gà "Havatampa", Tr`àn Đại không nghiện một thứ gì khác. Bởi thế hắn chẳng c`àn biết ở Sài gòn có những quán cà phê nào ngon. Quán "Gió Nam" khai trương đã ngót ba năm mà hôm nay, Tr`àn Đại mới biết.

Lúc ấy Tr ần Đại đang ng ồi g ần qu ầy ti ền của Tường Vi. Hắn nhìn những giọt cà phê ra chi ều mơ mộng lắm. Trên đôi môi hắn lúc nào cũng có điểu "Havatampa". Tr ần Đại hướng mắt ra đường trông chờ James Dean Hùng. Khác hẳn tất cả những khách đã tới "Gió Nam", hắn không thèm liếc nhìn Tường Vi. Nhưng Tường Vi thì đăm đăm nhìn Tr ần Đại.

Tên b à lấy cái phin ra và bỏ đá vào cà phê của Tr àn Đại. Hắn xúc thêm đường, ngoáy lia lịa. Xong, hắn hít đ ày hơi "Havatampa" thả một vòng tròn d ày đặc. Vòng khói này theo sự đi àu khiển của Tr àn Đại, từ từ xuống ly cà

phê. Gặp chất đá lạnh, vòng khói tụ lại và tan trên mặt ly. Nhi ầu chú nhãi trông thấy Tr ần Đại biểu diễn trố mắt nhìn. Tường Vi buột m ầm khen:

- Đẹp quá!

Tr `an Đại quay lại. Hắn gặp đôi mắt long lanh tình cảm nhìn mình. Tr `an Đại xao xuyến tâm h `an. Từ ngày bỏ nhà đi làm du đãng, lòng hắn chỉ chở chất những căm hòn. Hắn chưa yêu ai, trừ những mối tình tạm bợ với mấy cô ca sĩ, mấy nàng vũ nữ. Tr `an Đại gọi những mối tình tạm bợ đó là "tình hộ tống". Các nàng mê hắn vì biết hắn là du đãng thứ chiến. Đi với hắn, không đứa nào dám phá hoại cuộc đời ái tình và sự nghiệp của các nàng.

Tr ần Đại mim cười ng ầm cám ơn Tường Vi đã khen mình. Hắn nhả vòng khói thứ hai. Vòng khói này bay thẳng lên mặt Tường Vi. Nàng nghiêng đ ầu tránh. Khói ùa vào tóc nàng, tản mạn d ần nom như khói sương bốc lên từ một khu rừng cây. Tường Vi trách nhẹ.

- Ông suýt làm tôi ho đấy nhé!

Tr`an Đại nhún vai:

- Tôi xin lỗi, vì tưởng cô thích khói "Havatampa".

Tường Vi vẫy nhẹ bàn tay xua khói thuốc:

- Đâu có thích khói thuốc, tôi thích cái vòng tròn ông thổi cơ. Ông thổi nữa đi!

Tr an Đại lắc đ au. Tường Vi hỏi:

- Sao thế ông?
- Tôi chưa bao giờ thổi vòng khói thứ ba ở mỗi điếu thuốc.

Vẫn giọng nói ngây thơ, dễ cảm, Tường Vi nheo mắt:

- Sao thế ông?

- Vì khai thác điểu thuốc quá, nó kiện...

Tường Vi cười khúc khích. Nàng như đám rừng cuối thu, tình cảm chết mục cơ hồnhững chiếc lá. Còn linh hồn chơ vơ giống hệt như những cành cây khô. Nhưng nhân gian không phải có một mùa thu. Và đám rừng cuối thu tàn tạ đã nhú lộc non xanh khi mùa xuân tới. Tr`ân Đại chưa là mùa xuân, Tr`ân Đại mới chỉ là cánh én từ rừng đ cũ xa xăm đưa tin v`êrằng mùa xuân sắp trở lại. Mùa xuân sắp trở lại với mùa xuân cuộc đời của Tường Vi. Quá khứ sắp tiêu tàn quá khứ sẽ tiêu tan hẳn. Mắt nàng đen hơn, tóc nàng xanh hơn. Tim nàng lại rung động nhịp cũ như thủa còn trong trắng. Nàng ngượng ngập nói:

- Này ông, nếu ông không thổi vòng khói thứ ba thuốc lá mới kiện ông.

Trần Đại nâng ly cà phê uống một ngụm:

- Có thể lắm, nhưng thổi vòng khói thứ ba ở đây thì thà tôi chịu bị kiện còn hơn.

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao thế ông?
- Khó nói quá cô... Cô gì nhi?
- Dạ, Tường Vi.
- Tên cô làm tôi nhớ bài hát của Hoàng Quý.
- Bài gì đấy ông?
- Bài "Cô láng gi ềng". Cô đã nghe bài này l'ân nào chưa?

Tường Vi lắc đ`âu:

- Bài mới hở ông?

Tr'àn Đại búng tàn thuốc lá cười hóm hỉnh:

- Khó nói quá cô Tưởng Vi ạ!
- Sao the ong?
- Vì...
- Vì sao hở ông?
- Vì... cô cứ gọi tôi bằng ông...

Tường Vi thẹn đỏ mạt. Khuôn mặt hi ền hậu sau chuỗi ngày s ầu muộn của nàng xanh rớt như lá non tưởng chừng vừa được phép m ầu làm thắm h ồng lại. Nàng đặt ngón tay út giữa hai hàm răng, cắn lia lịa:

- Vì...

Tr ìn Đại bắt chước câu hỏi của nàng:

- Vì sao hở cô?
- Vì mới gặp... anh l'ân đ'âu...

Tr`ân Đại thổi vòng khói tròn. Như vòng khói thứ nhất, vòng khói này từ từ bay xuống miệng ly cà phê. Tr`ân Đại nâng ly, uống cả cà phê lẫn khói thuốc. Tường Vi suýt xoa:

- Anh tài quá!
- Cô làm lôi ngương,
- À... anh gì nhỉ?
- Đại.
- Ho gì?
- Không có họ.

- Sao lạ thế?
- Tôi có hỏi cô Tường Vi họ gì đâu?

Tường Vi đưa tay vuốt tóc mai:

- Thua anh r 'ài.
- Cô thắng tôi đấy chứ!
- Thắng gì hở anh?
- Thắng lời th`êcủa tôi.
- Anh đã th 'êgì?
- Th`êkhông để các cô gái đẹp "sùy" mình.

Tường Vi tròn dôi mắt:

- "Sùy" là gì hở anh?

Tr'ân Đại vội vàng nói:

- Xin lỗi cô nhé! Tôi quen nói tiếng lóng. À, "sùy" là... là... bảo mình thổi khói thuốc ấy mà...

Tường Vi cười:.

- Anh thổi đẹp ghê. Có lẽ anh là người thổi khói đẹp nhất thế giới.

Tr`an Đại nhún vai rất kiểu cách:

- Tôi thổi hạng nhì thôi.
- Ai nhất?

Một tài tử trẻ trong phim "Les demi-sel". Cô coi phim này chưa?

- Chưa.
- Hèn chi cô b`âı tôi hạng nhất.
- Tường Vi chưa xem "Les demi-sel" thì chỉ c'ân biết anh là đủ.

Tr ần Đại có cảm giác Tường Vi đã dành cho hắn nhi ều cảm tình lắm r ồi. Tự nhiên lòng hắn xốn xang một nỗi ni ềm thương nhớ. Một cô con gái có học, ngoan ngoãn xưng tên với hắn, gọi hắn bằng anh. Thân mật quá. Giá Tường Vi xưng em với Tr ần Đại, chưa chắc hắn đã sung sướng. Tiếng em, Tr ần Đại nghe đã nhàm tai, bất bu ồn mửa. Một con điểm mạt hạng, chi c ần đón mối bằng tô phở tái và chai xá xị cũng "em em, anh anh" với hắn. Một con vũ nữ già cốc đế, g ần bằng tuổi mẹ hắn cũng "em em, anh anh" với hắn... Hai tiếng "em, anh" h ầu chết hẳn ý nghĩa đẹp đẽ r ồi. Tr ần Đại phát tởm khi nghe bất cứ một dứa con gái nào xưng "em" trước mặt hắn.

Chỉ có Tường Vi là không xưng "em". Tr ần Đại bỗng ước ao một đi ầu. Hắn sẽ chinh phục Tường Vi. Dĩ nhiên, không bằng dao con chó mà bằng tình cảm chân thật của hắn. Nhưng, Tr ần Đại hứa sẽ không để Tường Vi thất vọng, khi nàng biết hắn là một tên du đãng ngoại hạng. Tr ần Đại quay hẳn người lại đối diện với Tường Vi. Giọng của hắn chĩu nặng tình yêu mến:

- Tường Vi chắc thế chứ?
- Tại sao không hở anh? À, anh tập thổi h ià nào đấy?
- H'à mới hút thuốc.
- Anh hút thuốc lá nặng lắm hở?
- Sao Tường Vi biết?
- Vì Tường Vi thấy anh hút xì gà. Tập thổi khói tròn lâu không anh?
- Tùy.
- Tùy gì?

- Tùy có khiếu hay không có khiếu.
- Thổi khói cứ tập mãi cũng phải được, c`ân chi khiếu?
- Tường Vi quên rằng, thổi khói là một nghệ thuật à!

Hai người say sưa bàn chuyện khói thuốc, ríu rít y hệt đôi chim mới ra ràng. Họ không chú ý cái cảnh thơ mộng đó đã lọt vào cặp mắt tràn ngập sự ghen hờn của tên du đãng. Nó mặc áo ca rô đỏ, ng \ddot{a} uống cà phê trước cả lúc Tr \ddot{a} n Đại tới quán "Gió Nam". Là một tay "chì", đ \ddot{a} ng vai vế với Sinh ống nước, nhưng nó có học. Nó tr \ddot{a} ng cây si ở "Gió Nam" mấy tháng r \ddot{a} . Vì muốn chinh phục Tường Vi nên chúng nó nhịn nhau. Và quán "Gió Nam" nhờ thế, chưa xảy ra một vụ đập lộn nào. Một ph \ddot{a} n cũng bởi Tường Vi đứng đắn, không thèm hứa hẹn với cậu nào hết.

Hôm nay thì khác, tên du đãng mặc áo ca rô ngứa mắt lắm r ài. Sự ghen tuông làm mờ mắt nó. Trước khi hỏi tội kẻ tình địch, nó biểu diễn vài đường cho Tr àn Đại rụng rời. Tên du đãng hắng giọng. Nó hạch người b ài:

- Nè, bớt đá đi, "lạnh" lắm đó cha nội ạ!

Nghe danh từ của "hội", Tr ần Đại ngoảnh lại nhìn nó. Tên du đãng lẳng lặng đứng lên. Nó rời bàn của nó, sang bàn khác có hai cậu nhãi mới lớn lên đua đòi cà phê thuốc lá. Nó vỗ vai một cậu mặc áo ràn ri, hất hàm hỏi:

- Vải nào chú mày mua ở tiệm nào?

Tr`àn Đại theo rõi cảnh này, Tường Vi nói nhỏ:

- Đừng nhìn nó anh...

Tr`ân Đại vờ sợ hãi:

- Thằng nào đó?
- Tường Vi không biết tên. Nhưng nó ghê lắm, bố nó làm gì to lắm đấy. Anh nhìn nó, nó sẽ gây sự đánh anh cho mà coi. Đừng nhìn nó anh nhé!

Tr'ân Đai lè lưỡi:

- Sợ quá ai dám nhìn.

Tuy nói thế chi ầu Tường Vi, Tr ần Đại vẫn liếc mắt theo rỏi. Cậu nhãi mặc áo ràn ri mặt không còn hột máu, lắp bắp:

- Em may ở tiệm...

Tên du đãng hỏi d`ôn:

- Tiêm nào trả lời mau lên!
- Da, tiệm... Văn Quân...

Tên du đãng ca rô gật đ`âu khen:

- Ăn chơi đó, may áo ở Văn Quân. Vải đẹp thật. Cho anh tí làm mẫu nghe chú mày!

Nó không đợi cậu nhỏ lép về nói thêm, móc túi lấy lưỡi dao cạo, cắt một mầu vải trước ngực cậu nhỏ. Tên du đãng bĩu môi:.

- Đừng giận nhé!

Khách uống cà phê trong quán "Gió Nam" bị nghẹt thở. Vài cậu đứng lên định chu 'ân. Nó muốn sỉ nhục Tr 'ân Đại có người chứng kiến, nên lạnh lùng nói:

- Các bạn ở lại xem Tony Hải "chơi" xi nê! Cấm ra khỏi quán.

Tony Hải đảo mắt ra lệnh. Hai tên đàn em của nó ngáng chân chắn cửa. Khách đành thúc thủ, ng tì chờ sự gay cấn thứ hai. Tr tì Đại ném mâu gỗ ở cuối điểu "Havatampa" xuống đất. Hắn rút điểu khác, lấy một que diêm quẹt vào để gi try châm hút. Hắn làm bộ như chưa thấy việc gì xây ra cả. Cao hứng hắn thổi một vòng khói r tì nhếch mép cười. Khiến Tony Hải càng cáu tiết. Nó gọi b tà:

- Cho hai chai la de đi!

B'à khui la de. Hai cái nút bắn v'ệphía Tr'àn Đại. Hắn cui xuống lượm hai cái nút, đặt vô giữa lòng bàn tay phải cái thứ nhất. Tr'àn Đại bóp bẹp. Hắn ném ra chỗ hai tên đàn em của Tony Hải chận cửa. Chẳng thèm để ý bọn các ké ngạc nhiên. Tr'àn Đại bóp cái nút thứ hai. Hắn lại ném ra chỗ hai tên đàn em của Tony Hải.

Tony Hải hơi gồm địch thủ. Tr ần Đại biết chắc, giờ mà hắn xưng hắn là Tr ần Đại thì bọn Tony Hải co vòi ngay. Song, hẳn muốn dấu cái sự nghiệp du đãng trước Tường Vi. Nên hắn chịu lặng im để Tony Hải làm trò. Tony Hải hằn học bâng quơ:

- Hừ cái tài vặt, tưởng hay hóm à?

Tường Vi lo ngại giùm Tr ần Đại. Nàng so sánh hắn với Tony thì thấy hắn nhỏ thó hơn. Đối địch vời du đãng khét tiếng, hắn sẽ bị Tony Hải hạ nhục. Nghĩ thế, nàng giả đò gọi người b ầ:

- Này anh Tám, anh nhịn đi!

Người b 'à không rõ "mưu mô" của nàng, ngơ ngác giây lát. Tr 'ân Đại thổi vòng khói tròn đ 'ên đáp lại sự lưu tâm của nàng. Muốn kết thúc chóng vánh, hắn móc ti 'ên đặt lên bàn. Tony Hải g 'ân lên:

- Tháng kia!

Tr'àn Đại nhún vai:

- Bạn gọi tôi hả?
- Phải.
- Để làm gì? Tôi uống cà phê chứ có thất lễ với ai đâu?

Tony Hải cười khinh khỉnh:

- Bộ mày dám thất lễ ư?

Tr`àn Đại chậm rãi lắc đ`àu. Tony Hải hỏi:

- Mày ở khu nào?
- Ở Sài gòn.
- Tới đây làm gì?
- Uống cà phê.
- Sao không chỉ uống cà phê?
- Tôi có làm gì khác nữa đâu, thưa bạn!
- Có
- Bạn chỉ giúp xem tôi đã làm gì nhỉ?

Tony Hai nhấc chai la de đập mạnh lên cạnh bàn.

Chai la de gây đôi. Nửa dưới võ tan tành, nửa trên nằm trong tay Tony Hải. Các tay đợt sống mới đu đãng và du đãng hình thức giật mình. Tony Hải hạch tôi:

- M`ây đã dám...

Tr ần Đại hít xong một hơi thuốc, nhả khói r ầi mới hỏi:

- Dám gì?

Tony HảI dần giọng.

- Dám tán tỉnh người đẹp!

Tr'àn Đại vờ ngớ ngân:

- Tán tỉnh người đẹp thì đã sao?

Tony Hải cứng lưỡi, chưa biết trả miếng tình địch bằng đòn nào để vừa chế ngự được tình địch, vừa làm đẹp lòng Tường Vi. Thì Tr`ân Đai đã gọi b`â:

- Cho môt chai la de 33 đi!

Tr`àn Đại dóc hết chai bia vào ly. Chai bia rỗng không. Hắn c`àm vỏ chai, vỗ mạnh bàn tay vào miệng chai. Sức ép của cú vỗ d`àn nén khiến cái đáy chai bung ra. Tiếng thủy tinh vỡ vụn trên sàn gạch nghe rờn rợn. Tony Hải nóng mặt. Nó không ngờ tình địch của nó luyện được nhi ầu tài vặt quá. Muốn sỉ nhục nó, Tony Hải còn cách chơi võ "giang h`ô" nghĩa là đánh hội đ`àng.

Tony Hải ra lệnh ng ầm cho hai tên đàn em sửa soạn đối phó. Nó lặng lẽ ng ồi xuống ghế cơ hộ đã chịu thua. Bất thình lình, Tony Hải ném nửa chai bia vỡ sang phía Tr ần Đại. Đã đ ềphòng trước, Tr ần Đại né người tránh. Chai bia trúng qu ầy ti ền của Tường Vi. Nàng hét lớn. Hãi hùng.

Tr`an Đại nheo mắt hỏi:

- Còn trò gì khác hơn không hở ông Tô tô Hải?

Tony Hải nghiến răng ken két:

- Còn đòn "giang h'ò".

Tr`an Đai ha't hàm:

- Sao chưa dở nốt ra?

Tony Hải đứng dậy, ghếch chân lên ghế rất cao b tầ:

- Mày biết đòn "giang h ồ" là gì chưa?
- Chưa.

Nó rút dao con chó khỏi túi qu'àn:

- Là cái này!

Tr`ân Đại đùa:

- Cái đó để làm gì?
- Để cắt thịt hôi thối của mày.

Tony Hải bấm lưỡi dao. Nó toan tiến g`ân lại chỗ Tr`ân Đại thì James Dean Hùng tới. Nó ngạc nhiên thấy Tony Hải đang hoa dao. Nhưng nó chưa biết thẳng du đãng này sắp "chơi" ai. Tr`ân Đại nhác trông James Dean Hùng, ngơ ngác bèn giải thích:

- Này chú Tô tô Hải, chú nên cất dao con chó của chú vào túi và cút đi...

Tony Hải g`âm như sư tử rống:

- Tao phải cắt thịt hôi thối của mày, phải cắt gân mày nghe chưa thằng khốn nạn.

Tr`an Đại hút thuốc, phà khói:

- Sơ quá nhỉ?

Nó bảo James Dean Hùng:

- Ra tay đi chứ!

Nhưng Tony Hải tưởng Tr`àn Đại khích mình. Nó bước tới. Không khi quán "Gió Nam" lúc ấy nghẹt thở y hệt một quán rượu mi àn Texas trong phim cao b à khi hai tay cao thủ súng sắp thanh toán nhau. Những tay có máu đấm đá chăm chăm theo rõi. Tường Vi lo ngại cho số phận Tr`àn Đại. Nàng run rây:

- Anh... anh... nguy r ia...

Tr`àn Đại nhìn nàng. Đôi mặt hắn mênh mông đại dương thương mến. Hắn khẽ lắc đ`àu ng àm nói với Tường Vi rằng cứ yên trí, đừng sợ. James Dean Hùng lững thững bước tới chỗ Hải. Bất chợt, nó vỗ vai Tony Hải. Tony Hải quay lại. James Dean Hùng phóng luôn một trái thẳng vào mặt Tony Hải. Đ ồng thời, nó hất cánh tay Tony, bóp mạnh đến nỗi con dao rơi khỏi bàn tay Tony.

James Dean Hùng cũng biết Tony Hải không phải là đối thủ của nó, song qu'ần nhau ở chỗ ngôn ngang bàn ghế này thật bất lợi. Nên nó lợi dụng phút bất th'ần, đánh Tony Hải liên tiếp. Những trái đấm nẩy lửa đánh trúng mặt Tony Hải. Tên du đãng hoa cả mắt không đấm trả địch thủ được trái nào. Hai tên đàn em của nó sợ Tr'ần Đại can thiệp, không dám nhào vô cứu đàn anh. James Dean Hùng rảnh tay, nó đấm một trái vào bụng Tony Hải. Tên du đãng cắc ké guc. Máu trào ra hai bên mép.

James Dean Hùng xốc nó đứng lên:

- Mày vừa hỗn gì đấy?

Tony Hải chối bai bải:

- Em có hỗn gì với anh đâu.
- Mày định chơi đòn "giang h'ô" với ai?

Tony Hải chỉ Tr`ân Đại:

- Thẳng kia sinh sự trước.

Tr'àn Đại lên tiếng, cốt để James Dean Hùng lờ mình.

- Ông Tô tô Hải vu oan cho tôi đấy hiệp sĩ ạ!

Quay nhìn Tường Vi, hắn phân tr`ân:

- Cô Tường Vi làm chứng cho tôi nhé!

James Dean Hùng liếc qua Tường Vi. Nó nghĩ th'âm:

- Bố Tr`àn Đại mết r`ài, mết là phải.

Nó vở hỏi:

- Anh ta nói đúng không, thưa cô?

Tường Vi gật đ`ài. James dean Hùng kéo mạnh Tony Hải một cái. Thằng du đãng cắc ké lao đao. Nó xô bàn ghế đổ ngôn ngang, James Dean Hùng lai xốc nó lên:

- Mày vừa làm gì?

Tony Hải thở hồn hền:

- Em xin anh...

James Dean Hùng quát:

- Tao có bảo mày van đâu? Mày vừa làm gì?
- Em... mới... ném chai... la de... vào thẳng kia... nhưng... nhưng... không trúng...
 - Riêng tội đó dủ rạch mặt mày r à.

Tony Hải đưa cánh tay áo quệt máu ứa ra hai bên mép. Giọng nó hết sức thiểu não:

- Em... trót... dại...

James Dean Hùng bop tai nó một cái đau điếng:

- Để tao làm cho mày khôn ra nhé!
- Em lậy anh...
- Tên mày là gì?
- Tony Hải.

- Tên nghe công tử quá. Mày có mấy miếng "ngh ề" mà dám làm du đãng?

Tony Hải lắc đ`âu:

- Em lậy anh...
- Mày hoạt động ở khu này chắc mày biết thẳng Sinh ống nước chứ?
- Da biết a!
- Mày là đàn em nó hả?
- Em là bạn nó.
- Tao vừa rạch mặt nó xong. Những thẳng khốn nạn chuyên bắt địa của con nít tha sao được. Chúng mày liệu th ần h ần. Ti toe mấy miếng võ quèn đã học đòi hỗn. Tao mà thấy mày còn "hành ngh ề" sẽ cắt gân đa! Mày sạch sẽ thế này sao không lo học hành hở thẳng khốn?

Tr'an Đại nói trống không:

- Bát đ'ên giùm chiếc áo của chú nhỏ đi!

James Dean Hùng tát Tony Hải thêm cái nữa:

- Mày vừa bắt địa chú nhỏ nào?

Tony Hải chối:

- Em không bắt địa.
- Thế mày làm gì?
- Em... em... xin nó miếng vải mẫu.

James Dean Hùng nhe răng cười. Nó búng tay tách một cái:

- Chú nhỏ nào vừa bị thẳng này bắt nạt đấy?

Cậu du đãng hình thức mặc áo ran ri đứng lên:

- Thưa em đây ạ!

James Dean Hùng ngắm cái áo rằn ri bị khoét nhột mảng trước ngực. Nó vung tay tát Tony Hải lia lịa. Đến nỗi Tr`àn Đại phải xin:

- Tha cho nó.

James Dean Hùng hạch Tony Hải:

- Ai dạy mày chơi trò này?

Tony Hải không dám nhìn James Dean Hùng nữa. Nó cúi g`ân mặt khẽ đáp:

- Sinh ống nước!

James Dean Hùng cười gằn:

- Mày học lớp mẩy?
- Dạ, đệ tam.
- Trường nào?
- Dạ trường Tây ạ!
- Mày có biết Sinh ống nước là thẳng nào không?
- Dạ biết.
- Nó là thẳng nào?
- Thưa anh nó là thẳng sửa ống nước.
- Nó có đi học như mày không?

Tr ần Đại lảng lợ nhìn Tường Vi. Hắn nói khẽ đủ để nàng nghe:

- Hắn sắp giảng "luân lý" cho ông Tô tô Hải đấy.

Tường Vi ngạc nhiên:

- Hắn là lính hở anh?
- Không.
- Thế hắn là ai?

Tr'àn Đại nhả khói "Havatampa" vào mái tóc Tường Vi l'àn nữa:

- Hắn là du đãng!

Không đợi nàng hỏi thêm, Tr ần Đại nói tiếp:

- Là du đãng thứ nổi loạn tâm h`ân, thứ bất mãn gia đình, học đường, tổ quốc. Thứ du đãng dám khinh miệt cuộc đời vì cuộc đời cứ coi nó là du đãng.

Tường Vi khó nhọc suy nghĩ. Mà cũng không hiểu Tr`ần Đại muốn nói gì. Nàng tròn đôi mắt:

- Làm du đãng thì đời liệt vào du đãng đúng r'ài còn bất mãn chi nữa?

Tr`ân Đại xua nhẹ bàn tay ng âm bảo Tường Vi hãy theo rõi bài "luân lý" của James Dean Hùng.

- Nó không đi học như mày tức là nó ngu hơn mày phải không?
- Da.
- Nó có gì "trội" hơn mày không?
- Có.

- Thí dụ!
- Nó dám đánh địch thủ võ đ àu bằng ống nước...

James Dean Hùng nối lời Tony Hải:

- Và bắt địa xe Solex, đ 'cng h 'cò, bút máy của trẻ con nữa hả?

Tony Hải ngượng nghịu:

- Da.
- Mày có học mà đi học những "trò chơi" hèn hạ của một thẳng vô học. Mày làm cho đời càng ngày càng tởm du đãng. Chúng tao đang cố gắng bắt đời phải hiểu chúng tao để hết khinh bỉ chúng tao. Thì chính bọn mày lại nhỏ những bãi đờm nh ầy nhụa lên hai tiếng du đãng khiến đời càng tởm du đãng hơn. Tao ban cho mày một cái ân huệ cuối cùng là tha rạch mặt mày. Nhưng mày phải v ềvới gia đình, học hành ngoan ngoãn. Tao nhìn khuôn mặt mong sữa của mày, tao thương hại mày lắm. Mày chưa xứng đáng làm du đãng đâu, đừng đua đòi. Du đãng đâu có hành động như chúng mày. Du đãng như chúng mày là du đãng chó ghẻ. Làm du đãng như chúng mày, đến thuở nào mới rửa nhục được hở ranh con?

Tony Hải chợt tỉnh ngộ. Nó chấp tay:

- Thưa anh...

James dean Hùng dịu giọng:

- Gì?
- Thưa anh, em xin lỗi anh.
- Chú mày biết nhận lỗi đáng khen đấy.
- Thưa anh...
- Gì, chú muốn gì?

Thưa anh, anh cho em biết tên anh.

- James Dean Hùng!

Tony Hải cúi đ`âu tạ tội:

- Anh là James Dean Hùng mà em hằng sợ hãi, không ngờ hôm nay được anh "chiếu cố". Em xin ghi nhớ lời anh.

James Dean Hùng vỗ vai Tony Hải, an ủi:

- Chú bỏ qua chuyện vừa r à nhé! Anh xin lỗi chú.

Tony Hải đâu dám tin rằng trên đời lại có những thằng trên nước nó, trên tài nó, vừa xỉ nhục nó và có quy ền cắt gân nó lại nhũn nhặn như James Dean Hùng. Nó mới sáng con mắt và hiểu thấu bài "luân lý" du đãng mà James Dean Hùng vừa giảng giải cho nó nghe. Nó trở nên hi ền lành, ngoạn ngoãn:

- Em phải xin lỗi anh, chứ anh có lỗi gì...

James Dean Hùng chìa tay bắt chặt tay Tony Hải:

- Hân hạnh gặp chú.

R à nó chỉ tay v èphía cậu nhỏ bị khoét miếng vải, bảo Tony Hải:

- Chú làm vui lòng cậu nhỏ đi!

Tony Hải tiến tới g`ân cậu nhỏ, phân thiện:

- Em may áo này bao nhiêu ti en?
- Da, ba trăm.

Tony Hải rút bóp, lấy ba trăm trao cho cậu nhỏ.

- Tôi đ'ên em. Đừng giận tôi nữa. Tôi hối hận việc tôi làm lắm.

Cậu nhỏ phân vân. James Dean Hùng khuyên:

- Cậu đi may áo khác, kẻo v ềba má r ầy. Còn nhớ không nên la cà ở các quán cà phê. Đừng hút thuốc lá hại phổi.

Tony Hải dúi ti `en vào túi qu `an cậu nhỏ. Nó bước lại sát James Dean Hùng:

- Anh ở đâu?

James Dean Hùng nhún vai, kiểu nhún vai của Tr ần Đại.

- Vô gia cư.
- Tìm anh chỗ nào?
- Chú c`ân tìm anh làm gì?

Tony Hải r`âu r`âu nét mặt:

- Ba em mới lấy vợ kế, bà này không ưa em. Em chán gia đình muốn đi hoang...
- Chú tưởng đi hoang sướng lắm hả? Nếu muốn gặp anh thì đi xi nê với anh.

James Dean Hùng nói lớn, cố ý cho Tr ần Đại nghe.

- Chúng mình tới Đại Nam coi "Les Sept Mercennaires" nhé! Mua vé trên l'âu.

Chọt nhớ ra đi ều gì c ần thanh toán, James Dean Hùng hỏi Tường Vi:

- Ông chủ đâu thưa cô?

Chủ quán "Gió Nam" miễn cưỡng ra tiếp James Dean Hùng.

- Có việc chi đó cậu?

- Ông tính ti `ên giùm số ly tách, chai bể...

Chủ quán nuốt giận xu ềxòa:

- Đáng bao nhiều, thôi bỏ qua đi cậu...
- Không được, chúng tôi gây phi `en phức cho ông chủ quá. Xin để tôi đ`en.

James Dean Hùng đặt hai trăm bạc lên mặt bàn. R 'ài chẳng đợi cho chủ quán nói năng thêm, nó kéo tay Tong Hải chu 'àn khỏi quán.

Đám khách đợt sóng mới nhìn theo nó, cảm phục sát đất.

Tr'àn Đại vở khen:

- Có vẻ hiệp sĩ quá.

Tường Vi i hỏi:

- Anh quen hắn đấy à?
- Sẽ quen. À, mình đang nói chuyện gì cô Tường Vi nhỉ?

Tường Vi chúm chím cười:

- Đang nói v`êcái tên Tường Vi.

Tr`ân Đại nâng ly bia nốc một hơi. Hắn vỗ nhẹ năm ngón tay lên trán, ra đi ều vừa nghĩ tới một chuyện gì.

- Phải, tên Tường Vi làm tôi nhớ lại "Cô láng gi 'êng" của Hoàng Quý.

R'à như quên hẳn rằng đã hỏi Tường Vi, Tr'àn Đại nhắc lại:

- Cô biết bài này không?
- Không.

- Tiếc nhỉ?
- Bài ấy hay đến thế cơ à?
- Hay vừa vừa thôi. Nhưng vì cô tên là Tường Vi và vì tôi vừa quen cô nên hai tiếng Tường Vi trong bài hát của Hoàng Quý, đối với tôi, có lẽ, đã thành bất tử.

Tr ần Đại nói bay bướm quá. Khiến Tường Vi lắng tai nghe. Nàng muốn mỗi lời hắn nói là một thanh kẹo "Chewing-gum" để nàng vừa nuốt chất ngọt vừa nhai chất dai dẳng! Mặc kệ bố mình đứng la hét bọn gia nhân kê lại bàn ghế, thu quét miềng chai, miềng cốc, tách, Tường Vi chỉ chăm chú nghe chuyện của Tr ần Đại. Nàng dục:

- Anh thử hát một câu cho Tường Vi nghe xem nào!
- Tôi không biết hát.
- C'ân gì biết, anh tưởng Tường Vi thích nghe anh hát như ca sĩ hả?
- Cô thích nghe giọng tôi à? Giọng tôi t à lắm.
- Chưa chắc đã t ầ. Có đi ầu, đối với Tường Vi, ca sĩ chỉ là thứ thợ.

Tr ần Đại rút điểu "Havatampa" khác. Hẳn m ầi thuốc xong, vui vẻ nói:

- May quá, tôi không có máu ca sĩ trong người. Vậy tôi hát cho một mình cô nghé thôi nhé!

Tường Vi chặn hỏi:

- Anh đã hát cho bao nhiều cô nghe r 'à?

Tr'ân Đại thành thực:

- Với những đào khác, tôi không c'ân hát.
- Thế anh c'ân gì?

- Tôi chỉ c`ân búng tay tách một cái thôi...

Tường Vi ửng h`ông đôi má. Không hiểu nàng sung sướng hay nàng xấu hổ.

- Anh nói thật chứ?
- Thật mà.
- Tại anh sợ giọng mình t'ài hay các cô không đáng nghe giọng anh?

Tr ần Đại nhả vòng khói tròn:

- Cô nêu giả thuyết thì cô tin cái nào?

Tường Vi hóm hỉnh:

- Tường Vi không tin cái nào cả.
- Thế thì tôi không trả lởi cô đâu cô Tường Vi ạ.
- Nhỡ Tường Vi tin một trong hai cái?

Tr`an Đại khe khẽ huýt gió:

- Thì tôi trả lời ngoài câu hỏi của cô.
- Nghĩa là...
- L'ân đ'ài tiên trong đời, tôi hát cho một người con gái nghe. Người ấy là cô. Cô tin không?

Tường Vi chớp mắt thật mau. Nàng se sẽ gật đ`àu. Tr`àn Đại vờ nhìn ra nơi khác. Giây phút xao xuyến thoáng qua Tường Vi dục dã:

- Anh hát đi anh!

Tr`ân Đại đứng hẳn lên. Hắn sát g`ân đ`âu Tường Vi th`âm thì:

-... "Nhớ ngày nào anh bước chân ra đi. Đôi ta cùng đứng bên bờ tường vi, em có nói rằng, em sẽ chờ đơi tôi..."

Tr`an Đại chỉ hát một câu. Giọng hắn tr`am â'm đ`ay tình cảm. Tường Vi nhìn hắn. Bốn con mắt gặp nhau. Long lanh một ý nghĩ. Chợt Tr`an Đại phá tan giấc mộng nhẹ của Tường Vi:

- Tôi có việc c`ân v`êbây giờ.

Tường Vi than thở:

- Anh v èbây giờ à?
- Vâng, tôi v`êbây giờ. Ở đây không có bờ tường vi song tôi đã đứng bên qu`ây của cô Tường Vi. Cô có nói sẽ đợi tôi l`ân gặp gở thứ hai không?

Tường Vi bẻ ngón tay để che dấu sự xúc động. Nước mắt nàng tự nhiên ứa ra. Nàng vội vã nói:

- Tường Vi sẽ đợi anh...

Tr`ân Đại không dặn dò gì thêm. Hắn đặt ti ền lên mạt bàn r`ài rời khỏi quán. Tường Vi nhìn theo. Lòng nàng thôn thức.

Sau hôm đó, Tường Vi bị hình ảnh Tr ần Đại ám ảnh. Người con trai mặt mày sảng sủa, lịch sự, bay bướm, học khá đã làm nàng ăn không ngon, ngủ không yên. Tường Vi đâm ra sợ hãi. Nàng đã một lần tủi nhục, có thể thêm một lần thất vọng ê ch ềnữa không? Chàng hứa sẽ trở lại hay chỉ giải tỏa nỗi s ầu trong chốc lát?

Tường Vi nghĩ ngợi mung lung. Một tu ần trôi qua. R ầi hai tu ần. Người yêu lý tưởng của nàng đã trở lại quán "Gió Nam". Vẫn những cái nhún vai kiểu cách, những vòng khói tròn đẹp mắt, những điểu "Havatampa" quyển rũ, Tr ần Đại mang đến cho Tường Vi một trời mộng ước.

Buổi chi `àu hôm Tr `àn Đại tới uống cà phê ở "Gió Nam" l`àn thứ hai, trời mưa t`àm tã. Quán váng. Vợ ch `ông chủ quán đi ăn giỗ. Chỉ có cô con gái là

Tường Vi, ngày nào cũng ng ồi ở qu ầy ti ền nhìn ra cửa mong ngóng Tr ần Đại nên quán mới không đóng cửa.

Như l'ân trước, Tr'àn Đại kêu cà phê. Tường Vi đích thân pha và bưng ra cho chàng. Nỗi vui nhảy múa trong lòng nàng. Mãi khi Tr'àn Đại mở đ'àu:

- Cô vẫn đợi tôi hở cô Tường Vi?

Thì nàng mới trách nhẹ:

- Tường Vi đợi anh lâu quá...

Lời trách của nàng cơ h`ômột lặng gió mát rượi thổi vào tâm h`ôn nóng bỏng của Tr`àn Đại. Hắn có cảm tưởng lời trách của Tường Vi như trái dừa tươi giữa sa mạc. Mà hắn là kẻ lạc giữa sa mạc mênh mông. Tr`àn Đại chịu tôi:

- Tôi... tôi nhớ cô lắm... Tôi muốn tới ngay. Nhưng...

Tường Vi cướp lời:

- Nhưng sao hở anh?

Tr ần Đại muốn nói "nhưng sợ hại đời cô" Hắn lại thôi, bỏ lửng câu nói. Tr ần Đại mến Tường Vi vô cùng. Hắn chỉ là thẳng du đãng. Du đãng đã từng làm cho gia đình, xã hội, tổ quốc thất vọng, thì du đãng mong gì mang hạnh phúc cho một người con gái. Tuy du đãng muốn vươn lên song cuộc đời trót ghê tởm, phỉ nhổ, cuộc đời không chịu nhượng đất cho du đãng. Cũng như, không ai để ph ần cơm mời những đứa trẻ đi hoang. Tr ần Đại đã nghĩ thế, và hắn đành nén sự mong nhớ, không chịu lại tìm Tường Vi nữa. R ầi không hiểu sức mạnh cửa tình ái lôi cuốn tên du đãng ngoại hạng bằng cách nào, Tr ần Đại đã mò tới quán Tường Vi. Ngước nhìn Tường Vi đang thắc mắc tiếng "nhưng" Tr ần Đại nói:

- Nhưng chỉ e cô không...
- không gì?

- Không có nhà...

Tưởng Vi bỗng xịu mặt:

- Này anh?
- Gì thế cô?
- Anh gọi Tường Vi thân mật hơn đi.
- Tôi quí mến cô là đủ, sự xưng hô kể chi..

Tường Vi không dám nhìn Tr ần Đại, nàng ng cũ xuống ghế cùng bàn hắn, thả mắt ra ngoài đường, nghĩ ngợi xa xôi. Giọng nàng tha thiết:

- Với anh thì không c`ân chứ với Tường Vi thì c`ân lắm anh ạ! Tường Vi thèm sự thân mật. Anh biết không, Tường Vi cô độc, Tường Vi bị hất hủi, Tường Vi sống bằng dĩ vãng nhục nhã, bằng những giấc mộng tri ền miên hãi hùng. Tưởng Vi c`ân anh... Em van anh...

Tr`ân Đại xúc động mạnh. Hẳn cố nói một câu ngắn làm vui lòng Tường Vi:

- Cô tin tôi đi.

Nhưng Tường Vi chỉ van nài:

- Em xin anh, Tường Vi kho lắm anh a!
- Thế còn suy nghĩ kỹ chưa?
- Em không c`ân suy nghĩ.
- Cô không suy nghĩ nhỡ tôi là du đãng thì sao?
- Tường Vi bất kể anh là ai!

Tr ìn Đại nắm cánh tay ngà ngọc của Tường Vi:

- Tường Vi...

Tiếng nàng nhỏ nhẹ.:

- Da.
- Anh yêu em. Chỉ có Tường Vi, gọi em bằng "em" anh mới thấy cuộc đời còn nhi ều ý nghĩa sống.

Nước mắt Tường Vi ứa ra, đ`âm đìa trên khuôn mặt hoa. Nàng thốn thức:

- Có muộn không anh?

Tr'an Đại hơi ngạc nhiên:

- Muộn gì?

Tường Vi đã khóc thành tiếng. Nàng để nguyên Tr ần Đại nắm chặt tay mình. Tường Vi cảm giác như tình vêu của Tr ần Đại đang truy ền sang cơ thể mình. Ấm áp. Nước mắt dàn ra khiến mắt nàng mờ đi. Song vẫn trông rõ Tr ần Đại đang ái ngại dùm mình. Tường Vi cũng nắm lấy một cánh tay của Tr ần Đại:

- Em yêu anh... Có muộn không anh?
- Muộn gì hở Tường Vi?
- Anh sẽ ghét em.
- Không bao giờ.
- Anh nói thật nhé!
- Ù, anh nói thật.

Tường Vi quay lại khúc phim một chuyện lừa gạt ái tình một cuộc mua bán bỉ ổi cho Tr`ân Đại xem. Nét mặt Tr`ân Đại đăm đăm. Hắn dụi điếu "Havatampa", giận dữ:

- Bây giờ thẳng ấy ở đâu hở em?

Tường Vi không trả lời câu hỏi của Tr ần Đại. Nàng thăm dò:

- Anh đã ghét em chưa?

Tr'àn Đại muốn ôm người yêu vào lòng, âu yếm nói:

- Anh càng thương yêu em hơn...

Nhưng hắn ng ần ngại, chưa dám ôm Tường Vi, vuốt tóc nàng an ủi nàng. Hắn buông tay nàng ra:

- Em đau khổ như thế, anh ghét em sao được. Chúng mình là những người thù hận cuộc đời, phải tìm nhau thương yêu nhau cho mối thù vợi đi em ạ! Nhưng bây giờ thằng khốn nạn ấy ở đâu hở em?
 - Anh hỏi nó làm gì?
 - Nó làm em nhục nhã thì anh sẽ làm nó nhục nhã. Luật đời mà.
 - Anh quên nó đi.

Tr`an Đại nghiến răng:

- Quên sao được. Anh nói thí dụ em đừng giận anh nhé!

Tường Vi lau nước mắt:

- Vâng.
- Thí dụ anh không gặp em ở đây, anh gặp em ở nơi chơi bời ti tiện hơn. Em có nghĩ rằng, kẻ dẫn em đến chỗ ti tiện là thẳng khốn nạn kia không?

Tường Vi gật đ`âi. Nước mắt nàng lại ứa ra. Tr`ân Đại nói tiếp:

- Vì thế anh không quên nó, anh sẽ bắt thằng khốn nạn quỳ dưới chân anh. Anh sẽ xỉ nhục nó, se rạch mặt nó, cho nó một di tích sự trả thù tàn bạo của cuộc đời.

Tường Vi muốn khóc to, khóc thật to... Nàng ngờ đâu Tr ần Đại lại yêu nàng tha thiết đến thế. Tường Vi long lanh đôi mắt đẫm lệ nhìn Tr ần Đại:

- Anh...

Tr in Đại rút nùi xoa thấm nước mắt cho nàng.

- Em...
- Em yêu anh.
- Anh yêu em...

Bên ngoài trời mưa lớn. Nhưng nắng ở hai tâm h 'ôn trẻ...

Họ đã yêu nhau. Vào đúng dịp đó, nghĩa là hai năm sau, tưởng con gái minh đã quên chuyện cũ, bố Tường Vi gả nàng cho một ông Trúng úy. Dì ghẻ nàng tán đ ồng ý kiến. Nhưng lần này, có Trần Đại, Tường Vi phản ứng mãnh liệt. Nàng không không từ chối.

Trót nhận lời với ông Trung úy, bố nàng thấy sượng mặt. Bèn trút sự sượng sùng vào Tường Vi. Nàng lại bị bố đánh đập, bị dì ghẻ xui bố coi nàng như kẻ thù. Họ canh chừng nàng, không cho nàng đi đâu. Khiến những cuộc dạo chơi với Tr ần Đại bị chấm dứt.

Tr`àn Đại tới quán "Gió Nam" uống cà phê luôn. Bây giờ thì hắn đã nghiện cà phê do Tường Vi pha và hít "Havatampa" thú nhất, ngang với sự thú khi hạ gục kẻ thù.

Gia đình Tường Vi biết chắc kẻ phá đám l'ân này không phải là Tường Vi mà là Tr'ân Đai.

Ông bố Tường Vi gòm Tr ần Đại. Dì ghẻ nàng ghét Tr ần Đại ra mặt. Mỗi l ần Tr ần Đại tới uống cà phê, bố nàng thường kiếm cách gọi nàng lên gác và giam nàng cả giờ ở trên đó. Khiến Đại chán nản phải bỏ v ề. Nhưng vì Tường Vi, Tr ần Đại vẫn cứ tới. Dì ghẻ Tường Vi đứng trong nhà chửi bới vu vơ. Không biết Tr ần Đại là hạng người nào, song căn cứ vào vụ đập lộn giữa James Dean Hùng và Tony Hải, bà ta réo du đãng xỉ vả.

Nhi `cu bận, Tường Vi cưỡng ý muốn của bố, ra ng `ci nói chuyện với Tr `an Đại. Thì sau khi Tr `an Đại v `e, những thanh củi tạ tới tấp vụt trên thân thể nàng để cảnh cáo nàng rằng không được yêu "thằng du đãng" đó nữa. Giá không có Tr `an Đại, nàng tự vẫn l `an nữa. Nàng cố nhịn nhục cố chịu đựng mọi hình phạt, đay nghiên cũng chỉ vì nàng tin tưởng Tr `an Đại đ `ch được nàng chuỗi ngày hoa mộng mà cuộc đời khốn nạn đã cướp giật của nàng. Chỉ Tr `an Đại mới chữa nổi vết thương một kỷ niệm bỉ ổi hằn lên tâm h `an nàng. Phải, nàng đang yêu, đang khao khát sống, đang thèm những phút giây rung động, những giây phút xốn xang của ái tình.

Tường Vi đã viết bao nhiều thư cho Tr ần Đại. Nàng kể hết nỗi m ần, nàng mong Tr ần Đại mang nàng thoát khỏi chốn "địa ngục" để nàng được sống tự do bên hắn một ngày, một tháng, một năm hay vài giờ, nàng cũng mãn nguyện lắm r ầ. Nàng ghê tởm sự sắp đặt của gia đình, nàng thù hận cha nàng, dì ghẻ nàng. Nếu Tr ần Đại ngoảnh mạt làm ngơ trước sự c ầi cứu bi thảm của nàng, Tường Vi sẽ chết...

Tr'àn Đại suy nghĩ hai ba hôm li 'àn. Hắn hỏi ý kiến James Dean Hùng:

- Chú nghĩ sao v ềnhững bức thư của Tường Vi?

James Hùng đáp:

- Nghĩ sao bây giờ? Anh có thực yêu nàng không đã chứ?

Tr`ân Đại bu 'ôn bã:

- Chú chưa hiểu anh à? Mấy bữa nay anh tự hỏi mình sẽ cứu mạng nàng bằng cách nào. Ta vô ngh ềnghiệp. Cuộc đời từ chối sự có mặt của mình. Xã hội ru ồng bỏ. Gia đình khinh bỉ. Chúng ta sống ngang tàng và đế vương thật. Nhưng ti ền mình kiếm không đổ một giọt m ồhôi. Anh cũng biết, xã hội ta đang sống, thiếu gì những thẳng kiếm ti ền bằng mọi cách

bất lương. Nhưng để nàng sống vô thừa nhận như chúng mình được không?

James Dean Hùng nói:

- Anh muốn lấy nàng hay chỉ muốn giúp nàng thoát khỏi nơi bẩn thủu của gia đình nàng?

Tr`ân Đại thở dài:

- Muốn giúp nàng sống bình yên trước đã.
- Vậy lo gì.
- Chú có cách nào?
- Em tưởng nên gửi nàng vào nội trú là ổn nhất. Anh em mình đóng góp lại cũng đủ số ti ền "lương thiện" trả ti ền trường cho nàng. Anh đ ềng ý không?

Tr àn Đại búng tay tách một cái:

- Tạm được r'à. Anh tối óc hơn chú. Mà lương thiện hay bất lương, mình dùng trong việc lương thiện, chẳng đứa nào trách nổi mình. Chấp kinh phải tòng quy àn, phải không Hùng?

Sau khi thảo luận với James Dean Hùng, Tr ần Đại tới quán "Gió Nam". Hắn thấy mặt Tường Vi sưng búp, dáng người thiểu não. Thì đoán ngay nàng bị đánh đập tàn nhẫn. Tr ần Đại gọi Tường Vi tới, nói nhỏ quyết định của hắn. Tr ần Đại hẹn nàng chỗ hắn đứng đón nàng. Muốn khỏi đổ bể, hắn khuyên nàng đừng mang theo một thứ gì. Và trước nên viết một lá thư báo cho cảnh sát biết để đ ềphòng sau này gia đình nàng hết vu vạ ăn cắp đ ồ đạc đi theo giai.

Tr ần Đại đang dặn dò Tường Vi thì bố nàng xăm xăm ra lôi nàng vào nhà trong, đánh túi bụi. Dì ghẻ nàng lôi "du đãng" đào cha bới ông, ng ầm chửi Tr ần Đại. Máu giang h ồnổi dậy, Tr ần Đại đưa tay gạt hết ly tách trên

bàn. Chủ quán "Gió Nam" hung hăng bước ra gây sự. Nóng mắt, Tr ần Đại phóng một đấm trúng c ầm, chủ quán té nhào. Bà vợ g ầm lên chỉ mặt tr ần Đại la lối. Hắn vớ chiếc ghế liệng đúng cái thân hình béo tròn của mụ r ầi lẳng lặng rời khỏi quán. Tr ần Đại phòng xe "Rumi" tránh sự can thiệp của cảnh sát.

Đã có chủ định, hắn đi kiếm James Dean Hùng vì trước lúc tới tìm Tường Vi hắn đã nghĩ ra một kế hoạch giúp Tường Vi. Chở James Dean Hùng đến phòng mạch bác sĩ Nguyễn Lưu Niệm, Tr`ân Đại nháy mắt bảo đàn em:

- Có ti ên lương thiên giúp Tường Vi làm lại cuộc đời r à.

James Dean Hùng ngơ ngác:

- -Ti `en ở đâu?
- Của bác sĩ Niệm!

Tr `an Đại kể sơ qua âm mưu lừa gạt bố Tường Vi của bác sĩ Niệm h `âi ông ta còn là sinh viên nội trú bệnh viện. Hắn cũng nói ngay rằng bác sĩ Niệm đã gây sự khốn khổ cho Tường Vi khiến nàng tủi hồ quá phải tự vẫn sau khi bố nàng bắt nàng phá cái thai, cái "tác phẩm ái tình" của bác sĩ Nguyễn Lưu Niệm. James Dean Hùng nghe xong chửi th `ê

- Mẹ kiếp, không "bắt địa" thằng bác sĩ lưu manh này thì chưa xứng đáng làm du đãng. Anh nghĩ kế giỏi thật.
- Cũng nhờ Hùng đưa ý kiến trước. Hôm nghe Tường Vi nhắc lại vụ này, anh sôi máu muốn xin tên lưu manh cái tai. May quá, để xin hắn ít "địa" trước đã.

Tr`an Đại bảo James Dean Hùng:

- Chú cùng vào với anh. Hễ thấy anh búng tay thì đẩy cửa vô phòng hắn nhé!

Hai tên du đãng bước vào phòng mạch. Lúc ấy, g`ân trưa phòng mạch đã vắng bệnh nhân. Tr`ân Đại xin số đợi chừng 15 phút thì tới lượt. Bác sĩ Niệm chỉ hắn ra giường nằm. Bác sĩ vén áo hắn đặt ống nghe, rờ rờ khắp lưng, khắp ngực hắn. Bác sĩ bảo hắn há miệng rọi đèn xem xét r`âi hỏi:

- Ông có nhức đ`âu không?
- Nhức lắm a!
- Có lạnh không?
- "Lanh" lắm.

Bác sĩ Niệm không hiểu tĩnh tự "lạnh" của Tr`ân Đại, hỏi thêm:

- Có đắng miệng không?
- Hơi hơi...
- Ông bị cúm từ hôm qua.

Tr`an ai chửi th`am:

- Mẹ kiếp, bác sĩ như mày mà cũng trưng biển mở phòng mạch. Vừa học vừa lo phá đời con gái thiên hạ hèn chi dốt như bò. Ông nội mày khỏe như vâm, vừa đấm một thẳng cha bất lương một con mẹ lăng loàn mà mày dám bảo ông nội mày cúm!

Tuy thế, hắn vẫn đóng kịch:

- Dạ tôi khó chịu từ đêm qua. Có lẽ đi chơi khuya v êtrúng gió.

Bác sĩ Niệm đọc tên thuốc. Tr`ân Đại nghe được ngay. Hắn nghĩ:

Chích "Xanh coóc tin" càng... bổ thận! Mình đang mệt, nên chích một phát cho lại sức.

Cô y tá chích xong Tr ần Đại tới bàn bác sĩ Niệm lấy đơn thuốc. Hắn rút bút nguyên tử, viết vội lên mặt sau cái đoạn thuốc bằng tiếng Pháp:

- "Bác sĩ ông đuổi cô y tá ra, tôi có việc riêng muốn nói với ông. Việc nguy hi 'àn cho ông".

Tr ần Đại trao cái đơn cho bác sĩ Niệm. Đọc qua, mặt bác sĩ Niệm biến sắc. Ông ta hỏi bằng tiếng Pháp:

- Việc gì đó?

Tr`àn Đại hất đ`âu v`êphía cô y tá đương rửa ống chích.

- Cô kia nghe được tiếng Pháp không?
- Không.
- Được, khỏi c`ân đuổi nữa. Tôi nói bằng tiếng Pháp cho chuyện bớt ph`ân bỉ ổi!

Bác sĩ Niệm vốn nhi ầu vết đen trong h ồsơ đời, nên giật mình đánh thót một cái. Ông ta lộ vẻ lo sợ:

- Thưa ông, c`ân lắm không ạ.

Tr`ân Đại nhếch mép cười đắc chí. Hắn rút điểu "Havatampa" nhân nha bóc làn giấy bọc ngoài, ngậm miệng, châm lửa hút. Hắn biểu diễn một vòng khói tròn mơ màng nhìn "tác phẩm nghệ thuật" của mình r`âi mới nhìn bác sĩ Niêm:

- Dĩ nhiên là c'ân.

Tr`an Đại tấn công địch thủ ngay:

- Bác sĩ được mấy cháu r à?

Bị kẻ lạ mặt hỏi một câu ngớ ngẩn, bác sĩ Niệm càng bối rối:

- Dạ mới có một đứa.
- Bác sĩ lấy được người vợ con nhà danh giá quá. Đẹp giai học giỗi như bác sĩ, lấy vợ gi ầi như bỗn.
 - Ông quá khen.
 - Tôi nghe hình như bác sĩ phu nhân khó tính lắm phải chăng bác sĩ?

Bác sĩ Niệm cơ h 'ôlạc vào rừng sương mù. Ông không hiểu kẻ đối diện mình là hạng người nào. Mật vụ hay Việt Cộng? Hắn nói tiếng Pháp trôi chảy, giọng hắn đủ chứng tỏ hắn học ở trường pháp. Nhận xét v 'êtài năng pháp văn của Tr 'ân Đại của bác sĩ Niệm rất đúng. Vì hắn học trường Jean Jacques Rousseau, đậu tú tài ph 'ân nhất. Bác sĩ Niệm cố trấn tĩnh, đợi kẽ lạ mặt vào vấn đ'ệchính. Ông ta mim cười gượng gạo:

- Thưa ông, đàn bà ai cũng khó tính cả.

Tr'àn Đại ngó đ'ông h'ô

- Chết chửa, bác sĩ còn mấy con bệnh nữa?

Bác sĩ Niệm hiểu ý Tr`ân Đại, ông ta bảo cô y tá:

- Ra nói bác sĩ mệt, chi `âu tới khám.

Tr`an Đại buột m`am khen:

- Bác sĩ thông minh ghê!

Bác sĩ Niệm bắt chước Tr ần Đại ngó đ ồng h ồ

- Ô, g an 12 giờ r à. Thưa ông xin ông cho biết việc riêng của ông.

Tr ần Đại nhún vai y hệt tài tử màn ảnh:

- Bác sĩ vội vàng thế? Vâng, đành chi ều ý bác sĩ vậy. Thưa bác sĩ, lúc nãy tôi nghe không rõ, bác sĩ nói bác sĩ được mấy cháu r ềi nhỉ?

- Dạ một.
- Bác sĩ có quên không?

Bác sĩ cười, mia mai:

- Ai lại quên ngu xuẩn thế được hở ông?
- Thế mà vẫn có người quên đấy bác sĩ ạ! Bác sĩ có biết người ấy là ai không?

Bác sĩ Niệm hơi chột dạ:

- Không ạ.

Tr`àn Đại bất chợt nói một câu triết lý vụn: Trong đời minh, đôi khi cũng nên quên những việc mình trót lỡ làm. Nhưng những người hứng chịu việc trót lỡ của mình thì không bao giờ quên minh cả. Như một đôi vợ ch `ông rắn độc, con cái bị người ta đập nát đ`ài, con đực có bổn phận phải đi tìm kẻ đập nát đ`ài người yêu mình và phun nọc độc vào nó. Thưa bác sĩ, tôi à con rắn đực.

Bác sĩ Niệm tuy lo sợ nhưng vẫn chưa hiểu kẻ đối diện muốn gì, ám chỉ ai. Tr`àn Đại nói tiếp:

- Bác sĩ Niệm, ông còn nhớ những việc ông đã làm hai năm v ềtrước không?

Bậc sĩ Niệm lắc đ`âu:

- Việc nhi `àu quá làm sao nhớ hết dược.

Cô y tá sắp sửa v ề. Tr ần Đại bảo:

- Bác sĩ ông nên giữ cô ấy lại.

Bác sĩ Niệm tự nhiên tuân lệnh Tr ần Đại rắm rắp. Tr ần Đại bĩu môi:

- Ông quên cả một người con gái sống vất vưởng, khốn nạn vì ông hở bác sĩ?

Bác sĩ Niệm to tiếng:

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì?

Tr ần Đại dụi điểu thuốc lên mặt bàn của Bác sĩ Niệm:

- Được lắm tôi sẽ làm ông hiểu. Ông còn nhớ cô Tường Vi con ông chủ quán cà phê "Gió Nam" ở đường Phan Đình Phùng không?

Bác sĩ Niệm há hốc miệng. Tr`ân Đại muốn nhét điểu xì gà hút dang dở vào cái miệng nhơ bần ấy. Nhưng hắn đã nén cơn giận.

- Ông nhớ chưa?

Như cái máy, bác sĩ Niệm gật đ`âi. Tr`ân Đại quẹt lửa m`âi lại điểu thuốc vừa dui tắt:

- Ông nhớ, ông còn nhớ thì tôi cũng tha thứ cho ông ph ần nào. Vậy tôi nói để ông biết thêm, ông có hai dứa con. Một với Tường Vi và một với người vợ danh giá của ông.

Tr ần Đại nói tới đó, cơn ghen nổi lên. Hắn nhìn bác sĩ Niệm như muốn nuốt sống ăn tươi kẻ tình địch. bác sĩ Niệm ấp úng:

- Thưa... ông... ông... muốn... gì?

Tr`an Đại mím môi:

- Ông thử đặt ông vào trường hợp Tường Vi xem ông muốn gì!
- Tường Vi... phá... thai... r`âi mà!

Tr'àn Đại nổi nóng:

- Đ ồkhốn kiếp, câm m ầm lại!

Tr`àn Đại ngại cô y tá bỏ đi c`àu cứu cảnh sát vì cô thấy bệnh nhân dám to tiếng với bác sĩ chăng. Nên hắn búng tay. James Dean Hùng xô cửa vào. Tr`àn Đại vẫy tay.

- Khép dúm cửa ngoài và ng 'à đó chờ anh.

Bác sĩ Niệm bị kẹt. Tr ần Đại đứng lên:

- Ông phá hại đời nàng, ông rũ áo ra đi yên còn không đoái hoài tới nàng, sao ông biết nàng phá thai?

Tr ần Đại trừng trừng con mắt. Khiến bác sĩ Niệm khiếp đảm:

- Thưa ông... tại nàng... không... yêu tôi...

Không yêu ông, ông biết thế sao còn cứ cố hại nàng. Ông bịp một thằng bố ham danh vọng, hiếp đáp một cô gái yếu đuối để thỏa mãn thú tính của ông để thỏa mãn tự ái "bác sĩ sắp ra trường" của ông. Ông là thằng mặt mo, một thẳng khốn nạn, làm nhơ bẩn cả xã hội. Tôi ghét ông, tôi thù ông vì chính ông làm bẩn xã hội mà xã hội vẫn trọng vọng ông, xã hội giải chiếu hoa trí thức mời ông ng ữi. Còn những thẳng bịp bợm vì dốt nát, vì nghèo đói thì xã hội khinh chúng nó, coi chúng nó như những con chó ghẻ.

Như công tố viện buộc tội bị can, Tr ần Đại hằn học kết án bác sĩ Niệm chán chê, đoạn hắn hỏi:

- Bây giờ ông nghĩ sao?

Bác sĩ Niệm nói bừa:

- Tôi... tôi hối hận lắm.

Tr'àn Đại cười gàn:.

- Một trăm thẳng đàn ông sở khanh đ`àu muốn đời bớt ghê tởm chúng bằng câu nói đ`ày sám hối sau khi đã gây đủ tội lỗi. Bác sĩ Niệm, tôi mong rằng bác sĩ không ở trong số một trăm thẳng thí dụ của tôi.

Từ nãy, bác sĩ Niệm đã nhịn nhục Tr ần Đại vì ông ta chưa hiểu rõ Tr ần Đại muốn gì. Giờ theo rõi mấy cử chỉ của hắn, ông ta đoán rằng, Tr ần Đại muốn làm "săng ta" trong vụ này thì ông không nể nang Tr ần Đại nữa. Lấy lại sự hách dịch thông thường, bác sĩ Niệm nói:

- Ông muốn gì cứ nói phứt đi?

Tr'ân Đại gật gù:

- Được r ầ, tôi nói phứt đây: Tôi muốn đem đứa con hoang của ông trả vợ ông!

Bác sĩ Niệm hỉnh hỉnh mũi:

- Ông c'àn mấy nghìn tiêu đỡ, xin đ'ècập ngay, c'àn chi phải đem ngáo ộp ra dọa.

Tr'àn Đại đá tung cái ghế. Hắn đổi giọng nói và nói bằng tiếng Việt:

- Tao đâu khốn nạn như mày hở thẳng sở khanh! Tao sẽ đặp vỡ mặt mày ra.

Bác sĩ Niệm run c'âm cập. Ông ta sợ lộ tẩy, xuống nước:

- Xin lỗi ông, xin ông dùng tiếng Pháp kẻo cô y tá của tôi hay chuyện. Tôi nh ầm, xin ông bỏ qua.

Chưa nguôi cơn giận, Tr`àn Đại ném bốp mẩu thuốc vào tường:

- Ông biết tôi là ai không?

Bác sĩ Niệm xum xoe:

- Dạ không.
- Tôi quên chưa giới thiệu với ông, tôi là bạn rất thân của cô Tường Vi.

Im lặng giây lát, Tr`ân Đại tiếp:

- Ông biết tôi gặp ông làm gì không?
- Dạ không.
- Tôi chẳng c`ân dấu ông làm chi nữa. Tôi gặp ông vì cô Tường Vi, vì con ông.

Bác sĩ Niệm cuống quýt:

- Thưa... thưa... cô Tường Vi nhờ ông?

Được dịp chửi bác sĩ Niệm, Tr`ân Đại dần giọng:

- Không, không bao giờ Tường Vi nhờ tôi gặp ông đâu. Cô ta ghê tởm bộ mặt ông từ những ngày đ'ài, ông quên r'ài à?

Tr'an Đại cười th'am trong bụng:

- Cá đã cắn câu r à . Mày không biết gì v è Tường Vi từ ngày mày gieo s àu thảm cho đời nàng r à cút mất tăm, càng dễ dàng cho ông nội mày "bắt địa" con ơi.

Hắn liếc nhìn bác sĩ Niệm. Thấy mặt ông ta ngớ ngân đến phát ghét. Tr ần Đại xét rằng không nên kéo dài thời gian "m ồhôi lạnh" cho bác sĩ Niệm nữa, hắn rút điểu "Havatampa" khác, ngậm miệng r ầi nói thẳng:

- Tôi c'ân món ti en hai chục ngàn...

Tr`an Đại phà khói thuốc:

- Nói trắng để bác sĩ hiểu là hai chục ngàn cho con ông hoạc cho danh dự của ông. Danh dự của một ông bác sĩ có hai chục ngàn, rẻ quá, bác sĩ bằng lòng chứ?

Bác sĩ Niệm chưa kịp nói. Thì Tr'àn Đại giải thích:

- Người hiệp sĩ lãnh nuôi con ông chẳng may bị thất nghiệp mấy tháng r à. Hắn vay nợ để cứu mạng con ông. Ông có biết mỗi tháng thẳng ngu

ngốc đó tốn bao nhiều ti ền v ề đứa trẻ bạc phước đó không? Ba ngàn. Sáu bảy tháng nay, tên hiệp sĩ ngu ngốc kia chịu ti ền nhà thương. Bây giờ nếu không ti ền trả, chắc chắn nó phải đem con ông trả lại ông. Và nhờ bà nhà ta thanh toán ti ền nong r ềi ẵm "đứa con rơi" của ch ềng v ề Bác sĩ muốn đằng nào?

Bác sĩ Niệm nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu vô cùng. Tr ần Đại đoán xược ý nghĩ của ông ta, gật đ ầu:

- Thôi để nhờ bác sĩ phu nhân vậy. Tôi xin kiếu ông.

Nhưng bác sĩ Niệm đã thay đổi thái độ. ông ta v 'ôn vã:

- Mời ông đứng lại chút nữa đã.

Tr`an Đại dứt khoát:

- Tôi chỉ còn mười lăm phút.

Bác sĩ Niệm suy nghĩ lát r à nói:

- Ông hứa sau khi lãnh đủ hai chục ngàn r`ài đừng làm phi ền tôi nữa không?

Tr`ân Đại lắc đ`âu:

- Tôi không hứa gì cả.
- Tại sao ông không dám hứa?
- Tại vì, hai chục ngàn của ông mới chỉ đủ trả nợ ti ần nhà thương nuôi con ông. Hứa thì sau đó, ti ần đầu nuôi con ông?

Bác sĩ Niệm cắn muốn nát môi:

- Chi àu mời ông tới, tôi sẽ thoả mãn ông.

Tr`an Đại cười khanh khách:

- Bác sĩ Niệm, ông coi tôi có phải con nít không?
- Dạ đâu dám.
- Chi ``au tôi tới để cảnh sát thộp cổ tôi à?
- Ông làm gì mà cảnh sát dám thộp?

Tr`ân Đại nhìn bác sĩ Niệm, khinh bỉ:

- À, lúc ấy bác sĩ sẽ bảo rằng tôi tống ti ền bác sĩ.

Bác sĩ Niệm xấu hổ, vội lấp liếm:

- Tôi là người trí thức, đâu phải hạng vu khống.

Tr`ân Đại xỏ ngọt:

- Tôi tởm những thẳng trí thức như ông lắm, bác sĩ ạ! Ông là thẳng hèn hạ, tôi tin ông sao nổi.

Bị chửi rủa, bác sĩ Niệm cáu tiết chịu không nổi:

- Này, tôi nói cho ông biết, tôi nhịn ông hơi nhi ầu r ầi đấy nhé!

Tr`an Đại khiêu khích:

- Ông thử không nhịn nữa xem sao, bác sĩ Niệm!

Bác sĩ Niệm xẵng giọng:

- Nói tóm lại, ông muốn gì?
- Tôi nói tóm r'ài, bác sĩ kém thông minh quá.

Bác sĩ Niệm nóng máu:

- Nếu tôi không đưa ti ên...

Tr an Đại cướp lời bác sĩ Niệm:

- Thì tôi trả con hoang ông.
- Nếu tôi không sợ đứa con hoang làm mất danh dự?

Tr`ân Đại xán tay áo lên:

- Thế thì càng dễ giải quyết. Tôi sẽ "bát địa" ông vậy.

Bác sĩ Niệm trố mát:

- Ông là...

Tr'àn Đại nhún vai:

-... Tr`àn Đại, du đãng mà cảnh sát phải kiêng mặt. Tôi nhác lại: tôi là du đãng. Du đãng vì tôi không thích làm bác sĩ kiểu như ông.

Muốn trêu bác sĩ Niệm, Tr`àn Đại búng tay James Dean Hùng chạy vào:

- Anh c'an chi a?

Tr`ân Đại nháy mát:

- Bác sĩ Niệm bảo anh rằng bác sĩ muốn thử tài của Hùng đấy.

James Dean Hùng lững thững tiến g`ân bác sĩ Niệm. Nó lắc đ`âu mạnh một cái. Bác sĩ tưởng James Dean Hùng đánh mình, vội lùi v`êphía sau, đung lưng vào tường. Tr`ân Đại khuyến khích đàn em:

- Bác sĩ nhường Hùng đó.

James Dean Hùng rút con dao ra. Nó bấm lưỡi, hoa mua:

- Bác sĩ đẹp giai quá, xin bác sĩ cái tai nhé!

Nó định chụp đ`âi bác sĩ Niệm. Cô y tá rú lên. Khiếp đảm. Bác sĩ Niệm sơ xón vó. Mặt xanh lè. Tr`ân Đại châm rãi nói:

- Thưa bác sĩ, ông còn khoái đặt đi ều kiện nữa không?

Bác sĩ Niệm run rây:

- Tôi... tôi... đâu... dám... đăt... đi `àu... kiên...

Tr`ân Đại bảo đàn em:

- Hùng ra canh cửa đi.

R 'à hắn hỏi bác sĩ Niệm:

- Ông biết Tr`àn Đại chứ?
- Da biêt.
- Biết qua báo chí hở?
- Dạ vâng....
- Bác sĩ đừng dạ vâng với tôi nữa. Báo chí chẳng hiểu gì v ètôi cả. Họ coi tôi là thằng vô học, quân đ`àu đường xó chợ. Mấy anh ký giả ấm ớ ng 'ài nhà viết phóng sự du đãng thì hiểu cóc gì. Tôi đâu c 'àn họ. Tôi c 'àn tôi và c 'àn những việc tôi làm. Bác sĩ ông có nghĩ rằng tôi vô học không?
 - Ông học khá lắm.
 - Cám ơn ông, ông hơi nịnh tôi đấy nhé!

Bác si Niệm ngượng ngùng. Tr ần Đại tấn công li ền.

- Luật pháp không biết rõ tội ác của ông để bắt ông vào khám. Lương tâm ông là thứ lương tâm của rết. Đời này, công lý không đem lại cho kẻ bị áp bức một chút an ủi nào. Ông cậy ông nhi ều ti ền, nhi ều thủ đoạn, muốn làm ai khổ sở thì làm. Vậy, nếu công lý không trừng phạt ông không bênh

vực nổi cô Tường Vi thì tôi, tôi là du đãng tôi tình nguyện đảm nhận công việc bênh vực cô Tường Vi và trừng trị ông. Tôi có thể phóng mũi dao trúng tim ông. Tôi có thể cắt tai ông, rạch mặt ông làm cho tàn tật suốt đời. Ông muốn thế không?

Bác sĩ Niệm đứng chôn chân cơ h`ômột chú học trò không thuộc bài đứng trước mặt th`ây giáo. Ông ta nói:

- Lúc nãy tôi chưa hiểu, xin ông bỏ qua.

Tr'àn Đại đưa tay vuột mái tóc:

- Tôi sẽ bỏ qua hết, nhưng ông chịu bỏ ti ền nuôi con ông không?
- Vâng, tôi chịu.
- Ông đưa hai chục ngàn hôm nay và mỗi cuối tháng tôi sẽ cho đàn em tới lãnh ba ngàn.

Bác sĩ Niệm bị d`ôn vào ngõ bí, đành tạm nhận lời. Ông ta hy vọng, thoát khỏi sự uy hiếp của Tr`àn Đại, sẽ tính lại sau với bọn du đãng khốn kiếp này. Đoán được ý nghĩ phản bội của bác sĩ Niệm, Tr`àn Đại chặn trước:

- Tôi có ngót ba trăm đàn em. Thích đi tù thích ở trại Tế B ần thì có chừng hai trăm đứa. Ng ã tù vừa được nuôi ăn vừa có thành tích, đứa nào cũng khoái. Tôi khuyên bác sĩ đừng trình báo cảnh sát. Tôi không ngán cảnh sát nhưng sợ phải giết ông thì lấy ai cung cấp ti ần nuôi con ông. Ông muốn sống với vợ đẹp con khôn, hưởng cảnh giàu sang phú quý, chố đùa du đãng, du đãng rất ghét bị đùa, hình phạt của du đãng nặng lắm. Chẳng tin sau đây, bác sĩ cứ đi trình báo đi. Hai mươi bốn tiếng sau, bác sĩ sẽ thấy đàn em của tôi ra tay ngay.

Bác sĩ Niệm chột dạ. H'ời sáng ông mới lãnh cái "séc" mười lăm ngàn. Ông lấy ti ền khám bệnh bù thêm trao cho Tr ần Đại. Hắn chưa thèm c ầm, thong thả nói: - Ông đưa ti ền để gột d`ân tội lỗi của ông đấy nhé! Tôi không bắt địa ong đâu. Địa mập và hèn như ông, bát hai chục ngàn thấm thía gì. Nhân danh công lý của du đãng, tôi rất hài lòng đã bênh vực được kẻ bị áp bức là cô Tường Vi. Ông nhớ giùm nghe. Mỗi cuối tháng, vào ngày 28, tôi cử "đại sứ" của tôi đến lãnh ti ền. Tôi không c`ân ông gửi thêm đ`ông nào và cấm ông không được thiếu dù năm cắc.

Tr ần Đại đắc ý. Hắn c ần nắm ti ền, nhét vào túi, coi hai chục ngàn của bác sĩ Niệm như nắm giẫy vụn. Điệu bộ khinh bạc đó, khiến bác sĩ Niệm tuy căm giận hắn nhưng chẳng dám khinh bỉ. Ông chỉ hơi lạ lùng, tại sao tên du đãng "đặc biệt" này lại biết chuyện riêng của ông mà can thiệp. Tr ần Đại chìa tay bát tay bác sĩ Niệm:

- Sẽ có dịp gặp ông. Tôi hy vọng một ngày kia sẽ hoàn lại số ti ền của ông. Nếu ông muốn lấy lãi tôi cũng trả.

Bác sĩ Niệm thoái thác:

- Chả là bao, ông đừng lo trả nợ. Nhiệm vụ của tôi.

Tr ần Đại chi đợi bác sĩ Niệm nói câu ấy. Hắn nhắc lại:

- Bác sĩ coi việc đài thọ hàng tháng là nhiệm vụ của ông, xin đừng quên đa!

R'ài hắn đẩy cửa phòng mạch, đi âm nhiên bước ra. James Dean Hùng khẽ kéo cánh cửa sắt bên ngoài. Hai tên du đãng chở nhau bảng xe "Rumi" biến mất.

Ngay buổi tối hôm ấy, Tường Vi tới chỗ hẹn của Tr ần Đại. Nàng làm đúng lời dặn của người yêu, không mang hành lý theo và trước khi đi đã viết thư cho cảnh sát biết lý do rời bỏ gia đình của nàng. Tường Vi dứt bỏ dĩ vãng và đi tìm tương lai bằng hai bàn tay. Con chim b ồcâu còn non tuổi nhưng già vì bu ần đã bay khỏi căn chu ầng hôi hám, để tiện. Cuộc đời rộng và rất nhi ầu phù thủy giăng lưới, Tường Vi chẳng mấy ngại ngùng. Vì nàng biết nàng không cô đơn nữa. Đi bên cạnh nàng đã có Tr ần Đại.

Hắn dẫn nàng đi sắm những đ 'ôdùng c 'ân thiết. Một chiếc va ly nhỏ gọn. Tr 'ân Đại bắt đ 'âu gây gia tài cho nàng. Tường Vi sự thực đã bước sang cuộc sống mới, đ 'ây mộng ước. Nàng đã tìm thấy những bước chân nhè nhẹ lướt trên đường hoa tim, những tiếng thở dài trách yêu, những bàn tay đan lấy bàn tay e ấp và bốn con mắt nhìn nhau muốn nói nhi 'âu mà vẫn ngập ngừng. Hành lý của Tường Vi đấy. Bằng tình yêu mến, người con gái tưởng muốn nôn mửa vào cuộc đời, lại được nhìn lại giấc mơ của thời đôi tám.

Tường Vi chọt gai một nỗi sợ dĩ vãng. Nàng nắm chặt cánh tay Tr`ân Đại ngơ ngác:

- Đêm nay mình ngủ đâu anh?

Tr'àn Đại đang phân vân chuyên đó. Đến tối, nổi trú đóng chặt cửa r'ài. Thuê khách sạn thì Tr ần Đại không muốn. Suy nghĩ mãi, hắn đưa Tường Vi v`ènơi trú của hắn để nàng ngủ tạm một đêm, mai sớm hắn sẽ dẫn nàng vào nôi trú. Tr ần Đại sống chung với James Dean Hùng. Đêm đó James Dean Hùng biết đàn anh c'ân tâm sư cùng người yêu nên nó la cà suốt đêm ở tiêm nhảy. Sư vắng mặt của James Dean Hùng khiến Tr ần Đại bối rối hết sức. Hắn coi bon con gái như cỏ rác. Nhưng với Tường Vi thì khác, trong ni êm yêu thương, Tr ần Đại còn kín trong Tường Vi nữa. Hắn chẳng có mặc cảm gì cả. Hắn đã ghê tởm xã hội, thù ghét gia đình hắn bất chấp đạo đức lễ nghĩa, những thứ đạo đức giả vờ, lễ nghĩa lỗ miêng. Tuy nhiên, Tr'àn Đại vì thù ghét bon đạo đức giả mà hắn không muốn giống bon đạo đức giả. Hắn cũng không muốn để Tường Vi xếp hàng vào loại bác sĩ Nguyễn Lưu Niêm mặc dù ở cái xã hôi trong vong bằng cấp, trong lễ nghĩa liêng này, bác sĩ Niêm là tấm gương sáng chói của moi gia đình có con trai con gái. Còn hắn, hắn chỉ là tên du đãng khốn nạn. Thẳng bác sĩ d'âi hèn hạ cách mấy, dẫu đáng phỉ nhỏ cách mấy, vẫn là thẳng bác sĩ thừa thãi đi ều kiên để được đời trong vong, để được đời ao ước địa vị của nó. Ngược lại, thương du đãng dẫu cao thương cách mấy, dẫu đáng ca ngơi cách mấy vẫn là thẳng du đãng thừa thãi những vết nhơ bẩn để đời đi gót gi ây lên.

Tr`an Đại hiểu rõ thân phận của những thẳng du đãng hơn ai hết. Hắn biết vì những nguyên nhân nào du đãng không rửa gột sạch được mối hận

đời. Chính hắn cũng không muốn gôi rửa sạch. Vì Tr ần Đại nghĩ rông, du đãng nhi à thẳng lương thiên gấp bội những thẳng to tiếng đòi giáo dục du đãng, đòi bắt du đãng, đòi nhốt du đãng vào trại Tế B ần, đòi đ ầy đoa du đãng... Tr'àn Đại đã từng thức trắng nhi 'àu đêm suy tư. Và nó thấy, hiển nhiên, du đãng chưa h'èbán nước hại dân, chưa h'èđuc khoét công quỹ quốc gia, chưa h'êlừa th'ây phản bạn. Sư đập lôn phá phách, đi hoang của du đãng khởi sư từ b'ài nhiệt huyết nóng hồi. Đời không biết khai thác sư nóng hổi, không biết dùng tinh th' ân hào hiệp của tuổi trẻ. Tuổi trẻ bơ vơ, thèm xả thân cứu giúp đời, mà rốt cuốc tinh th ần hào hiệp đó biến thành tinh th'àn du đãng. Thế nhưng, lại vẫn án tòa án đời, kết án tuổi trẻ. Các ông chánh án đời đã học thuộc lòng những bài luân lý rẻ ti ền củ rích luận tôi đu đãng. Du đãng không thèm nghe. Du đãng sống tách riêng ra một xã hôi. Như hệt cái xã hột đạo đức giả, xã hội du đãng cũng phân biệt đẳng cấp. Nhi ều đứa rất mất day vô giáo duc. Nhi ều đứa con nhà khá giả, đứng đắn. Nhi ầu đứa muốn ngup lặn trong tôi lỗi. Nhi ầu đứa lại muốn ngóc đ ầu lên. Điểm đep sáng ngời của xã hôi du đãng ăn đứt xã hôi đạo đức giả là, ở xã hôi du đãng, chúng nó thiết thương nhau, biết dùng bọc nhau.

Tr ần Đại tin tưởng thế nên hắn cố xử sự dẹp hơn những thẳng đạo đức giả loại bác sĩ Niệm. Hắn không sợ đời khinh hắn nhưng hắn sợ Tường Vi coi thường hắn. Cũng như Tường Vi, Tr ần Đại đã tìm được tình yêu để cho tâm h ồn mình bớt se sắt.

Đêm xa nhà đ`âu tiên, Tường Vi ngủ trên ghế bố của Tr`ần Đại. Nàng ngủ ngon, yên giấc. Tr`ần Đại ng ồi hút "Havatampa" thức suốt đêm. Sáng sau, thức dậy, nàng thấy Tr`ần Đại dựa lưng vào tường ngủ. Cạnh chỗ hắn tàn thuốc lá bừa bãi. Bất giác, Tường Vi khóc rưng rức. Tiếng khóc của nàng lám Tr`ần Đại tỉnh ngủ. Hắn ngạc nhiên:

- Sau em khóc. Nhớ nhà hở Tường Vi?

Nàng thốn thức:

- Không anh a!
- Thế sao lại khóc?

- Tại em sung sướng quá.

Tr'àn Đại thở phào khoan khoái. Tường Vi hỏi:

- Đêm qua anh không ngủ à?
- Anh vẫn thức thế.

Nàng đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng, cắn muốn nát ra:

- Anh...
- Gì em?
- Anh đừng khinh em nhé!
- Khinh gì?
- Em sắp nói một đi ầu.
- Em nói đi?
- Anh đừng khinh em nhé!

Tr ần Đại định rút thuốc. Nhưng thuốc đã hết. Hấn vươn vai đánh trống lảng:

- Ngủ cũng đủ giờ chán.

Tường Vi hiểu Tr`àn Đại muốn lờ chuyện mình sắp nói, nàng lau nước mắt:

- Anh hứa nhé?
- Ù, hứa...
- Hứa gì anh nhác lại Tường Vi nghe nào?
- Hứa đừng khinh em.

Tr`ân Đại mim cười:

- Ai dám khinh em thì đứa ấy lớn gan thật.

Tường Vi nũng nịu:

- Em chỉ sợ nói anh khinh em thôi.
- Anh hứa r 'ài mà.
- Thê'...
- Thế gì?
- Thế từ tối nay anh ngủ...
- Được r ầ, anh sẽ ngủ trên ghế bố của anh.

Tường Vi nhìn Tr`ân Đại đắm đuối:

- Không, Tường Vi không muốn thế.
- Vậy em muốn gì?

Nàng thở d`ôn dập. Trái tim đập mạnh, tiếng nói run rẩy như đang thú tôi:

- Em muốn... anh... ngủ chung giường với... em cơ...

Tr`ân Đại đưa bàn tay xoa mặt để che dấu sự bối rối. Im lặng. Lúc lâu, Tường Vi mới rụt rè:

- Anh khinh em hở anh? Em xin lỗi anh nhé!

Tr ần Đại không trả lời thẳng Tường Vi. Hắn hơi cúi đ ầu, giọng nói tr ầm xuống:

- Lát nữa anh đưa em vào nội trú.

Tường Vi thở dài. Nước mắt nàng lại ứa ra:

- Em tưởng...
- Tường Vi tưởng gì?
- Em tưởng sẽ sống chung với anh.

Tr`ân Đại lắc đ`âu:

- Chưa được đâu em ạ!
- Tai sao chưa được.
- Em chưa hiểu gì anh cả, chưa hiểu gì v ềcuộc đời anh cả.

Tường Vi rút khăn thắm nước mắt:

- Em chẳng c`ân hiểu gì đời anh. Em chỉ hiểu anh thương em. Thế thôi....

Tường Vi đã nói đúng. Nàng chưa h'êhỏi Tr'àn Đại v'êgia đinh, sự nghiệp của hắn. Tr'àn Đại thấy hắn c'àn phải nói cho nàng hiểu qua cuộc sống hiện tại của hắn để nàng vui lòng vào nội trú cho hắn rảnh rang xoay xở cuộc đời hắn sau. Tr'àn Đại bước g'àn tới Tường Vi, ng 'ài cạnh nàng:

- Em có yêu anh không?
- Không yêu anh thì sao em dám giã từ gia đình theo anh.
- Anh hiểu. Vậy em có thương anh không?

Tường Vi gật đ`àu, Tr`àn Đại nắm chặt bàn tay người yêu:

- Thương anh em phải nghe anh. Bây giờ anh chưa lấy em làm vợ được. Anh chưa có việc làm chắc chắn, chưa có mái nhà trú nắng mưa, chưa có gì cả. Nhưng anh sẽ có. Vì em, anh phải có, dù anh không có gia đình và dù cuộc đời đang sắn sàng đạp anh gục ngã. Em hiểu chứ?

- Da.
- Chúng ta sẽ có con. Con chúng mình không thể chở chất s`âu hận như mẹ nó, không thể chở chất căm thù như bố nó. Con chúng mình phải sống h`ân nhiên, sung sướng và không để đứa nào ghê tởm nó. Em hiểu chứ?
 - Thưa anh, em hiểu.
- Vậy em nên nghe anh. Em vào nội trú, nối tiếp lại sự học bị dứt đoạn, nối tiếp lại đời học sinh bị dang dở. Một năm, hai năm, hay bốn năm năm, anh tin rằng tương lai chúng mình sẽ sáng sủa. Em hiểu chứ?
 - Da, em hiểu.

Em đừng nghĩ ngợi gì cả. Rán lo học hành. Ti `ân trường tháng tháng anh đóng cho em. Em hãy lo d`ân cho con chúng mình bằng cách chăm chỉ học hành. R `âi em đỗ đạt. Chân trời tương lai phải nứt tung cửa đón chúng mình.

Tr'àn Đại không muốn Tường Vi băn khoăn vơ vân. Hắn vui vẻ hỏi:

- Trước em học đến lớp mấy hở Tường Vi?
- Dạ, đệ Nhị
- Em học lại đệ Nhị. Trường mới khai giảng hơn một tháng. Thì giờ còn rộng chán. Cuối năm em thi đỗ Tú Tài nhất, sang năm thi Tú Tài hai. À, thi đậu em định học gì?

Tường Vi tươi hẳn nét mặt:

- Em học sư phạm.

Tr`ân Đại đùa:

- À, em tôi thích làm cô giáo. Đước lắm, anh bằng lòng lắm. Đước lấy một cô vợ giáo sư còn hạnh phúc nào hơn nữa. Em đi dạy học, anh ở nhà nấu cơm.

Tường Vi bĩu môi:

- Anh mà biết nấu cơm chỉ ba hoa...
- Em không tin à?
- Không.
- Vậy em thử làm cô giáo tài, lúc ấy em sẽ biết tài nấu cơm của anh.
- Anh vẽ tương lai đẹp quá. Cứ như văn sĩ tả cảnh ấy.

Tr`an Đại cười:

- Em chưa biết rằng anh sắp làm văn sĩ à?

Tường Vi ngỡ thật, hỏi rối rít:

- Anh viết văn đấy à? Anh có làm thơ không?

Tr`ân Đại nhún vai:

- Có chứ, làm thơ dễ ẹc mà.
- Anh làm được mấy bài r 'â'?
- Mới một bài!

Tưởng Vi thắc mắc:

- Sao lại mới một bài? Anh sáng tác bài ấy lâu chưa?
- Mới.
- Bao giò?
- Đêm hôm qua. Anh làm bài thơ đ'àu tiên vì em, cho em...

Tường Vi rút bàn tay khỏi tay Tr`àn Đại đưa cả đôi bàn tay xòe ra ôm lấy ngực để trái tim đừng vụt mất vì quá sung sướng. Đôi mắt đen long lanh chớp mau. Nàng nhỏ nhẹ:

- Anh có viết ra giấy không?
- Không, anh chỉ viết trong óc.
- Anh ngâm cho em nghe đi anh!
- Anh không biết ngâm.
- Thế anh đọc vậy.

Tr`an Đại trách vêu:

- Em làm nũng quá. Ù, để anh đọc cho em nghe.

Hắn tới đống tản thuốc lá, cố kiểm xem có mẩu thuốc nào còn hít được vài hơi, nhưng thất vọng. Nhưng điểu "Havatampa" chỉ trơ lại những mẩu gỗ thay píp. Tr`àn Đại tiếc rẻ:

- Hoài của quá, giá có một mầu thuốc.

Tường Vi ngây thơ:

- Mẩu thuốc để làm gì hở anh?
- Để lấy hứng đọc thơ.
- Chả c'ân hứng đâu, anh đọc đi.

Tr ần Đại trở lại ng ầi trên ghế bố, cạnh Tường Vi. Hắn tr ầm ngâm một lát r ầi khe khẽ đọc:

Nhà anh ở bây giờ

Mùa xuân hoa chưa nở

Chăn chiếu của người ta

Đắp h'ôn hoang đi trọ

Sao em năng tới lui

- Vì công then cài ngõ
- Vì không phải bấm chuông
- Vì không nuôi chó dữ
- Vì em sơ anh bu 'cn

Vườn anh tr`ông thương nhớ

Nuôi chim bằng tình yêu

L'ông tre ba bốn cửa

Anh lười chả muốn gài

Chi `âu kia chim ướt rũ

Anh nhóm lửa hong h`ôn

Khói làm chim cay mắt

Chim khóc anh bu 'ôn hơn

Ru chim anh khẽ thở

Thấy Chim thiu ngủ

Anh ng 'à anh ước mơ

Nhà anh ở bao giờ

Mùa xuân hoa đua nở

Anh thôi đời đi tro

Sẽ nghĩ chuyện làm thơ

Viết kín mười quyển vở

Anh đan một chim l'âng

Nhốt kín em trong đó

- Vì anh cũng biết ghen

Chim chẳng còn ướt rũ

Cuộc đời rụng trái s`âu

Giọng Tr ần Đại, Tường Vi đã mê từ hôm nghe hắn hát một câu trong bài "Cô láng gi ềng" của Hoàng Quý. Hắn đọc bài thơ chứa chân tình cảm của hắn, giọng hắn càng gợi cảm, đ ần ấm. Tường Vi thấy đôi mắt hắn ngập bu ần. Và chính nàng, nàng cũng cảm thương tâm sự u hoài của hắn. Tường Vi hỏi:

- Anh đặt tên bài thơ là gì hở anh?

Tr`ân Đại xòe đôi bàn tay:

- Định đặt là "Âm giai la thứ"?

Tường Vì tròn mắt:

- Tên gì nghe lập dị thê?
- Bài thơ bu 'ân không?
- Da, bu 'ôn lắm.
- Những bản nhạc bu 'ôn thường được viết bằng những âm giai la thứ. La mineur đó mà em.

Tường Vi chợt nhớ ra: '

- À... Bài thơ của anh, do vậy mới mang tên là "Âm giai la thứ" hở?
- Ù.
- Sao anh không làm thật nhi `âu thơ đang báo.
- Để làm gì?
- Cho thiên hạ đọc.
- Anh chỉ c'ân đọc cho một người nghe thôi.
- Em biết người ấy r ầi. Từ nay, người ấy cũng chỉ nghe thơ anh thôi anh ạ!

Nắng bây giờ đã hắt vào căn phòng qua cánh cửa sổ. Tr ần Đại dục người yêu:

- Muộn r à, em sửa soạn đi, anh sẽ đưa Tường Vi tới nội trú.

Tường Vi mở căng mắt để thu hình ảnh Tr ần Đại. Nàng thấy chưa bao giờ nàng được nhìn một hình ảnh đẹp như thế. Tường Vi muốn bộc lộ một lời chân thành. Nhưng nàng chỉ nói nổi một tiếng:

- Anh...
- Gì em?
- Anh đưa em vào nội trú nào?
- Em muốn vào nội trú nào?
- Vào nội trú nào cũng được.

Đôi mắt Tường Vi chớp mau, chực khóc. Trân Đại an ủi:

- Em đừng bu 'ôn, trong nội trú thiếu gì bạn gái tốt, em không sợ cô đơn đâu.

Tường Vi gượng cười:

- Thưa anh, em không sợ cô đơn nữa.
- Thế thì sửa soạn đi. Anh đưa em tới nội trú của các bà phước ở Chí Hòa. Nội trú này vắng vẻ, nghiêm nhặt lắm không sợ dĩ vãng tìm bắt em, đ`ây đọa em vào "địa ngục" nữa. Sống với các bà phước, em sẽ thấy thiên đường của chúng ta rất g`ân.

Tường Vi nghe Tr`ân Đại an ủi đã bớt bu 'ân. Nàng đùa:

- Các bà phước lặng lẽ thế, sao em thấy g`ân thiên đường của tuổi trẻ được?

Tr`an Đai nói:

- Các bà phước gác giùm thiên đường của chúng mình.

Tường Vi chọt hiểu. Nàng tủm tỉm cười:

- Nhưng các bà nghiêm thế anh có thăm em luôn được không?

Tr'ân Đại gật đ'âu lia lịa:

- Được chứ. Mà thăm luôn làm gì, để em học hành. Mỗi tu ần chúng mình đì chơi với nhau tron ngày chủ nhật thôi.

Tường Vi nũng nịu:

- Một tu ần gặp anh một ngày ít quá.

Tr ần Đại bắt đ ầu lúng túng. Với một cô gái như Tường Vi hắn thấy vất vả quá. Giải thích thế nào, Tường Vi cũng cố tình quên đi để được hỏi lại. Tr ần Đại vỗ vai Tường Vi:

- Em quên những lời tâm huyết của anh r à à?
- Thưa anh không.
- Em thử nhắc lại xem nào?
- Thưa anh....Sẽ không đứa nào có quy ền ghê tởm con chúng mình...
- Vậy phải làm gì?

Tường Vi hơi then then:

- Thưa anh, phai hy sinh.

Tr ần Đại vuốt nhẹ mớ tóc chưa chải của người yêu:

- Ù, phải hy sinh. Tương lai chúng mình đắt giá lắm đấy em ạ! Thôi sửa soạn đi kẻo muộn, Tường Vi...

Tường Vi không hỏi han thêm. Nàng chẳng muốn làm phi ền lòng Tr ần Đại nữa. Tường Vi rửa mặt, thu xếp lại hành lý mới sắm tối qua, ng ồi chờ Tr ần Đại. Hắn mặc qu ần áo xong, dẫn nàng đi ngay.

- Em có phải sắm thêm gì không?
- Để em nghĩ xem đã.
- May thêm qu'an áo chẳng hạn?

Tường Vi cười:

- Món này mất thì giờ lắm, đưa em đi chọn vải anh sẽ sốt ruột. Thôi để em đi một mình vậy.
 - Em đi một mình đứa nào tán em thì sao?

Tường Vi trách Tr`ân Đại:

- Anh chỉ nghĩ nhảm.

Họ gọi chiết tắc xi xuống Chí Hòa. Tới nội trú, Tr ần Đại hỏi:

- Em họ gì nhỉ?

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao hôm nay anh mới hỏi?
- À, hôm nay anh mới c'ân.
- Để làm gì?
- Để nhận em là em gái mà không sợ lúng túng trước các bà phước.

Tường Vi nhõng nhẽo:

- Đố anh biết Tường Vi họ gì?

Tr`ân Đại nhún vai:

- Anh chịu thua luôn.
- Em họ Tr`ân.

Tr ần Đại suýt buột m ầm nói:

- Anh cũng họ Tr`ân.

Nhưng hắn kịp ngừng lại và bảo:

- Thì anh cũng nhận bừa anh là họ Tr`ân.

Hai người đẩy cổng bướt vào. Theo thủ tục của nội trú, Tr`ân Đại nhận Tường Vi làm em ruột mình. Hắn ghi tên đóng ti ền và xin thẻ thăm viếng Tường Vi. Tới lúc bà phước dẫn Tường Vi lên l`âu nhận phòng của mình, Tr`ân Đại mới lợi dụng cơ hội trao gói ti ền cho nàng. Hắn hiểu rằng vào lúc

bất ngờ đó, Tường Vi không bắt hắn giải thích món ti ền hắn đưa cho nàng và cũng không lấy cớ gì từ chối được. Trót đóng vai em gái hắn, một cử chỉ gì khác lạ, có thể các bà phước sẽ biết mà từ chối không nhận Tường Vi nữa. Nên nàng chẳng dám hỏi nhi ều, chỉ đưa mắt nhìn Tr ần Đại ng ầm hỏi hắn xem cái gì gói kỹ bằng tờ giấy trắng muốt thế.

Tr`ân Đại lờ đi. Hắn thọc hai tay vào túi qu`ân, chờ nói vài lời từ biệt. Mười phút sau, Tường Vi xuống. Bà phước để anh em tự do nói chuyện. Tường Vi hỏi:

- Anh vừa trao gói gì cho em đó?

Thấy nàng không mang gói ti ền theo, Tr ần Đại yên dạ trả lời:

- Ti 'ên lẻ để em tiêu văt.
- Em đi đâu mà tiêu văt?
- Anh xin phép bà hiệu trưởng r 'ài. Em muốn ra ngoài học thêm hay đi xi nê cũng được. Em sẽ c 'àn ti 'èn. Thôi để anh v 'è

Tường Vi sững sở giây lát r à nói:

- Những ngày ở nội trú sẽ dài lắm anh nhỉ?

Tr`an Đại khuyến khích người yêu:

- Ráng chịu đưng nhé em!

Tường Vi ứa nước mắt:

- Vâng, em rán chịu. Nhưng...
- Gì em?
- Thình thoảng bu 'ân em sẽ gặp anh ở đâu?

Tr`an Đại dỗ dành:

- Yêu nhau đâu phải để nhìn nhau hở em? Khi bu 'ân em hãy nghĩ đến tương lai của anh em mình, anh tin chắc em sẽ đỡ bu 'ân. Mỗi chủ nhật anh sẽ đến đón em ra. Rảnh, anh sẽ tới thăm em luôn đừng lo. Sợ mỗi ngày anh đến thăm em vài l'ân, bà phước đuổi em ra thì nguy. Anh sắp dọn nhà đi chỗ khác. Ít khi anh ở nhà lắm, em tìm anh không gặp anh đâu. Thôi, anh v 'êem nhé!

Tường Vi níu tay Tr ần Đại lại:

- Nhớ đến thăm em luôn nhé!
- Ù, anh sẽ đến luôn.
- Mua keo "Dragée" cho em nhé!
- Ù, anh sẽ mua.
- Đừng thức khuya nữa anh nhé! Thức khuya nhỗ ốm thì Chủ nhật ai tới đưa em ra...

Tr ần Đại hứa đủ đi ầu với Tường Vi, nàng mới để hắn ra v ề. Bước khỏi cổng nội trú, hắn thở phào khoan khoái. Hắn đã nhốt dược con chim b ồ câu của hắn vào cái chu ầng thơm tho, sạch sẽ. Con b ồ câu vào chu ầng mới sẽ thay lông đổi mã. Những vết bùn nhơ dính trên bộ lông trắng muốt của nó, chắc chán sẽ được tẩy sạch. Để, một tháng hay một năm, rời khỏi chu ầng, nó lại trong trắng như thời xa xưa.

Tr`àn Đại ao ước ở nội trú, Tường Vi quên hẳn được một dĩ vãng tủi nhục. Nàng sẽ bớt khóc. Mắt nàng đen hơn và môi nàng h`âng hơn... Hắn tự nhủ mỗi Chủ nhật.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 5

Mối chủ nhật... Tr`àn Đại trở nghiêng mình. Chân hắn nhức quá. Hơn một tiếng đ`ông h`ômà James Dean Hùng chưa thấy trở v`ê. Hắn với tay mở hộp "Havatampa" lấy một điếu châm hút. Ánh sáng mờ ảo của căn h`ân khiến Tr`àn Đại tưởng tượng như hắn đang sống dưới địa ngục, thứ địa ngục êm đ`ôn, thanh thoát mà không có mùi xú uế như trên cuộc đời.

Tr ần Đại đang nghĩ vấn vơ thì có người đẩy cửa bước vào. Hắn không thèm lên tiếng. Người mới bước vô quá quen thuộc với căn h ầm n ầy. Nó l ần tới chỗ bấm điện, bật đèn lên, Tr ần Đại thoáng nhìn sau lưng người vừa tới đã biết là ai r ầi. Hắn gọi:

- Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng mừng rõ:

- Trời ơi! Anh nằm đấy mà em nhìn không ra. Anh có bị chói mắt không?
 - Không h`êgì. Còn chú nào ngoài ấy nữa?
 - Dạ, còn Tony Hải.
 - Bảo chú ấy vô đi.

Tony Hải lễ mễ ôm bọc cam, táo nho theo sau Năm Hòa Hưng bước tới chỗ Tr`àn Đại. Nó đặt gói quà xuống, ân c`àn hỏi:

- Anh có đau lắm không?

Tr`ân Đại chỏ tay vào hộp "Havatampa":

- Các chú hút đi đã. Khi nào anh nằm không suy nghĩ gì thì bị nhức lắm.

Năm Hòa Hưng nói:

- James Dean Hùng vừa tạt qua kiếm em. Hùng bảo anh bị tụi cảnh sát bến xe đò lục tỉnh trả thủ. Anh cho phép chúng em kiếm thằng bắn anh.

Tr`ân Đại nhăn nhó:

- R `a hay hay. Để anh khỏi đã. Hùng nó lo viên đạn còn nằm trong cẳng chân anh.

Tony Hải mở gói quà ra. Nó rút dao, bổ đôi quả cam "Outspan" vắt nước vào cái ly đưa cho Tr ần Đại:

- Anh uống cho đỡ khát.

Tony Hải nâng đ`âu Tr`ân Đại lên. Năm Hòa Hưng đặt ly nước cam vô miệng Tr`ân Đại. Hắn vất vả lắm mới uống hết phân nửa. Tony Hải lại nhẹ nhàng đặt đ`âu Tr`ân Đại xuống gối. Tr`ân Đại bảo:

- Chú Hải cho anh nghe mấy đĩa mới của Connie Francis đi!

Tony Hải chạy đến giàn đĩa hát. Tr`ân Đại bảo Năm Hòa Hưng:

- Năm ạ! Anh sợ máu ứa ra bất thỉnh lình thì nguy quá.

Năng Hòa Hưng c'ân tay Tr'ân Đại, lo lắng:

- Có nhức lắm không anh?
- Nhức phát sốt rét.

Năm Hòa hưng nghi en răng:

Em phải đi à tra thẳng chó chết ấy, cho nó nếm một đòn nhức tới tủy mới hả giận.

Tr'àn Đại rút tay Nam Hòa Hưng, vỗ nhẹ lên vai thẳng đàn em:

- Nhịn một chút đã sao, chú Năm...
- Em không nhịn nổi.
- Thử cố một l'ân xem nào.
- Em thử nhi ều l'ân r ci anh ạ!

Năm Hòa Hưng nhìn vết thương ở chân đàn anh đã băng bó cẩn thận. Nó cảm thấy đau nhói tim gan. Là một đứa gan lì, đánh lộn thì luôn luôn xông trận trước và bị cảnh sát rượt thì luôn luôn chạy sau, Năm Hỏa Hưng can đảm có thừa. Thế mà, trước sự đau đớn của đàn anh nó đành bó tay thúc thủ. Năm Hòa Hưng mơn man bàn tay lên g`ân chỗ bị trúng đạn của Tr ần Đại. Nó an ủi đàn anh:

- Anh đừng ngại đợi James Dean Hùng v ề, chúng em đưa anh đi bác sĩ.

Tiếng nhạc đã trổi dậy. Giọng hát Connie Francis xoáy tít vào tâm h 'ôn người nghe. Người nữ danh ca Mỹ vừa chích vào thớ thịt Tr 'ân Đại mũi thuốc du dương. Hắn quên vết thương, cố uống lấy từng lời ca ngập ái ân. Sự nhức nhối dịu d 'ân. Tr 'ân Đại lấy tay ra hiệu vẫy Tony Hải tới g 'ân. Ngắm nghía Năm Hòa Hưng, bất giác Tr 'ân Đại nhớ Bốn lơ xe. Nước mắt hắn ứa ra. Nhưng hắn kịp quẹt ngang tay áo thấm đôi giòng lệ sắp rơi xuống má. Tr 'ân Đại hỏi Năm Hòa Hưng:

- Chú Năm biết Bốn lơ xe không?
- Em chưa gặp hắn l'ân nào.
- James Dean Hùng có hay nói chuyện Bốn lơ xe với chú không?
- Có, Hùng quý hắn lắm.

Tr'àn Đại buông ba tiếng não nuột:

- Hắn chết r 'ài.

Tony Hải há lốc miệng:

- Hắn chết r`â hở anh?
- Ù, Bốn lơ xe chết r à. Chú ấy chết để anh sống. Chú ấy anh dũng lắm.

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Bốn lơ xe làm lá chắn cho anh hở?
- Không, chú ấy nhử một thẳng để anh rảnh tay hạ một thẳng.
- Sao anh biết Bốn lợ xe đã chết?
- Anh nghe hắn kêu. Này, từ nay trở đi các chú đừng coi thường tài bắn súng của cảnh sát nữa nhé! Anh khinh nó nên mới bị ăn đạn.

Tr`ân Đại bảo Tony Hải:

- Chú ghi giùm anh ngày chết của Bốn lơ xe. Hắn tứ cố vô thân. Sinh ra ở nhà thương thí và trưởng thành ở viện m ốcôi, ở đ`àu đường xó chợ. Cuộc đời khốn nạn tạo hắn thành một tên du đãng. Nhưng Bốn lơ xe không du đãng. Các chú tin anh đi, chú ấy đáng để anh em mình nhắc nhở. Lòng chú ấy chất phác, h 'ôn chú ấy trong sạch. Chú ấy đẹp hơn cái cuộc đời bỉ ổi này vạn l'àn. Tony Hải ghi ngày chú ấy chết để anh em mình cúng giỗ chú ấy.

Năm Hòa Hưng tuy chưa gặp Bốn lơ xe l'ân nào. Song nghe Tr ần Đại phác qua chút dĩ vãng tủi nhục của Bốn lơ xe, nó thấy g'ần gũi kẻ bạc phước quá! Năm Hòa Hưng cũng sinh ở nhà thương thí lớn lên ở viện m'ô côi, ở đ'ầi đường xỏ chợ. Nó kéo dài cuộc sống hèn mọn mãi cho tới ngày gặp Tr ần Đại, được Tr ần Đại dạy dỗ, bắt đi học thi lấy bằng tiểu học, đọc nổi sách báo, Năm Hòa Hưng mới tìm thấy cái quy ền sống dưới ánh mặt trời. Nó mới vỡ lẽ rằng, nó bị cuộc đời xua đuôi hất hủi. Và nó chống lại bằng cách theo Tr ần Đại làm du đãng. Tr ần Đại nói nhỏ, giọng đượm luyến tiếc:

- Anh mới gặp Bốn lơ xe đêm hôm qua nhưng suốt đời anh nhớ chú ấy. Này Tony Hải!
 - Da.
 - Chi `àu nay chú mua vài tò báo xem họ thuật chuyện này ra sao nhé.
 - Vâng a!
 - Nếu họ đăng hình Bốn lơ xe thì chú nhớ cắt cho anh nhé!
 - Da.
 - Anh muốn nhờ Năm Hòa Hưng một việc.

Năm Hòa Hưng rướn người lên:

- Việc gì đấy hở anh?
- Trước khi chết, Bốn lơ xe có gửi gấm anh một tên đàn em cưng của chú ấy. Tên hắn là Bổn bù loong. Lát nữa chú thử lai vãng tới bến xe Vũng Tầu dò hỏi xem Bổn bù loong là đứa nào. R 'ởi dẫn hắn lại đây cho anh. Chúng ta có nhiệm vụ săn sóc Bốn hù loong và tất cả đàn em của Bốn lơ xe. Đêm qua, thanh niên chống du đãng mói xúc một mẻ ở bến xe Vũng Tàu. Đàn em của Bốn lơ xe vào trại Tế B ần khá nhi ầu. Tiếc rằng Bốn lơ xe không còn sống để nếm mùi Tế B ần r ồi hãy chết...
 - Da.
 - Anh còn đi ầu nữa dặn các chú.

Năm Hòa Hưng nói:

- Xin anh chỉ bảo giùm.
- Từ nay nên tránh mặt ở các Snack Bar. Tốt hơn hết, ban ngày nằm nhà mà đọc sách.

Tr`ân Đại vừa dứt câu thì James Dean Hùng đẩy cửa bước vào. Không thấy Tường Vi, hắn hơi ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên biến tính d`ân thành một nỗi bu `ân phả vào tâm h `ân hẳn. Tr`ân Đại ngần ngơ hỏi:

- Nàng đâu?

James Dean Hùng nhắn nhó:

- Di hoc.

Đúng lúc ấy, Connie Francis hát tới câu: "When Someone leaves you. It's time to cry..." Tr`àn Đại có cảm tưởng như Tường Vi bỏ hắn thật. Hắn bảo James Dean Hùng:

- Chú móc hộ anh cái ví ở túi qu'àn anh.

James Dean Hùng đưa ví cho Tr ần Đại. Hắn lôi từ ví ra một mẩu giấy gấp nhỏ:

- Hôm nay thứ mấy các chú nhỉ?

Tony Hải nhanh nhâu:

- Thứ bảy ạ!

Tr'àn Đại xem tờ giấy xong, mắt hắn sáng ngời:

- Sáng nay Tường Vi đi học thêm Pháp văn.

Tờ giấy Tr ần Đại vừa rút trong ví ra là cái "Thời khóa biểu" sinh hoạt của Tường vi, Tr ần Đại bắt nàng chép cho hắn để hắn biết những giờ nào nàng rỗi rãi sẽ tới thăm nàng. Hắn vừa vui một chút bỗng lại bu ần ngay. Tr ần Đại lầm bẩm: "Hôm nay thứ bẩy, mai Chủ nhật r ầ. Mình què cẳng nằm chết dí ở đây, ai tới đón Tường Vi dìu nàng đi dạo phố phường?" Tr ần Đại thở dài. Tiếng thở dài của một tên du đảng si tình, tiếng thở dài mà Tường Vi hằng ao ước.

Tr'àn Đại nhét mẩu "Thời khóa biểu" của người yêu vào ví:

- Thế chú Hùng có dặn gì các bà phước không?

James Dean Hùng đáp:

- Có, Em có viết cho nàng vài giòng.
- Chú viết như thế nào?
- Em bảo anh bị mệt, sáng mai em đến đón nàng thay anh.

Tr`ân Đại cười:

- Được lắm. Nếu c'ân, chú đưa nàng đi xi nê giùm anh nữa.

Tr`ân Đại trở mình. Vết thương đau nhói. Tony Hải vội vàng chạy tới dàn hát tắt máy đi. Năm Hòa Hưng lo lắng. Nó nói với James Dean Hùng:

- Anh Đại vừa bảo anh sợ máu ứa ra bất tử, vậy anh lo tìm bác sĩ đi chứ?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Tao đã nói chuyện ấy, nhưng anh Đại muốn người yêu của anh đưa anh đi cơ.

Cơn sốt của Tr`ân Đại lại kéo lên d'ây vò hắn. Thương đàn anh đau đớn, Tony Hải bưng mặt quay đi chỗ khác. Năm Hòa Hưng dục James Dean Hùng:

- Anh tính đi chứ?
- Tao hỏi lại anh ấy xem đã.

James Dean Hùng quỳ xuống cạnh chiếc ghế bố. Nó lấy mùi xoa lau trán cho Tr ần Đai r ồi hỏi:

- Không có Tường Vi anh thay đổi "kế hoạch" chứ?

Tr`ân Đại mệt mỏi:

- Kể hoạch gì bây giờ? Giá có bác sĩ tới đây chữa giùm thì hay biết bao!

James Dean đùng nói:

- Đi à ây không khó.
- R `â lâ y ti `ên đâu trả?

James Dean Hùng suy nghĩ một lúc lâu. Chợt mắt nó sáng lên. Nó hỏi Năm Hòa Hưng:

- Mấy giờ r 'à mày?
- Mười giờ rưỡi.
- Mình đi mời bác sĩ đi. Tony Hải ở nhà săn sóc anh Tr ần Đại nhé!

Tr`ân Đại chưa hiểu James Dean Hùng xoay ti ền bằng cách nào. Hắn toan hỏi đàn em mình thì James Dean Hùng đã cười toe toét:

- Chúng mình có một bác sĩ riêng mà quên béng mất. Anh Tr`ân Đại nhớ ra chưa?

Tr`an Đại lắc đ`au.

- Chưa.

James Dean Hùng vui vẻ nói tiếp:

- Bác sĩ này rất quen thuộc với anh em mình, anh đến một l'ần r'à mà.

Tr`ân Đại trố mát:

- Bác sĩ Niệm!
- Vâng, bác sĩ Niệm. Em sẽ mời hắn tới săn sóc vết thương cho anh.

Tr`an Đại phân vân giây lát.

- Thái độ của hắn dạo n`ây thế nào?
- Hắn sốt sắng chứ không lừng khừng như mấy tháng trước. Có vẻ cay... du đãng r`à. Nhân dịp này chúng ta nên mời hắn đi làm du đãng chăng?

Tr'ân Đại gương cười:

- Tùy Hùng đấy. Anh mệt lắm r 'ài. Hùng mời hắn lại đây được thì tốt quá. Lúc này anh không muốn lộ diện. Trong túi mỗi thằng phu lít đ 'àu có ảnh anh. Chúng nó truy t 'àm anh gắt quá. Chi 'êng cái bộ vô què ra để chúng nó thộp cổ thì nhục quá. Hùng lo liệu giùm. Nên lễ phép với bác sĩ Niệm nhé!

James Dean Hùng đùa:

- Lễ phép sao được, em sẽ xin hắn một cái tai nếu hắn từ chối.

James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng đi. Tr'ần Đại trông theo nói nhỏ:

- Chú Hải, chú tắt dúm đèn đi, chói mắt quá.

Tony Hải dục đàn anh:

- Anh rán ngủ đi một chút.
- Ù, anh sẽ rán.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 6

Bác sĩ Niệm đang sửa soạn v èthì James Dean Hùng đẩy cửa vào phòng mạch. Bác sĩ không ngạc nhiên nữa vì James Dean Hùng đã trở thành người khách quá quen thuộc của ông từ sáu tháng nay. Sau vụ Tr ần Đại "bắt địa" một mẻ lớn, bác sĩ Niệm phải đóng "hụi" cho bọn du đãng này mỗi tháng ba ngàn đ ồng như ông đã hứa. James Dean Hùng là kẻ đi thu "hụi". Nó khéo léo cư xử đến nổi bác sĩ Niệm lạ lùng. Đã một lần ông ta lạ lùng v ètên du đãng Tr ần Đại, ông ta lại lạ lùng thêm James dean Hùng. Dưới mắt bác sĩ Niệm, những tên du đang kiểu james Dean Hùng không có gì đáng khinh bỉ cả.

James Dean Hùng tới vào giữa tháng làm bác sĩ Niệm hơi sững sở một chút, ông ni ềm nỡ hỏi:

- Có việc gì đấy cậu Hùng?

James Dean Hùng lễ phép:

- Có việc c'ân lắm bác sĩ a!
- Tôi có thể giúp cậu được không?
- Thưa bác sĩ, tôi đến c`âu cứu bác sĩ đây.

Bác sĩ Niệm rút thuốc mời James Dean Hùng:

- Ng 'à chơi một lát đã.

James Dean Hùng ng 'à xuống ghế'. Bác sĩ Niệm mỉm cười:

- Cậu hao hao giống Tr`ân Đại đấy nhé!

James Dean Hùng thở một vòng khói tròn:

- Thưa bác sĩ giống ở điểm nào?
- Nhi `àu điểm lắm.
- Bác sĩ thí dụ một điểm thôi.
- Điểm hút thuốc lá chẳng hạn.

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Không giống đâu bác sĩ ạ! Tôi đã cố bắt chước anh ấy nhưng rút cục anh ấy vẫn là người đàn anh có những nét độc đáo của người đàn anh. Tôi chỉ là đàn em.

Bác sĩ Niệm đưa đẩy:

- Bao giờ cậu mới là đàn anh?

James Dean Hùng nhún vai:

- Không bao giờ cả!
- Cậu không muốn à?
- Tôi đã có vô số đàn em song đối với anh Tr ần Đại, với lối cư xử của anh ấy, tôi xét mình không làm đàn anh được. Trừ phi...
 - Trừ phi gì?
- Trừ phi anh Tr`ân Đại bị cảnh sát giết, bấy giờ tôi có nhiệm vụ thay anh để rửa hận cho anh.
 - Cậu theo Tr`ân Đại lâu chưa?

James Dean Hùng xua tay:

- Xin bác sĩ đừng hỏi câu ấy nữa.

Đã đôi ba bận, vì tò mò, bác sĩ Niệm muốn biết "thân thê" của James Dean Hùng và đứa con riêng của mình nhưng James Dean Hùng nhất định không chịu nói. Nó có tâm sự riêng của nó. Không tủi nhục và khốn nạn như Bốn lơ xe hay Năm Hòa Hưng, James Dean Hùng là con nhà khá giả. Gia đình ở Đà Nẵng. Cha nó làm dược sĩ, mẹ nó dậy học, James Dean Hùng bị cái bằng dược sĩ của cha nó ám ảnh. Nó học trường Tây. Mẹ nó muốn sau này nó theo luật, cha nó lại muốn nó theo nghiệp mình. Hai sự giằng co đó khiến James Dean Hùng nhi ầu lúc phá lên cười. Chỉ có nó biết sau này có chọn môn gì. Nó đã định, nếu đậu xong tú tài được du học, nó sẽ theo ngh ềđiện ảnh.

Mộng ước là thế. Song kỳ thi Trung học đệ nhất cấp, James Dean Hùng trượt. Trượt hoài. Cha nó tỏ ý thất vọng. Mẹ nó mia mai nó. James Dean Hùng cảm thấy nó khó vượt được qua cái kiến thức của cha mẹ nó, lại còn bị mắng mỏ cái tội lười biếng, dốt nát, nên một hôm nó đã ăn cắp một số ti ền, thu xếp mớ qu ền áo, bỏ nhà đi giang h ề. Nó vào Sài gòn. Món ti ền ăn cắp của gia đình tiêu g ền hết thi James Dean Hùng tinh cờ gặp một mẩu nhắn tin ở trang tư của một tờ báo, cha mẹ nó hứa tha thứ hết tội lỗi cho nó và mong nó v ềgấp. James Dean Hùng bí quá đành v ề. Nó h ềi hương tay không. hành lý bán sạch trơn. James Dean Hùng cảm thấy mất mát quá nhi ều tình cảm. Cha nó tự nhiên rất ít lời với nó.

Mẹ nó cũng không mắng mỏ nó nữa. Chị nó, em nó xa lạ nó. Mới một chuyển giang h ồngắn, mà khi trở v ề James Dean Hùng đã thua chẳn.

Nó lại đi học. Đi học trong sự chán nản. Vì nó chắc nó không thể học bằng cha nó, bằng mẹ nó. Nó bị mặc cảm ám ảnh. Để một hôm James Dean Hùng lại cuỗm món ti ền, bỏ nhà ra đi. L ần n ầy nó đi không v ề. Gia đình nó gọi nó v ề, hứa tha thứ lỗi l ầm của nó nhưng James Dean Hùng chỉ gửi v ề một bức thư duy nhất. Nó nói rõ cái lý do nó bỏ nhà. Nó thù hằn gia đình, nghi ngờ sự tha thứ của cha mẹ nó.

James Dean Hùng lại vào Sài gòn. L'ân này, cậu học trò Nguyễn Đức Hùng đã khôn ra. Trên bước đường lưu lạc của nó, nó đã gặp thẳng cao b'à

thứ chiến. Nguyễn Đức Hùng theo bạn làm cao b cả "bắt địa" sống qua ngày đoạn tháng. Thoạt đ àu nó chỉ nghĩ thế. D an d an, nó khám phá ra triết lý tuyệt hảo cua sự "bắt địa". Và Nguyễn Đức Hùng đã say sưa "bắt địa". Nó coi "bắt địa" như một thứ nghệ thuật. Từ "bắt địa" đ ang h bút máy của học trò, Nguyễn Đức Hùng tiến tới "bắt địa" ti an của các công tử nhà gi au.

Sẵn có thân hình khỏe mạnh Nguyễn Đức Hùng lại được tôi luyện ở lò giang h ồ, nó đã tham dự nhi ều trận đấm đá nên coi chuyện đấm đá là trò chơi giải trí. Công tử nhà gi ầu nào muốn ăn chơi bình yên xì ti ền cho Hùng nó bảo vệ tận lực theo giá ti ền chi. Nguyễn Đức Hùng đâm ra khoái cuộc sống "bắt địa". Nó quên gia đình quên hiện tại, bỏ rơi tương lai. Một ngày nào đó cô đơn quá chịu không nổi, nó se lấy một con vũ nữ làm vợ. Thế là xong.

James Dean Hùng đang sống bơ vơ không lý tưởng, sống buông trôi trong trụy lạc, trong sự đấm đá vô nghĩa thì nó gặp Tr ần Đại. Hôm ấy trong một "Snack Bar" Nguyễn Đức Hùng ng ầi uống bia chờ "ông địa" của nó tới trả ti ền công trận đấm đá tối trước. Nó thấy một thẳng bằng tuổi nó, ăn mặc rất diêm dúa, đi thu ti ền thuế của bọn đánh gi ầy. Mỗi chú bé đánh gi ầy nộp cho thẳng này năm đ ầng, thu ti ền xong, thẳng này ng ầi vắt vẻo uống bia, hút thuốc lá như tay ăn chơi. Hùng không hiểu nó là thẳng nào. Nó búng tay gọi một chú đánh gi ầy tới. Điệu bộ của nó lọt vào cặp mắt của Tr ần Đại ng ầi đối diện nó. Hùng hỏi thằng nhãi:

- Mày vừa đóng ti ên cho thẳng nào đấy?

Chú nhãi đánh gi ày sợ sệt:

- Anh nói khẽ chứ.
- Mày sợ nó à?
- Da.
- Nó là thẳng nào?

Chú nhãi vừa lấm lét nhìn sang bàn bên kia vừa khẽ:

- Chúa đảng của chúng em đấy.

Hùng nhếch mép cười:

- Chúa đảng chó gì mà đi xin ti ên nhục vậy?
- Đâu có xin.
- Thế nó cướp của mày à?
- Không chúng em nộp ti `ên cho chúa đảng.
- Chúng mày có bao nhiều thằng?
- Chừng hai mươi đứa.
- Mỗi đứa nộp bao nhiêu?
- Mỗi ngày nộp năm đ 'cng.

Hùng lầm nhẩm:

- Mẹ kiếp nó đớp không trăm bạc một ngày. Bóc lột cả tụi đánh gi ấy thì thẳng này chó đều thật.

Hùng bỗng nổi máu cao thượng. Nó c`âm cái nút chai liệng mạnh sang bàn của thẳng chúa đảng đánh gi ây. Dúi vào tay chu nhãi năm đ`ông. Hùng đuổi chú nhãi đi. Thẳng chúa đảng đánh gi ây ngơ ngác nhìn, Hùng gọi nó:

- Ê chúa đảng!

Chúa đảng đánh gi ày hất hàm rất hỗn:

- Mày kêu tao hả?

Hùng khiêu khích:

- Ở đây tao chỉ kêu chó và chúa đảng đánh gi ấy. Chó không có vậy mày hiểu tao kêu ai chưa?

Chúa đảng đánh gi ấy vẫy tay với một thẳng nhãi xách hòm tới. Nó dặn dò thẳng nhãi đi ầu gì Hùng không nghe thấy. Chỉ rõ thẳng nhãi chạy biến khỏi quán. Chúa đảng đánh gi ấy nốc cạn ly bia đứng dậy. Nó móc hai ngón tay cái vào thắt lưng trước bụng lừng lửng tới:

- Mày muốn gì?

Hùng nhấc chân lên:

- Muốn đánh gi ầy. Gi ầy của tao dơ lắm, phải là chúa đảng đánh mới bóng. Lôi đ ồngh ềra đi!

Chúa đảng đánh gi ây cười gằn:

- Con muốn chết hả con?

Hùng thách thức:

- Ù, cha nội đang nhức thịt, con mày đấm giùm cho dãn xương cốt.

Chúa đảng đánh gi ấy nhào tới. Hùng vẫn ng ci yên. Nó co hai chân đạp mạnh một cái. Chúa đấng đánh gi ấy bị đẩy lại té nhào. Bây giờ Hùng mới đứng lên. Nó chờ thẳng chúa đảng trả đũa. Chúa đảng l cm c cm vùng giậy. Hùng rút thuốc châm hút. Mắt nó liếc địch thủ, đ ephòng một đòn bất ngờ. Thình lình, chúa đảng đánh gi ấy lao cả khối thịt vào Hùng. Nó né tránh. M cm vẫn ngậm điểu thuốc lá. Tr ch Đại gật gù khen th chúa đảng chúa đảng hụt đòn xô đổ tung bàn ghế.

Tr`àn Đại rời khỏi bàn của hán. Hắn bưng ly bia kiếm chiếc bàn sát cửa ra vào ng 'à thưởng thức trận đấu. Khách hàng của "Snack bar" có vẻ cổ võ mạnh cuộc thư hùng này. Ngó qua dáng điệu mã thượng không đánh tiếp địch thủ, khi địch thủ của mình bị ngã, khán giả đ`âu d`ôn cảm tình v`ê Hùng. Nó luôn luôn mỉm cười, coi chúa đảng đánh gi 'ây như con nít. Chúa đảng

đánh gi ầy đánh hụt hai đòn thì sôi tiết lắm. Nó nhổ bãi nước miếng, chìa hai ngón tay quệt ngang miệng r ầi rút dao con chó ra.

Hùng ném điếu thuốc lá mới hít được vài hơi xuống sàn nhà, lấy chân đi lên. Chúa đảng đánh gi ây đã bấm nút dao. Hùng nghiêm nét mặt:

- Mày hết ngón r à à?

Chúa đảng đánh gi ây chửi th ề

- Sư bố mày ông sẽ đâm nát thịt mày ra!

Hùng xắn tay áo:

- Được lắm, tao phải dạy mày cách dùng dao mới được.

Nó đảo mắt kiếm một chỗ rộng và bước tới. Chúa đảng đánh gi ầy rượt theo. Hùng vòn vòn thẳng chúa đảng cơ h ồcon mèo tinh nghịch bốn chú chuột nhắt trước khi chộp con m ồi cắn xé. Nó nhử cho thẳng chúa đảng đánh gi ầy đâm hụt vài nhát. R ồi bất chợt, nó túm lấy cánh tay của địch thủ, dùng một thế võ nhu đạo quật thẳng chúa đảng đánh gi ầy té sấp lên sàn nhà. Nhanh như chớp nó chạy đến dẫm gót gi ầy lên cánh tay c ầm dao của thẳng chúa đảng. Thẳng này toan trườn mình phản công. Hùng dơ gót chân nện mạnh xuống cánh tay địch thủ. Tên chúa đảng kêu "ối". Con dao trong bàn tay nó rớt ra. Hùng cúi xuống lượm chiến lợi phẩm.

Vừa lúc ấy, hai thẳng của tên chúa đảng mặc áo rằn ri, tóc rậm xây quay tít, mặt mày ngổ ngáo theo thẳng nhãi đánh gi ấy hùng hổ tới. Thấy bạn mình bị kẻ lạ mặt hạ gụt, hai đứa định xông vào đánh "hội đ ầng", phá bỏ luật giang h ầ Nhưng Tr ần Đại ngáng chân chặn chúng lại. Một thẳng nhận ra Tr ần Đại, đứng im bất động. Thẳng kia bước qua chân Tr ần Đại vô. Tr ần Đại nổi giận, níu áo nó, giật mạnh. Thẳng cao b ầ ngó lại. Tr ần Đại đấm nó một quả trúng mũi, Thẳng cao b ầ rằn ri lao đao. Máu từ hai lỗ mũi nó chảy vòng xuống mép. Tr ần Đại bảo Hùng:

- Bạn lo dậy nó dùng dao đi!

Hùng vẫy tay tỏ dấu hiệu cám ơn. Nó hỏi thẳng chúa đảng đánh gi ầy:

- Ai cho phép mày thu ti en của bọn nhãi?

Thẳng chúa đảng biết mình gặp tay "chì" lép vế:

- Chúng nó tự ý góp.
- Mày là chúa đảng hở?
- Da.
- Bắt đ`âu từ giờ phút này, mày hết chức chúa đảng r`â. Không có chúa đảng đánh gi ầy ở khu phố này nữa, nhớ chưa?

Thẳng chúa đảng run rây:

- Da, em nhớ.

Hùng ra lệnh:

- Mày còn bóc lột tụi nhãi, tao sẽ rạch nát mặt mày. Tao là Hùng, trùm cao b à Đa Kao. Hạng mày, đàn em tao búng một cái là mạt xác. Mày là cái "thớ" gì mà dám xưng chúa đảng? Đ òhèn, đ òkhốn nạn, bắt nạt con nít ăn cướp cơm chim của chúng nó. Tao sẽ giết hết những thẳng chúa đảng đánh gi ày ở Sài gòn. L àn thứ nhất, tao tha mạng mày. L àn sau bắt được lai vãng quanh đây, tao xẻo tai đa. Thôi đứng lên!

Chúa đảng đánh gi ày lóp ngóp dậy; Hùng ném trả con dao:

- Chú mày chơi dao t 'ài quá!

Hùng gọi bọn nhãi đánh gi ây, dặn:

- Từ nay, đứa nào góp ti `cho thẳng khốn kiếp này, tao sẽ cắt gân. Hễ nó bắt góp thì mách tao. Tao sẽ đến đây luôn. Làm đ `cho nào ăn đ `cho gấy, cấm không góp cho đứa nào.

Vỗ vai thẳng chúa đảng đánh gi ây một cái đau điếng. Hùng hỏi nó:

- Móc túi qu'àn mày được chứ?
- Da được.
- Vậy móc xem mày có bao nhiều ti `ân?

Chúa đảng đánh gi ấy đưa cho Hùng một nắm ti ền. Nó trả lại mỗi thẳng đánh gi ấy năm đ ềng. Còn đưa chủ bar để họ tính ti ền ly cốc vỡ. Thanh toán xong tên chúa đảng đánh gi ấy, Hùng bước lại bàn Tr ần Đại. Nó chìa tay bắt tay Tr ần Đại:

- Cảm ơn anh đã lo dùm hai mạng.

Tr'àn Đại ni 'êm nố:

- Có gì mà cám ơn. Anh vừa làm một việc tốt. Tôi cũng ghét bọn tầm gửi lắm anh Hùng ạ!

Hùng tươi cười:

- Anh đã biết tên t 'à?
- Vừa mới biết khi nghe anh nói với thẳng chúa đảng.

Hùng hơi hơi ngượng:

- Tôi dọa nó đấy mà. À, xin anh cho biết tên?

Tr an Đại nhún vai kiểu cách:

- Tên tôi nghe oi lắm.
- H'êgì đâu.
- Vậy tôi là Tr`ân Đại!

- Tr`an Đại!

Hùng thốt ra hai tiếng "Tr ần Đại" r ồi mở rộng mắt nhìn kẻ đối diện. L ần đ ầu tiên nó gặp người anh hùng lý tưởng của nó. Trước đây bạn bè của Hùng, những tay sừng sỏ của Hùng, những tay sừng sỏ của "làng giang h ồ" thường ca ngợi Tr ần Đại với nó. Bọn họ coi Tr ần Đại như một th ần tượng du đãng. Hùng vẫn ước ao có ngày gặp Tr ần Đại. Nó không ngờ gặp Tr ần Đại ở đây. Giọng Hùng thấp xuống bớt kiêu hãnh:

- Thưa anh. Hùng vừa múa rìu qua mắt thợ, xin anh bỏ lỗi...

Tr`ân Đại kéo ghế.

- Mời Hùng ng 'âi đi.
- Cám ơn anh Tr ần Đại.
- Hùng uống gì?
- Da bia 33.

Tr`ân Đại gọi b`â:

- Hai chai 33 nữa nhé!

Hắn thân mật gọi tên Hùng làm như đã quen Hùng từ lâu. Lối gọi đó nếu không phải là Tr`ân Đại, chắc chắn Hùng đã cho một bài học. Nhưng Tr`ân Đại có quy ền coi Hùng là đàn em. Hắn kêu tên Hùng, Hùng lấy làm cảm động là đàng khác. Tr`ân Đại tự tay róc bia vào ly của Hùng:

- À, Hùng ở đâu nhỉ?
- Ở lung tung anh ạ!
- Gia đình?
- Mãi Đà Nẵng.

â 15 50
- Ông cụ làm gì?
- Dược sĩ!
- Bà cụ?
- Giáo học!
- Còn Hùng?
- Bị gia đình từ. Hùng trốn vô Sài gòn đi hoang.
Tr`ân Đại đăm nhìn gã trẻ tuổi mang cái tâm sự hơi giống hắn, Hắn mến Hùng ngay.
- Tại sao gia đình từ?
- Thi mãi không đậu, ông cụ thất vọng.
- Thất vọng gì?
- Ông cụ cho rằng không thể nối nghiệp dược sĩ. Người ta sinh đời có phải tất cả đ'àu làm dược sĩ đâu hở anh?
- Thể Hùng muốn làm ngh 'êgì?
- Trước hay bây giờ?
- Bây giờ.
- Bây giờ chưa biết anh ạ! Tương lai mù mịt quá.
- Hùng sống vơi ai?
- Một mình.
- Bằng gì?
- Bằng ti `ân "bắt địa"!

Tr'ân Đại vỗ vai Hùng:

- Trông Hùng hao hao giống James Dean. Gọi là James Dean Hùng, Hùng bằng lòng không?

Hùng mim cười bắt tay Tr`ân Đại l'ân nữa. Từ phút đó, cậu Nguyễn Đức Hùng có cái biệt hiệu James Dean Hùng. Tr`ân Đại rút điếu thuốc "Havatampa" mời James Dean Hùng:

- Tôi đ'ềnghị một đi ầu nhé!
- Vâng, anh cứ đ`ênghị.
- Thấy Hùng hành sự không giống những thẳng du đảng khác, tôi muốn mời Hùng v'êở với tôi.
 - Anh sống với gia đình?
 - Như Hùng.

James Dean Hùng suy nghĩ một lát. Đoạn nó nói:

- Nếu anh chịu.

Tr ần Đại châm lửa cho James Dean Hùng m ã thuốc:

- Chịu tôi mới mời Hùng chứ. À, năm nay Hùng bao nhiều tuổi nhỉ?
- Mười tám.
- Tôi hơn Hùng ba tuổi.
- Thế thì Hùng đáng làm em anh r 'à.

Hai đứa tán chuyện cả tiếng đ ồng h ồ R ồi Tr ần Đại kéo James Dean Hùng v ềnhà hắn. Hai đứa sống chung. Tr ần Đại dạy bảo thêm James Dean Hùng v ềluật lệ giang h ồ James Dean Hùng bỏ ngh ề "bắt địa" đ ồng h ồ, bút máy. Nó noi gương Tr ần Đại, làm những việc có ý nghĩa hơn. Càng ở

lâu bên Tr`àn Đại, James Dean Hùng càng cảm phục đàn anh, thấm thoát, nó đã theo Tr`àn Đại được trên một năm. Tên tuổi nó vang dậy trong làng du đãng. James Dean Hùng trở thành cánh tay mặt của Tr`àn Đại rất được đàn anh yêu quý.

Tâm sự của nó, nó chỉ kể cho Tr ần Đại nghe. James Dean Hùng là thẳng si tình nhất mà nó không chịu hé răng thổ lộ chuyện đời tư mặc dù những người con gái nó yêu cứ nằng nặc muốn biết. Nó đã giữ kín thế, bác sĩ Niệm dễ chi hỏi được. Bị từ chối khéo, bác sĩ Niệm cười xòa:

- Thì thôi vậy. Cậu c`ân tôi giúp gì đây?

James Dean Hùng nói:

- Thưa bác sĩ, thí dụ có người bị nạn ở chân, bác sĩ có gắp đạn ra được không?

Bác sĩ Niệm lắc đ`âu:

- Tôi không chuyên khoa mổ xẻ.
- Nhưng nếu bắt buộc bác sĩ có chữa được không?
- Rán xem sao...

James Dean Hùng năn nỉ:

- Vậy nhờ bác sĩ rán giùm.

Bác sĩ Niệm ngạc nhiên:

- Cậu bị đạn à?
- Da, không a!
- Thế ai?
- Anh Tr`ân Đại.

Bác sĩ Niệm hỏi d'ân:

- Tr`an Đại bị đạn hở? Hắn bị bao giờ? Ai bắn hắn?
- Anh bị cảnh sát bắn đêm qua.
- Tại sao cảnh sát lại bắn Tr an Đại.
- Vì anh ấy là... du đãng!

Bác sĩ Niệm từ hôm bị Tr ần Đại xỉ nhục, chẳng những đã không ghét Tr ần Đại mà còn có cảm tình với hắn nữa. Nghe tin Tr ần Đại bị cảnh sát bắn què cẳng, bác sĩ Niệm thương hại hắn vô cùng. Ông ta chưa hiểu rõ lý do nào đã xô đẩy một gã trẻ tuổi có học đi làm du đãng, Bác sĩ Niệm định bụng sẽ hỏi thẳng Tr ần Đại sau khi chữa khỏi vết thương cho hắn. Nghĩ thế, ông vui vẻ vô cùng, Bác sĩ Niệm sửa soạn đ ồngh ề, theo James Dean Hùng đi vào Chợ Lớn.

Bác sĩ Niệm mở cửa xe hơi đậu ngay l'êđường. Ông lái lấy James Dean Hùng ng 'à cạnh. Xe chạy một quãng, James Dean Hùng vỗ nhẹ cánh tay bác sĩ Niêm:

- Thưa bác sĩ...
- Gì thế cậu?
- Tôi xin giới thiệu với bác sĩ người bạn tôi...

Năm Hòa Hùng nặm dưới sàn ghế sau, ng 'à nhỏm dậy. James Dean Hùng bẻ chút cái kính chiếu hậu để bác sĩ Niệm nom rõ.

- Thưa bác sĩ bạn tôi là Năm Hòa Hưng...

Bác sĩ Niệm hơi giật mình:

- Cậu này vào xe tôi lúc nào đó?

Năm Hòa Hưng nghiêng đ`ài chào bác sĩ Niệm:

- Thưa bác sĩ, tôi xin lỗi bác sĩ đã vô xe trước khi bác sĩ mở khóa.

James dean Hùng giải thích:

- Trường hợp bác sĩ không chịu giúp thì anh em tôi " bắt cóc" bác sĩ.

Bác sĩ Niệm vở rùng mình:

- May quá, tôi lại chịu giúp các cậu. À, cậu Năm cậu mở khóa cửa xe tôi bằng cách nào đấy?

Năm Hòa Hưng tủm tỉm cười:

- Thưa bác sĩ, nhi `âu cách lắm a!
- Cậu biết sửa khóa hở?
- Không, tôi biết "thổi nghẽo".
- "Thổi nghẽo" là gì?

Năm Hòa Hưng phá ra cười:

- Tôi biết bác sĩ sẽ hỏi thế mà... "Thổi nghẽo" là ăn cắp xe đạp bác sĩ ạ!

Bác sĩ Niệm nghiêm nét mặt:

- Cậu lằm ngh ề "thổi nghẽo" đấy à?
- Trước kia, ngày chưa gặp Tr an Đại cơ!
- Giờ cậu làm ngh 'êgì?
- Thưa bác sĩ, ngh 'êlương thiện hơn "thổi nghẽo" một tí...
- Là ngh 'êgì?

James Dean Hùng trả lời hộ Năm Hòa Hưng:

- Nó lấy gái nhẩy. Ban ngày hai vợ ch 'ông ngủ như chết. Tối, Năm đưa vợ đi làm, đêm lại tới rước v`ê Trong khi vợ nó nhẩy rạc cẳng để lấy ti 'ên nuôi nó thì nó... hành hiệp. Nghĩa là đi du đãng kiểu anh Tr 'àn Đại. Đời chó má thế đấy bác sĩ ạ! Muốn thoát khỏi cái dĩ vãng tăm tối nhưng không tìm được cửa h 'àm. Năm là thẳng nhỏ sinh ở nhà thương thí. Nó không biết bố mẹ nó là ai. Lớn lên ở các viện m 'ôcôi và trau d 'à học vấn ở các viả hè, các xó chợ, rút kinh nghiệm đời nhờ những cú đấm đá của các th 'ày phú lít và những lời yêu đương trơ trên của bọn "phỉnh cấc". Nó đã làm đủ ngh 'è "Thổi nghẽo, đi hiu", gác khách cho "phỉnh cấc" và ma cao. Nhưng nó anh dũng hơn nhi 'àu thẳng khác trong cái xã hội bẩn thỉu này là nó dám nhận nó là ăn cắp xe đạp... Tôi yêu nó. Chúng tôi yêu nó. Không hiểu bác sì nghĩ thế nào, chứ theo ý tôi, những thằng đang vố ngực nhận mình là chính khách là cách mạng chưa thằng nào có can đảm như Năm Hòa Hưng. Tôi khinh chúng nó bác sĩ a!

Bác sĩ Niệm vỗ nhẹ lên vai James Dean Hùng:

- Cậu hằn học cuộc đời quá...

James Dean Hùng cười nhếch mép rất khinh bạc. Bác sĩ Niệm phá tan cơn hận thù của nó bằng cách hỏi những danh từ "chuyên môn".

- "Phỉnh cấc" là gì hở cậu?

James Dean Hùng bảo Năm Hòa Hưng:

Mày giải nghĩa dùm đi Nậm!

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Bác sĩ biết làm gì?

Bác sĩ Niệm nói:

- Biết để chơi với các cậu cho hợp "giơ"!
- "Phỉnh cấc" là gái điểm bác sĩ ạ!

- Còn "đi hiu"?
- "Đi hiu" là ăn cắp...

Bác sĩ Niệm gật gù có vẻ khoái trá. Con đường trưa bị kẹt xe khá lâu. Bác si Niệm lợi dụng cơ hội hỏi James Dean Hùng:

- H'ài nhỏ Năm Hòa Hưng sinh ở nhà thương thí, còn cậu cậu sinh ở đâu?

James Dean Hùng đã hứa không cho ai biết đời tư, trừ Tr`ân Đại. Nhưng bữa nay nó chọt quên lời hứa, vui vẻ đáp.

- Tôi may mắn hơn Năm một chút.
- Cậu sinh ở nhà thương tư à?
- Vâng, và lớn lên với cha mẹ. Được đi học đàng hoàng.
- Ông cụ làm gì?
- Dược sĩ.
- Ở đâu?

James Dean Hùng nhìn bác sĩ Niệm bằng đôi mắt dò hỏi. R 'ài nó nhún vai.

- Bác sĩ bước hơi sâu và cuộc đời riêng của tôi r à đấy nhé. Thôi, xin bác sĩ "tốp" lại đi...

Bác sĩ Niệm cũng nhún vai:

- \dot{U} nhỉ, suýt tôi quên đấy nhé! \dot{A} , chúng minh đi đâu bây giờ đấy?
- James Dean Hùng đáp:
- Thưa bác sĩ mình đi v ềmi ền Phú Lâm a!

Đường đã bị kẹt, bác sĩ Niệm nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

0 0 0

Bây giờ Tr ần Đại bang thiu thiu ngủ. Tony Hải quạt nương giấc ngủ cho đàn anh. James Dean Hùng trở lại, Tony Hải vẫn không biết gì. Nó đang ôn lại chúc dĩ vãng ở quán "Gió Nam" bẩy tám tháng v ềtrước. Bỗng nó nghe thấy tiếng hỏi:

- Anh ấy ngủ lâu chưa?

Tony Hải mới bỏ rơi dĩ vãng khe khẽ trả lời:

- Chừng hai mươi phút.

James Dean Hùng bảo bác sĩ Niệm:

- Đêm qua chạy cảnh sát trối chết, anh ấy vừa mệt vừa bị vết thương hành nên không ngủ dược. Bác sĩ ng 'â đây chơi một lát được không?

Bác sĩ Niệm gật đ`àu. Ông đảo mắt nhìn căn h`ân một lượt rời hỏi.

- Căn nhà này...

James Dean không để bác sĩ Niệm hỏi hết câu, đỡ lời luôn:

- -... Của người ta thuê làm chỗ nhảy đ`âm lậu trốn thuế. Bọn choai choai đợt sống mới thích tới đây lắm bác sĩ ạ!
 - Sao các cậu ở đây?
 - Chúng tôi mới tới vì anh Tr ần Đại bị truy nả gạt.
 - Quen với chủ mướn không?
 - Tôi làm "Công chức" cho nó.
 - Cậu chơi nhạc hở?

- Không nó mướn tôi giữ an ninh, tôi vừa canh chừng cảnh sát vừa trị những thằng cao b 'ài du đảng nhảy quyt ti 'ên nước.

James Dean Hùng nhìn thẳng vào mặt bác sĩ Niệm.

- So với Năm Hòa Hưng thì tôi lương thiện hơn nó một tí. Nhưng xét cho cùng, trên cái cõi đời méo mó nham nhở nảy, trừ khi mình gọt đ`âu đi tu, ăn cơm gạo xấu với rau với đậu thì may ra mới lương thiện. Còn phải đụng với ti ền bạc, tôi cho rằng, những đứa nào vỗ ngực nhận mình lương thiện đ`âu đáng đem xẻo lưỡi hết.

Bác sĩ Niệm biết James dean Hùng bị mặc cảm du đãng nên nó mới nghi ngờ và bất mãn cuộc đời thâm tệ. Bất giác, ông ta thương nó vô cùng. Bác sĩ Niệm lảng sang chuyện khác:

- Chắc cậu nhấy giỏi lắm nhỉ?
- Tôi là vua Be-bop bác sĩ ạ? Bác sĩ có hay đi nhót không?
- Tôi không biết nhấy.
- Bác sĩ nói thật hay nói dối.
- Thật mà...

James Dean Hùng chìa tay:

- Bác sì cho xin điểu thuốc lá đi!

Bác sĩ móc gói thuốc "Lucky" đưa cả cho James. Dean Hùng. Nó c`ân lấy, rút một điểu r`â trả bác sĩ.

- Cậu để mà hút.
- Xin bác sĩ một điểu thôi. Giờ tôi trả ơn đi ầu thuốc lá của bác sĩ bàng cách "dạy" bác sĩ nhầy vài điệu thông thường bác sĩ chịu không?

Bác sĩ Niệm hỏi:

- Nhây có khó không?
- Dễ lắm. Bác sĩ phải biết nhấy thì tụi tôi mới "bấu xấu" được
- "Bấu xấu" là gì?
- "Bấu xấu" là đi theo người nhi ều ti ền để nhấy gỡ uống gỡ, hít gỡ ấy mà!

Bác sĩ Niệm tròn đôi mắt:

- Cậu hút thuốc phiện đấy à?

James Dean Hùng lắc đ`âi rất tài tử.

- Đâu có, Tôi chưa hút l'ần nào nhưng trông thấy những anh nghiện tôi nản lắm. Ngh 'êcủa tôi mà nghiện thì coi như... hai năm mươi r 'ài.

James Dean Hùng trêu bác sĩ Niệm băng cách, thỉnh thoảng nó lại chêm những tiếng lóng vào chuyện. Khiến bác sĩ Niệm ngơ ngác:

- Ngh ềcủa cậu là ngh ềgì nhỉ? Tôi chưa nghe cậu nói bao giờ.

James Dean Hùng phá ra cười lớn:

- Ngh edu đãng ấy mà, thưa bác sĩ.

Tiếng cười của James Dean Hùng làm cho Tr an Đại thửa giấc. Hẳn hỏi:

- Gì thế Tony Hải?

Tony Hải đã biết James Dean Hùng v ề, nhưng Hùng không hỏi han gì nó cả nên nó vẫn im lặng. Lúc này Tr ần Đại hỏi nó mới nói:

- Thưa anh. anh Hùng đa v ề
- Có bác sĩ Niệm?

- Có một người lạ.

Tr'àn Đại bảo Tony Hải nâng đ'àn hắn lên. Hắn gọi:

- Chú Hùng!

James Dean Hùng đang ng 'à quay lưng v ềphía Tr 'àn Đại, đấu với bác sĩ Niệm nghe tiếng Tr 'àn Đại, vội thưa:

- Da.
- Bác sĩ lại lâu chưa, chú mời bác sĩ tới đây để anh chào bác sĩ.

Bác sĩ Niệm theo James Dean Hùng và Năm hòa Hưng lại chỗ Tr`ân Đại nằm. Nhìn vết thương ở chân Tr`ân Đại được băng bó sơ sài từ đêm qua: bác sĩ Niệm đặt hộp đ`ôngh`êxuống toan khởi sự. Nhưng Tr`ân Đại đã nói:

- Khoan đã thưa bác sĩ. Bác sĩ tới lâu chưa?
- Độ hai mươi phút.

Tr'an Đai trách James Dean Hùng:

- Tại sao các chú không đánh thức anh dậy?

Bác sĩ Niệm xua tay:

- Anh Tr`àn Đại đừng trách các cậu ấy, tại tôi muốn để anh ngủ cho lại sức đấy.

James Dean Hùng mim cười th`âm cám ơn bác sĩ Niệm. Nó không hiểu tại sao bác sĩ Niệm tự nhiên đáng yêu thế. Hôm đ`âu tiếp xúc để "bắt địa" ông ta, chính Tr`ân Đại sã ra lệnh cho nó "hoa" bác sĩ Niệm. James Dean Hùng xét rằng nó cũng c`ân tìm hiểu bác sĩ Niệm như ông ta muốn tìm hiểu đời tư của nó. Nó tự nhủ, chỉ có sách "k`âu" bác sĩ Niệm đi nhảy đ`âm.

Tr`ân Đại thấy bác sĩ Niệm tỏ cảm tình với mình, hắn hơi hơi hối hận chuyện củ:

- Bác sĩ còn giận tôi không?

Bác sĩ Niệm vui vẻ:

- Giận gì?
- Giận vụ "bắt địa"...
- Không.
- Tại sao không?.
- Vì tôi biết anh là người hiệp sĩ ngu dốt trong truyện " bắt địa".

Tr`an Đại chối:

- Tôi không phải là người hiệp sĩ đâu.

Bác sĩ Niệm cười:

- Cũng không sao. Thôi để tôi xem vết thương của anh r à chúng mình nói chuyện sau.

Bác sĩ Niệm tháo băng ở vết thương của Tr ần Đại ra. Ông lấy đèn pin soi cần thận. Viên đạn phá một mảng thịt lớn nhưng đã thoát ra ngoài. Sở dĩ Tr ần Đại mệt là vi hắn bị mất nhi ầu máu. Nếu hắn không có sức, không gặp chiếc xích lô máy, không có y tá chích thuốc c ầm máu và băng bó vết thương, có thể hắn đã gục r ầi. Bác sĩ Niệm chích thuốc trụ sinh, đ ầng thời chích thêm thuốc bổ cho Tr ần Đại. Ông cũng băng bó lại vết thương và dặn James Dean Hùng buổi chi ầu tới đón ông chích thuốc.

Tr`ân Đại biết viên đạn không còn nằm trong cắng mình thì mừng lắm. Hắn chẳng muốn làm phi ền bác sĩ Niệm nữa, Tr`ân Đại nói:

- Xin bác sĩ cho một cái đơn. Chúng tôi không dám làm phi ền bác sĩ...

Bác sĩ Niệm vừa bỏ đ'ôngh ềvào hộp, vừa trả lời Tr ần Đại:

- Được r ầ, tôi sẽ kê đơn cho anh.

Khi nắp cái hộp đ'ôngh'êđã gài chặt, bác sĩ Niệm mới hỏi:

- R'à ai chích cho anh?
- Chúng tôi sẽ xoay sở.
- Cậu Hùng lại tính chuyện " bắt cóc" một cô y tá nào đó phải không?

James Dean Hùng nhìn bác sĩ Niệm ranh mãnh:

- Có lẽ "bát cóc" cô y tá của bác sĩ!
- Cô ấy có ch 'ông r 'ài. Ch 'ông cô ta sẽ nhốt cô ta vào bu 'ông, cậu "bắt cóc" sao nổi. Chi bằng đừng "bắt cóc" ai, để tôi tới săn sóc cho anh Tr 'ân Đại có phải hơn không.

James Dean Hùng lại g`ân bác sĩ Niệm:

- Đi ầu đó còn tùy.
- Tủy ai?
- Tùy anh Tr`ân Đại.

Bác sĩ Niệm hỏi Tr`ân Đại:

- Anh nghĩ sao?
- Tôi đang què, chả biết nghĩ sao cả. Thôi nhờ James Dean Hùng quyết định.

James Dean Hùng nói:

- Bác sĩ đã có lòng "chiếu cố", anh Tr`ân Đại không nên giữ kẽ. Chỗ người nhà cả mà...

Tr'ân Đại ngạc nhiên:

- Chú vừa nói gì đấy James Dean Hùng?
- À, em bảo bác sĩ Niệm đã coi chúng mình như người nhà.

Bác sĩ Niệm phụ lời với James Dean Hùng:

- Phải, tôi coi anh Đại với cậu Hùng, Năm như bạn.

Tr`an Đại ngạc nhiên:

- Bác sĩ kết bạn với du đãng à?
- Thì có gì là lạ. Các anh có nhi ều điểm tốt mà tôi không có.

Trần Đại suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bác sĩ không sợ mất danh dự à?
- Danh dự là cái quái gì? Thú thực l`ân đ`âu tiên gặp anh tôi đã mến anh r ồi. Tôi đã tìm hiểu mà vẫn chưa hay tại sao những mẩu người như anh, như James Dean Hùng, thông minh như thế, gia đình mẫu mực như thế mà lại bỏ nhà đi hoang...

Bác sĩ niệm nói chưa dứt, Tr'ân Đại chặn lại:

- Không đi hoang đâu hác sĩ ạ! Đi tìm tương lai đấy. Gia đình bỏ rơi chúng tôi, xã hội hất hủi chúng tôi, tổ quốc khinh bỉ chúng tôi. Có ai nghĩ cho chúng tôi đâu. Vậy chúng tôi tự nghĩ lấy, tự tạo lấy con đường riêng của chúng tôi. Chúng tôi đi làm du đãng. Bác sĩ chơi với du đãng, bác sĩ sẽ hối hận đấy.

Bác sĩ Niệm đứng lên:

- Tôi không có mặc cảm gì cả nhưng tôi nhận thấy nếu du đãng như anh và cậu Hùng cả thì xã hội này đở bẩn hơn. Tôi thường nhìn lại cuộc đời mình, dĩ vãng và hiện tại, tôi nói thật, nó dáng "bu 'ôn nôn" lắm. Những mẫu

người mà cuộc đời đang công kênh lên, đặt vào chiếu tri thức, giá tâm h 'ôn họ bỗng một ph 'ân nhỏ tâm h 'ôn anh, tôi chạc tổ quốc này đỡ tủi nhục nhi 'àu. Khốn nỗi, họ đê hèn hơn cả những người vô học đê hèn; họ sống ích kỹ và rỗng tuếch. Chính tôi, tôi cũng thấy mình rỗng tuếch đáng phỉ nhổ.

Tr'an Đại cười:

- Bác sĩ không cho "du đảng" đi t'àu bay đấy chứ?

Bác sĩ Niệm nhăn mặt:

- Anh nghi lời tôi.
- Một ph`ân thôi.
- Tại một vết dơ bần liên quan tới cô Tường Vi.

Tr ần Đại h ần nhiên, bỗng nghe bác sĩ Niệm nhắc tới Tường Vi lòng hắn thắt lại. Kỷ niệm gặp gở đột nhiên. Hắn nghe nước mắt đang nhỏ giọt xuống tâm h ần hắn. Hắn mường tượng chuỗi ngày tủi cực của Tường Vi, bất giác hắn mím môi r ầi buông gọn hai tiếng:

- Cỏ lẽ.

Bác sĩ Niệm tr`âm giọng:

- Trong đời mỗi người, ít ra cũng có một l'ân l'âm lỗi. Anh Tr'ân Đại nên bỏ qua chuyên cũ đi thì chúng ta mới dể thông cảm.

Tr`ân Đại chợt tỉnh giận. Hắn chìa bàn tay ra bắt tay bác sĩ Niệm:

- Xin lỗi bác sĩ nhé!

Bác sĩ Niệm xiết thật chặt tình thân:

- Anh nhớ, chi `àu nay bảo James Dean Hùng tới đón tôi và cho biết biến chứng để tôi lo mang thuốc.

Tr`ân Đại nói:

- Vâng, tôi sẽ nhắc Hùng.

Trước khi rời khỏi căn h ầm, bác sĩ Niệm giao ước:

- Sẽ có ngày tôi bỏ ngh ề, theo anh làm du đãng...

Nhưng Tr`ân Đại đã chấp hai tay:

- Tôi xin bác sĩ đừng bốc đ`ông mà tiêu sự nghiệp, vì làm du đãng không dễ như bác sĩ tưởng đâu.

Bác sĩ Niệm đáp lại bằng chuỗi cười dòn...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 7

James Dean Hùng ng 'à chờ ở văn phòng nội trú. Bà phước Giám thị lên l'âu kiếm Tường Vi. Lát sau, bà trở xuống, bảo James Dean Hùng:

- Cô ấy đang sửa soạn.

Lợi dụng dịp này. James Dean Hùng hỏi:

- Thưa bà, chị cháu học hành tiến bộ không ạ?

James Dean Hùng gọi Tường Vi bằng chị vì sáng hôm qua, trong bức thư Tr ần Đại viết cho bà hiệu trưởng, Tr ần Đại giới thiệu với bà James Dean Hùng là em ruột hắn và em Tường Vi.

Bà giám thị tươi cười đáp:

- Chăm lắm, cô ấy mua đèn c ấy thắp lén học. Tôi bắt gặp luôn nhưng không nỡ phạt. Giá cô ấy đọc tiểu thuyết thì nhất định tôi không tha.
 - Thưa bà chị cháu có hay ra ngoài không a?
- Cô ấy chỉ ra khi đi học thêm. Tường Vi ngoan ngoãn dễ thương, bà hiệu trưởng cưng cô áy nhất...

Bà giám thị nhìn James Dean Hùng:

- Còn cậu, cậu có chăm học như chị cậu không?

James Dean Hùng xoa bàn tay, ngượng nghịu:

- Thư bà, con... lười lắm ạ!

James Dean Hùng không sợ đánh nhau, không sợ những thẳng côn đ ô c ần dao nhưng nó sợ bà phước hi ền từ lắm. Sự hi ền hậu khiến nó chợt nhớ tới mẹ nó. Nhi ều lúc, mẹ nó cũng yêu thương nó. Ni ềm yêu câm nín. Bây giờ nó mới hiểu. Thì nó đã dấn thân vào con đường du đãng bị cuộc đời ghê tởm. James Dean Hùng chỉ lo bà giám thị hỏi nữa. Chắc chắn nỏ sẽ lúng túng lắm. Tường Vi giải thoát cho nó.

Nàng đã hiện ra, lộng lẫy cơ h'ômột danh ca trên sân khấu tân nhạc. Mấy tháng nay, James Dean Hùng không gặp Tường Vi. Con chim b'ôcâu của Tr'àn Đại duyên dáng quá. Nét bu 'ôn tan biến trên khuôn mặt nàng. Cô nữ sinh, dường như, đã quên hẳn được một kỷ niệm tủi nhục. Tình yêu của Tr'àn Đại thay đổi hẳn cuộc đời nàng. Tường Vi lại ham sống, h'ôn nhiên như thuở bùn chưa dấy vết lên tấm áo trắng của nàng.

James Dean Hùng đứng lên đón Tường Vi. Hai người xin phép bà giám thị rời khỏi nội trú. Ra tới cổng. Tường Vi hỏi ngay:

- Anh Đại bị bệnh gì hở anh Hùng?

James Dean Hùng không trả lời. Nó ngoắt tay kêu tắc xi. Tường Vi cau mày:

- Anh chưa nói cho tôi biết anh Đại bị bệnh gì à?

James Dean Hùng nói:

- Mời chị lên tắc xi đã.

James Dean Hùng mở cửa xe dục Tường Vi bước lên. Nó thừa lịch sự để đóng cửa lại r à mới vòng sang bên kia mở cửa lên xe James Dean Hùng hỏi:

- Chị đã đọc thư của anh Tr`ân Đại chưa?
- Tôi đọc r'à.
- Anh ấy có bảo anh bị bệnh gì không?

- Anh ấy chỉ bảo bị mệt.

James Dean Hùng gật đ`âu:

- Vâng, anh ấy bị mệt chị ạ! Sáng hôm qua tôi tới nội trú đón chị nhưng chị đi học thêm.

Tường Vi đưa tay vuốt tóc mai:

- Hôm qua anh Hùng mang thơ cho tôi à?
- Vâng.

Tường Vi trách nhẹ:

- Anh... có vẻ xa lạ với tôi quá...

James Dean Hùng thành thật:

- Thưa chị xa lạ gì ạ?
- Sao anh cứ "vâng" với "thưa" hoài thế?

James Dean Hùng cười. Ngày xưa tới quán "Gió Nam" uống cà phê. James Dean Hùng thường say mê ngắm đôi bàn tay đẹp như bàn tay b ây ở hiệu kim hoàn của Tường Vi. Có l ân, James Dean Hùng đã nghĩ đến cả chuyện chinh phục Tường Vi nữa. James Dean Hùng không tha thiết giống Tr ần Đại nên nó đã để con chim xanh Tường Vi sập l ông bẫy Tr ần Đại. Trước đây James Dean Hùng gọi Tường Vi bằng "cô" như các chàng trai trẻ khác. Giờ thì nó cảm thấy nó không có quy ền gọi thế nữa. Nó coi Tr ần Đại như anh nó thì nó có bổn phận phải kính trọng Tường Vi. Tr ần Đại luôn luôn ngỏ cho James Dean Hùng biết rằng, khi hoàn cảnh thuận tiện giúp hắn, hắn sẽ cưới Tường Vi làm vợ.

Tường vi sẽ làm vợ Tr ần Đại thì Tường Vi phải là chị "chị dâu" của James Dean Hùng. Có ai gọi chị mình bằng "cô" bao giờ đâu. Thế mà, thưa gửi trước cho quen dần đi, Tường Vi lại còn trách móc.

James Dean Hùng giả vở hỏi Tường Vi:

- Chị chưa biết gì à?

Tường Vi ngạc nhiên;

- Có chuyện lạ hở?
- Vâng.

Tường Vi nhăn nhó:

- Khổ quá, anh lại "vâng" r ã...
- Chị chưa để tôi trả lời đã vội trách. Tôi có người anh sắp lấy vợ. Tính tôi lỗ mãng lắm. Sợ nàng chị dâu tương lai của tôi chịu không nổi sự lỗ mãng của tôi, mách anh tôi đánh tôi thì tội nghiệp. Nên tôi đang cố gắng tập lễ phép với đàn bà con gái. Tôi nhờ chị để thực tập cái lý thuyết... lể phép của tôi đó mà. Chị đừng coi là xa lạ nhé.

Tường Vi thấy chuyện của James Dean Hùng là lạ, tươi nét mặt:

- Anh ruột của Hùng sắp cưới vợ hở Hùng?

James Dean Hùng hơi ngạc nhiên. Nó nghĩ bụng "mình chưa nói mà con chim b 'ôcâu của anh Tr 'ân Đại đã hạ mình xuống hàng đàn em r 'à". Tường Vi nghĩ khác, nàng muốn gọi Hùng bằng tên của nó để nó bớt khách sáo đi. James Dean Hùng đáp:

- Không phải anh ruột chị ạ!
- Anh họ à?
- Cũng không phải.
- Thế anh nuôi?
- Không phải nốt. Chị đã đọc tam quốc chí chưa?

- Chưa. Tôi ghét truyện T`âu lắm.
- Ây chết, ba tôi lại bảo rằng dù ghét T`âi cách mấy, hãy rán đọc bộ truyện Tam quốc, Thủy hử, Đông chu liệt quốc. Chị học chương trình Pháp hay Việt?
 - Viêt
 - Thế thi càng nên đọc Tam quốc.
 - Để làm gì?
 - Để ít ra biết truyện ba anh em kết nghĩa vườn đào.

Tường Vi nhoẻn miệng cười:

- À, cái truyện ấy thì tôi biết.

James Dean Hùng nói:

- Tôi với anh tôi là thứ anh em vườn đào đấy chị Tường Vi ạ! Nhưng chúng tôi kết nghĩa ở "Snack bar". Tinh th`ân là tinh th`ân vườn đào nhưng không trích máu, uống th`êmà chỉ uống bia 33.

Tường Vi khen James Dean Hùng:

- Hùng có thể đi làm giáo sư Việt văn được đấy.

James Dean Hùng nhún vai:

- Thế mà tôi lại đi làm...

Nó vội vàng tiếp:

-... lại đi làm học sinh!

Người tài xế tắc xi hỏi:

- Xuống đâu hở cậu?
- Bô Na.

James Dean Hùng nhìn Tường Vi:

- Chị có muốn biết tên ông anh vườn đào của tôi không?
- Hùng thử nói xem.
- Tr`an Đại!

Tường Vi hơi sửng sốt:

- Anh ấy sắp lấy vợ à?
- Vâng.

Mặt Tường Vi biến sắc. James Dean Hùng không dám kéo dài câu chuyện nữa. Nó kết thúc ngay:

- Vâng, thưa chị, anh ấy sắp lấy chị đấy ạ!

Tường Vi thở phào trút nỗi lo sợ. Máu ở tim nàng lại d`ân lên mặt. H`âng hào. Tim nàng vẫn còn đập mạnh. Ni ân sung sướng bất chợt khiến nàng ứa nước mắt. James Dean Hùng nói:

- Bà chị dâu tương lai của Hùng không trách Hùng tội "xa lạ" nưa chứ?

Tường Vi nói lảng:

- Hùng nói chuyện hay quá!
- Nhưng vẫn thua anh Tr'àn Đại.

Chiếc xe tắc xi đã dừng lại bên l'êđường. Hai người xuống xe thả dọc trên via hè đại lộ Lê Lợi. James Dean Hùng hỏi:

- Chị đã ăn sáng chưa?
- Chưa.
- Vậy Hùng mời chị đi ăn hủ tíu Nam Vang...

Tường Vi thắc mắc:

- Sao không thăm anh Đại trước?
- Đi ăn đã, r ầi thăm anh Đại sau, hôm nay anh ấy bớt mệt r ầi.

Tường Vi nhắc James Dean Hùng:

- Ăn sáng ở hẻm Casino hở?
- Không, hẻm Casino bây giờ t 'à lắm. Cứ điểm "bún chả bún ốc" cuối cùng cả dân Bắc Kỳ đã bị đánh tan. Bậy quá.

Tường Vi hỏi:

- Ai đánh tan?
- Nghe nói mật vụ của ông Ngô đình Nhu. Một nơi ăn uống đã đi vào lịch sử r ài mà người ta, vì muốn vừa lòng chủ, muốn tâng bốc công lao với chủ, đã hủy diệt cái di tích lịch sử đi. Hẻm Casino lại bán "bún chả bún ốc" nhưng sau cách mạng "bún chả bún ốc" ăn chẳng ngon lành gì. Để Hùng dẩn chị đi ăn hủ tíu khô.
 - R'à sau đó?
- Mời chị đi coi phim "Marqué par la haine". Phim này hay lắm chị ạ! Hùng đã coi truyện phim ở "Ciné Revue". Paul Newman cặp kè với Pier Angeli thì chê sao nổi. Hình như đang hoặc sắp đóng phim "Marqué par la haine" thì James Dean chết, Paul Newman đóng thay. Chị coi James Dean chưa?
 - Một l`ân.

- Phim nào?
- "Géant".
- Chị coi Paul Newman chưa?
- Vài l'ân.
- Phim nào chị ưng nhất?
- "Femmes coupables".
- Hùng chưa coi "Marqué par la haine" nhưng nghe mấy đứa coi r'ấi thì đóng thế James Dean, Paul Newman đã làm những cô cậu ái mộ James Dean quên hẳn th'ần tượng của họ... Ta đi xem phim mới của Paul Newman chị nhé!

Tường Vi suy nghĩ một lát r 'ài nói:

- Anh Đại có dặn gì không?
- Anh ấy bảo chị phải xem phim của Paul Newman r à v ềkể cho anh ấy nghe.
 - Thật chứ?
 - Bà chị dâu khó tính ghê.

Tường Vi hớn hở:

- Anh Đại đã dặn, ai dám cãi lời. Vậy mình đi ăn hủ tíu mau lên r ầ đi xem "Marqué par la haine".

Hai người tới sau sở Trường ti ền cũ ăn hủ tíu khô. Sáng chủ nhật, gọi được tô hủ tíu là cả một công phu. Phải chờ ít là hai mươi phút. Trong lúc ng ồi đợi người b ồi bưng hủ tíu ra, James Dean Hùng rút thuốc châm hút còn Tường Vi nghĩ tới Tr ần Đại.

Lúc ấy, dưới căn h`âm ở Phú Lâm, Tr`ân Đại đang thiêm thiếp ngủ. Năm Hòa Hưng và Quyên Tân Đinh canh giấc cho đàn anh. Chúng nó để ánh sáng dịu mắt và vặn những đĩa nhạc cổ điển thật nhỏ thay lời ru, ru Tr`ân Đại ngủ. Đêm qua, bọn khốn kiếp nhảy đ`âm, ca hát khiến Tr`ân Đại khó chịu không thể tả nổi. Đàn em hắn phải rinh hắn vào "hậu trường", lấy bông nhét lổ tai mà nhạc vẫn làm Tr`ân Đại nhức óc. Mãi hai giờ khuya, bọn khốn kiếp l`ân lượt kéo nhau ra v`ê. Tr`ân Đại mới dễ thở đôi chút.

Vết thương của Tr ần Đại được bác sĩ Niệm săn sóc nên nó không còn hành hạ Tr'ần Đại nữa. Theo lời bác sĩ Niệm, nội nhật tu ần sau Tr'ần Đại có thể chạy nhảy được như cũ. Cả buổi chi ều hôm qua Tr ần Đại đã "đấu" với bác sĩ Niêm đủ moi chuyên. Hắn nằm trên ghế bố thuật lại quãng đời du đãng của hắn cho bác sĩ Niêm nghe. Tr àn Đại khéo tả những trận đấm đá khiến bác sĩ Niêm say mê theo dõi. Đối với hắn du đãng là lý trưởng của những thẳng bị cuộc đời lãng quên và muốn chôn chúng một hố với chó chết vô thừa nhận. Cũng như tổ quốc, dân tộc hạnh phức, độc lập, dân chủ tư do là lý tưởng của những nhà chính khách. Tr ần Đại thản nhiên công nhận lý tưởng của hắn là chính đáng. Hắn tư hỏi bao nhiều l'ân hắn đã làm cho non sông này điệu đứng chưa? Chưa một l'ân nào. Thế nhưng bất cứ đứa nào, khi kết án du đãng cũng nhai lại các công thức cũ rích là du đãng làm ung thối xã hội. Cái xã hội Việt Nam này, có du đãng hay chẳng có du đãng, nó đã ung thối r'à. Những đứa tạo ra tình trạng ung thối là những đứa lên án du đãng nặng nhất. Chúng nó dùng du đãng để che lấp moi tôi lỗi của chúng. Du đãng bị hất hủi, xua đuổi khỏi cuộc đời một cách tàn nhẫn. Đã đi vào bóng tối của đ'à truy, du đãng càng tiến sâu vào rừng đêm mù tịt. Du đãng lạc lõng trong xã hôi ích kỷ, đạo đức giả, thối nát... Và du đãng nổi loạn đánh chém, hiếp dâm, cướp ngày, tống ti ền để trả thù xã hội. Xã hội lại bai bải cái m 'âm kết án du đãng. Du đãng lại trả thù nặng hơn. Cái vòng lần quần cử thế kéo dài năm này tháng no. Xã hôi chỉ vẽ giùm du đãng con đường dẫn vào trại Tế B an. Những con đường đi Nông Sơn heo hút. Chứ tuyết nhiên, xã hôi không vẽ giúp du đãng con đường đi vào mái nhà củ, tình thương yêu của gia đình.

Tr`àn Đại bộc lộ hết sự căm phẫn của hắn. Hắn cho bác sĩ Niệm biết rằng hắn không dung tha bọn du đãng cướp của người nghèo, hiếp đáp kẻ ốm yếu. Song hắn không thể chấp nhận những giải pháp hời họt, lừa dối

mà xã hội đặt ra để thanh toán du đãng. Du đãng có tự ái của du đãng. Chúng nó muốn níu lấy sợi dây của người lôi chúng nó lên khỏi giếng tội lỗi nhưng lại bằng lòng giết chết đời mình bằng tội lỗi nếu người cứu nó cứ quát m 'ôm chửi bới nó. Tr 'ân Đại xả một mạch "tâm lý" du đãng. Bác sĩ Niệm lắng tai nghe. Một đôi l'ân, bác sĩ Niệm tỏ ỷ muốn biết lý do gì Tr 'ân Đại đã trở thành tên du đãng ngoại hạng. Thì Tr 'ân Đại chỉ mỉm cười. Hắn đã hỏi:

- Tại sao bác sĩ trở thành bác sĩ?
- Tại vi tôi thích ngh ethuốc.
- Tại sao tôi trở thành du đãng? Tại vì tôi không thích trở thành một cái gì cả!

Bác sĩ Niệm chịu hàng. Ông ta nắm chặt tay Tr`ân Đại tri kỷ:

- Anh đã chửi vào mặt tôi tàn tệ. Anh đã bắt bí tôi đủ thứ. Nhưng không hiểu tại sao tôi mến anh thế!

Tr`an Đại đùa born:

- Bác sĩ có thích làm du đãng không?
- Tôi đánh đấm kém lắm.
- C`ân gì đánh đấm.
- Không đánh đấm sao gọi là du đãng?
- Đánh dấm là du đãng hạ cấp.
- Thế nào du đãng thượng cấp?
- Là nỗi loạn chống đối, và chửi bới tuốt tuột...!
- Thí dụ?

- Chống lại bản thân mình, giai cấp mình, xã hội mình, thế giới mình, tổ chức mình và tư tưởng mình. Như thế gọi là du đãng tâm h 'cn. Bác sĩ có muốn làm du đãng, tôi khuyên nên chọn ngh 'c... du đãng này. Bằng không, cứ thản nhiên chấp nhận cuộc đời hèn mọn, nổi loạn làm chi cho mệt xác.
 - Sao lại chống lại tổ quốc?
- Vì tổ quốc có còn gì đâu mà chả chống. Hai tiếng này hết thiêng r tầ. Nó đã trở nên vô nghĩa, rỗng tuếch từ lúc đất nước mình sản sinh ra những thằng nửa người nữa ngợm đòi đem vinh quang cho tổ quốc. Nó ô uế từ lúc có những cuộc họp bàn đưa tổ quốc lên nấc thang tột cùng của huy hoàng ở các ngã Ba. Thi dụ ngã Ba chu tông chó. Chống lại tổ quốc là rửa sạch một vết ô uế mà bọn khốn nạn đã vấy đ tầy "mình" tổ quốc, bác sĩ dám chống không?
 - Tôi không ước mơ ảo vọng đó.
 - Tôi thì ước mơ lắm.
 - Tại sao anh không giúp tổ quốc?
- Vì tôi là du đãng. Là du đãng dẫu hành động cao thượng cách mấy vẫn chỉ là hành động du đảng. Bác sĩ hiểu chưa? Tuy thế, tôi chưa đến nổi tuyệt vọng. Trên đời còn bác sĩ. Dù chỉ một mình bác sĩ biết tên du đãng Tr ần Đại không ăn cắp, cướp giật, tống ti ần, tôi xin hứa sẽ cố gắng hết mình làm một việc gì thật phi thường để cuộc đời hết khinh tôi, hết khinh anh em tôi.

Tr ần Đại xả ga hăng quá. Mệt đừ, Bác sĩ Niệm chích thuốc tăng sức cho hắn, bắt hắn uống thuốc an th ần. Tr ần Đại thiếp đi một giấc dài. Tới tám giờ tối, tiếng nhạc, tiếng cười trỗi dậy. Hắn tỉnh ngủ. Nằm trần trọc mãi đến khi bọn đợt sống mới chui hết khỏi h ần, hắn mới gọi James Dean Hùng giao phó việc đón Tường Vi, đưa nàng đi xem chiếu bóng r ồi dẫn nàng v ềnơi hắn đang trú thăm.

Tr`ân Đại thương Tường Vi côi cút ở nội trú cả tu ần nên bắt James Dean Hùng phải dẫn nàng dạo phố phường cho khuây khỏa. James Dean Hùng đã nắm đúng vai trò.

Nó dụi điếu thuốc lá vừa cháy hết chừng một ph'àn ba. Tường Vi cũng tạm quên nghĩ tới Tr'àn Đại. Vì người b'ài đã bưng hủ tíu ra. James Dean Hùng hỏi:

- Chị uống gì?

Tường Vi đáp:

- Hùng gọi dùm chai "bia lây". Hùng uống gì?

James Dean Hùng cười hóm hỉnh:

- Chị quên r à à?

Tường Vi sực nhớ ra:

- À, Hùng thích cà phê phin đá.

James Dean Hùng so đũa và lau hộ Tường Vi. Nó nói:

- Cà phê ở đây chán chết. Ước gì uống ly cà phê phin đá do chị pha!

Tường Vi tủm mim cười:

- Sao Hùng không lại "Gió Nam".
- Không có chị, cà phê "Gió Nam" cũng chán chết. Nhi `àu khi Hùng thường lần thẩn tự hỏi, chẳng biết duyên do ở đâu mà hễ quán nào cà phê ngon là y như quán ấy có một cô đẹp. Khi cô gái đẹp đi lấy ch `ông hay yêu ai, cà phê tự nhiên hết ngon. Kẻ nào trót yêu th `âm cô gái đẹp còn cảm thấy cà phê đắng là đằng khác. Dù đã bỏ rất nhi `àu đường. Thôi mời chị dùng hủ tíu đi...

Tường Vi ăn hết tô hủ tíu. Nàng nhấc ly "bia lây" uống trán miệng r ầ đập bàn tay khẽ trên mặt bàn.

- Gì thế chị?
- Tôi hỏi Hùng phải nói thật nhé!
- Da.
- Hùng dạ thì thôi tôi chả thèm nói nữa...

James Dean Hùng đưa tay vuốt mái tóc:

- Chị khó tính quá. Vậy thì thôi, không dạ.

Tường Vi nhìn thẳng đôi mắt vào James Dean Hùng:

- Hùng đã bỏ rất nhi `âu đường vào ly cà phê l`ân nào chưa?

James Dean Hùng bối rối. Nó bỏ thêm đường vô ly cà phê đá, khuấy liên h à:

- Thưa chị đã có một l'ân.
- Ở đâu?
- Ở xa lắm. H 'ới ấy Hùng chưa đi...
- Hùng chưa đi đâu?

James Dean Hùng suýt lỗ lời. Khi nỗi bu 'ân dâng lên, chịu không nổi. Khi đốm lửa gia đình lập lòe chói mắt nó. James Dean Hùng hay "suýt lỗ lời". Nó gượng gạo:

- Chưa vô Sài gòn trọ học.

Tường Vi hỏi:

- Tôi tưởng Hùng ở Sài gòn. Thế nhà Hùng ở đâu?

James Dean Hùng chớp mắt lia lịa, r 'à khuôn mặt nó thờ thẫn đôi mắt nhìn vào đám đông cơ h 'ônhìn vào sa mạc hoang vu. Nó nói nhỏ:

- Ở mi 'ên Trung chị ạ!
- Huế hay Nha Trang?
- Đà Nẵng.
- Tôi có đọc một cuốn tiểu thuyết của nhà văn trẻ. Ông ấy tả mi ền Trung mơ mộng lắm. Tôi còn nhớ một câu...
 - Chị đọc nghe xem đoạn văn đó có hình ảnh quê hương Hùng không?
- "... Ngày mai chàng đã v ềmi ền Trung, quê hương có nhũ những hàng cây dừa xanh mướt và đêm đêm có những con thuy ền chở đ ầy trăng..."

Mặt James Dean Hùng nhếch mép cười. Tường Vi nhăn mặt:

- Hùng không tìm thấy hình ảnh quê hương mình hay sao mà cười khinh mạn thế?

James Dean Hùng nhún vai:

- Đâu có khinh nhà văn.
- Thế Hùng cười gì?
- Hùng cười vi nghĩ rằng nhà văn của chị phiệu quá!
- Phiệu sao?
- Phiệu vì ông ta chưa ra mi ân Trung.

Tường Vi lại hỏi:

- Vậy quê hương của Hùng thế nào?

- Không có thuy ền chở trăng mà chỉ có thuy ền chở cá và đau thương nghèo khổ.
 - Ba Hùng làm gì?
 - Buôn bán.
 - Má?
 - Nôi trơ.
 - Hùng đông anh em không?
 - Vài đứa.
 - Em gái Hùng nếu giống Hùng chắc đẹp lắm nhỉ?

Tường Vi lật từng trang dĩ vãng James Dean Hùng xúc động vô cùng. Cuộc đời cũ như hơi nước biển bốc lên thành mây tụ lại và đổ thành mưa s'àn xuống tâm h'ôn James Dean Hùng. Nó nhớ những kỷ niệm thiếu thời. James Dean Hùng có ba đứa em. Hai đứa em trai nghịch ngợm nhất tỉnh. Đứa em gái thì hi ền khô. Thuở còn nhỏ, James Dean Hùng đã cùng các em đi đánh lộn với bọn học trò trường tỉnh. Có trận được, có trận thua. Nhưng một l'àn và cũng là l'àn cuối cùng, James Dean Hùng bị ném viên đá trúng trán. Máu chảy đ'àn đìa. Hai thằng em khiêng anh v'ề. Mẹ đi dạy học, cha đi vắng. Em gái nó đã săn sóc vết thương cho nó và khóc sướt mướt thương anh. James Dean Hùng hối hận, th'ềkhông đi đánh lộn nữa. Thế mà hôm nay... Vùng kỷ niệm đã bị bão cát phủ kín. Giọng James Dean Hùng sũng ướt thương nhớ:

- Vâng, nó xinh lắm và ngoan lắm chị ạ!
- Tên là gì?
- Là Phương.
- Gì Phương?

- Ngoc Phương. - Tên hay quá nhỉ? - Vâng. - Một năm Hùng v ềĐà Nẵng mấy l'ân? - Hai năm nay chưa v `êl `ân nào chị ạ? - Nhớ nhà không? - Nhớ lắm. - Sao không chịu v 'ê? - Vì xe lửa bây giờ hay gặp mìn lắm chị ạ! Hùng không sơ chết nhưng rất sợ bị què cụt. James Dean Hùng có tâm sư riêng của nó. Nó nói sơ bị què, Tường Vi chẳng hiểu gì. Nàng nói: - U, què cụt khổ lắm. Nhà Hùng có giàn hoàng lan không? - Không biết bây giờ có chưa? H'à Hùng còn ở nhà thì không có. - Những năm v 'êtrước, v 'êĐà Nẵng, Hùng có hay mua quà cho Ngoc Phương không? James Dean Hùng lắc đ`âu: - Không. Tường Vi trách: - Sao Hùng tệ thế?

- Lỗi tại em gái Hùng chị a!

- Phương không thích quà à?
- Thích lắm.
- Tại sao Hùng không mua?
- Hùng vụng v ềcái chuyện mua quà tặng các cô kinh khủng. Mua gì em gái Hùng cũng chê. Hùng cáu sườn "cúp" luôn và từ nay v ềsau sẽ chẳng mua gì tặng nữa. Thôi, mình đi xi nê đi chị, nhường bàn cho khách kẻo họ chờ.

James Dean Hùng trả ti `ân r `ài dẫn Tường Vi tới rạp Đại Nam. Đôi người, một trai một gái sóng bước trên via hè Sài gòn như một đôi nhân tình mới gặp gỡ còn ngượng ngập chưa dám nắm tay nhau.

Căn h'ân chỉ còn Tr'ân Đại và Tường Vi. James Dean Hùng kéo bọn đàn em chu 'ân hết. Ánh sáng mở nhạt và nhạc "Blue" huy 'ên ảo làm cho Tường Vi liên tưởng tới một hộp đêm ở Paris trong một phim nàng đã xem. Khác vài điểm nhỏ: Không có hai nhạc sĩ da đen thôi kèn "Saxo" và rất nhi 'êu kẻ phóng túng đứng, ng 'à nghe, hút thuốc lá khói um cả h'ân. Căn h'ân này chỉ có hai người đang yêu nhau.

Tường Vi ng 'ci trên ghế bố của Tr 'ân Đại. Hắn vẫn nằm. Nàng đưa bàn tay tươi mát ấp lên ngực hắn. Tr 'ân Đại cảm thấy mạch máu của hắn chạy nhanh hơn. Và, nếu bất th 'ân, cơn sốt kéo lên hành hạ hắn, khỏi c 'ân bác sĩ Niệm, đôi bàn tay của Tường Vi cũng đủ xua đuổi cơn sốt. Hắn bảo người yêu:

- Em bật dùm anh một que diêm đi...

Tường Vi làm theo lời hắn. Nàng bật diêm. Điếu "Havatampa" đã ngậm sẵn, Tr ần Đại m ầi lửa. Hắn hít một hơi dài, nhả vòng khói tròn:

- Em còn thích khói thuốc của anh không?
- Dạ, bao giờ em cũng thích.

- Em kể truyện phim "Marqué par la haine" cho anh nghe đi. - Thưa anh... - Gì thế em? Tường Vi phân vân một lát. Tr ần Đại đoán dược ý nghĩ của nàng. Hắn nói: - Em muốn biết cái lý do của vết thương à? Tường Vi khép nép: - Da không. - Thế em đang nghĩ gì? Tường Vi càng phân vân. Tim nàng đập mau. Đôi tai ran ran nóng: - Thưa anh... - Gì em? - Anh đừng khinh em nhé! Tr ần Đại dập tắt điểu "Havatampa". Hắn nắm tay Tường Vi, vuốt ve bàn tay thon m'ên của người yêu như kẻ đi khám phá kho tàng trong rừng thắm vừa tìm được ngọc ngà. Bàn tay Tường Vi đan lấy bàn tay Tr ần Đại. Hắn nâng niu còn hơn kẻ khám phá kho tàng nâng niu chuỗi kim cương óng ánh. Tr'àn Đại nói trong hơi thở: - Anh quý mến em... Đôi mắt Tường Vi chớp mau: - Thưa anh... - Em nói đi em!

- Thưa anh ng `à trên ghế của anh khó chịu quá. Anh...

Tường Vi chưa nói hết ý. Tr`ân Đại gở tay hắn khỏi tay nàng:

- Em kéo cái ghế thấp kia lại g`ân đây mà ng 'ài.

Tường Vi lắc đ`âi:

- Em không thích ng 'ài, em muốn... Em muốn nằm bên anh...

Tr ần Đại cắn môi suy nghĩ. R ồi hắn nắm bàn tay người yêu:

- Tường Vi.
- Da.
- Em còn nhớ bài thơ của anh không?
- Em có chép và đã học thuộc lòng..
- Em đọc đoạn chót cho anh nghe xem nào.

Tường Vi khe khẽ đọc:

Nhà anh ở bao giờ

Mùa xuân hoa đua nổ

Anh thôi đời đi tro

Sẽ nghĩ chuyện làm thơ

Chép kín mười quyển vở

Anh đan một chim l'âng

Nhốt kín chim trong đó.

Tr'àn Đại âu yếm nói:

- Anh chưa đan xong chiếc l'ông để nhốt chim b ôcâu của anh mà. Chẳng lẽ anh nhốt chim vào cái lon sữa bò để chim chết ngạt hay sao?

Tường Vi nũng nịu:

- Chim không c'ân l'ông "sơn nhi 'âu màu sặc sỡ" đâu anh ạ.

Tr'an Đai cười:

- Nhưng chim của anh đâu có sống bằng hoa. Chim b òcâu ăn thóc và c `ân uống nữa. Anh chưa có ti `ên mua thóc nuôi chim. Thôi chim rán đợi anh có sư nghiệp đã.
 - Đợi đến bao giờ?
- Chim lại quên lời hứa r à. Hãy nghĩ đến con cháu ta, cuộc đời không có quy à ghê tởm con chúng ta...

Tr'àn Đại ngừng lại giọng hắn tr'àm xuống:

- Em ạ! Anh nhơ bẩn lắm không còn sạch sẽ và cao thượng với bất cứ một mối tình trai gái nào. Nên anh hối tiếc và thèm thu 'ông tình yêu chân thật, cao quý. Em đã cho anh sự cao quý để anh biết rung động và xúc cảm khi ve vuốt bàn tay em. Anh yêu em. Anh yêu em. Em biết chưa? Tâm h 'ôn anh đã ngủ chung với tâm h 'ôn em. Anh thỏa mãn r 'ài. Chúng ta còn trẻ, đừng để ngày vui biến vụt r 'ài lại chở vào đời mình những tảng dĩ vảng tủi nhục, đau bu 'ôn... Tường Vi em chi 'àu lòng anh chứ?

Nước mắt Tường Vi ứa ra. Cảm động. Nàng đã tưởng thoát khỏi căn chu 'ông gia đình hôi hám, xuống đời nếu gặp may cũng chỉ may ph 'ân nào thôi. Nàng không dám ngờ, cuộc đời chưa đến nỗi bẩn thỉu nhơ nhớp lắm vì cuộc đời còn có Tr 'ân Đại, James Dan Hùng và những người bạn trẻ khác của Tr 'ân Đại.

Tr`ân Đại săn sóc nàng hơn cả cha ruột nàng. Hắn là hậu thân của mẹ nàng. Nhi ều lúc Tường Vi ngỡ rằng nàng phải chi ều chuộng Tr`ân Đại thế

nảo cho người yêu nàng vừa lòng. Nhưng mỗi l'ân nàng thực hiện ý định là mỗi l'ân Tr'ân Đại làm cho nàng cảm đông phát khóc.

Tường Vi gỡ nhẹ bàn tay ra khỏi bàn tay Tr ần Đại. Nàng lấy khăn thấm nước mắt. Đôi mắt chưa khô hẳn, nàng nhìn Tr ần Đại. Khuôn mặt Tr ần Đại lúc ấy đẹp như một nhân vật đẹp trai trong tiểu thuyết diễm tình. Tường Vi xoay người. Nàng quỳ xuống sàn hầm, nhích lên một phút, nhẹ nhàng đưa hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt người yêu. Khuôn mặt nàng cũng thấp dần, thấp dần như một khối sắt nặng bị nam châm hút. Hai khuôn mặt đau khổ sát gần nhau. Những giọt nước mắt của Tường Vi lại ứa ra, rơi rụng trên khuôn mặt Trần Đại. Và khi Tường Vi đặt chiếc hôn lên trên trán người yêu, nàng hôn cả những giọt nước mắt của nàng. Bây giờ, nước mắt đã biến vị, không còn chất cay đắng nữa.

Tr`an Đại gọi nhỏ, rất nhỏ:

- Tường Vi.
- Da.
- Thấm nước mắt đi em. Hãy để dành nước mắt khóc những m`êm vui sau này em ạ!
 - Vâng.
 - Kể anh nghe phim "Marqué par la haine" đi.

Tường Vi đã đứng dậy. Nàng ng ci chỗ cũ. Bàn tay lại đan chặt lấy bàn tay Tr an Đại:

- Phim hay lắm anh ạ! Giá có anh đi xem. Hùng bảo Hùng sẽ xem lại phim này vài chục l'ần nữa.

Tr`ân Đai hỏi:

- Phim cao b'à à?

Tường Vi nhỏ nhẹ đáp:

- Không phải anh ạ! Phim xã hội. Người ta dịch cái "tít" sang tiếng Việt hay đáo đề...
 - Hay như thế nào?
 - Như tên một cuốn tiểu thuyết rẻ ti `ên!

Tr`ân Đại vỗ nhẹ vào lưng người yêu:

- Sao em so sánh kỳ khôi thế?

Tường Vi lý luận:

- Đôi khi sự kỳ khôi lại không kỳ khôi anh ạ! Nếu anh đi xem phim này anh mới thấy sự so sánh của em không kỳ khôi.

Tr`ân Đai mim cười:

- Ù, thì không kỳ khôi nữa. Vậy cái tên "Marqué par la haine" dịch sang tiếng Việt là gì?

Tường Vi đắm đuối nhìn Trần Đại:

- Thưa anh, là... "Yêu em quên hết hận thù".
- Hay thật và cũng rẻ ti `ên thật.

Tường Vi trách yêu:

- Đấy, anh lại chế em r 'â!

Tr'an Đại nghiêng minh:

- Đâu có... Em kể chuyện phim cho anh nghe đi!

Đôi mắt Tường Vi sáng ngời. Giọng nàng êm ái cơ h`ônhư điệu nhạc Hạ Uy Di:

- Phim thuật lại cuộc đời một võ sĩ anh ạ! Có tờ chương trình em lại làm mất r 'à. Nhưng đại khái, thời thơ ấu của nhà võ sĩ vô địch là thời... du đãng. Ông ta đập lộn chí choé. Vào tù ra khám như cơm bữa. Cuộc đời và nhà giam dậy ông ta căm thù và sự căm thù đó d 'àn trong quả đấm. Ông ta đấm ai người ấy chết lì 'èn. Vào quân đội "đấm" kỷ luật sắt. Lên võ đài "đấm"... theo luật hận thù. Có người biết sức mạnh tập trung trong trái đấm của nhà võ sĩ là sự hận thù. Anh ta khuyên nhà võ sĩ lợi dụng sức mạnh đó để tạo sự nghiệp. Ông ta thành công. R 'ài gặp một người con gái lý tưởng, ông ta lấy cô này. Nhà võ sĩ "Yêu em quên hết hận thù" sinh con cái và trở thành võ sĩ vô địch danh tiếng khắp xứ.

Tr`an Đai hỏi:

- Ai đóng vai du đãng?
- Paul Newman anh a! Hùng bảo đáng lẽ vai này của James Dean.
- Ai đóng vai người con gái lý tưởng?
- Thua anh, Pier Angelie.

Tr`àn Đại nắm chặt tay Tường Vi. Khiến nàng kêu "ối":

- Đau quá anh ơi...

Nhưng Tr`àn Đại chớp mắt thật mau:

- Em nhìn anh xem khuôn mặt anh có giống khuôn mặt tên du đãng trong phim không?

Tường Vi ngạc nhiên:

- Sao anh lại hỏi em thế?

Tr ần Đại vẫn nghiêm nét mặt:

- Anh có giống tên du đãng không hở em?

Tường Vi nhoẻn miệng cười:.

- Anh có là du đãng đâu mà giống?

Tr`ân Đại cảm thấy mình hơi vô lý. Hắn buông tay Tường Vi ra:

- Anh không giống tên du đãng thật hở em?

Tường Vi lắc đ`âu:

- Không, anh không giống ai cả.
- Tai sao?
- Vì anh là Tr'an Đại, anh chỉ giống Tr'an Đại thôi.

Tr`an Đại lại xoay v echuyen phim:

- Tường Vi này, em có ghét tên du đãng trong phim không?
- Không.
- Tại sao?
- Vì em không h`êthấy ông ta làm việc gì xấu xa cả.

Tr`ân Đại nhặt điểu "Havatampa" hút dở lúc nãy. Hắn ngậm lên môi. Tường Vi bắt diêm cho hắn mời thuốc. Khói "Havatampa" quyến rũ vô cùng. Ch 'âng đĩa nhạc "Blue" đã hết. Tường Vi toan chạy tới giàn máy lắp thêm đĩa. Nhưng Tr`ân Đại kéo nàng lại:

- Cứ để máy chạy em ạ!

Tường Vi nhìn căn h âm một lượt r ài hỏi:

- Anh ở đây à?
- Không, anh tạm trú.

- Nhà này của ai?
- Của James Dean Hùng.

Tường Vi ngạc nhiên:

- James Dean Hùng ở Đà Nẵng cơ mà anh?
- Giang sơn này của riêng chú ấy.

Nghe Tr`ân Đại gọi James Dean Hùng bằng "chú", Tường Vi cười hóm hỉnh:

- Em biết chuyện r à anh ạ.

Tr`an Đại sửng sốt:

- Chuyện gì? Chuyện gì kở em?
- Chuyện của anh và Hùng.

Tr`an Đại sửng sốt hơn:

- Chuyện anh là...
- Vâng anh là anh em "vườn đào" của Hùng.

Tr`ân Đại thở phào. R`ôi hắn tự trách hắn. C`ân gì phải dấu diễm Tường Vi nữa. Và sửng sốt chuyên mình thật vô lý. Tr`ân Đại hỏi:

- Chú Hùng còn kể cho em nghe chuyện gì nữa không?
- Chuyện gia đình Hùng.
- Chú ấy nói thế nào?
- Ba buôn bán, má nội trợ...

Tr'ân Đại cười th'âm James Dean Hùng "phiệu" chuyện mà Tường Vi cũng nghe nó. Đàn bà, con gái hay tin thật. Chẳng trách dễ bị lừa gạt. Tr'ân Đai nói:

- Hùng còn quên chưa nói rõ em biết tại sao anh và chú ấy trở thành anh em "vườn đào" ở "Snack Bar".

Tường Vi dục:

- Thì anh kể tiếp đi anh?

Tr`ân Đại thở hai vòng khói tròn li `ân một lúc. Khuôn mạt hắn bỗng trở nên đăm chiêu:

- Em còn nhớ hôm Hùng "nện" Tony Hải ở quán "Gió Nam" nhà em chứ?
 - Da, còn nhớ.
 - Hôm ấy, chú Hùng đã là em của anh r ã.

Tường Vi đùa:

- Thảo nào anh cứ tỉnh bơ đi.
- Hùng khỏe lắm. Anh quen chú ấy, mến chú ấy từ l`ân gặp chú ấy trị một tên chúa đảng đánh gi ầy. Hoàn cảnh của Hùng hơi hơi giống hoàn cảnh của anh. Chú ấy bị gia đình hất hủi, bỏ nhà vào Sài Gòn. Anh cũng bị gia đình hất hủi bỏ nhà đi tạo lấy sự nghiệp.

Tim Tường Vi đau nhói. Nàng thương Tr`ân Đại quá:

- Anh bị gia đình hất hủi?
- Hơn thế nữa, xã hội và tổ quốc ghê tởm anh. Tường Vi, anh vẫn đợi em hỏi v`ê"thân thế và sự nghiệp" của anh nhưng mà em không thèm hỏi. Tại sao thế?

- Em c'ân gì biết dĩ vãng anh. Em chỉ c'ân biết hiện tại của anh. Mà hiện tại anh đang săn sóc em, đang giúp em tin tưởng để sống, đang mở cửa để em đi vào tương lai tươi đẹp. Và, anh đang... yêu em... Em không c'ân biết gì hơn nữa.
 - Em sợ biết rõ em thất vọng à?
- Với anh, em không sợ gì cả. Dù anh thế nào đi chẳng nữa, em vẫn kính trọng anh, vẫn yêu mến anh.
- Em không sợ yêu nh ần một tên giống như tên du đãng trong phim "Marqué par la haine" à?

Tường Vi rút nhẹ bàn tay khỏi bàn tay Tr ần Đại. Nàng mở rộng lòng bàn tay đặt lên trán người yêu. Năm ngón tay búp mang mơn man trên khuôn mặt tên du đãng ngoại hạng. Đôi mát hắn nhắm lại để tận hưởng những cảm giác êm ái của người tình. Tr ần Đại mường tượng ra bàn tay của mẹ hắn. Những l ần Tr ần Đại ốm nặng, đêm khuya mọi người đi ngủ cả, trừ có mẹ hắn còn thức. Mẹ thức để mở rộng bàn tay xoa đ ầu vuốt trán cho con trai. Tuy biết mẹ mình có nhi ầu l ầm lỗi nhưng khi bàn tay mẹ đặt lên trán mình. Tr ần Đại lại thương mẹ vô cùng. Mấy năm bỏ nhà đi hoang, Tr ần Đại đã mất hẳn những cảm giác thiêng liêng và êm ái đó. Bây giờ bàn tay Tường Vi đem trả những cảm giác cũ mà Tr ần Đại tưởng như không thể nào tìm thấy nữa. Hắn nhắm mắt và muốn nhắm mắt tới chết trong cảm giác kỳ thú này. Tới lúc Tường Vi nói:

- Thưa anh không, em tin rằng em không nh ân...

Tr ần Đại mới mở mắt. Hắn ôm lấy bàn tay Tường Vi ấp vào ngực mình. Tường Vi xoay thế ng ầi, nhỏ nhẹ:

- Anh cho em nằm bên anh nhé!

Tr`ân Đại ném mẩu thuốc lá còn kẹp giữa hai ngón tay. Hắn nhìn Tường Vi. Bốn con mắt gặp nhau cùng long lanh.

- Em không sợ nát áo à?

- Thưa anh không ạ! Em chỉ sợ nát tâm h 'cn và cô đơn suốt đời thôi anh a!
 - Anh đâu nỡ để em cô đơn.
 - Thế anh cho nằm bên anh, nghe anh kể chuyện đời anh, anh nhé!

Tr ần Đại im lặng không trả lời. Tường Vi thản nhiên ngã người xuống ghế nhỏ. Tr ần Đại xích vội v ềmột bên. Đôi nhân tình đã chín trái đau khổ, vết thương đời đã mưng mủ trong tim, giờ mới biết lòng ấm êm cơ h ồđôi trẻ m ồcôi nằm vất vơ bên l ềđường gặp người từ bi đắp giùm tấm m ền bông.

Tr`ân Đại kê tay mình làm gối cho người yêu. Hắn chợt nhớ mấy câu thơ của Huy Cận:

- "H'ôn anh đã chín mấy mùa thương đau

Tay Anh em hãy dựa đ`âu

Để anh nghe nặng trái s ài rụng rơi... "

Tr`ân Đại hỏi Tường Vi:

- Em muốn nghe chuyện đời anh à?
- Vâng.
- Chuyên đời anh bu 'ôn làm em a!
- Bu 'ôn bằng đời em không?
- Bu'ân hơn nhi 'âu.
- Em yêu anh, em yêu cả cuộc đời bu 'ôn tủi của anh.

Tr'an Đại tr'am giọng:

- Không biết đoạn kết của cuộc đời anh như thế nào? Có đẹp như đoạn kết của người võ sĩ trong phim không?

Tường Vi an ủi người yêu:

- Mỗi cuộc đời có một kết luận. Em hy vọng kết luận của đời mình sẽ là một kết luận hay anh ạ!
 - Nhưng cuộc đời du đãng...
 - Anh là...
 - Anh là du đãng, em a!

Tr`àn Đại nâng đ`àu của Tường Vi lên và rút cánh tay làm gối của mình ra. Hắn toan ng 'à dậy nhưng chân hắn còn đau, chưa đủ sức ng 'à dậy một mình. Tường Vi ngạc nhiên. Nàng hiểu ngay sự kiện. Tường Vi nắm lấy tay Tr àn Đại, kéo xuống và gối đ`àu lên như cũ. Tr àn Đại không kháng cự. Lúc ấy, hắn không còn là một tên du đãng ngoại hạng nữa. Tay hắn như tim hắn, m`àn nhũn. Giọng Tr`àn Đại thống khổ:

- Anh là du đãng, là du đãng, là du đãng em hiểu chưa?

Tiếng nói của Tường Vi ngọt ngào đáp:

- Thưa anh, em biết r à ạ!

Tr`ân Đại mệt mỏi:

- Em biết r'à à? Em biết r'à em nghĩ sao v'ệcái thẳng du đãng Tr'àn Đại.

Tường Vi thấy thương Tr`àn Đại gấp ngàn vạn l`àn. Vết thương đời quả thật mưng mủ trong trái tim Tr`àn Đại. Vết thương sắp vỡ, vỡ một cách tủi nhục. Nhưng Tường Vi không muốn nó vỡ. Nàng muốn nó xẹp xuống và thôi hành hạ người nàng yêu. Tường Vi đặt tay trên ngực Tr`àn Đại, thì th`àm:

- Ngoan nghe anh, đừng hận thù nữa...

Tr'ân Đại van nài:

- Tường Vi, Tường Vi nghĩ gì v ềanh?

Tường Vi ghé sát tai người tình:

- Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Tr`ân Đại hỏi:

- Dù biết anh là du đãng?

Tường Vi đáp:

- Anh không là du đãng. Anh lả anh của em, là người yêu của em, thương em, hy sinh cho cuộc đời em, cho tương lai em, hạnh phúc em. Anh là người trời sinh ra để che chở em.

Tr`an Đại dan giọng:

- Nhưng anh là du đãng...

Nước mắt Tường Vi ứa ra:

- Anh gắt gỏng với em hở anh? Em đã nói r à mà, em c àn gì biết anh là ai. Anh là du đãng em vẫn kính trọng và yêu mến anh cơ mà. Nhưng cuộc đời có thể gọi anh là du đãng, có thể ghê tởm du đãng thì mặc kệ cuộc đời. Anh cũng bắt em ghê tởm anh hay sao?

Tường Vi nức nở. Những tiếng nấc nghẹn ngào của nàng khiến mối hận thù của Tr ần Đại đang sôi bỏng, mát d ần... Phút chốc, đôi mắt hắn cũng rớm rớm lệ. Khuôn mặt hắn hi ền đi và hắn hối hận:

- Tường Vi.
- Da.
- Em đừng khóc nữa.

- Da.

Tr ìn Đại rút mùi xoa thấm nước mắt cho Tường Vi:

- Em...
- Da.
- Em tha thứ cho anh...

Tường Vi thôn thức:

- Anh có lỗi gì đâu?
- Anh có nhi `âu lỗi lắm.
- Không, anh chẳng có lỗi gì cả...
- Anh đã lừa dối em.
- Anh lừa dối em bao giờ?
- Anh không nói cho em biết anh là du đãng hôm mới gặp em.
- Dẫu anh nói, em vẫn yêu anh. Em nói thật đấy anh ạ! Đôi mắt anh tha thiết lắm. Người ta bảo đôi mắt là cửa sổ của tâm h cn. Em đã đi vào tâm h cn anh qua đôi mắt anh.

Tr`an Đại vuốt ve bàn tay Tường Vi:

- Em an ủi anh hở?
- Thưa anh, em yêu anh... Nếu anh cho phép em nói từ giờ đến chết em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Tr`ân Đại mim cười:

- Thôi, anh không dám để em chết vì nói yêu anh đâu. Anh có lỗi, lỗi ấy là đã gắt gỏng với em.

Tương Vi nói:

- Thưa anh lỗi ấy tại cuộc đời đấy ạ! Cuộc đời ghê tởm du đãng. Anh là du đãng tuy không giống du đãng khác nhưng anh bị ghê tởm lây. Anh đâm ra ghê tởm cuộc đời để trả thù. Và anh nghĩ rằng em cũng chỉ là người của cuộc đời...
 - Tường Vi...
- Thưa anh, anh để em nói hết... Em đâu phải là người của cái cuộc đời ghê tởm anh. Chúng ta có một cuộc đời khác anh ạ! Anh em mình cùng có tâm sự khổ đau. Cái thể xác em nào có trắng...
 - Tường Vi, em đừng nói thêm nữa. Anh van em, anh xin lối em...
 - Anh có lỗi gì đâu?
 - Anh có nhi `âu lỗi...
- Em nhắc lại anh chẳng có lỗi gì cả, lỗi tại cuộc đời khốn nạn này cả. Cuộc đời khốn nạn tạo ra nhi ều hoàn cảnh khốn nạn, khiến người ta có nhi ều ỷ nghĩ khốn nạn. Chúng ta trót sống trong cuộc đời, ít nhi ều cũng bị nó chi phối; nhưng anh em mình may mắn hơn mọi người, biết rõ sự khốn nạn của nó để cùng ghê tởm nó...

Tường Vi say sưa chửi bới cuộc đời. Bỗng nàng hỏi:

- Chân anh làm sao thê? Ngã à?

Tr`ân Đại thở dài:.

- Bị bắn!

Tường Vi ng 'à nhồm dậy. Nàng kéo ống qu 'àn Tr 'àn Đại cao lên một chút, mơn man g 'àn vết thương của hắn:

- Ai bắn anh?
- Cảnh sát.
- Anh đã làm gì chúng nó?
- Anh chẳng làm gì.
- Sao chúng nó dám bắn anh?
- Vì anh là du đãng. Đối với cảnh sát, du đãng là những con chó ghẻ c`ân bắt hết để nhốt vào trại Tế B`ân. Anh nổi tiếng lắm em ạ! Mỗi thẳng cảnh sát đ`âu giữ một tấm hình anh. Một hôm xấu trời nào đó, chúng nó sẽ thộp cổ anh và đối xử với anh như con chó.
 - Anh đã làm gì nên nông nỗi?
 - Anh chưa làm gì cả. Anh th echưa đi tống ti en, bắt địa, an cắp...
 - Em biết, em biết...
- Anh đỗ tú tài Pháp hẳn hoi, anh muốn làm công chức khó gì! Nhưng anh đã chọn ngh 'êdu đãng. Vì anh nghĩ có nhi 'êu nỗi oan ức, pháp luật không rõ, luật sư chỉ là bọn cãi ch 'ây giùm tội lỗi. Anh cũng có th 'ây học làm luật sư. Th 'ây anh rất tốt. Nhưng nói chung bọn luật sư chỉ c 'ân ti 'ên. Vậy thì, du đãng có bổn phận xử những vụ pháp luật bị bọn thợ cãi dùng mưu mô che đậy. Du đãng chỉ có một thứ luật: Luật rạch mặt! Anh thích rạch mặt bọn đạo đức giả bọn trí thức lưu manh kiểu bác sĩ Niệm. Anh thấy thú vị việc anh làm nhưng cảnh sát không thú vị. Và chúng nó lùng bắt anh.

Tường Vi không ngờ du đãng lại có "triết lý" tuyệt hảo đến thế. Nàng hỏi:

- Nguyên nhân nào xui anh làm du đãng?
- Nhi `âu lắm.
- Kể em nghe đi anh!

- Gia đinh, học đường, xã hội, tổ quốc... Nhưng Tường Vi ơi!
- Da!
- Em biết làm gì?
- Biết để theo anh lảm du đãng!

Tr ần Đại phá ra cười, nỗi lo ngại mất người yêu đã tiêu tan. Tr ần Đại mời mọc:

- Tường Vi...
- Da.
- Em nằm cạnh anh đi.
- Da.
- Anh sẽ kể em nghe chuyện đời anh.

Tường Vi nũng nịu:

- Anh kể thật hay anh nhé.

Trên chiếc ghế bố nhỏ, đôi nhân tình nằm hên nhau. Ánh sáng của ngọn đèn xanh mờ, hiu hắt... Họ nằm bên nhau như đôi bạn trai. Tr ần Đại nghĩ lại chuyện mình. Tường Vi chờ đợi nghe người yêu kể lề. Giàn hát máy hết đĩa, vẫn chạy đầu... Không ai thèm tắt. Bất thỉnh lình Tr ần Đại nói:

- Anh cố nhớ lại, đúng đời anh như thế này...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 8

Ngôi biệt thự nhỏ, xinh nằm giữa một khu phố thật lý tưởng. Dó là "căn nhà êm ấm" của gia đình họ Tr ần. Cậu Tr ần Đại sinh trưởng ở khung cảnh êm ấm và lý tưởng đó. Cha cậu làm chủ một hãng th ầu lớn. Dĩ vãng của bất cứ một ông chủ th ầu nào cũng đ ều giống nhau. Và giống nhau luôn cả lương tâm lẫn tâm h ồn. Cha Tr ần Đại mãi mê làm giàu ít khi có mặt ở nhà. Mẹ Tr ần Đại mãi mê yêu ti ền, ít khi có mặt ở nhà luôn. Đại có hai người em gái. Hai cô em đã thay nhiệm vụ của cha mẹ để săn sóc anh.

Tr`àn Đại không hiểu rõ lý do vắng mặt của cha mẹ. Cậu chỉ biết học và thi. Đậu tú tài nhất r`ời trượt tú tài hai. Trượt hoài, Đại chán nản chuyển sang chương trình Việt bố ngỡ vô cùng. Thi hai l`àn đ`àu vẫn rớt.

Một đêm, vừa tỉnh giấc, Tr ần Đại nghe thấy cha mẹ cãi nhau. Cha mẹ ít khi gặp nhau sao lại có chuyện để cãi nhau? Tr ần Đại tự hỏi thế. Cậu tò mò muốn biết sự im lặng đến bu ần tẽ của gia đình mình. Tr ần Đại tung m ần bước khỏi giường. Cậu rón rén tới phòng cha, đứng cạnh cửa ra vào nghe chuyện.

Căn phòng tối om. Tiếng cha cậu nói tuy rất nhỏ nhưng vẫn rít lên âm điệu hằn học:

- Bà ngủ với thẳng khốn nạn ấy mấy lần r ầ?
- Tôi không biết.
- Thế ngày nào bà cũng bỏ nhà đi đâu?
- Tôi đi đánh bạc.

- Bà đi đánh bạc hả? Sướng quá nhỉ? Trong khi tôi qu'ần quật ở công trường, giãi nắng d'ầm mưa thì bà đi đánh bạc!
- Ông giãi nắng d'âm mưa luôn cả ban đêm nữa à? Cả chủ nhật và những ngày lễ nữa à? Vợ ông, ông bỏ mặc. Con ông, ông không h'êngó ngàng...
 - Tôi giãi nắng d'âm mưa để làm gì bà biết không?
- Để bao mấy con vũ nữ, mấy con ca sĩ bằng tuổi con ông chứ để làm gì!
 - Bà im m'âm đi!
 - -Tôi không im.
 - Bà đánh bạc bằng ti `en của ai? Ti `en của chó hả?
 - Phải, ti `ân của chó. Ông chỉ là một thứ chó...
 - Mày thì hơn gì tao, mày là con điểm!
 - Mày là thẳng ma cô.

Tr`àn Đại co rúm người lại. Cậu không thể tưởng tượng được rằng cha mẹ cậu lại quy ền rủa nhau thậm tệ đến thế. Tr`àn Đại đưa hai tay bưng kín mặt. Cậu muốn thét lên. Muốn đập phá. Nhưng chân cậu như bị xích chặt. Trong bóng tối Tr`àn Đại giẫy dụa với sự thực phũ phàng. Tr`àn Đại không thích nghe nữa. Khốn nỗi, tiếng the thé của mẹ cậu cơ h`ôđạn rít xé màng tai câu:

- Mày tưởng mày đẹp lắm hả? Mày có biết cái sự nghiệp này do ai tạo ra không?

Cha Tr`an Đại nín thinh. Mẹ cậu nói tiếp:

- Mày h'ấi tưởng lại đi, mười mấy năm v'êtrước m'ây là thẳng nào. Mà mày nỗ lên mặt xỉ nhục tao là con điểm. Tao làm điểm cho ai hưởng? Cho cái sự nghiệp của mày chứ còn ai nữa. Mày đã dùng tao làm cái thang leo

lên bậc danh vọng chủ th`âu của mày thì tao có quy ền đem ti ền đi đánh bạc, mày hạch sách gì?

Cha Tr`an Đại g`am lên:

- Câm m'âm đi!

Me Tr'ân Đại làm tới:

- Tao không câm...
- Tao sẽ kiếm thẳng khốn nạn ấy giết chết nó.

Me Tr`an Đại mia mai:

- Cái mã mày thì giết ai?
- Tao sẽ giết nó!
- Tao thách mày đấy.

Tr`ân Đại lạnh toát. M`ôhôi ướt đ`âm đìa. Tay chân cậu run b`ân bật. Im lặng một lúc, mẹ Đại đay nghiến cha cậu:

- Mày là đứa phản bội. Sống với mày không thú vị gì cả thì dại gì tao không sống riêng cho cá nhân tao. Ù, tao ngoại tình đấy, tao cắm sừng lên đ`ài mấy đấy, tao ngủ với giai đấy, mày giỏi làm gì tao?
 - Tao sẽ tống cổ mày khỏi nhà này.
 - Tao thách mày.
 - -Đ `ôđiểm già.
 - Đ ôán cắp!

Cha Tr'àn Đại xô đổ chiếc bàn ngủ. Mẹ cậu cười gắn:

- Mày cứ làm 'âm lên đi, tao sẽ cho con cái mày nó biết rõ cái bộ mặt gian manh, bỉ ôi của mày.
 - Mày la to nữa đi.
 - Tao sợ gì mày.
 - Đ `ôkhốn nan.
 - Đồcu ly.
 - Mày cút khỏi phòng này cho sạch mắt tao.

Mẹ Tr`ân Đại chửi tiếp:

- Quân chó má!

Tr ần Đại nghiến răng ken két. Cậu không chịu đựng nổi nữa. Tr ần Đại đá tung cái ghế g ần chỗ cậu đứng. Cú đá rất mạnh, chiếc ghế văng xa, đụng vào tường. Đang lúc hăng tiết, Tr ần Đại không biết đau đớn. Cậu chạy v ềphòng minh, nằm gục mặc xuống gối khóc rưng rức. Cậu nghe rõ tiếng cửa mở, tiếng ô tô r ồmáy. Cha cậu lại bỏ đi...

Sáng hôm sau, Tr'àn Đại dậy thật sớm. Cậu đi học như thường lệ nhưng đến trưa cậu không v ềnhà. Cả buổi chi ầu Tr'àn Đại chui vào rạp chiếu bóng thường trực. Cậu ng ồi hết xuất này sang xuất khác cố tìm hiểu xem cha cậu đã dùng cái thang mẹ cậu như thế nào để tạo nên sự nghiệp th'àu khoán lẫy lừng hôm nay. Tr'àn Đại chịu, chẳng hiểu nỗi. Nhưng lòng cậu reo sôi một mối hận. Cậu nghĩ tới kẻ đã cắm sừng lên đ'àu cha cậu, kẻ mà cha cậu đã muốn giết và mẹ cậu bênh vực hết lời. Chính "thẳng khốn nạn" này đã phá hoại hạnh phúc của gia đình Tr'àn Đại. Cậu không thể tha thứ nó được. Tr'àn Đại mường tượng ra một gã đàn ông phì nộn ôm ấp mẹ cậu, cậu thương hại cha vô cùng.

Bắt đ`àu từ buổi chi àu hôm đó, Tr`àn Đại tập hút thuốc. Cậu ghé vào một "Snack bar" uống bia và đốt thuốc. Thuốc mới hút thì sặc, bia mới uống

thì cay. R'ởi quen đi hết. Tr'àn Đại đã kiếm được những li 'àu thuốc an thân bằng cách uống bia và hút thuốc lá...

Tr`àn Đại bỏ nhà một tu`àn lễ. Cậu tới sống với một người bạn chí thân đã thôi hậu và đang chỉ huy một bọn du đãng. Tên người bạn này là Lang. Lang rất ngạc nhiên khi thấy công tử Đại tới ở với mình. Hắn cố hỏi lý do song Tr`àn Đại không chịu nói. Mãi tới l`àn say rượu, Tr`àn Đại khóc sướt, nằm vật vả trên sàn gác, lải nhải câu "thằng khốn nạn, ông sẽ giết mày", Lang mới hiểu bạn mình có một tâm sự u uẩn.

Khi Tr'àn Đại tỉnh rượu, Lang dọ dẫm:

- Cậu đòi giết ai đấy?

Tr`an Đại đỏ hoe mát:

- Đòi giết ai đâu?
- Cậu đừng giấu tớ, cậu có chuyện gì bu 'cn cứ nói đi. Muốn giết thằng nào bảo tớ, tớ liệu cho.

Tr`ân Đại thú thật:

- Tớ muốn giết một thẳng...
- Thẳng nào?
- Cậu hứa đừng cho ai biết nhé!
- Tớ hứa.
- Thẳng nhân hình của mẹ tớ...!

Lang ngơ ngác:

- Cậu nói sao? Ai nhân tình, cái gì?

Tr ần Đại ôm lấy Lang, khóc nức nở. Lang vuốt ve bạn cơ h ồvuốt ve người tình nhân:

- Khóc à? Hèn thế Đai?

Tr àn Đại buông tay Lang, ngước đôi mắt mò lê:

- Tớ hèn quá. Tớ không dám ngờ... mẹ tớ...
- Me câu...?
- Mẹ tớ mê một thẳng đàn ông khác.

Lang trợn trừng mắt:

- Thằng ấy láo lỉnh, quến rủ mẹ cậu à?
- Chắc vậy.
- Cậu biết mặt nó chưa?
- Chưa.
- Cậu muốn giết nó không?

Tr'ân Đại gật đ'âu. Lang nói:

- Cậu v ềnhà đi, để tớ giết nó cho.

Tr'àn Đại nắm chặt cánh tay Lang:

- Cậu giúp tớ, để tớ giết nó mới hả dạ...

Lang cười khinh bạc:

- Công tử nhúng tay vào máu làm gì? Cậu không giết được kẻ thù của cha cậu đâu.

Tr`ân Đại van nài:

- Tớ lạy cậu, Lang ơi!
- Không, tớ không để cậu giết người..

Tr'àn Đại ngạc nhiên:

Tai sao?

- Vì cậu không phải là du đãng...
- Cậu cho tớ làm du đãng đi!
- Không được.
- Tai sao?
- Làm du đãng hỏng mất tương lai. Cuộc đời của cậu đẹp lắm Đại ơi!

Tr'àn Đại buông tay ra, hằn học:

- Đẹp gì, tớ tởm tương lai quá, nếu tương lai tớ...

Tr ần Đại không dám nói hết lời. Lang hỏi:

- Có chuyện gì uất ẩn đó?

Tr'àn Đại bu 'ân cực độ:

- Chuyện nhục! Mẹ tớ chửi ba tớ là thẳng ma cô, ba tớ chửi mẹ tớ là con điểm. Ba tớ tố mẹ tớ là mê trai, mẹ tớ tố ba tớ mê gái, vân vân... Tớ đã chứng kiến cảnh ba mẹ tớ "tố khổ" nhau. Tớ không muốn sống ở căn nhà ô nhục đó nữa. Cậu cho tớ làm du đãng nhé!
 - Làm du đãng đói chết.
 - Bất c'ân.
 - Bị cảnh sát bố ráp.

- Bất c'ân. Tớ phải làm du đãng để giết thẳng nhân tình cửa mẹ tớ.
- Được r ã, cậu theo rõi nó đi. R ã chúng mình tính sau.

Tr ần Đại lại mò v ềnhà. Cha cậu biệt tích từ hôm cãi nhau với mẹ cậu. Bây giờ thì Tr ần Đại không lạ lùng sự vắng mặt của cha cậu nữa. Tr ần Đại trở v ềsau một tu ần lễ đi hoang. Mẹ cậu chỉ hỏi qua loa. Nhìn khuôn mặt l ầm lì của cậu mẹ cậu chột dạ. Các em gái cậu vẫn không dám nói năng gì. Tr ần Đại theo rõi nlẹ cậu từng bước. Bất cứ bà đi đâu, Tr ần Đại bén gót ngay. Chẳng khó khăn gi, Tr ần Đại đã kiếm được kẻ phá hoại hạnh phúc của gia đình cậu.

Tên khốn nạn là thẳng cán sự kiểm lâm. Tên nó là Xuân. Nó còn trẻ. Chỉ hơn Tr ần Đại chừng năm tuổi. Tình địch của cha cậu, không ngờ lại là một thanh niên đầy sinh lực! Đi ầu tra lý lịch của tên khốn nạn nầy, Tr ần Đại biết thêm nhi ầu chi tiết không lấy gì làm đẹp đẻ của tên kiểm lâm Xuân. Mẹ tên Xuân, cả thảy có bốn đời ch ầng. Mụ là con đàn bà phốp pháp trông giống con mụ "đầu" ở các xóm nhỏ. Mụ trạc tuổi mẹ Tr ần Đại! Tên Xuân đi o bế gái già cỡ mẹ hắn và mẹ Tr ần Đại đi yêu một thằng trai bằng tuổi con mình. Tên Xuân được mẹ Tr ần Đại cung cấp ti ần bạc. Hắn ăn chơi thả cửa và dùng ti ần của gái già bao, để bao lại bọn gái trẻ. Mẹ Tr ần Đại mua cho hắn chiếc Dauphine. Tên Xuân không dám đứng tên mình sợ chính phủ bắt kê khai tài sản. Hắn làm kiểm lâm nhưng ở lì Sài gòn vì mẹ Tr ần Đại tung ti ền xin xỏ hắn từ mi ần rừng heo hút gió v ề Mẹ tên Xuân có cả mớ kinh nghiệm bòn ti ần trai nên đã dạy hắn cách lừa gạt và bòn ti ần gái già. Không hiểu hắn có bùa ngải chi mà mẹ Tr ần Đạt mết hắn thế?

Biết qua cuộc đời và sự nghiệp của tên kiểm lâm Xuân, Tr`ân Đại xuống Chí Hòa tìm Lang. Hai người bạn trẻ bàn nhau lùa tên Xuân vào bẫy. Nhưng cuối cùng Tr`ân Đại nói với Lang:

- Thẳng này mình tớ hạ nổi, cậu để cái nhuc của cha cho tớ rửa lấy.

Lang cười:

- Đ ồng ý. Chúng tớ làm hậu thuẫn.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 9

Tr ần Đại theo mẹ tới một tòa "bin đinh" cho mướn nọ. Mẹ cậu vẫn không hay. Bà mở cửa thang máy lên l ầu. Tr ần Đại phải tránh mặt: Cậu hỏi người gác thang máy, dúi vào tay nó mười đ ầng. Tên gác thang máy tình nguyện dẫn Tr ần Đại lên phòng của mẹ cậu. Tr ần Đại gạt đi. Tên gác thang máy nhìn cậu, dò dẫm r ồi cười cợt rất khả ố. Khiến Tr ần Đại nổi nóng muốn sinh sự thưng cậu đã nín.

Tới đúng căn phòng số 14, Tr ần Đại dừng lại. Cậu đứng sát cánh cửa nghe ngóng. Rõ ràng tiếng cười của mẹ cậu đang đùa rõn với gã nhân tình trẻ tuổi. Tai Tr ần Đại nóng ran. Mối hận bốc từ từ. Cậu thò tay vào túi. Con dao con chó vẫn nằm yên trong túi Tr ần Đại. Tr ần Đại gõ cửa. Tiếng cười im bắt.

Một lát, ở khóa lạo xạo. Tr`ân Đại biết cửa sắp mở.

Nhưng cánh cửa chỉ hé một chút, tên kiểm lâm vừa hé đ`àu ra. Tr`àn Đại tông cửa thật mạnh. Tên Xuân bị đẩy lui suýt ngã. Tr`àn Đại khép cửa lại. Cậu nhìn tên kiểm lâm Xuân muốn tóc lửa mắt. Bất thình lình Tr`àn Đại nhào tới, đấm liên tiếp hai ba trái. Tên đàng điểm Xuâi lãnh đủ những quả đấm chứa nặng hận thù.

Mẹ Tr`ân Đại mới kịp cởi áo dài. Bà ta mặc vội vô và can thiệp.

- Đại!

Tr ần Đại lờ đi, đang say đòn, cậu đấm tới tấp vào thân thể gã đàng kiểm. Hắn ta có trả miếng nhưng hắn ăn năm đòn trả chưa đ ầy một. Tr ần Đại đánh gã kiểm lâm Xuân hộc máu m ầm, cậu d ần hắn sát tường. Tr ần Đại nghiến răng:

- Mày đã biết ai đánh mày chưa?

Gã kiểm lâm Xuân lắc đ`àu. Tr àn Đại kết tội:

- Mẹ mày dạy mày cách tán gái già hả? Con mẹ mày là một thứ đượi, nay ch 'ông này mai ch 'ông khác, là một thứ đàn bà chuyên đi phá hoại hạnh phúc của những người đàn bà khác. Mày nghĩ xem mày có bốn năm anh em mà mỗi đứa một bố! Mày mang trong người cái huyết thống nhớp nhơ ghê quá, hèn chi mày dám tán tỉnh một người đáng tuổi mẹ mày. Mày đã yêu mẹ mày, đã ăn ngủ với chính mẹ mày đây Xuân ạ! Tao phải giết mày...

Gã kiểm lâm Xuân chưa kịp mở m 'cm, mụ tình nhân của hắn đã the thé:

- Đại ơi! Mẹ xin con...

Tr'àn Đai lắc đ'àu:

- Không mẹ con gì nữa. Mẹ đã đổ bùn nhơ vào cuộc đời các con của me.

Gã kiểm lâm Xuân đã hiểu chuyện hắn toan chạy, Tr ần Đại chắn lối ra. Cậu móc dao bật lưởi sáng loáng:

- Tao phải giết mày, giết những quân có huyết thống nhớp nhơ như mày để xã hội bớt phải đ'ềphòng. Thẳng khốn nạn tao sắp giết mày, c'ân nói gì không?

Gã kiểm lâm Xuân nhìn mụ nhân tình già c'àu cứu, Tr'àn Đại hét:

- Mày có năm phút để giang dối...

Gã kiểm lâm Xuân đưa cánh tay quệt ngang miệng. Máu ở miệng hắn vẫn ri rỉ chảy. Hắn lạy lục:

- Tôi xin... xin... cậu... Tôi trót dại...

Tr`àn Đại ngứa mắt, cậu chộp lấy bình hoa ném thẳng vào tên khốn nạn. Nó tránh kịp. Cái bình hoa trúng tường, vỡ tan tành. Tr`àn Đại hất hàm: - Thí dụ tao tán tỉnh mẹ mày, ngủ với mẹ mày, mày có điên tiết không hở kiểm lâm Xuân?

Gã kiểm lâm Xuân lắc đ`àu. Tr `àn Đại nguy `ên rủa:

- Đ ồ súc vật như mày đâu biết liêm xỉ để xấu hổ, để biết nhục. D ầu tao có tán mẹ mày thi mẹ mày lại bòn ti ền của tao để nuôi mày ăn học thành tới. Và dẫu mày tán một bà già cỡ mẹ mày cũng để bòn ti ền nuôi cả nhà mày, bòn ti ền để lấy vợ chứ gì? Tao thật không ngờ xã hội bẩn thủu như thế. Mày là thằng con trai trông cũng khá sáng sủa mà đành húc đ ầu vào c ầu tiêu ăn đỗ dơ bẩn. Mày lừa lọc người phá hạnh phúc của người. Thế mà mày lại làm công chức! Trách gì, chẳng ăn cắp của chánh phủ...

Tr`ân Đại say sưa chửi tên kiểm lâm Xuân. Hắn đứng im chịu đau và nghe Tr`ân Đại xỉ nhục. Tr`ân Đại hỏi:

- Mày tán bà già này lâu chưa?

Gã kiểm lâm ấp úng:

- Da... Tôi... không... tán...

Tr`ân Đại quát:

- Mày không tán sao bà già mê mệt mày?
- Tôi không biết.
- Tại sao mày không biết?
- Bà đến nhà bạn tôi đánh bạc r à gặp tôi...
- R `ài mày theo bà già moi ti `àn hả?
- Da không.
- Thế ti ền đâu mày mua xe Dauphine?

- Tôi ăn cắp của chính phủ h`â chưa v`êSài gòn. Tôi ăn có với bọn đốn cây...

Tr ần Đại xô tung cái bàn. Mẹ cậu từ nãy vẫn nằm chết dí. Bây giờ bà mới sực tỉnh. Nhìn lưởi dao sáng loáng, nhọn hoạt nằm trong tay Tr ần Đại, bà hết h ần. Vốn biết tính con mình nóng như lửa và nó nói thì làm li ền, bà lo sợ cho số phận của gã tình nhân trẻ vô vùng. Bà nảy ra cách cứu hắn. Mẹ Tr ần Đại đứng lên khỏi giường. Lúc đó Tr ần Đại đã hoa dao:

- Mâu thanh niên như mày, để sống thì chỉ nghĩ chuyện ăn cắp vô luân lý, vậy tao giết mày!

Tr ần Đại tiến lại chỗ tên Xuân. Hắn men theo tường lùi d ần. Bỗng Tr ần Đại thấy mẹ mình bước sau. Cậu ngoảnh lại. Mẹ cậu rên rỉ:

- Mày định giết người hở?

Tr'àn Đại trả lời cộc lốc:

- Phải.
- Mày giết mẹ mày trước đi...
- Tôi không có quy 'ên giết mẹ.
- Ai có quy en?
- Mẹ tự hỏi lương tâm mẹ ấy!

Tr ần Đại vẫn tiến. Cậu nhất quyết giết tên khốn nạn đã hủy diệt tình mẫu tử của cậu. Nhưng thình lình, Tr ần Đại bị mẹ cậu ôm chặt. Bà cố dùng hết sức c ần chân con trai để tình nhân tẩu thoát. Tên kiểm lâm Xuân xược dịp thoát thân, quên cả xỏ gi ầy, trốn gấp. Chờ cho hắn chạy xuống đường, mẹ Tr ần Đại mới buông đôi tay ra. Tr ần Đại không ngờ mẹ cậu khỏe thế. Tr ần Đại đã vùng vẫy mà cuối cùng đành mất con m ầi.

Cậu nhìn mẹ cậu, mắt ngập căm hòn. Mẹ cậu hỏi:

- Con khinh mẹ lắm phải không?

Tr`ân Đại nín thinh. Mẹ cậu nói tiếp:

- Mẹ biết con khinh mẹ lắm. Nhưng con khinh mẹ để kinh trọng ba con à?

Tr`ân Đại thở d`ôn dập. Mẹ cậu đi v`êphía giường, ng 'ôi phịch xuống. Nước mắt bà ứa ra. Những giọt nước mắt của bà không đủ hiệu năng làm nguôi mối hòn của Tr`ân Đại. Cậu hững hờ nói trống không:

- Thôi đừng khóc nữa...

MIe cậu kể lể:

- Mẹ đã làm gì nên tội?
- Ngủ với giai, với thằng hơn tuổi con mình vài ba năm không có tội à?
- Con để mẹ nói...
- Bà đừng xưng mẹ con nữa. Cứ coi tôi là người rưng nước lã. Tôi không có bố me. Tôi không có bố me... Vì bố me tôi chỉ là...

Mẹ Tr`àn Đại rít lên:

- Chỉ là thẳng ma cô, con điểm phải không đứa giòng tôm kia?
- Tôi không biết.

Mẹ Tr`ân Đại cười the thé:

- Đúng thế đấy con yêu dấu của mẹ ạ! Bố mày trước khi thành ông chủ th`àu Tr`àn Thành Công thì đã là thằng ma cô hèn hạ hơn cả những thằng ma cô trên đời này.

Tr àn Đại trừng mắt nhìn người mẹ yêu dấu:

- Còn me?

Bà mẹ cười nửa miệng:

- Tạo, tao chỉ là nạn nhân khốn khổ của cái sự nghiệp của ba mày...

Bà ta dứt câu, khuôn mặt bỗng trở nên s ầu thảm vô cùng. Nước mắt bà ta muốn ứa ra. Nhưng lòng Tr ần Đại đã chai đá. Khoảnh khắc, sự s ầu thảm của mẹ cậu chưa đủ làm nhũn mối hận thù. Tr ần Đại lững thững bước khỏi căn phòng, mặc kệ mẹ nặm vật xuống giường dấy dua với tội lỗi.

Cả ngày hôm ấy, Tr ần Đại nắm bẹp trên căn gác sép của Lang ở khu Chí Hòa. Cậu mua một chai Whisky và một cân chả quế. Hai người bạn trẻ vừa uống rượu vừa chửi cuộc đời, R ầi say mềm... Tr ần Đại ôm mặt khóc sướt mướt như trẻ con bị đòn. Say rượu. Khóc. Nôn mửa. Căn gác hẹp chở chất hai tâm h ần vừa biết bất mãn. Tr ần Đại lăn lộn trên những vũng mửa. Khi tỉnh rượu, cậu mới thấy tởm cái con người cậu. Tr ần Đại đâu dám ngờ, một quãng thời gian chưa đủ để hiểu hết mọi khía cạnh của cuộc đời, cậu đã biến thành một kẽ bê tha, nhơ nhớp...

Tr`ân Đại c`âm gương soi. Râu ria mọc lởm chởm trên mép, trên cằm cậu cơ h`ônhững cái chông cắm vô trất tự trên miếng đất xấu. Tr`ân Đại đã già đi. Lớn lên. Lớn lên trông sư tủi hổ. Câu thở dài:

- Thế là đi "đoong" cái tương lai của cậu cả đẹp giai con nhà giàu.

Lang nghe lời tiếc hối của bạn, đau buốt tim gan. B ầy giờ Lang mới thấy tiếc tương lai. Thì đã muộn. Hắn an ủi Tr ần Đại:

- Cậu còn có đường v ề, tớ mới khốn nạn...

Nhưng Tr`ân Đại cười khanh khách:

- V `elàm chó gì? Tớ tởm cái tương lai do ông bà bô tớ định doạt lắm. Tại sao chúng mình không tạo lấy tương lai nhỉ?

Lang rướn người lên:

- Cậu nói gi?
- Tớ nói chúng mình thử tạo lấy tương lai của mình xem có được không?

Lang buông xuôi đôi tay:

- Tạo bằng gì?

Tr'àn Đại nói đùa:

- Bằng những cú đấm cú đá của cậu.

Lang tưởng thật, chợp lấy cơ hội đẹp:

- "Bắt địa" hả?
- Khởi đ`âu thể đá. "Bắt địa" của những thằng...
- Những thẳng nào?
- Những thẳng như ông bố tớ!

Lang ngâng người:

- Cậu thù hận gia đình đến độ ấy r à sao?

Tr'àn Đại mím môi. Đôi mắt cậu ng 'àu đỏ:

- Gia đình! Gia đình! Gia đình tớ... Trời ơi! biết ví nó với cái gì đây?

Lang thấy bạn bu 'cn, thôi không nhắc chuyện "Bắt địa" nữa. Hắn nhin những vũng mửa chưa khô nước, r 'âi r 'âi nói:

- Cậu nên nghĩ lại...

Tr`ân Đại hỏi bạn:

- Nghĩ lại cái gì?

- Nghĩ lại chuyện gia đình...

Tr'àn Đại gục đầu lên trên đ'àu gối, chán nản:

- Gia đình tớ còn gì đâu mà nghĩ lại. Tớ chỉ thương em gái tớ. V ềsau nếu thằng con trai nào yêu em tớ mà biết mẹ tớ...

Tr`an Đại nghiến răng:

- Trời ơi! Tớ tởm gia đình, tởm xã hội, tởm loài người, tởm tất cả...

Lang đưa cho bạn hiểu "Havatampa".

- Này hút đi... "Havatampa" thơm tuyệt. Hút đi mà quên mọi sự. Từ nay cậu nên mua "Havatampa" mà hút.

Tr`ân Đại đón điểu xi gà "Havatampa" Lang đa châm lửa sẵn. Cậu ngã lưng trên sàn gác gỗ hít thuốc và nhìn lũ thạch thùng xuôi nhau trên tr`ân nhà. Im lặng một lúc lâu Tr`ân Đại mới hỏi:

- Lang ơi I Cậu nói thật nhé!
- Ù.
- Tại sao cậu đi làm du đãng?
- ~ Bắt đ`âu bằng một chuyện bất bình.
- Như thế nào?
- Giản dị lắm.
- Giản dị như thế nào?
- Tớ bị pháp luật "áp giọng" một cách rất oan ức. Muốn chống lại, chỉ có cách làm du đãng dùng cái luật chân tay của mình. Xã hội này đ`ây rẫy những bất công mà tớ thấy pháp luật thường che chở cho những sư bất

công nên tớ tởm xã hội, tớ đi hoang sống ngoài cái xã hội bất công khốn nạn này.

Tr`ân Đại vừa nhả khói thuốc vừa suy nghĩ lời nói của Lang. Cậu hằng sống trong sự sa hoa nên chưa biết cái xã hội này bất công ở chỗ nào. Tr`ân Đại ng 'ài dậy:

- Thật tình tớ chưa hiểu đời lắm.
- Sống đi r à cậu sẽ hiểu. Đời còn vô số chuyện làm mình tủi nhục hơn.
- Tớ sẽ làm du đãng.

Lang ngăn bạn:

- C`ân chó gì phải làm du đãng mới là sống. Du đãng là lối thoát cuối cùng, là giải pháp t`ân thường của những thẳng t`ân thường cay cú cuộc đời...

Tr`an Đại nói:

- Tố sẽ không t'ần thường. Tại sao chúng ta cứ nghĩ chúng ta t'ần thường nhỉ?

Lang mim cười:

- Cậu nghĩ xem có cuộc đời nào tẽ nhạt hơn cuộc đời một thẳng du đãng không?

Tr`àn Đại dụi mẩu thuốc xuống sàn gác:

- Có lẽ cậu không chịu làm nếp sống du đãng hào hùng:
- Làm bằng cách nào?
- Bằng cách coi mình phi thường chứ không t`âm thường. Tại sao ta không sống khắc bọn du đãng cắc ké, không nghĩ khác bọn du đãng cắc ké?

Tại sao mình cứ sợ cảnh sát mà không bắt cảnh sát phải sợ mình? Tại sao mình cứ sợ đời tởm mình mà mình không dám tởm đời? Tại sao, tại sao?

Đôi mắt Lang bỗng sáng ngời:

- Tuyệt quá! Ù, mấy tháng nay tớ sống hèn quá. Chỉ đấm đá ẩm ương và bắt địa của những con địa rất hèn.

Tr în Đại đứng hẳn lên, vươn vai:

- Nếu tớ làm du đãng, tớ cũng phải bắt đ ầi như thế. Cho quen. R ầi mới chuyển hướng.

Lang hỏi bạn:

- Bao giờ cậu thoát ly hẳn?
- Đế tớ lo xong vài việt riêng đã.
- Bao giờ cậu lo xong?
- Chưa biết được. Tớ nhức đ`âu quá. Mới uống rượu mà ham "kin" nhi 'âu, tai hại quá. Tớ v 'ênhà nằm ít bữa. Câu c 'ân gì, lại nhà tớ nhé?

Tr`ân Đại để nguyên bộ qu`ân nhơ nhớp đã khô cứng v`ênhà. Cậu thiểu não như một tay chơi trứ danh vừa tiêu hết sự nghiệp. Tr`ân Đại mở cửa phòng, gieo cái thể xác rã rời xuống giường. Cậu cố nhắm mắt. Nhưng đôi mắt bị ai căng ra, nhắm hết nổi...

Tr ần Đại uống nhi ều rượu, bị gió nên từ cơn sốt nhẹ, bệnh cậu biến chứng khá nặng. Tr ần Đại mê mang trong những cơn sốt. Cậu g ầy rạc đi, đôi mắt sâu hoắm dễ sợ. Lúc mê, Tr ần Đại khóc sướt mướt. Mẹ cậu mời bác sĩ đến tận nhà chữa cho cậu và săn sóc cậu tối ngày. Bà nghĩ rằng, nguyên do căn bệnh của Tr ần Đại là do bà tạo nên. Tr ần Đại đã khám phá ra sự thật bỉ ôi, cậu đau ốm và đâm ra chán đời, muốn phá hoại cái thể xác của mình, muốn hành hạ tâm h ồn mình và muốn chôn vùi luôn cái quá khứ của mình.

Mấy hôm Tr ần Đại ốm, cha cậu có mặt ở nhà. Cha cậu chưa h ềbiết Tr ần Đại đã làm gì cho ông, đã nghĩ gì v ềông. Ông cũng chưa h ềbiết Tr ần Đại đã vì ông đánh kiểm lâm Xuân một trận tơi bòi, súyt nữa, nếu không bị mẹ bày mưu cho tên Xuân trốn, Tr ần Đại hăng tiết đã giết tên khốn nạn ấy r ầi.

Chỉ có mẹ Tr ần Đại biết chuyện. Biết để ân hận. Bà luôn luôn g ần gũi Trấn Đại, đợi những lúc Tr ần Đại tỉnh táo bà gợi chuyện đau khổ của bà nói cho Tr ần Đại nghe. Nhưng Tr ần Đại không muốn nghe nữa. Cậu giả vờ mệt mỏi, quay lưng vào tường... Nhưng lúc Tr ần Đại thiu thiu ngủ, mẹ cậu đặt bàn tay lên trán cậu, vuốt ve cho cậu. Khi quên lãng Tr ần Đại thấy bàn tay của mẹ êm ái quá, tha thiết quá. Song lúc chợt nhớ, chợt nhớ bàn tay của mẹ mình đã từng ôm ấp tên tình nhân trẻ tuổi mình, Tr ần Đại thấy ơn ớn, bu ần mửa... Cậu đã phũ phàng hất mạnh tay mẹ cậu. Bà mẹ hơi ngạc nhiên r ầi sự tủi hổ đang lên, ngấm ng ần tàn phá trái tim già. Nước mắt bà ứa ra, miệng lầm bẩm:

- Đại ơi! Con thương mẹ...

Giọng cậu khẩn và ngập đ'ây sự sám hối của mẹ không những không làm Tr ần Đại cảm động mà cậu còn thấy tủi hổ thêm. Tới hôm qua Tr ần Đại khỏi bệnh, biết con mình sắp bỏ nhà đi lang thang, mẹ Tr ần Đại cố bắt cậu phải nói chuyện với bà. Tr ần Đại không thể làm ngơ được nữa. Mẹ cậu nói:

- Con định giết chết đời con hả?

Tr'an Đại lắc đ'âu:

- Đời con chết r`ài còn đâu mà giết! Mẹ có biết ai giết đời con, đời hai đứa em gái của con không?

Mẹ Tr`ân Đại nghiến răng nuốt lời nói của đứa con trai duy nhất:

- Con thù ghét mẹ lắm hở Đại?
- Con không thù ai cả, con thù con vì trót sinh ra đời...

- Mẹ chẳng muốn con tha thứ cho mẹ đâu...

Tr'àn Đại quay mặt vô tường:

- Con lạy me, mẹ đừng nói gì với con nữa!
- Me c'an nói với con.
- Con không muốn nghe.
- Con phải nghe để nay mai biết những hố bẫy mà tránh khi con thực sự bước xuống cuộc đời.
 - Con không c`ân tránh. Con còn gì nữa đâu mẹ?

Me Tr`an Đại sut sùi khóc:

- Con lên án me đi con!
- Con chả biết án gì mà lên cả.
- Thì con cứ bảo mẹ là...

Me Tr`àn Đại không dám nói tiếp. Bà gục mặt xuống giường nức nở. Tr`àn Đại ng 'ài nhõm dậy. Cậu bước khỏi giường, toan thay qu'àn áo đi phố. Nhưng mẹ cậu đã nắm lấy tay cậu:

- Con lai đi hở?
- Con ở nhà làm gì?
- Con còn ốm mà...
- Con ốm lâu r`ài mẹ ạ!

Mẹ Tr`ân Đại chỉ muốn con mình xỉ vả mình thậm tệ như hôm nào ở phòng số 14 "bin đinh". Nhưng Tr`ân Đại nói năng ngọt ngào. Bà mẹ cảm

thấy sự ngọt ngào của con mình chua xót, cay đắng hơn cả những lời xỉ nhuc. Bà duc Tr`ân Đại:

- Con chửi vào mặt mẹ đi!
- Da, con không dám a!

Bỗng mẹ Tr`ân Đại đổi giọng:

- Tao đáng tởm thế mà mày không dám chửi tao à?

Tr`ân Đại nín thinh. Mẹ cậu không chịu nổi sự im lặng nghẹt thở này. Bà g`âm lên để giải tỏa nỗi uất ức:

- Thẳng ranh con đ`ôvong ân bội nghĩa! Mày tưởng cái thẳng bố mày đẹp đẽ hơn con mẹ mày hả? Mày muốn tao kể cái lịch sử của thẳng bố mày không?

Tr'ân Đại đưa tay bịt tai:

- Thôi thôi, con nghe nhi `ai r `ai, con sợ nghe lắm.

Me cậu xỉa xói:

- Mày nghe chưa đủ đâu, mày c'ân nghe nữa r'ài hãy chán đời cũng chưa muộn cơ mà!

Tr`ân Đại gắt:

- Con không chán đời, tôi không chán đời, tôi tởm đời quá chừng... Mẹ đừng nói, tôi xin mẹ đừng nói thêm. Tôi sắp điên, tôi sắp giết người.

Mẹ Tr`àn Đại không dám làm tới nữa. Bà ôm mặt, nước mắt dàn dụa. Tiếng bà yếu đuối d`àn:

- Đai!

-...

- Dù con khinh bỉ mẹ đến đâu, con cũng nên nghe mẹ nói vài câu đã.
- Đại!

-...

- Sống trên đời, ai chả có một lần phạm tội. Mẹ không dám đổ cái tội lỗi của mẹ cho ba con. Nhưng chính ba con đã mở cửa để mẹ bước xuống đường tội lỗi. Ba con mải mê với sự nghiệp; mãi mê với bầy gái trẻ và quên hẳn mẹ. Mẹ chưa già, con biết chứ? Mẹ còn trẻ còn ham sống còn thèm khát đủ thứ. Vì mẹ là con người, con người tần thường như những con người khác. Mẹ biết bu ần tủi, biết ghen tức và biết trả thù. Một phút nông nổi, mẹ đã trả thù ba con, mẹ không lại gây thêm cả mối thù với con. Mẹ điên dại, mẹ mất trí. Nhưng đã trót lỡ, bãi đờm nhơ đã nhỏ trên nần gạch hoa, đã làm bẩn nần gạch hoa. Mẹ đã làm bẩn cuộc đời mẹ, cuộc đời các con. Mẹ đáng chết, mẹ đáng chết.

Tr ần Đại đã buông đôi bàn tay bịt tai. Giọng nói của mẹ cậu dường như đang bò vào tai cậu. Thấm thía. Tự nhiên nước mắt Tr ần Đại ứa ra. Cậu cố gắng giữ những nỗi s ầu hận cơ h ồkhông chịu đựng nổi nhưng giọt nước mắt ào ào mưa xuống tâm h ần.

- Đai!

Tr'àn Đại nghẹn ngào. Cậu đứng chết đi một chỗ.

- Mẹ biết con kinh tởm mẹ lắm. Mẹ không chối cãi. Mẹ nhận mẹ đáng kinh tởm lắm con a! Me xin con một đi ầu, một đi ầu thôi...
 - Tr`ân Đại thở d`ôn dập. Cổ họng vướng vít. Tr`ân Đại gắng gượng:
 - Đi 'âu gì mẹ nói đi!

Bà mẹ Tr ần Đại chùi nước mắt. Lớp phấn dày trên khuôn mặt v ềgià trôi theo. Tr ần Đại thấy mẹ mình đáng thương xót. Cậu đâm ra hối hận. Hối hận vô vàn. Giá cậu đừng đến "bin đinh". Đừng gặp tên kiểm lâm Xuân khốn nạn... Mẹ Tr ần Đại bớt tủi bà nhẹ nhàng nói:

- Con hứa nghe lời mẹ không đã, r à mẹ mới dám nói.

"Mẹ mới dám nói", câu nói như một mũi kim đâm vào tim Tr ần Đại khiến cậu lạnh cả người. Tr ần Đại gật đ ầu:

- Me nói đi!
- Con hứa nghe lời mẹ nhé!
- Vâng, con hứa.
- Từ nay con đừng bỏ nhà đi lang thang nữa. Con g`ây rộc đi. Mẹ khổ lắm. Con hãy lo học hành, đỗ đại. V`ê sau dùng cái tài của con đi vào sự nghiệp bằng cổng trước. Đi thẳng chứ không cúi lưng như ba con... Con nghe lời mẹ nhé!

Tr ần Đại mường tượng ra một đứa rượu say sưa, nôn mửa trên căn gác sép. Cái hình ảnh trác táng đó làm Tr ần Đại rùng mình. Cậu khe khẻ dáp:

- Thưa mẹ con hứa... nhưng...
- Nhưng gì con?

Tr'ân Đại chưa dám trả lời, mẹ cậu đã nói:

- Mẹ hiểu ý con r ʾà, mẹ cũng sẽ hứa với con. Con muốn mẹ "đừng bỏ nhà đi" chứ gì? Mẹ hứa, mẹ hứa... Mẹ sẽ không bao giờ đi đâu nữa. Mẹ hứa sẽ làm vừa lòng con suốt đời. Con tin mẹ đi Đại ơi!

Mẹ Tr`ân Đại xúc động quá đỗi, nước mắt lại trào ra đẫm ướt khuôn mặt v`êgià.

Tr `an Đại nhìn mẹ, nhìn sắt mặt mẹ. Cậu chưa bao giờ nhìn tường tận khuôn mặt người mẹ thân yêu suốt quãng thời gian thơ ấu chưa bao giờ thấy sự khổ đau của mẹ g `an gũi và làm mủi lòng cậu như bây giờ. Trên khuôn mặt mẹ, Đại nhìn rõ ràng từng vết nhăn lem nhem bụi phấn, dòng nước mắt loanh quanh qu `ang mắt đen sâ u.

Mẹ Tr`ân Đại lại thốt lên trong cơn nghẹn ngào:

- Mẹ hứa... mẹ hứa...

Tr ần Đại ôm ch ầm lấy mẹ cậu, đôi bàn tay cậu phủ kín đôi vai của mẹ.

- Mẹ đừng hứa nữa... mẹ đừng hứa nữa... con sẽ ở nhà.

Sáng hôm sau, Tr`ân Đại dậy sớm. Cậu tập thể dục dự định tổ chức lại cuộc sống. Đến 10 giờ, người làm mướn đợi mãi không thấy bà chủ dậy đưa ti`ân đi chợ. Chị ta nói với Tr`ân Đại:

- Chắc bà mệt dậy trễ, cậu gọi dúm cháu.
- Mọi bận mẹ tôi dậy mấy giờ.
- Muôn lắm là 9 giờ.
- Để tôi gọi cho.

Tr ần Đại gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Cậu gõ mạnh hơn. Vẫn im lặng. Tr ần Đại hơi ngạc nhiên. Cậu gọi ầm ỹ. Nhưng mẹ cậu không lên tiếng, dường như mẹ cậu không ngủ ở nhà đêm qua. Tim Tr ần Đại đập mạnh. Sự uất nghẹn tự nhiên lôi kéo lên. Khoảnh khắc, Tr ần Đại quên mất nhưng lời hứa hẹn với mẹ hôm qua. Cậu mường tượng ra chiếu bạc, ng ầi cạnh mẹ cậu, vuốt ve mẹ cậu là tên kiểm lâm Xuân bỉ ổi... Tr ần Đại lạnh toát. Bỗng Tr ần Đại hét lớn:

- Khốn nạn!

Hai đứa em gái cậu chạy tới hỏi anh:

- Anh giận gì thế anh?

Tr ần Đại không đáp đúng câu hỏi mà lại hỏi lại em:

- Ba đâu?

- Ba đi từ đêm hôm kia. - Đêm qua mẹ có ở nhà không? - Có, mẹ đi ngủ từ lúc 7 giờ tối anh ạ! - Sao gõ cửa r ầm r ầm mẹ không dậy? Đứa em gái tròn mắt, sợ sệt: - Hay... Tr`ân Đại thộp lấy tay em: - Hay gì? Đứa em gái ứa nước mắt, lắc đ`âu: - Sao em nghĩ dại dột quá anh ơi! Tr`an Đại gắt: - Nghĩ dại đột gì? Em nói mau cho anh nghe. Đứa em gái nhìn anh r à nhìn vào cánh cửa phòng đóng kín, ấp~úng: - Hay... hay... - Hay gì? Cô em gái út nắm tay chị: - Trả lời anh Đại đi chị Thúy!

Thúy hốt hoảng, khuôn mặt nàng tái nhợt. Nàng ngó Tr`ân Đại, đôi mắt rươm rướm lệ:

- Anh a!

Tr'an Đại ái ngại bảo em gái:

- Thúy muốn nói gì?

Thúy đưa cánh tay quệt nước mắt:

- Tối qua, trước khi đi ngủ, mẹ tới phòng chúng em ng à mãi. Mẹ hỏi chuyện học hành, thi cử, khuyên chúng em ngoan ngoãn, cho mỗi đứa ngàn bạc. Lúc mẹ v ềphòng mẹ, em nói đùa với Thúy rằng hôm nay trời đi vắng, mẹ không đi đánh bạc, mẹ ở nhà mà còn săn sóc con gái mẹ nữa.

Thúy tiếp lời chị:

- Như một đi âm gở anh ạ! Nên chị Thúy mới đoán hay..!

Thúy đau khổ: '

- Hay... me... trúng... gió...

Tr ần Đại rùng mình. Cậu bị một sức gì thôi thúc, Tr ần Đại dang chân đạp mạnh vào cửa phòng. Cánh cửa bật tung. Chiếc giường mẹ Tr ần Đại nằm buông màn. Qua tấ m màn tuyn, dưới ánh đèn nê ông cả đêm không tắt, ba anh em Tr ần Đại thấ y mẹ mình nằm rất thoải mái, Tr ần Đại chạy xô tới vén màn lên. Cậu nắm cánh tay mẹ, lay mạnh:

- Me, me, me...

Thân hình của mẹ cậu chuyển động, nhưng miệng bà vẫn khép kín. Tr`ân Đại gọi lớn:

- Me, me!

Hai cô em gái bắt đ`âu khóc nức nở. Bỗng Thúy thấy tuýp thuốc ngủ "Gardenal" dưới chiếc gối của mẹ lọt ra vì anh mình lay mạnh, Thúy rú lên:

- Anh!

Tr ần Đại đang chăm chú nhìn khuôn mặt mẹ, tâm h ồn cậu xoáy chặt vào đôi mắt nhắm kín của mẹ, không để ý tới em gái. Thúy v ồlẩy tuýp thuốc "Gardenal". Nàng mở nắp ra, bóp đến bẹp cái tuýp rỗng nhảy vào giường ôm chặt lấy mẹ:

- Mẹ mẹ, tội tình gì mẹ phải tự tử hở mẹ?

Tr`àn Đại lôi em gái đứng dậy. Nhưng Thúy cứ ôm chặt lấy mẹ. Thúy nghe thấy hai tiếng "tự tử" bắt chước chị ôm đ`âu mẹ khóc rưng rức. Tr`àn Đại lòng dạ rối bời.

Thúy vừa khóc vừa nói:

- Mẹ uống thuốc ngủ tự tử r à anh ơi!

Tr`an Đại hỏi vội:

- Gì. Thúy nói gì?

Thúy xòe bàn tay để Tr`ân Đại biết mẹ mình đã uống hết tuýp "Gardenal". Tr`ân Đại la hoảng:

- Ői giời ơi!

R'à ba anh em cùng ôm lấy mẹ, khóc như mưa. Tr'àn Đại khóc một lát nhớ đến việc c'àn kíp. Cậu u té chạy ra phòng khách gọi giây nói cho một bác sĩ quen. Mười lăm phút sau, bác sĩ tới. Anh em Tr'àn Đại theo rõi nét mặt của bác sĩ. Ba người nín thở, chờ đợi câu nói hoặc hy vọng, hoặc tuyệt vọng của bác sĩ.

Bác sĩ bắt mạch vài phút. Sau đó, ông lặng lẽ bước khỏi phòng, không nói năng. Tr`àn Đại níu hỏi:

- Thưa bác sĩ...

Bác sĩ lắc đ'ài:

- Mẹ các chậu uống nhi ầu quá, uống từ chập tối nên...

Bác sĩ không muốn nói hết. Nhưng anh em Tr ần Đại hiểu. Ba người bỏ mặc bác sĩ v ề, nhảy lên giường ôm xác mẹ than thở. Tr ần Đại móc túi áo của mẹ. Cậu lôi ra được mẩu giấy ghi bằng bút chì. Nét viết run rẩy, vỏn vẹn mười chữ "Các con tha thứ cho mẹ và thương yêu nhau." Tr ần Đại đút mẩu giấy vào miệng, nhai ngấu nghiến và nuốt vào bụng.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 10

Mẹ Tr`àn Đại chết. Bây giờ cậu mới hiểu tại sao mẹ mình nằng nặc đòi mình tha lỗi cho mẹ. Tr`àn Đại hối hận. Thì sự đã r 'ài. Cậu chỉ còn biết thù hận. Mối thù hôm qua tưởng chừng sắp tiêu tan thì hôm nay lại tự kết đông đặc và to lớn hơn trong lòng Tr`àn Đại. Cậu trách mình đã quá lý tưởng. Phải chi cậu biết cuộc đời là một đại dương tội lỗi, nhơ nhớp, người ta sống ngụp lặn trong cái đại dương tội lỗi đó trừ phi là Thánh nhân mới tránh nổi sự nhơ nhớp bám rêu vào tâm h 'àn mình. Mẹ cậu chỉ là một người đàn bà t 'àn thường... Tr`àn Đại đau xót. Sự đau xót nghiến nát tâm tư cậu khiến cậu chết lịm trong nỗi hận s 'àu.

Đám tang của mẹ Tr ần Đại cử hành xong xuôi, Tr ần Đại nằm bẹp ở phòng mình. Cậu khóa kín cửa. Bữa ăn mới ra ăn qua loa r ầi lại v ềphòng uống rượu và hút thuốc lá. Cha cậu coi chuyện tự tử của mẹ cậu rửng rưng. Ông cũng chẳng c ần hỏi han, dặn đò hay an ủi con cái. Lo chôn cất vợ xong, ông tiếp tục công việc của ông: công việc o mèo, sống hú hí với b ầy vợ trẻ măng.

Trong phòng kín, Tr ần Đại tưởng nhớ tới những lời cuối cùng của mẹ. Cậu nghiến răng muốt hận s ầu và nuốt luôn cả lời hứa với mẹ. Mẹ cậu đã chết. Tr ần Đại không muốn làm lại cuộc đời với ai nữa. Cậu oán ghét cha cậu, cậu muốn giết chết tên kiểm lâm Xuân khốn nạn. Nửa tháng, sau ngày mẹ chết. Tr ần Đại quyết định mở tung cửa phòng, dứt khoát với dĩ vãng bằng cách xuống ở với Lang. Buổi sáng, nhằm lúc hai em đi học, Tr ần Đại thu xếp hành lý ra đi... bước tới phòng khách thì cha cậu v ề Ông lạnh lùng hỏi:

- Mày đi đâu đây Đại?

Tr`ân Đai thản nhiên:

- Con muốn bỏ căn nhà ô uế này!

Cha Tr`ân Đại quắc mắt:

- Mày nói gi?

Tr`ân Đại nhún vai:

- Ba ngạc nhiên hở? Hay ba vô tình không biết ai đã tạo ra sự ô uế cho gia đình ta. Để con nói cho ba nghe nhé!

Cha Tr'àn Đại tròn đôi mắt. Ông ngạc nhiên đến nỗi mất trí. Đứng trơ trơ như một pho tượng, ông ấp úng:

- Mày... mày... bị... ma... ám à?

Tr`ân Đại cười:

- Ma không ám đâu, nhưng cái chết của mẹ bắt con phải khui sự ơ uế đút nút từ mười mấy năm nay.

Cha Tr'àn Đại đã bớt ngạc nhiên. Ông nắm chặt đôi bàn tay, giận dữ:

- Thằng mất dậy, mày ăn nói với bố mày thế hả?

Tr`ân Đại vấn ngọt lời. Nhưng sự ngọt ngào của Tr`ân Đại cơ h`ônhững nliếng chanh vắt vào mụn nhọt tâm h`ôn của cha cậu:

- Con mất dậy hở ba? Ba có bao giờ dậy con đầu? Ba đã dậy con những gì nhỉ? Ba thử nhắc lại con nghe xem nào?

Cha Tr'àn Đại dậm chân. Tiếng để gi ây đóng cá c'ôm cộp trên n'ên gạch:

- Tao nuôi mày từ bé đến giờ để nghe mày sửa sói thế hả?

Tr'àn Đại đặt chiếc va ly xuống ghế:

- Ba nuôi con à? Ai không biết ba nuôi con. Nhưng ba nuôi con bằng cơm ư? Nếu chỉ nuôi con bằng cơm, chắc con chẳng c`ân ba đâu. Ba cứ lấy vợ, cứ đẻ và quang đứa hài nhi ra đ`âu đường mà xem, vô số người sẽ đem đứa hài nhi v`ênuôi bằng cơm. Và nó cũng sẽ lớn. Chưa biết chừng nó còn sung sướng hơn nữa...

Cha Tr`àn Đại ôm mặt nhăn nhó. Ông gieo tấm thân phì nộm xuống ghế than thở:

- Trời ơi! Tao không ngờ...

Tr ần Đại chộp luôn câu nói của cha, cậu hỏi:

- Ba không ngờ gì?
- Tao không ngờ m ây dám xỉ nhục cả tao.
- Con đâu xỉ nhuc ba...

Bỗng Tr`ân Đại đổi giọng. Cậu hằn học:

- Ba xứng đáng lắm thưa ba. Ba đừng tưởng con không biết sự xứng đáng của ba đâu. Con biết lắm, con biết rõ lắm...

Cha Tr`an Đại quát:

- M'ây biết gì?

Tr `ân Đại lắc đ `âu. Nhưng cậu vẫn nói:

- Con biết nhi ều lắm. Thưa ba, ba đã dùng mẹ làm cái thang leo lên sự nghiệp của ba như thế nào?

Cha Tr'àn Đại giật mình đánh thót một cái. Ông chiếu thẳng đôi mắt toe lửa nhìn Tr'àn Đại:

- Mày vừa nói gì?

Tr'ân Đại bẻ bão tay răng rắc:

- Để con nhắc lại ba nghe: Thưa ba, ba đã dùng mẹ con làm cái thang leo lên sự nghiệp của ba như thế nào?

Cha Tr'àn Đại hét vang nhà:

- Câm m'ôm đi!

Tr'an Đại mia mai:

- Tại sao ba lại bắt con câm m 'cm? Chuyện ấy chắc hay ho lắm ba nói đi ba.

Cha Tr`ân Đại vớ cái tàn thuốc lá, ném mạnh vào tường.

Chiếc gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh vỡ tan tành, ông nghiến răng rít lên:

- Ai dạy mày thế!

Tr'àn Đại nghĩ tới tuýp thuốc ngủ "Gardénal" nghĩ tới nguyên do đã thúc đẩy mẹ mình sa xuống hố sâu tội lỗi và phải kết thúc cuộc đời bằng cái chết thương tâm đó, lòng cậu sôi sục bất bình. Tr'àn Đại to tiếng:

- Ai dạy con? Thì, ba có nhớ một đêm nào ba mẹ cãi nhau không? Ba bảo mẹ là con điểm, mẹ bảo ba là thẳng ma cô. Anh em con là con của con điểm và thẳng ma cô à? Ba đã dùng mẹ như một con điểm để tạo sự nghiệp. R 'ài con điểm v 'êgià, ba bỏ bê con điểm, ba đi với những đứa con gái bằng tuổi con gái của ba để làm thang leo lên sự nghiệp cao hơn. Ba đi làm chính trị chẳng hạn. R 'ài biết đâu nữa, khi tham vọng làm mờ mắt ba, ba chẳng dùng cả con gái của ba làm thang! Con tởm ba... Con gớm ba...

Cha Tr ần Đại ng ồi lặng nghe con trai sửa sói. Ông rống lên như con hổi trúng đạn:

- Câm m 'âm lại! Câm m 'âm lại!

Tr ần Đại bắn tiếp, bắn hăng cơ h ồngười thợ săn biết con cọp đang dẩy dua:

- Con không câm! Tôi không câm! Tôi thương mẹ tôi. Mẹ tôi đã chết tức tửi, chết khốn nạn vì gặp một người ch 'ông như ba. Ba hãy can đảm nói đi! Ba đã dùng mẹ tôi để tạo sự nghiệp của ba như thế nào mà dám gọi mẹ tôi là con điểm?

Cha Tr'àn Đại nghiến răng ken két. Ông hằn học hỏi:

- Mày muốn nói gì nữa nói hết đi r ài cút đi...

Tr'an Đại lạnh lùng:

- Ba chả c`ân đuổi. Tôi sẽ đi mà! Nhưng trước khi đi, tôi muốn biết ba đã dùng mẹ tôi để tạo sự nghiệp của ba bằng cách nào để mai mốt tôi có vợ tôi còn biết cách tránh.

Cha Tr'àn Đại đập tay mạnh xuống mặt bàn:

- Mày hạch tao hả?
- Tôi đâu hạch ba...
- Ai xui mày ăn nói mất dạy thế?

Tr'ân Đại đáp gọn lỏn:

- Ba!

Một tiếng gọn khô và sắc như một mũi dao đâm trúng trái tim địch thủ. Cha Tr`ân Đại chết lịm, ngã lưng vào thành ghế. Ông thở dài:

- Tao không ngờ có đứa con khốn kiếp là mày!

Tr`ân Đại hỏi:

- Ba hối hận lắm hở? Con cũng không hiểu tại sao con khốn kiếp như hôm nay. Con khốn kiếp hở ba? Tôi khốn kiếp à? Có lẽ tôi khốn kiếp thật. Tôi uống rượu say sưa đến phát mửa, tôi đã hút thuốc lá đến khét cẵ cổ. Không chừng tôi sẽ hút thuộc phiện nữa. Ba biết vì nguyên do nào không? Vì tôi là con của một con điểm và thẳng ma cô! Tôi là con một thẳng ma cô à? Ba có can đảm nhận ba là thẳng ma cô không?

Cha Tr'àn Đại đứng lên đạp tung cái bàn:

- Câm m 'âm đi!

Tr ần Đại đã lên cơn điên từ lúc gặp cha. Cậu đâu c ần biết gì nữa. Cậu chỉ biết cái xã hội này tởm vô cùng và cậu đang ngoi ngóp sống trong đó. Cậu bất c ần xã hội, bất c ần cậu, bất c ần cha cậu, bất c ần hiện tại, bất c ần tương lai của cậu. Cậu muốn làm loạn, muốn phá vở tan nát những tảng khối nh ầy nhụa kết tụ trước mặt cậu.

Tr`an Đại hét vang:

- Tôi không câm, tôi không câm. Ba sợ à? Ba hèn nhát không dám nhận mình là thẳng ma cô. Tôi, tôi thừa can đảm nhận mình là con trai của ba cơ mà.

Tr`ân Đại mia mai:

- Ba yêu dấu, nào, mời ba can đảm lên một tí!

Cha Tr'àn Đại nhào vô toan đập cậu. Nhưng Tr'àn Đại đã né kịp.

Cha cậu bị hụt, loạng choạng xô vào ghế.

- Sao ba không dùng sức đó để đánh tên tình địch của ba?

Cha Tr`ân Đại 1 cm c cm đứng dậy:

- Mày nói gì?
- Ba đừng đóng kịch nữa.

- Tao không đóng kịch đầu Tr`ân Đại ạ! Tao thua mày r`âi, mày là bố tao. Ôi! Cuôc đời...
 - Ba cũng tởm cuộc đời à! Tôi không tin đâu! Ba đừng giả vờ.

Lợi dụng lúc Tr`ân Đại đang nói, cha cậu đạp cậu một cái, ông la hét:

- Thẳng khốn kiếp, biết có ngày hôm nay tao đã bóp mũi mày từ lúc lọt lòng.

Câu nói bất nhân của cha khiến Tr ần Đại nổi gai da thịt. Cậu lùi như muốn tránh một con thú dữ:

- Sao ba không bóp tôi chết đi? Tôi đầu muốn sống để hôm nay biết ba là một người hèn hạ!

Cha Tr`ân Đại cười gàn:

- Tao hèn hả? Tao hèn như thế nào?

Tr`an Đại đáp:

- Ba biết mẹ cắm sừng lên đàu ba mà ba đành khoanh tay chịu nhục. Để chính tôi phải rửa nhục thay ba...

Cha Tr`ân Đại sửng sốt:

- Mày đã gặp thẳng ấy à?
- Phải, vì ba bỏ bể mẹ tôi, ba đi với lũ dưới bằng tuổi con gái ba. Mẹ tôi dại dột trả thù ba bằng cách đi với một thẳng trẻ tuổi hơn tôi vài ba năm. Ba và mẹ ăn miếng trả miếng nhau, chúng tôi hứng chịu đau khổ tủi nhục. Nhưng tôi thương mẹ tôi. Trước khi chết, tôi đã hứa tha thứ mẹ tôi vì tôi biết mẹ tôi chỉ là nạn nhân của ba. Ba đa xô đẩy mẹ tôi xuống vực thẳm tội lỗi. Chỉ ghen vớ và mặc tình mẹ tôi càng ngày càng ngụp lặn dưới bùn sen. Sao ba tệ bạc thế. Hay ba hèn nhát! Ba nói đi, tôi banh tai nghe lời thú nhận của ba đây...

Cha Tr`an Đại dịu giọng:

- Được r'à, tao sẽ nói cho mày nghe. Bây giờ mày sẽ cho tao biết tên khốn nạn đó.

Tr ần Đại nắm chặt đôi bàn tay. Cậu cố bóp nát mối hận s ầu:

- Tên nó là Xuân.
- Nó làm ngh 'êgì?
- Kiểm lâm.
- Mày gặp nó ở đâu?
- O' "bin đinh" X...
- Mày gặp mẹ mày đang...

Tr`àn Đại bỗng ôm mặt khóc nức nở. Cậu vừa khóc vừa kể lể cơ h`ômột đứa con nít sợ đòn khóc thú tội trước:

- Tôi đã đánh nó, suýt nữa tôi giết. Tôi sẽ giết thằng khốn nạn đó.
- Mày khá lắm!

Tr'àn Đại quệt nước mắt, đay nghiến:

- Tôi không c`ân ông khen. Tôi tởm ông, ông hèn lắm... Thế mà ông lại là bố tôi.

Tự nhiên, cha Tr`ân Đại nhìn cậu xót xa. Ông không la hét chửi bới Tr`ân Đại nữa mà ôn t`ôn nói.

- Mày điên r 'à hở con? Con điên r 'à hay sao? Thôi đi nghỉ đi, ngủ xong cha con mình sẽ nói chuyên.

Nhưng Tr ần Đại đã tới chỗ đặt chiếc va ly, nhấc lên tay:

- Tôi không muốn mang ơn ba nữa. Tôi đi làm cuộc đời tôi.

Cha Tr`ân Đại bu 'ôn r`âu:

- R'à con sẽ trở v'à...

Tr an Đại bước tới cửa, ngoái cổ lại:

- Nhưng trở v èkhông giống ba đâu!

Tr ần Đại xuống Chi Hòa. Đã có chìa khóa của Lang nên mặc dù Lang đi vắng, Tr ần Đại vẫn không bị đứng ngoài chờ. Cậu mở cửa quăng hành lý đau thương dưới chân c ầu thang, leo lên căn gác sép nằm ngủ. Nhưng Tr ần Đại chẳng thể nhắm mắt nổi. Hình ảnh mẹ cậu, hình ảnh tuýp thuốc "Gardenal", hình ảnh tên kiểm lâm Xuân, hình ảnh cha cậu hiện ra, quẩy lộn trong đôi mắt sưng vù ưu tư của cậu.

Chuyển xe lửa ra Trung ì ạch rời ngoại ô Sài gòn. Tiếng còi thét lên đay nghiến cõi lòng Tr ần Đại. Cậu vùng ng ầi dậy. Thấy chai rượu "Ruhm" Hiệp Hòa Lang uống chưa quá nửa, Tr ần Đại v ồ lấy mở nút tu. Rượu, chỉ có rượu mới quên được s ầu đau. Tr ần Đại tu cho tới khi m ần môi, cạn hết chai và nằm vật trên sàn gác thở rống. Nước mắt cậu ứa ra chảy vòng vào miệng. Cay đắng.

Khi Lang v`ê, trời đã chi `âu. Hắn mua đá cục ngâm nước rửa mặt cho bạn. Tr `ân Đại tỉnh d`ân. Cổ họng cậu cháy khô. Đ`âu nhức như búa bổ. Cậu đút Đá vô miệng, nhai rau ráu. Lang nhìn bạn thương hại:

- Lại có chuyện bu 'ôn phải không?

Tr'ân Đại gật đ'âu!

- Ù, bu `ân lắm. Bu `ân chỉ muốn say ngủ đi để quên, quên hết mọi chuyện trên đời.
- Nút rượu đã mở r ồi, giọng chua chát hơn hôm nọ đấy nhé! Chuyện gì, kể đi, tớ nghe đây. Kể đi cho vơi tâm sự.

- Cậu không đọc báo à?
- Không.
- Me tớ tư tử chết r ã!

Lang ngạc nhiên:

- Me cậu tư tử?

Tr ần Đại nhìn qua khung cửa số nhỏ. Giọng cậu xa vắng:

- Ù, bằng một tuýp "Gardenal".

Im lặng, Lang nghe thấy tiếng nước mắt của bạn nhỏ giọt trên sàn gác gỗ. Hắn rút điểu "Havatampa" châm lửa xong đưa cho Tr`àn Đại:

- Hút đi...

Tr'àn Đại lặng lẽ đỡ điểu thuốc:

- Khổ nhất là trước khi mẹ tớ chết bà hối hận và bắt tớ hứa đừng bỏ nhà đi hoang.
 - Cậu không hứa à?
 - Mẹ tớ đâu còn nữa mà c'ân giữ lời hứa.
 - Còn ba cậu?

Tr`àn Đại ném điểu thuốc "Havatampa" chưa kịp hít một hơi nào vào vách ván:

- Ba tớ hở? Làm con có quy `ên lên án cha mẹ không cậu nhỉ?

Lang nói lảng:

- Cậu vừa bảo muốn say để quên, vậy uống rượu nữa nhé!

Tr`an Đại xua tay:

- Uống r ời lại tỉnh. Tỉnh lại nhớ những chuyện ghê tởm hận s ài vào tâm khảm mình. Tớ muốn giết người, giết hết người ở cái trái đất tội lỗi này.

Lang biết bạn mình sắp lên cơn. Hắn an ủi:

- Trời sẽ sáng mà.
- Cậu tin trời sẽ sáng?
- Chính cậu c`ân tin hơn tớ. Không tin cậu bỏ nhà đi hoang làm gì?

Tr`ân Đại xoay người lại:

- Phải làm gì bây giờ?

Lang móc ti en trong túi ra đểm:

- Còn vài bò. Đi tìm sự quên lãng với tớ...
- Ở đâu?
- Ngã ba Chú Ía!

Tr`ân Đại cười. Nụ cười méo xệch trên khuôn mặt vừa tỉnh rượu. Cậu hỏi:

- Liệu quên chóng không?
- Cậu đi thì biết. Cậu đói chưa?
- Đói meo.
- Ra đường ăn mì hay ăn cháo r à đi ngã ba Chú Ía. Đời đã bẩn mình sạch làm chó gì! Cậu sẽ thấy đời cậu còn khối ý nghĩa. Chớ có bi quan. L àn này cậu nhất định ở với tớ chứ.

`

- U.. Mai tớ đăng bảo từ ông bố.

Lang trố mắt:

- Sao không để ba cậu từ cậu?

Tr'ân Đại lạnh lùng đáp:

- Ông ấy không có quy 'ên từ tớ.
- Cậu cóc sợ người đời kết tội cậu ư?
- Tội gì?
- Tội con từ bố!

Tr`an Đại bĩu môi:

- Người đời là cái quái gì. Tớ tởm hết, tởm ráo... Tớ muốn dẫm nát lên đạo đức của người đời. Đạo đức chỉ là cái cánh cửa d`ây, chắc, có khóa để che dấu sự thối nát. Đạo đức của gia đình tớ chẳng hạn...

Lang không muốn để cho Tr an Đại hàn học nữa, hắn bảo bạn:

- Thôi xuống đường.

Hai người ra phố ăn cháo. Sau đó, Lang gọi chiếc xích lô máy xuốg ngả ba Chú Ía. Tối đó, Tr`àn Đại ngủ với một cô gái điểm. Nửa đêm có tiếng lôn xôn, hình như cãi co nhau. Tr`àn Đại lắng nghe. Tiếng người đàn ông:

- Bảo con Thơm bỏ rơi thẳng đó đi!

Tiếng mụ d'âi can:

- Đâu xược, khách mới mà cha nôi. Nó bao cả đêm, sôp ra phết.
- Nó lớn con không?

- Trai tân.
- Bảo nó cút v ề với mẹ nó đi, tôi trả ti ên đ ên.

Tr`àn Đại đang lộn mửa chuyện đời, muốn nổi loạn đập phá. Nghe tên khách làng chơi phách lối, cậu vén màn bước xuống đất. Cô gái điểm níu tay cậu:

- Đừng đi anh.

Tr'àn Đại giật mạnh:

- Đừng gọi tao là anh. Cấm mày xưng em. Để tao xem thẳng khốn nạn nào dám ăn nói hỗn thế?

Tr ần Đại xô cửa bước ra. Tiếng léo xéo chửi th ềcó mòi độc địa hơn. Thêm hai gã đàn ông đứng cười phụ họa. Ngửa mắt. Tr ần Đại hỏi:

- Thẳng nào vừa nói hỗn vậy?
- Tôi đây, b ôtèo mà!
- Không ai b ôtèo với mày...
- Vậy anh muốn gì? Nhường nhau tí chứ? Độc quy `ên cả đêm à?

Tiếng gã đàn ông nghe quen quen. Tr`àn Đại cố nhớ. Cậu đổi giọng:

- Xin lỗi, có phải giáo sư Linh đấy không?

Gã đàn ông mừng quýnh:

- Linh đây, bạn nào đó?

Linh là giáo sư triết, dạy lớp Tr ần Đại nổi tiếng đạo đức, đứng đắn. Trong lớp nữ sinh trêu chọc, ông ta chửi mắng um sùm. Cả trường b ầu ông ta là nhà giáo mô phạm nhất, gương mẫu nhất của thời đại. Thế mà lúc này ông có mặt ở đây, đòi tranh dành được với học trò.

Tr'àn Đại khạc một hãi đờm, nhỏ toẹt xuống đất:

- Giáo sư đạo đức Linh đấy à? Th ầy nhận ra con không? Con là Tr ần Đại đây th ầy yêu dấu ơi!

Giáo sư Linh ú ó:

- Anh... anh... là... hoc... trò...

Tr'an Đại dan giọng:

- Con là học trò ông đây. Tởm quá hở th ấy, th ấy trò mình đáng tởm hay cái xã hội này đáng tởm? Mai th ấy đến lớp hơi trễ, th ấy lại nói dối kẹt xe. Và th ấy lại ba hoa chuyện đạo đức. Tôi đang nổi nóng đây, tôi thất vọng hết cả: gia đình, học đường, xã hội. Mai tôi làm du đãng, th ấy đừng kết án tôi nhé! Th ấy và cái mớ đạo đức của th ấy xô tôi vào con đường du đãng đó. Bây giờ, th ấy cút đi kẻo tôi giận tôi đập võ cái mặt gương mẫu của th ấy! Cút đi, cút đi! Tôi tởm quá, tởm hết... Tôi tởm cha tôi, tôi tởm th ấy tôi! Cút đi, vác cái mặt đạo đức của ông v ềmà khoe khoang với học trò. Đ ồ đạo đức giả...

Giáo sư Linh và hai bạn đ 'ông nghiệp của ông lặng lẽ chu 'ôn. Tr 'ân Đại nhìn theo, cười rống lên. Lang hay chuyên nhào ra:

- Mày điên thật r à hở Đại?

Tr'àn Đại nắm chặt lấy hay Lang:

- Tao điện r à à? Tớ điện hở cậu?
- Mày cười như con chó dại tru ấy!

Tr ần Đại trợn mắt nhìn bạn, Lang thấy đôi mắt Tr ần Đại trông rất dể sợ. Giây lát suy nghĩ, hắn thương Tr ần Đại vô bờ bến:

- Tại sao cậu lại tru lên thê?
- Tại tớ vừa gặp...

- Gặp ai?
- Gặp th ây giáo dậy triết lý!

Lang phá lên cười:

- Cậu lý tưởng quá, th`ây giáo hay Tổng trưởng, Bộ trưởng thì cũng chỉ là những thẳng người rất hèn, rất ba que xỏ lá. Chúng nó có đi ngả ba Chú Ía bẩn chứ chúng nó đầu có bẩn. Chủng nó vốn đã bẩn r`ài mà...

Tr'ân Đại chợt tỉnh ngộ:

- Thê à?
- Ù.
- Thế mà tớ cứ tưởng những thẳng dạy đạo đức, ưa nói chuyện đạo đức đ`âu là những thẳng đạo đức cả.

Lang nhổ bãi nước miếng xuống đất, văng tục:

- Mẹ kiếp, cái xã hội này là xã hội đạo đức giả xã hội ăn cắp xã hội khốn kiếp! Chúng nó, những thẳng vỗ ngực b 'âm bộp khoe mình là trí thức mà còn chó má ở cái điểm dám lật th 'ây quý của chúng nó, cậu nên bắt chước những thẳng chó má đó, nếu cậu muốn sống chung với chó má Đại ạ!

Tr ần Đại đá tung một cái vỏ dừa g ần đó. Cậu hằn học:

- Tớ muốn làm người mới bỏ nhà ra đi. Tại sao cậu lại khuyên tớ sống chung với chó má?

Lang rút điểu "Havatampa" châm hút. Khói thơm tỏa ngát, quyển rủ vô cùng.

- Cậu làm một hơi chứ?
- Không, cậu trả lời tớ đi đã.

Lang hít một hơi thuốc thật dài. Hắn chậm rãi nói:

- Làm người thì phải biết chịu nhục.
- Bằng cách nào?
- Chán vạn cách. Hôm nọ cậu nói với tớ, quên r`â ư? Tại sao chúng mình không sống biệt lập một xã hội nhỉ?
 - Xã hôi?
- Xã hội du đãng. Chúng ta sẽ sống theo luật của chúng ta, chúng ta cóc bị ghê tởm bởi những hình ảnh què quặt ghẻ lở của xã hội loài người. Cậu đ`ông ỷ không?
 - Ô kê.
- Chúng mình đặt ra một thứ luật: luật du đãng. Chúng mình rạch mặt bất cứ đứa nào nếu chúng mình xét thấy nó là thành ph ần chó má. Nhi ầu khi tớ tự hỏi sao chúng mình không đi lính? Nhưng đi lính đánh nhau với kẻ thù mà ở nhà bọn chó má cứ phè phốn, cứ khạc đờm lên mặt xã hội thì cũng chẳng ích lợi gì. Làm du đãng thực tế hơn, Ghét thẳng nào thịt thẳng đó. Tớ không dám nghĩ chuyện cao xa, tớ nghĩ rất g ần. Và tớ làm du đãng. Còn cậu, cậu định làm gì?

Tr'àn Đại bước g'àn Lang, đở lấy điểu thuốc của bạn hít một hơi.

- Tớ sẽ làm du đãng.
- Sẽ là bao giờ?
- Là ngày mai, là khi mình rời cái xóm tội lỗi này.

Lang vỗ vai bạn:

Lý tưởng quá Đại ơi! Tội lỗi chó gì. Xã hội đó thì phải nghĩ cách kiếm cơm. Mai chúng mình bàn lại cái mục đích đu đãng nhé!

- U. Trước hết tớ phải giết tên kiểm lâm Xuân!
- Càng hay.

Lang bỏ Tr ần Đại ng ầi hút thuốc suy nghĩ. Hắn v ềnhà với em út hắn. Tr ần Đại ng ầi nhìn đêm tối. Cậu không dám nghĩ chuyện gì nữa. Trước mặt, đằng sau, bên trái bên phải rặt những khối tảng nhơ nhớp án ngữ. Tr ần Đại thở dài. R ầi cậu cũng v ềphòng mình ôm ấp con gái điểm.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 11

Và thế đấy, anh trở thành du đãng...

Giọng Tr`ân Đại bùi ngùi. Khiến Tường Vi rơm rớm nước mắt. Nàng nhỏ nhe hỏi:

- Còn anh Lang?
- Anh bị bắt nhốt vào trại Tế B ần. Ít lâu sau báo chí loan tin anh ấy bị chết ở hàng rào kẽm gai vì anh ấy toan trốn. Nhưng bọn du đãng ở Tế B ần ra cho anh biết, Lang chống bọn giám thị. bị chúng nó bắn chết và quăng xác lên hàng rào kẽm gai r ầi phao tin Lang trốn gọi lại không đứng nên chúng nó phải hạ. Báo chí không đá động gì, chính quy ần cũng chẳng thèm ngó tới vụ thủ tiêu bỉ ổi này nên Lang chết rất oan ức.
 - Tại sao anh Lang bị nhốt vào trại Tế B'ân?
 - Vụ tên kiểm lâm Xuân.
 - Anh ấy giết nó?
 - Không.
 - Thê ai?
 - Anh.
 - Anh giết tên Xuân?
- Ù, anh đã giết tên khốn nạn đó ở một phòng trà. Anh giết nó bằng con dao Lang. Anh đâm nó lút cán dao. Nó quy ngã ngay trên sàn nhảy. Lang

dục anh chạy. Anh ấy chậm chân, lãnh đủ. Cảnh sát thộp anh Lang. vốn ghét mặt Lang, chúng nó tống anh vào trại Tế B ần hành hạ thật khốn nạn chứ không đưa ra Biện lý cuộc để tống Lang vô khám Chí Hòa chờ ngày ra tòa đ ần tôi.

- R'à anh hứng lấy trách nhiệm của Lang.
- Ù. Anh đã bị cảnh sát "át giọng" đôi ba l'ần chỉ vì tội bênh vực người bị cảnh áp bức. Chúng nó lôi anh vào bót, đánh đấm anh rất tàn bạo. Nó gọi anh là cao b tì. Nó bảo anh mặc qu tì ông túm. Nó bắt anh vén ông qu tì hẹp lên đi tiểu. Vén sao nổi. Nó giật mạnh ông qu tì anh. Anh té nhào, trán đụng viên gạch.

Tr ần Đại c ầm tay Tường Vi đặt lên trán mình.

- Vết sẹo hận thù đấy em ạ! Chúng nó chửi bới anh, để anh nhịn đói nhịn khát hai ngày li ền. Chúng nó coi anh như chó, coi du đãng như chó ghẻ. Chúng nó xô đẩy anh xuống vực thẳm của hận thù. Và anh trở thành kẻ thù của cảnh sát. Chúng nó lùng anh, săn anh. Trong túi mỗi thằng cảnh sát đầu có ảnh của anh.

Tường Vi thở dài:

- Ai cho cảnh sát ảnh của anh?
- Ba anh!
- Ba anh đối xử với anh như thế à?
- Ông ấy sợ sự nghiệp chính trị tương lai của ông bị đổ vỡ nên vội vàng từ anh và xin chú anh thanh toán anh.
 - Chú anh làm gì?
 - Làm lớn ở Bô Nôi Vu.
 - Sao bảo anh đăng báo từ ba anh?

- Anh chưa đủ can đảm.
- Thế mà ba anh?
- Ông ấy lại thừa.
- Anh oán ghét gia đình lắm nhỉ? Còn hai cô em gái của anh.

Tr'àn Đại xoay nghiêng mình.

- Anh cứ để chúng nó tin tưởng vào gia đình mà sống. Con gái nổi loạn thì nguy lắm. R 'ối cũng chỉ đến làm điểm là cùng.

Tường Vi thấy người yêu của mình mang một tâm sự ủ ê hơn cả mình. Nàng cố nín khóc nhưng cố nín, tiếng nức nở vẫn buột khỏi miệng không làm sao ngăn cản nổi. Trần Đại vỗ về Tường Vi:

- Nín đi em, khóc sưng mắt hết đẹp! Hết mộng mơ nổi...

Tường Vi nghẹn ngào:

- Em không nín được anh ạ! Phải khóc mới bớt tủi bu 'cn. Thưa anh, anh có hay v 'êthăm hai cô em không ạ?
- Thỉnh thoảng anh leo rào v ềthăm hai đứa. Nhưng r 'ài anh lại leo ra vì anh không nỗ khuấy phá đời sống hèn mọn của chúng nó. Em thử tưởng tượng vào một đêm giao thừa, thẳng con trai đi hoang l 'àn v ềnhà ép tai vào cửa nghe hơi thở của người thân r 'ài lùi lủi bỏ đi lang thang trong đêm trừ tịch thì có bu 'àn không?
 - Thưa anh bu `ôn lắm ạ!
- Ù bu 'ân lắm. Càng bu 'ân hơn khi thẳng đi hoang biết người thân yêu của mình đã quên hẳn nó...
 - Các cô ấy giận anh?

Tr`an Đại buông một câu nảo nùng:

- Thế cũng xong em ạ!

Hắn dục khéo Tường Vi:

- Em ra máy lắp vài đĩa của Patti Page nghe đi em!

Tường Vi ng 'ài dậy. Nàng vuốt lại mớ tóc và bước ra chỗ giàn máy hát. Nàng loay quay kiếm đĩa của Patti Page. Tường Vi hỏi người yêu:

- Nghe bài nào trước hở anh?
- Tennessee Waltr! Anh thích bản valse này lắm.

Nhạc đã trổi. Tiếng của Patti Page làm căn phòng ấm hẳn lên. Tr ần Đại cố gắng chống tay ng ồi dậy. Bây giờ, Tường Vi mới lại sực nhớ rằng người yêu của mình vẫn bị thương. Nàng nói:

- Anh còn đau lắm hở anh?
- Bốt r'à. Bốt từ lúc có em đến, có bàn tay êm dịu. Nỗi đau không phải viên đạn bắn trúng cẵng mà đau ở trong tim anh..
 - Anh có đi bác sĩ không?
 - Anh có bác sĩ quen.
 - Cũng làm du đãng?

Tr`ân Đại cười:

- Có thể thôi. Bác sĩ ở cái xã hội này là một thứ gì ghê gớm lắm. Ví dù ông ta có đi làm du đãng, chắc chẳng ai dám ngờ.

Tr`àn Đại quay v`êchuyện học hành của Tường Vi:

- Em vẫn chăm chỉ đấy chứ em?
- Thưa anh vâng.

- Ráng học hành nghe em.

Tường Vi không hỏi han gì nhưng Tr ần Đại cũng cứ giải thích:

- Em đừng nghĩ ngợi gì cả. Tuy anh làm du đãng nhưng anh không sống bất lương. Ti ền anh kiếm cũng bằng những cách lương thiện, hợp nhân đạo. Em có tin rằng chúng mình sẽ lấy nhau không?

Tường Vi trả lời rất nhỏ:

- Thưa anh có a!
- Vậy chắc em không c`ân anh giải thích nhi `âu đâu nhỉ?
- Vâng a!
- Tường Vi.
- Da...
- Em có hối tiếc không?
- Thưa anh không.
- Có bu 'ân khi biết yêu một thẳng du đán g không?
- Anh không phải là du đãng, em nói lại. Anh không phải là du đãng. Anh chỉ là...
 - Là gì?
- -... Chỉ là kẻ bất mãn với cái xã hội thối tha này. Em cũng bất mãn và giá em là con trai, chắc em cũng phải làm thư anh. Vả lại mang tội du đãng. Du đãng là gì nhỉ? Anh, nhất định anh không phải là du đãng. Những kẻ xô anh vào con đường du đãng mới đáng phỉ nhổ.

Nghe người yêu biện hộ "tội lỗi" của mình, Tr ần Đại cảm thấy như có cơn mưa đại hạn tưới nước xuống tâm h ần cần khô của hắn. Tr ần Đại nói:

- Cám ơn em.

Tường Vi đã ng 'ài bên người yêu. Nàng gục đ 'àu vào lòng Tr 'ân Đại:

- Em sung sướng được yêu một du đãng như anh.

Tr`ân Đại nâng Tường Vi dậy. Nhưng hắn yếu sức quá, đành để người yêu dùng thể xác mình làm chiếc gối.

- Mây tháng nữa thi em nhỉ?
- Bốn anh a!

Tr`ân Đại rút ba ngàn bạc của James Dan Hùng đưa hôm qua. Hạn đã cẩn thận nhét vào phong bì:

- Mai mốt chắc anh cũng chưa khỏi, em đóng ti `ên trường dùm anh nhé?
- Vâng a!

Tr'àn Đại đưa phong bì đựng ti en cho Tường Vi:

- Em c'âm lây.

Tường Vi nói:

- Tháng nào anh cũng đưa thật nhi `àu, em tiêu không hết còn để dành vô số.

Tr`ân Đại mim cười:

- Chịu khó để dành, một trăm năm sau sẽ thành triệu phú đấy em ạ!

Thấy người yêu không thác mắc khoảng ti 'ên "trợ cấp" hàng tháng Tr 'ân Đại đở lo. Hôm qua bác sĩ Niệm có dò hỏi chỗ ở của Tường Vi nhưng Tr 'ân Đại nhất định không trả lởi. Hắn sợ sự thực đổ bể, bác sĩ Niệm sẽ khinh hắn, Tr 'ân Đại không muốn ai khinh hắn cả. Ghét hắn, sợ hắn thì được. Chứ khinh hắn, chắc hắn sẽ rạch mạt ngay. Tr 'ân Đại cũng sợ Tường Vi biết

rằng nàng đang sống, đang học bằng ti `ân của kẻ nàng ghê tởm. Có thể, Tường Vi từ chối. Thì Tr `ân Đại lâm vào tình trạng bối rối. Vì, quả thật, hắn chưa đủ phương tiện giúp Tường Vi làm lại cuộc đời một cách đàng hoàng. Cho nên Tường Vi không thắc mắc, Tr `ân Đại thở phào khoan khoái:

- Em ăn com chưa?
- Thưa anh r 'ài a.
- Ở đâu?
- Hùng đưa em đến Chí Tài.
- Chi `au nay em có bận gì không?

Tường Vi lắc đ`âu:

- Không anh a!
- Thế thì ở đây chơi với anh nhé!
- Vâng, nhưng anh phải kể chuyện.
- Chuyện gì?
- Chuyện du đãng của anh và...
- Và gì đây?
- Và để em nắm bên anh cơ!

Tường Vi dứt lòi, nhấc đ`âu khỏi lòng Tr`ân Đại, nàng nằm dài trên nữa chiếc ghế bố, dang tay mời mọc người yêu:

- Nằm xuống đi anh...

Tr'àn Đại ngoan ngoãn nghe lời Tường Vi.

- Kể chuyện đi anh!

Tr ần Đại lu ần tay dưới gáy Tường Vi làm gối:

- Bắt đ`âi từ chỗ nào?
- Từ chỗ anh thay Lang chỉ huy bọn đàn em Chí-hòa.

Ch 'ông đĩa Patti Page đã hết. Nhạc lúc đó là câu chuyện kể bằng giọng tr 'âm â'm của Tr 'ân Đại...

Nửa tháng sau, vết thương ở chân Tr ần Đại khỏi. James Dean Hùng thuê một căn nhà g ần chợ Thái Bình, đưa Tr ần Đại v ề đó cư ngụ, đ ồng thời đặt nơi đó làm "đại bản doanh". Tony Hải có nhiệm vụ săn sóc Tr ần Đại.

Nghĩ tới tên đàn em bạc phước Bốn lơ xe, lòng Tr ần Đại đau như cắt. Không một lúc nào đông đủ bọn James Hùng, Nạm Hòa Hưng, Quyên Tân Bịnh, Tony Hải mà Tr ần Đại không nhắc tới Bốn lơ xe bằng những lời đượm luyến tiếc, thương mến.

Tr ần Đại sai James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đi kiếm Bổn bù loong, tên đàn em mà trước khi chết, Bốn lơ xe đã gửi gấm Tr ần Đại. Khu bến xe đò Vũng Tàu, sau cái chết của Bốn lơ xe và sau khi du đãng bị "xúc" đi một mớ, đám du đãng lọt lưới mất đàn anh "chì" chỉ huy cơ h ồ rắn mất đ ầu, chẳng đứa nào dám xuất hiện. Việc kiếm Bổn bù loong đâm ra khó khăn vô cùng. Nhưng r ồi bọn James Dean Hùng cũng tìm được dấu vết của Bổn bù loong.

Thoạt đ`àu, Bổn bù loong trốn tránh. Sau Tr`àn Đại phải đích thân tới, nhắc lại lời giăng dối của Bốn lơ xe cho nó nghe, Bổn bù loong mới chịu v ềnhập bọn với Tr`àn Đại.

Vào đúng dịp đó, bên Khánh Hội, anh em phu khuân vác kho 18 đình công chống lại sự trung gian bóc lột của bọn cai th ầu. Tên cai th ầu lựu manh điển hình nhất là tên Lưu cờ Phúc. Công nhân kho 18 tuy làm việc trực tiếp với Sở Dụng Cụ, song lại qua trung gian cai th ầu Lưu cờ Phúc.

Việc gọi công nhân đến làm và trả ti `ân cho công nhân đ` àu giao cho cai th `âu Phúc.

Cai th àu Phúc bóc mỗi tấn hàng 14 đ àng. Hắn chỉ trả cho công nhân có 7 đ àng 5 cắc. Như thế mỗi tấn hàng, Phúc đã bóc lột công nhân 6 đ àng 5 cắc. Sự bóc lột trắng rợn này đã kéo dài hơn 7 năm r ài. Trong khi anh em công nhân làm qu àn quật, đổ m òhôi, máu mắt thì cai th àu Phúc nhờ những thủ đoạn xảo trá, nhờ tung ti àn đấm mõm nhà c àm quy àn, đã bóc lột công nhân thê thảm và làm gi àu trên m òhôi, nước mắt của công nhân.

Thấy mình làm khốn khổ mà vợ con vẫn đói rách, anh em công nhân kho 18 khám phá ra sự bóc lột tàn nhẫn của tên cai th`âi Phúc và bèn phát động cuộc tranh đấu đòi hỏi bãi bỏ tên cai th`âi Phúc để làm trực tiếp với sở Dụng cụ Cơ quan Mãi dịch Ngoại viện.

Cai th'ài Phúc phản ứng ngay lập tức. Hắn sa thải luôn một lúc 7 công nhân. Mặc d'ài bị trả thù anh công nhân kho 18 vẫn đình công. Cuộc đình công của anh em bị cai th'ài Phúc dung tay sai bộ hạ khủng bố tinh th'àn và đem một số công nhân khác vào thay thế muốn đập vỡ niêu cơm của công nhân kho 18.

Cuộc đấu tranh sơ khởi chưa đem tới một kết quả nào vì cai th ầu Phúc được chính quy ền và Liên đoàn của hắn che chở, bênh vực, cuộc đình công thứ hai của anh em công nhân kho 18 lại bùng nổ. L ần này cũng như l ần trước, nguyện vọng của anh em vẫn là sự đòi hỏi hợp lý, hợp pháp và hợp tình. Anh em yêu c ầu tiêu diệt chế độ cai th ầu, yêu c ầu được giao việc trực tiếp cho anh em và không được trả thù anh em bằng cách sa thải vô nhân đạo.

Cuộc đình công thứ hai, công nhân kho 18 đã báo trước để các cơ quan công quy ền hiểu rõ mục đích tranh đấu của anh em h ầu tránh mọi ngộ nhận đáng tiếc. Khi chính quy ền ghi nhận ý chí cương quyết của anh em, thì anh em sẽ trở lại làm việc nhứ thường lệ.

Nhưng trong cuộc đình công thứ hai của công nhân kho 18, cai th`âu Phúc thuê bọn du đãng Khánh Hội hành hung công nhân trước mặt nhân viên cộng lực. Mặt khác cai th`âu Phúc thuê dân phu 70 đ`ông một ngày đến

án ngữ tại kho 18 không cho xe Sở Dụng Cụ chuyên hàng vào và tuyên bô tử thù kho 18.

Tr ần Đại đọc tin này trên báo. Hắn rất lưu ý đến chi tiết "cai th ầu Phúc thuê du đãng Khánh Hội hành hung công nhân trước mặt nhân viên công lực". Tr ần Đại cử James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng sang Khánh Hội đi ầu tra em cai th ầu Phúc là tên nào và trùm du đãng Khánh Hội còn là thằng Sáu dữ không.

James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng sang Khánh Hội. Hai đứa la cà ở bên đó mãi nửa đêm mới v ề Tr ần Đại vẫn thức chờ tin tức. Hắn hỏi đàn em:

- Đúng bọn đu đãng Khánh hội đánh công nhân đình công không?
- Đúng.
- Chú Hùng có hỏi thăm tên cai th`âi Phúc chứ?
- Có
- Cho anh biết v`êthằng này...
- Nó là một thứ trùm bến t`âu rất nhi `âu bộ hạ và thế lực. Riêng ở kho 18, nó làm chủ tịch chi đó, xếp sòng mà!
 - Chú gặp hắn chưa?
- R 'à. Nó sống như ông vua trong cái biệt thự lộng lẫy. Anh em công nhân khổ như chó. Làm qu àn quật để nó bóc lột m 'ôhôi nước mắt.

Tr'àn Đại hỏi Năm Hòa Hưng.

- Thẳng nào nhận đánh mướn cho cai th`âi Phúc?
- Năm lửa!
- Không phải thẳng Sáu dữ à?

- Sáu dữ v'êquê, bị bệnh chết r'ài. Đàn em nó thay nó chỉ huy bọn Khánh Hôi. Tên nó là Năm: Năm lửa.
 - Đánh mướn mỗi ngày bao nhiêu?
 - Vài chuc.
 - Chú thấy Năm lửa thế nào?
 - Nó đói quá anh a!

Tr`an Đại đập tay xuống bàn:

- Đói thì thiếu gì cách kiếm cơm mà lại đi nhận tiền của cai thầu Phúc khốn kiếp, đánh đập công nhân. Chú phải biết, anh tởm bọn cai thầu vô cùng. Ông cụ nhà anh làm chủ thầu, anh hiểu bọn cai thầu và công nhân lắm. Hồi trước, thình thoảng xuống công trường chơi, anh thấy bọn cai thầu bợ đỡ ông cụ anh, át giọng công nhân không hết lời. Đấy là công nhân công trường. Còn ở thương cảng, chắc công nhân sống khốn nạn hơn. Vừa bị cai thầu bóc lột vừa bị chúng tung tiần thuê du đãng phá cuộc đấu tranh giành cơm no áo ấm. Anh đã đọc nhiều loạt bài phóng sự, điều tra về đời sống lao động bến tàu. Thấy thương công nhân quá. Anh em mình cần phải hỏi tội thằng Năm lửa. Nó đã phạm tội làm điểm nhục danh từ du đãng.

Tr'àn Đại gọi Janles Dean Hùng tới ng 'à cạnh mình:

- Cho xin điểu thuốc.

James Dean Hùng rút điểu "Havatampa" đưa cho Tr ần Đại. Nó quẹt diêm để Tr ần Đại m ầi thuốc. Hít vài hơi, suy nghĩ chán. Tr ần Đại bảo James Dean Hùng:

- Muốn làm anh hùng bến tàu không?
- Như ai?
- Như Marlon Brando... Hùng coi "Sur le quais" chưa?

- Coi cả thảy mười bận.

Đôi mắt thèm ngủ của Tr ần Đại và James Dean Hùng cùng sáng rực một lúc. Tr ần Đại nói:

- Gặp địch thủ để rửa nhục r à đấy Hùng ơi! Sao, chú dám chơi với các thế lực khốn kiếp của tên cai th à Lưu cờ Phúc không?

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Lâu nay chính nghĩa rõ rệt quá. Em đâu có ngán thế lực. Anh cho biết chương trình.
 - Ô kê! Năm Hòa Hưng lại đây chúng mình bàn luôn.

Ba đứa châu đ`àu bàn kế hoặch chống cai th`àu Phúc. Tr`àn Đại vẽ lăng nhăng trên giấy. Vẽ mõi tay r`ài hắn mới nói:

- Việc đ`ài tiên là phải tìm cách "chiêu h`à" thẳng Năm lửa. Nó "quy thuận" mình thì tính chuyện với cai th`ài Phúc dễ như trở bàn tay. Công việc này, anh nhờ Năm Hòa Hưng và Bổn bù loong. Năm biết nhà nó chưa?
 - R 'â a!
 - Nữa đêm mai, chú tới nhà nó.
 - Nếu nó không nghe mình?
 - Tùy chú định cái số mạng ghẻ lở của nó.

Tr'àn Đại giao công tác cho James Dean Hùng.

- Chú tìm anh em cho biết sắp "đánh lớn" ở Khánh Hội...
- C`ân bao nhiêu mạng?
- Để mai quan sát coi bọn du đãng của cai th`âu Phúc thuộc cỡ nào. Cứ báo động cho anh em biết là đủ r`ài. Nếu quyết liệt mình kéo hết sang

chiếm luôn cả bót cảnh sát mà cai trị khu thương cảng.

Câu nói khôi hài của Tr`ân Đại khiến James Dean Hùng hăng máu. Nó bảo:

- Sẽ chơi bằng dao hãy búa?
- Bằng dao.

Tr`ân Đại vươn vai ngáp:

- Khuya r'à, chúng mình đi ngủ. Sáng mai bàn thêm.

Năm Hòa Hưng nhìn Tr an Đại không chớp mắt. Tr an Đại hất hàm:

- Năm muốn nói gì?
- Thưa anh, anh. cũng xuất trận?
- Dĩ nhiên. Cùng đánh và cùng chết với anh em.

Năm Hòa Hưng bấm khẽ James Dean Hùng, Hùng hiểu ý, nói:

- Anh chưa khoẻ hắn đâu...
- Sao chú biết?
- Người anh còn xanh lắm.
- Các chú yên tâm, anh không dùng dao đâu mà.
- Nhưng cảnh sát chưa quên mặt anh đâu!

Tr`an Đại cười lớn:

- Thôi được, sáng mai tính lại... Bây giờ các chú đi ngủ đi.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 12

Từ trong một cái "Snack bar" rẻ ti ền, Tr ần Đại ng ềi uống bia nhìn ra. Những khuôn mặt công nhân hằn lên nỗi hận thù. Họ vẫn đình công vì yêu sách của họ không được giải quyết thỏa đáng. Cai th ầi Lưu cờ Phúc, tên cáo già của bến t ầi, kẻ chuyên môn sống bằng m ồhôi nước mắt của công nhân, dễ chi chịu mất miếng m ềi ngon. Dựa vào thế lực của Liên đoàn, cậy nhi ềi ti ền tung ra đấm m ềm cơ quan này, cơ quan khác, cai th ầi Phúc không h ềnao núng trước cuộc vùng lên đấu tranh đòi cơm áo và công bằng của công nhân kho 18.

Bỉ ổi hơn, cai th ầu Phúc còn mướn du đãng hành hung công nhân cấm không cho công nhân đình công. Khí giới của người lao động trong nước dân chủ là đình công. Chính phủ không dám ngăn cản, thế mà cai th ầu Phúc đã dám dựa vào thế lực của cái Liên đoàn của hắn, dựa thế lực của cơ quan an ninh địa phương, tung du đãng vào cuộc, đàn áp công nhân.

Chính mắt Tr ần Đại đã trông thấy cảnh đàn áp bỉ ổi này. Bọn du đãng Khánh Hội, dưới quy ền chỉ huy của Năm Lửa sinh sự và đánh đập công nhân, Tr ần Đại đã nghiến răng nuốt giận hờn. Sự thực ra như ban ngày. Tr ần Đại không còn ng ần ngại gì nữa. Hắn sẽ ăn thua với cai th ầu Phúc dù hắn chẳng có chút uy thế gì và cũng chẳng hưởng lợi lộc gì. Tr ần Đại và anh em hắn chỉ có tấm lòng và sự hận thù.

Lòng tên du đãng se lại khi nhin những khuôn mặt hằn lên những nét tủi nhục, phẫn uất của anh em kho 18. Đã sống chui rúc trong cái xóm nghèo, đã có đàn em loại Năm Hòa Hưng và nhi ều đàn em khốn nạn khắc. Tr ần Đại hiểu và chua sót cho kiếp sống b ần hàn của giai cấp thơ thuy ền.

Hắn biết, giờ phút này, khi anh em công nhân đang ng cũ trước cửa kho 18 đình công để đòi sự công bình và tiêu diệt chế độ cai th au bốc lột thì tại

những khu xình l'ây hôi thối như c'âi Tân Thuận, C'âi Móng, Kho Năm, chợ Xóm Chiếu, dưới những mái nhà lá lụp sụp t'ỡi tàn, vợ con của anh em mỏi mắt chờ tin tức. Chủ sẽ đuổi ch 'ông con mình? Thì sẽ lâm vào cảnh thất nghiệp, đói cơm, đói sữa. Chính phủ sẽ bênh vực ch 'ông mình? Thì đời sống đỡ bị bóc lột, bát cơm đ'ây hơn, ngọn đ'ên d'âi sáng hơn...

Tr`àn Đại mường tượng ra cảnh thất nghiệp. Hắn nghiến răng ken két. Cô chiêu đãi viên nhìn hắn rất lạ lùng. Cô ả gạ chuyện:

- Giân ai đó?

Tr ần Đại nóc cạn ly rượu bia:

- Giận tất cả.
- Tất cả là những ai?
- Là những thẳng người, nhất là những thẳng cai th 'âu!

Cô chiều đãi viên tái mặt đi:

- Anh nói khe khẽ chứ...

Tr'an Đại vờ say:

- Khe khẽ cái gì, cai th àu là cái thớ gì...

Cô chiêu đãi viên lảng lơ bịt miệng Tr`àn Đại lại:

- Thương anh lắm em biểu anh nói khẽ chứ đó. Khu này là khu của Lưu cờ Phúc. Nó làm cha khu này mà. Lính thân với nó lắm. Hó hé một chút, nó kêu lính xúc đi, đánh tơi người. Thả ra chỉ có nước bể phổi.

Tr`ân Đại giả đò sợ sệt:

- Lưu cờ Phúc là ai đó cô em?
- Là cai th'âu.

- Nó ba đ'àu sáu tai hở?
- Đâu có, nó nhi `àu bộ hạ lắm. Thẳng nào thẳng ấy đâm người không biết gớm. Mấy bữa rày, anh em phu khuân vác làm reo không đi làm, nó mướn bọn du đãng. Năm Lửa tới đánh phu khuân vác có người hộc máu m `àm. Tr `àn Đại ôm ngang bụng cô chiêu đãi viên, nghịch ngợm:
 - Cưng này!
 - Chi đó anh?
- Cưng chỉ dùm anh xem bọn lố nhố bên kia đường có thẳng nào là du đãng không?
 - Vô khối anh à!
 - Thẳng nào là cai th `âu Phúc?
 - Nó không có ở đây đâu.
 - Nó ở đâu?
 - Nó ở phòng gắn máy lạnh, đi xe Huê Kỳ chứ đâu thèm đứng đây.
 - Cai th`âı mà hách thế cơ à?
 - Các th`ây xếp mã tà còn ngán nó đó anh ạ?

Tr ần Đại buông cô chiều đãi viên ra. Hắn nhin thẳng vào mặt cô ả:

- Em sợ cai th`âu Phúc không?

Cô chiêu đãi viên lắc đ`âu:

- Em ghét nó thì có.

Tr`ân Đại ngắm kỹ cái "Snack bar" nghèo nàn, t`âi tệ đến nỗi Mỹ chê, Tây ngán. Và "Snack bar" này biến thành quán cà phê túi. Rượu nặng nhất

là bia. Tr`ân Đại hỏi:

- Quán này của em hay em làm thuê?
- Của em.
- Em có muốn giết bọn Năm Lửa không?
- Tụi nó phá em quá anh ơi! Đứa nào cũng có dao con chó sợ muốn chết, nghĩ gì chuyên hại nó.

Tr ần Đại suy tính một lát r ầi nói:

- Anh định mượn cái quán của em để "chơi" cai th`âi Phúc. Nhưng thôi, để em buôn bán.

Cô chiêu đãi viên nghe Tr ần Đại nói, toát m ồhôi. Cô ả thẫn thờ run c ần cập, há hốc miệng nhìn Tr ần Đại l ầm lũi bước sang bên kia đường.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 13

NĂM LỬA vừa trở mình thì cỏ tiếng gõ cửa. Bấy giờ vào quá nửa đêm. Xóm C àu Cống yên lặng như một bãi tha ma. Những con người lao động nghèo tạm chết một thời gian ngắn để mai sáng lại sống kiếp khốn khổ. Năm Lửa vụt tỉnh. Nó rất lạ lùng không hiểu ai đã gõ cửa nhà nó lúc n ầy. Nó tung m ền, vén màn, bước xuống đất và rón rén ra cửa nghe ngóng.

Bốn Bù loong và Năm Hòa Hưng chờ nó. Đêm qua Tr ần Đại giao nhiệm vụ "chiêu h ồi" Năm Lửa cho Năm Hòa Hưng. Tr ần Đại muốn Năm Lửa bỏ rơi vụ này, không đánh mướn cho cai th ầu Phúc nữa để bọn hắn rảnh tay đối phó với cai th ầu Phúc. Nếu Năm Lửa trở cờ, quật lại cai th ầu Phúc thì hay hơn. Công tác của Năm Hòa Hưng hơi gay. Vì Năm Lửa là một tay du đãng khá "chì". V ềtài nghệ, nó cũng sắp loại ngang Bốn lơ xe, Năm Hòa Hưng. Nó từng vào trại Tế B ần, vào khám Chi Hòa và đâm chém đã quen tay.

Năm Hòa Hưng đi ều tra kỹ lưỡng cuộc đời "sự nghiệp" của nó. Nắm tin rằng nó có thể hạ nổi Năm Lửa. Nên nó mới có thể nhận nhiêm vụ "chiêu h ồi" Năm Lửa. Năm Hòa Hưng bảo Bổn bù loong nấp kín đừng cho Năm Lửa trông thấy. Trừ trường hợp Năm Hòa Hưng lâm nguy, Bốn hù loong mới ra tay. Còn không cứ đứng yên xem Năm Hòa Hưng đương đ ầu với tên trùm du đãng Khánh Hội. Năm Hòa Hưng rút thuốc lá châm hút. Nó đứng dưới hiên nhà đối diện với nhà Năm Lửa. Con dao con chó đã bật lưỡi. Năm Hòa Hưng nghe thấy tiếng chân người bước ra và tiếng lạch cạch mở cửa nó biết ngay Năm Lửa đã "đáp lời kêu gọi" của nó.

Cánh cửa hé mở, Năm Lửa còn chân trong chân ngoài thì con dao trong tay Năm Hòa Hưng đã phóng đi. Lưỡi dao cấm phập vào cánh cửa gỗ, cách cái đ`ài của Năm Lửa không đ`ày gang tay. Năm Lửa hoảng h`ôn đóng vội cửa. Một chuỗi cười ròn vang lên, kèm theo lời trêu tức.

- Năm Lửa, sao bạn hèn thể? Tôi đâu cỏ chủ ý giết lén bạn. Thử tài nghệ của ban tí ti đó mà...

Bị chạm nọc tự ái, Năm Lửa mở tung cửa bước ra. Nó thấy kẻ phóng muỗi dao tuyệt tác vẫn đứng hút thuốc lá thản nhiên như không. Tên khốn kiếp còn biết cả tên nó. Ý hắn, đây cũng phải thứ "chì". Khánh Hội chỉ cằn một thang "chì" thôi. Thêm thằng nữa, nhất định không được Trên mãnh đất nhỏ bé nào không thể có hai lãnh chúa được. Năm Lửa nghĩ thế, nó bước ra, lòng dậy lửa giận hờn.

Nó toan rút con dao của Năm Hòa Hưng. Nhưng tay nó vừa chạm cán thi lưỡi dao khác vội vàng phóng ra ngăn cản sự tước đoạt của nó. Lưỡi dao thứ hai cũng cắm phập vào cánh cửa gỗ, không nhằm hạ Năm Lửa. Năm Hòa Hưng khen th`ân:

- Bốn lơ xe có thẳng đàn em khá đấy...

Năm Lửa hơi e dè địch thủ. Nó chẳng dám rút hai lưỡi dao khỏi cánh cửa gỗ nữa. Năm Hòa Hưng cười:

- Bạn cứ mặc tui nó nằm chết dí đó, lát nữa tôi xin lại.

Năm Lửa không thích nghe cái giọng sấc xược có vẻ muốn qua mặt nó. Nó nghiến răng, tức tưởi:

- Chắc bạn xin lại nổi không?

Năm Hòa Hưng ném điếu thuốc lá. Điểu thuốc lá trúng vũng nước "sèo" một tiếng:

- Để r à thử sau. Bây giờ tôi muốn nói chuyện với bạn một chút bạn chịu chứ?

Năm Lửa dụi mắt nhìn kỹ xem kẻ đang nói chuyện với mình là hạng người nào. Chắc chắn không phải "cớm" và kẻ muốn giết mình. Vậy hắn là ai, muốn gì? Năm Lửa bảo:

- Nói chuyện, được lắm. Song bạn làm ơn cho Năm Lửa Khánh Hội biết "quý danh".

Năm Hòa Hưng gật gù:

- Ô kê, tôi là Năm Hòa Hưng.

Năm Lửa xỏ ngọt:

- Năm Hòa Hưng à? Ô, tôi chưa từng được nghe tên này bao giờ. Bạn đạp xe ba bánh, hay đánh gi ây?

Năm Hòa Hưng giận điên tiết. Bổn bù loong nấp ở chỗ khuất mà cũng thấy sôi máu. Dưới ánh diện vàng khè bố thí của chính phủ, Năm Hòa Hưng nhìn rõ khuôn mặt thô bỉ của gã chém mướn. Tuy giận vô cùng, Năm Hòa Hưng vẫn cố nén:

- Tôi chỉ biết phóng dao chớ không biết đánh gi ầy. Tên tôi kể ra thì thường lắm nhưng lai thừa đủ để đến gọi bạn ra ngắm hai lưỡi dao...

Năm Lửa rít lên:

- Đ ôchó đẻ!

Năm Hòa Hưng phá ra cười. Năm Lửa càng chửi bới hăng:

- Nữa đêm mày đến trêu ông nội mày, muốn chết hả?

Năm Hòa Hưng vẫn cười. Năm Lửa chưa dám bước ra khỏi cửa. Nó đứng yên một chỗ quan sát xem quanh Năm Hòa Hưng còn móng nào ẩn núp để chờ dịp hạ lén nó không. Chi ầu ý nó, Năm Hòa Hưng nói:

- Muốn giết mày thì hai lưỡi dao ây đã chẳng c`ân trúng cánh cửa. M`ây hiểu chưa Năm Lửa?

Năm Hòa Hưng nói thêm:

- Tao đến đây kiếm mày có chuyện quan trọng cho đời mày chứ không phải sinh sự với mấy đâu. Nhưng nếu mày muốn sinh sự, tao sẵn lòng lắm.

Năm Lửa hơi ngạc nhiên. Nó không h`êquen biết Năm Hỏa Hưng. Vậy tên này kiếm nó có việc gì? Năm Lửa bớt nóng, hỏi Năm Hòa Hưng:

- Sao mày biết tao ở đây?
- Tao hỏi thăm.
- Hỏi thăm ai?
- Cai th'au Phúc!

Năm Lửa nhổ toẹt một bãi nước miếng, văng tục:

- Đ. m. mày xí gạt ông hả?

Năm Hòa Hưng rút thuốc quẹt diêm châm hút. Cử chỉ bình tỉnh của nó khiến Năm Lửa chột dạ:

- Ai thèm xí gạt mày!
- Cai th'àu Phúc đâu có biết nhà tao...

Năm Hòa Hưng đổi giọng:

- Ngu như chó!

Năm Lửa đã nhích chân. Máu anh chị ào chảy trong cơ thể nó. Nó g`ân lên:

- Mẹ kiếp, mày bảo bố mày ngu à?
- Ông bảo mày.
- Bộ mày muốn chết hả?

- Đừng làm tàng Năm Lửa ơi! Tao đây chớ phải công nhân kho 18. Tao cũng biết giết người mà. Lát nữa tao sẽ giết mày. Bây giờ tao nói cho mày hay chính cai th ầi Phúc nhờ tao giết mày, nó cho bộ hạ của nó chỉ chỗ mày ở. Mày đã sáng mắt ra chưa hở con?

Năm Lửa bán tín bán nghi. Nó không dám ngờ cai thâu Phúc lại muốn thủ tiêu nó. Chi ầu nay, Năm Lửa mới gặp cai th ầu Phúc. Nó nhận thêm hai ngàn Phúc thưởng để mai thẳng tay với công nhân kho 18 hơn. Chuyện đình công là chuyện sinh tử của bọn cai th ầu. Anh em công nhân kho 18, các kho khác ở bến t ầu sẽ theo gương đó mà tranh đấu. Nếu công nhân thương cảng toàn tháng, chế độ cai th ầu bóc lột bị tiêu diệt. Bọn cai th ầu sẽ thất nghiệp và tiêu tan mộng sống đế vương trên m ồhôi, nước mắt và máu của công nhân. Bọn cai th ầu không dại gì buông miếng m ồi ngon này. Một mặt chúng đấm ti ền vào mõm chính quy ền thương cảng, một mặt chúng khủng bố tinh th ần và đời sống kinh tế của gia đình công nhân.

Vự kho 18 là vụ đ`âu tay sôi nổi nhất. Nó là thí điểm của những cuộc tranh đấu trong tương lai. Phải dập tắt ngọn lửa này ngay. Cai th ầu Phúc được sự tiếp tay của bọn cai th ầu thương cảng, dùng mọi thủ đoạn đàn áp. Và Năm Lửa là một con bài hữu ích trong ván bài đàn áp cuộc đình công. Cai th ầu Phúc chi ầu chuộng, o bế Năm Lửa như o bế một con mèo của hắn. Lẽ nào hắn thuê Năm Hòa Hưng giết nó. Mà cai th ầu đâu có biết chỗ nó ở. Giờ nghe Năm Hòa Hưng "bỏ nhỏ", Năm Lửa muốn điên cái đầu:

- Cút đi. Năm Hòa Hưng chó ghẻ, đừng dở giọng...

Năm Hòa Hưng thỏ giọng nhân đạo:

- Tao thương mày quá Năm Lửa ạ!
- Thương cái thẳng cha mày ấy...
- \dot{U} , thương cả thẳng cha mày. Vì thẳng cha mày không ngờ sinh ra thẳng con đ`an độn là mày. Ông tới đây bỏ cứu mạng sống mày. Mày bị vây r` \ddot{a} , đừng ăn nói hỗn.

⁻ Tao bị vây.

- U.
- Bọn nào? Cảnh sát à?
- Cảnh sát là đ`ôbỏ, kể chi. Mày đang được cảnh sát "cưng", tụi nó vây mày làm trò h`èà?
 - Thế bọn mày vây hả?
 - Ù.
 - Ai xúi bọn mày vây tao?
 - Tao đã nói r 'à: Cai th 'ài Phúc!
 - Cai th`âı Phúc!
 - Ù, cai th'ài Phúc, mày không tin à?

Năm lửa suy nghĩ giây lát, đoạn nó nói:

- Tao không tin.
- Thì kệ cha mày. Giờ tao hỏi mày chuyện khác nhé.
- Chuyện gì nói nhanh lên ông nội mày còn đi ngủ.

Năm Hòa Hưng trêu tức Năm Lửa:

- Ngủ trên giường hay ngủ dưới mộ?

Năm Lửa chửi th'ê.

- Đ. m. ngủ dưới mộ cái con củ c.!

Năm Hòa Hưng gật gù:

- Được r'à, ngủ cái con gì thì lát nữa mày biết.

Lại ném mẩu thuốc lá đi. Năm Hòa Hưng bước g`ân tới chỗ Năm Lửa đứng. Nó hách dịch:

- Tại sao mày hành hung anh em công nhân kho 18?

Năm Lửa sững sở. Năm Hòa Hưng tấn công luôn:

- Cai th`âı Phúc mướn mày hả?

Năm Lửa chưa kịp trả lời thì một bóng người từ đ`âu ngõ đi vào. Người ấy l`âm lùi bước. Tới g`ân chỗ Năm Hòa Hưng đứng, người ấy hắng giọng một tiếng. Năm Hòa Hưng mừng quýnh:

- James Dean Hùng!

James Dean Hùng bật một que diêm búng ra xa:

- Đến đâu r 'â?
- Mới tới h'â thứ hai.
- Ô kê! Để tao nói chuyện với nó. Mày dắt thẳng Bổn bù loong ra khỏi ngõ đi.

Năm Hòa Hưng búng tay tách một cái. Bổn bù loong từ chỗ nấp lững thững bước ra. Năm Lửa cỏ cảm tưởng như nó đang xem chiếu bóng. Nó không dám thở mạnh tuy ngực nó đập thình thịch. M 'ôhôi trán nó toát ra. Nó run sợ. Nó ngờ vực. Chả lẽ cai th 'âu Phúc muốn thủ tiêu nó? Năm Lửa muốn hỏi một đi 'âu nhưng nó mở miệng không nổi. Tên giết mướn hằng tự phụ là vua vùng Khánh Hội mà giờ đây đứng yên, câm như hến. James Dean Hùng chưa thèm nói năng gì với nó. James Dean Hùng bảo Bốn bủ loong:

- Chú mày rút được tí kinh nghiệm nào không?

Miệng hỏi Bổn bù loong, mặt James Dean Hùng vẫn chú ý Năm Lửa. Thấy têi giết người mướn toan lùi vào nhà, James Dean Hùng cười khẩy: - Đừng ca bài tẩu mã Năm Lửa. Cứ đứng yên đó, không ai rạch mặt mày đâu!

Và James Dean Hùng dục người nhà:

- Năm và Bốn v eđi!

Năm Hòa Hưng nói:

- V'êtay không à?

Nó giải thích ngay:

- Phải xin hai con dao cắm ở cánh cửa của ông vua Khánh Hội chứ...

Năm Lửa bị chửi xỏ giận tím gan. James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đã giúp nó lấy lại được sự bình tĩnh. Nó không thể hèn nữa. Ít ra nó cũng là một thứ chúa trùm Khánh Hội. Khi Năm Hòa Hưng bước tới rút dao, nó rít lên:

- Muốn lấy dao, chúng mày phải bước qua xác tao nghe chưa?

James Hùng rút dao khỏi túi. Nó bấm lưỡi đao. Lưỡi đao sáng loáng dưới ánh điên vàng khè:

- Được mày đã muốn thì chúng tao sẽ bước qua xác mày... Năm Hòa Hưng vào rút dao đi...

Con ngõ nhỏ hoàn toàn im lặng. Những người làm ăn vất vả cả ngày, tối có khi 12 giờ mới v ềnên lúc này họ say sưa ngủ. Không một ai hay.

Chuyện thanh toán đẫm máu sắp xẩy ra. Năm Lửa chợt nhớ nó chỉ mặc tr`ân sì có cái qu`ân sà-loỏng. Nó cũng là một tay phóng dao có hạng. Nhưng lúc này đây tay không, nó bị cô thế.

James Dean Hùng đã kẹp mũi dao vào ba đ`àu ngón tay. Con dao chỉ chờ sự nhúc chích của Năm Lửa là phóng trúng người tên giết mướn. James Dean Hùng cười th`àm. Biết chắc mình lợi nước nó ngạo mạn:

- Năm Lửa, mày muốn chúng tao bước qua xác mày không?

Năm Lửa hằn học:

- Chúng mày chơi "giang h ồ" thì tao dại gì mà chết. Chơi "giang h ồ" đâu có tài ba gì!

James Dean Hùng gật gù:

- Khá đấy, mày muốn chơi tay đôi chứ gì?

Năm Lửa đáp:

- Ù, muốn chơi tay đôi.

James Dean Hùng bảo người nhà:

- Năm và Bốn đứng xa ra.

Năm Hòa Hưng chột dạ. Nó chạy vội v`êphía James Dean Hùng nói nhỏ:.

- Nó chơi dao cừ lắm đó.

James Dean Hùng gạt Năm Hòa Hưng ra.

- Tao biết.

R à nó khuyển khích Năm Lửa:

- Rút dao ở cánh cửa ra, tao với mày chơi tay đôi!

Năm Lửa ngờ vực:

- Mày dám phóng lén không?

James Dean Hùng chửi Năm Lửa mấy câu. Nó dằn giọng:

- Biết bố mày là ai không mà nói thế?

Năm Lửa hỏi:

- Mày là ai?
- James Dean Hùng.
- James Dean Hùng!

Năm Lửa nhắc ba tiếng đ'ày kinh ngạc. James Dean Hùng nói:

- James Dean Hùng là ai mày biết r à chứ?
- Tao biết.
- Biết thì rút dao mau lên?
- Khoan đã.
- Khoan cái gì?
- Tao không gây thù oán gì với anh em bên Saigòn sao mày muốn thanh toán tao?
 - Tại mày muốn đấy chứ!
 - Tao đâu muốn.
 - Mày thách chúng tao bước qua xác chết mày mà...
 - Tại lúc nãy chưa biết mày là James Dean Hùng. Anh em với nhau...

James Dean Hùng không để Năm Lửa nói hết câu, nó át giọng tên giết mướn:

- Đừng nhận vơ. Ai anh em với bọn giết mướn, đánh thuê hèn như lũ mảy. Rút dao đi r ầi nói chuyện sau.

Năm Lửa không muốn rút dao nữa. Cái tên James Dean Hùng chưa làm nó phát ớn nhưng James Dean Hùng làm nó nghĩ tới Tr ần Đại. Mà Tr ần Đại cảnh sát còn kiêng mặt huống chi nó. Năm Lửa không hoạt động bên Sàigòn. Giang sơn của nó được phân ranh ở bên đây C ầu Mống và C ầu Quay tới c ầu Tân Thuận. Qua c ầu Tân Thuận là giang sơn của Sáu Nhà R ồng. Tuy nó không giở ngh ềở Sàigòn nhưng nó biết tiếng tăm Tr ần Đại. Nó từ chối bao nhiêu vụ đánh mướn trả ti ền hậu hĩnh ở Sàigòn chỉ vì xâm phạm lãnh thổ của Tr ần Đại. Nó cố ý né Tr ần Đại. Thế mà đêm nay, không hiểu tại sao đàn em của Tr ần Đại lại mò mẫm sang đây sinh sự với nó. Nó càng sợ hãi hơn khi đàn em Tr ần Đại kiếm ra chỗ nó cư ngụ. Năm Lửa ở vào chỗ tiến thối lượng nan. Nó không tin nó kém thớ James Dean Hùng. Chỉ ngại hạ James Dean Hùng thì sẽ gây thù hận với Tr ần Đại. Nó đổi giọng:

- Nói chuyện trước được không?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Không được, tao để mày sống mà, chưa giết mày vội đâu. Cứ rút dao ra, tao và mày chơi dao tay đôi xem tài nghệ mày được mấy miếng.
 - Nếu tao không rút dao thì sao?
- Thì tao giết mày: Tao không thích những thẳng hèn hạ như mày thách thức. Rút dao ra! Tao cho mày một phút suy nghĩ.

Năm Lửa không thể ch`àn chờ được nữa. Nó vòi tay v`ệphía sau rút con dao của Bổn bù loong. Khoảnh khắc, con dao đã nằm trong tay nỏ. Năm Lửa dăn trước:

- Tao đã nói tao không muốn đấu đao tay đôi với mày nhưng mày nằng nặc đòi đấu đấy nhé!
 - Ô kê.
 - Vậy mày chết rán mà chịu nghe chưa?

James Dean Hùng cười khẩy:

- Dân Khánh Hội "chì" thế cơ à?

Năm Lửa nói:

- Tao sợ tiếng Tr`ân Đại chứ đâu có ngán đàn em Tr`ân Đại. Tao cố tránh đổ máu với mày vì nể mặt Tr`ân Đại. Phải biết, vua Khánh Hội là vua phóng dao. Bây giờ, mày hủy cuộc giao đấu tao cũng sẵn sàng.

James Dean cũng chịu không nổi những lời ngạo mạn của Năm Lửa, nó duc:

- Trổ tài vua của mày cho tao coi, Năm Lửa.

Năm Lửa vừa định phóng lưỡi dao kết thúc cuộc đời của James Dean Hùng thì nhanh hơn nó, lưỡi dao James Dean Hùng đã bay sang phía địch thủ. Lưỡi dao tuyệt đẹp của James Dean Hùng đã ghim vào cánh tay c'âm dao của Năm Lửa. Ông vua phóng dao Khánh Hội kêu "ối" một tiếng, con dao trong tay rơi xuống đất. Năm Lửa loạng choạng nó lùi v'êđằng sau, đụng phải cửa và khuyu ngã. James Dean Hùng chưa thèm chạy tới, nó vẫn đứng yên. Bổn bù loong gật gù cảm phục đàn anh. James Dean Hùng bảo nó:

- Chú Bốn ngó vết thương thẳng Năm Lửa dùm anh đi!

Bổn bù loong bước tới chỗ Năm Lửa ngã. Nó không dám nhìn vào đôi mắt tóc lửa căm thù của tên giết mướn thất thế. James Dean Hùng hỏi:

- Có gì lạ không?

Bổn bù loong đáp:

- Lưỡi dao của anh phập vào cánh tay nó.
- Chú rút ra và chùi máu vào qu'àn sà loỏng của nó hộ anh.

Năm Lửa không dám phản ứng gì cả. Nó nghiến răng chịu nhục chịu đau để Bồn bù loong rút lưỡi dao ra. James Dean Hùng ra lênh:

- Xé áo của chú buộc vết thương cho nó!

Trong khi Bổn bù loong loay hoay buộc vết thương đang rỉ máu của Năm Lửa thì Năm Hòa Hưng rón rén tới g`ân James Dean Hùng.

- Sao phải hạ trước nó thế?
- Tr`ân Đai bảo.
- Để làm gì?
- Để nếu nó cứng đ`âu thì bọn minh trừ được một thẳng ném dao lợi hại. Tao có mang thuốc c`âm máu và ống chích theo, để tao chích đại cho Năm Lửa một phát.

Chờ Bổn bù loong làm xong việc, James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng cùng bước tới. James Dean Hùng lấy ống "sơ ranh" cưa một ống thuốc c`ân máu chích cho Năm Lửa. Tên giết mướn thấy thế mặc kệ kẻ thù của mình mò trên thân thể mình. Nó câm nín, không thèm nói nửa lời. James Dean Hùng xoa đ`âu nó:

- Đã bảo tao không giết mày mà. Nhưng nếu ngày mai tao còn thấy mày và đàn em của mày hành hung công nhân kho 18, lưỡi dao sẽ trúng tim mày chứ không trúng cánh tay mày nữa đâu.

Năm Lửa nghe James Dean Hùng nhắc lại lời của Năm Hòa Hưng đã hỏi nó "Tại sao mày hành hung công nhân" nó lấy làm lạ bèn hỏi:

- Sao chúng mày biết?

James Dean Hùng dàn giọng:

- Chó nó cũng biết, đ'ồngu đ'ần, quân đánh mướn chém thuê ạ! Báo chí đăng bài tưởng thuật bình luận v'êviệc làm của chúng mày. Báo chí vơ du

đãng cả nắm để chửi bới. Các bố mày bị chửi oan thì phải tìm mày bắt ngưng làm cho cai th`âi Phúc để các bố mày thanh toán vụ này, hiểu chưa?

Năm Lửa ấp úng:

- Chúng... mày... định... giết... cai... th`âi Phúc hả?

James Dean Hùng nhổ bải nước bọt vào mặt Năm Lửa:

- Mày muốn bảo vệ nó à đ ồgiết mướn?

Năm lửa lắc đ`âu:

- Chúng mày không giết được cai th'âu Phúc đâu!

James Dean Hùng đập khẽ Năm Lửa:

- Sao mày biết?

Nhìn James Dean Hùng với đôi mắt uất ức, Năm Lửa nói:

- Thử đụng vào đi r`â chúng mày biết!

Không nhịn được trước câu đe doạ hỗn xược của Năm Lửa, James Dean Hùng đá mạnh vào mông Năm Lửa một cú. Nó nhăn mặt đau điếng:

- Nghe nói dàn em của Tr`ân Đại "chịu chơi" lắm sao mày chơi t`ã thế?

James Dean Hùng b 'à thêm một cú đá nữa:

- Với những thằng hèn hạ như mày, chơi chân, chơi tay là "chịu chơi" lắm r 'à đó con ạ! Con xuất thân là một thẳng nghèo khổ mà cho muối mặt nhận ti 'àn của th 'ài Phúc đã hành hung những anh em công nhân nghèo khổ. Sao con không dám chơi thẳng cai th 'ài Phúc bắt nó phải đưa ti 'àn cho con tiêu sài?

Năm Lửa mia mai:

- Mày tưởng đụng cai th ài Phúc dễ lắm hả?

James Dean Hùng đặt để giày của nó lên ngực Năm Lửa:

- Nói đi cai th'àu Phúc khó đụng như thế nào?

Năm Lửa trọn trừng mắt:

- Được tao nói: Đụng cai th`âi Phúc, chúng mày phải đụng với Cảnh Sát và nhi ều lực lượng khác nữa. Cai th`âi Phúc đã tung ti ền mua chánh quy ền thương cảng và mua hết cả du đãng.
 - Cả mảy nữa?
 - Ù. Tao khuyên mày v è Sàigòn mà tung hoành.
 - Mày dám khuyên Tr`an Đại?

Năm Lửa nín thinh. Sự hào hùng của nó như lửa bị tưới nước. James Dean Hùng nói:

- Tao nhắc lại, Tr ần Đại muốn thanh toán cai th ầu Phúc. Mày nên bỏ rơi vụ này. Không c ần mày theo Tr ần Đại đâu. Nếu mày tham ti ần, bênh vực cai th ầu Phúc, đàn áp công nhân kho 18 thì mày sẽ là thẳng chết trước. Tao lo nhiệm vụ giết mày. Có Tr ần Đại xuất hiện chúng tao bất chấp Cảnh Sát....

Năm Lửa dùng cánh tay trái chộp lấy chân James Dean hùng hất ra khỏi ngực mình:

- Giết tao ích lợi gi?

James Dean Hùng cười gan:

- Ô, mày hỏi ngây thơ quá thế? Một thẳng đâm chém mướn như mày nên giết lắm. Giết mày có lợi cho dân lành ở Khánh Hội. Nhưng tao không giết mày đêm nay. Cho mày ôm vết thương mà suy nghĩ. Sáng mai bọn tao có mặt ở kho 18, mong rằng không có mày.

Năm Lửa gặng hỏi:

- Chúng mày cố chơi cai th`âu Phúc?

James Dean Hùng lại dí để giày trên ngực Năm lửa:

- Và cả lực lượng che chở cai th`âu Phúc. Mày sẽ sống đến già hay sẽ chết nội nhật ngày mai là do mày định đoạt. Bọn Tr`ân Đại luôn giữ lời hứa: Nói là làm.

James Dean Hùng ấn mạnh đế giày. Năm Lửa nghiến răng ken két. James Dean Hùng búng tay:

- Bon mình rông!

Năm Hòa Hưng rút con dao ở cánh cửa gỗ ra. Bổn bù loong nhặt con dao cạnh Năm Lửa, đút vào túi. Nó hỏi James Dean Hùng:

- Anh cho em rạch mặt thẳng này làm kỷ niệm đ`âu tiên?

James Dean Hùng vỗ vai Bổn bù loong:

- Thôi tha cho ông vua Khánh Hội!

Ba tên du đãng Sàigòn rời khỏi con ngõ hẹp. Ra tới lộ Năm Hòa Hưng mới hỏi:

- Sao mày biết chỗ mà sang hở James Dean Hùng?
- Khó gi tao theo mày.
- Ai bảo mày theo?
- Tr`ân Đại.
- Tr ần Đại à? Anh ấy đổi kế hoạch hở?

- Ư, muốn làm tê liệt cánh tay phóng dao của Năm Lửa. Tao phải chơi ngoài luật "giang h'ờ" mới ghim được lưỡi dao vào tay nó chứ dễ gì...

Ba tên du đãng vẩy một chiếc xích lô máy sang Sàigòn. Năm Lửa nằm chờ một lúc lâu. Nó gượng đứng lên khép cửa lại r 'à cũng mon men ra ngoài lộ. Nó đợi một chiếc xe ngang qua. Nửa giờ sau, nó có mặt ở nhà cai th 'ài Phúc.

Mặc d'âu cai th'âu Phúc thuê du đãng hành hung tàn nhẫn, anh em công nhân khuân vác kho 18 nhất định tranh đấu thắng lợi cuối cùng. Sáng nay, chính quy ền vẫn chưa giải quyết xong yêu sách của anh em cho nên anh em vẫn chưa chịu vào làm. T'âu hàng cập bến. Công nhân không rỡ hàng xuống. Cai th'âu Phúc mướn một số công nhân ở nơi khác đến rỡ hàng. Nhưng số công nhân này làm được một buổi, thông cảm hoàn cảnh của anh em kho 18, bỏ ngay. Cai th'âu Phúc gặp bối rối. Ph'ân Sở Dụng cụ Cơ quan Mãi dịch hối thúc, ph'ân công nhân kho 18 đòi tiêu diệt chế độ cai th'âu.

Chỉ còn một cách gia tang sự đàn áp. Đêm qua tên giết mướn Năm Lửa lại cho hắn biết một bọn du đãng Sàigòn sẽ qua đây ủng hộ công nhân kho 18 và thanh toán hắn. Cai th ầi Phúc chột dạ. Hắn càng sợ hãi hơn khi Năm Lửa ca ngợi Tr ần Đại. Nhưng r ầi quy ền lợi làm hắn bớt sợ hãi, hắn tin tưởng cơ quan công lực vùng thương cảng có thể che chở cho hắn trước pháp luật và trước cả sự đe dọa của bọn Tr ần Đại.

Và cai th àu Phúc đã gia tăng sự đàn áp. Hắn đã tung thêm ti ền bạc cho bọn nhân viên công quy ền ở thương cảng, đ ềng thời sai Năm lửa bốc thêm du đãng để sinh sự với đám công nhân kho 18. Hôm nay là ngày quyết liệt nhất. Nếu cai th àu Phúc phá vỡ được cuộc tranh đấu của anh em công nhân kho 18, hắn sẽ mãi mãi giữ ngôi vị cai th àu. Nếu cuộc tranh đấu của anh em kho 18 thắng, chế độ cai th àu sẽ tiêu diệt ở bến t àu.

Vì sợ cả một chế độ bóc lột bị thanh toán nên tới giờ phút quyết liệt nhất, bọn cai th'ài đứng lên ủng hộ cai th'ài Phúc. Sự kiện này khiến anh em kho 18 lo sợ. Anh em có tinh th'àn đấu tranh nhưng anh em bị cô đơn. Anh em không tin tưởng vào công lý nữa. Những cái mà người ta gọi là Tòa án Lao đông. Bon Lao đông, Liên đoàn Lao đông đã làm anh em nản

lòng. Thực tế đã trả lời anh em. Anh em vì quy ền lợi chính đáng đứng lên đương đ ầu với cai th ầu Phúc, anh em đã bị cai th ầu Phúc thuê du đãng hành hung trước những cặp mắt vô tư của nhân viên công quy ền. Thực tế phũ phàng này, Tr ần Đại đã chứng kiến.

Người hùng du đãng, trước hết bị báo chí đặt nghi vấn và "chụp mũ" đánh mướn. Báo chí cho rằng Tr ần Đại đã đem bọn đàn em sang Khánh Hội "đ ầu quân" cai th ầu Phúc, hành hung công nhân kho 18. Thứ hai, Tr ần Đại rất thương công nhân, muốn tỏ cho cuộc đời biết ngoài bọn du đãng khốn nạn, đánh mướn chém thuê. Vẫn còn những hạn du đãng có những tấm lòng cao đẹp du dãng vươn mình lên làm một việc gì hữu ích.

Tr`ân Đại đã chọn đúng dịp để thử thách. Hắn và đàn em khá đông kéo sang Khánh Hội từ lúc 5 giờ sáng. Tr`ân Đại đặt "Tổng hành dinh" ở cái "Snack bar" rẻ ti ền mà hắn đã tới uống bia hôm trước. Đám đàn em ngoài James Dean Hùng, Năm Hòa Hưng, Quyên tân Định, Bổn bù loong, Tony Hải còn rất nhi ều du đãng chưa tên tuổi ở các miệt Chí Hòa, Đa Kao, Tân Định, Vườn Chuối. Nhóm đàn em của Tr`ân Đại đã tản mạn trước cổng kho 18 chờ anh em công nhân tới là trộn vào để ăn thua với nhóm du đãng của Năm Lửa. Tr`ân Đại dò hỏi biết tên tuổi của người lãnh đạo công nhân kho 18. Hắn còn biết nhà của người này nữa. Nhưng đi mấy l`ân, người lãnh đạo sợ bọn chủ th`âu thủ tiêu không dám ở nhà.

Tr ần Đại hy vọng gặp anh ta trước khi cai th ầu Phúc ra tay. Hắn uống cạn 2 ly cà phê đen, hút hết hai điểu "Havatampa" mà chưa thấy bóng người lãnh đạo tới. Trời sắp sáng dần. Không khí bến tàu đã nhộn nhịp. Còi tàu hụ. Tiếng cười nói của công nhân tới kho khiến Tr ần Đại càng sốt ruột. Hắn toan gọi ả chiều đãi viên ôm ấp, tán dóc thì James Dean Hùng bước vào:

- Có lẽ hắn tới anh ạ!

Tr'ân Đại hất đ'âu:

- Chú mời hắn vô đây. Tên hắn là Nguyễn minh Mẫn..

James Dean Hùng đón đường người đang đi tới cổng kho 18 từ phía c`âu Tân Thuận lên. Nó chặn người đó lại hỏi han r`âi dắt người đó vào "Snack bar" gặp Tr`ân Đại. James Dean Hùng giới thiệu:

- Đây là anh Mẫn, lãnh đạo anh em kho 18, kẻ tử thù của bọn cai th ầu thương cảng, đây là anh Tr ần Đại.

Để Mẫn khỏi bố ngõ, Tr ần Đại nói luôn:

- Chúng tôi ở v ềphe các anh, chúng tôi chống cai th ầu Phúc và giết nó nếu nó đụng tới công nhân kho 18.

Nguyễn minh Mẫn hơi ngạc nhiên, anh ta hỏi:

- Chắc có ai mời các anh?

Tr`ân Đại mời Mẫn ng 'ài uống cả phê. Ba người ng 'ài chụm đ`âu nói chuyện. James Dean Hùng mở đ`âu:

- Tôi thay anh Tr`ân Đại trả lời anh Mẫn. Hẳn anh không ở giới du đãng nên anh chưa biết chúng tôi. Chúng tôi là du đãng, chẳng c`ân giấu giếm. Chúng tôi thấy cai th`âu Phúc bóc lột anh em công nhân kho 18 lại còn mướn Năm Lứa hành hung anh em công nhân tàn nhẫn. Chúng tôi thấy có nhiệm vụ phải bênh vực anh em công nhân nên hôm nay chúng tôi kéo nhau qua đây nhập phe các anh chống lại bọn cai th`âu. Không ai mời chúng tôi cả.

Tr'ân Đại tiếp lời James Dean Hùng:

- Anh không hiểu nổi bọn tôi đâu. Chúng tôi là du đãng không giống một thẳng du đãng nào. Nhưng cuộc đời vẫn xếp chúng tôi đ ầng hạng với Năm Lửa và lũ đánh thuê chém mướn khốn kiếp. Chúng tôi muốn chứng minh chúng tôi là kẻ có lòng nên chúng tôi v ềphe bị áp bức.

Nguyễn minh Mẫn đăm đăm nhìn Tr 'ân Đại:

- Thay mặt anh em, tôi xin cám ơn các anh.

Vỗ trán suy nghĩ một lát. Nguyễn minh Mẫn nói:

- Xin lỗi anh Tr'àn Đại hình như tôi đã gặp anh ở đâu...

Tr`ân Đại cười:

- Chắc anh gặp tôi trên mặt báo?

Nguyễn minh Mẫn gật d'âu lia lịa:

- Vâng đúng.....

Giọng Tr'ân Đại trở nên u s'âu:

- Chưa đ`ây một tháng phải không anh? Vụ ấy bọn cảnh sát giết chết thẳng đàn em thân tín của tôi là Bốn lơ xe, mắt Tr ần Đại như bị vương vương khói cay. Và nước mắt muốn ứa ra. Tr ần Đại vội vàng xua đuổi dĩ vãng thê thảm:
 - Anh dùng cà phê nhé!

Nguyễn minh Mẫn đáp nhỏ:

- Vâng.

Tr`àn Đại rút điểu "Havatampa" khác châm lửa hút. Hắn nhìn ra ngoài trời. Trời sáng d`ân, cảnh sinh hoạt tấp nập hơn. Sắp đến giờ hành động, Tr`àn Đại nói:

- Đàn em của tôi sẽ trà trộn vào đám công nhân. Khi Năm Lửa và thuộc hạ của nó giở trò, đàn em tôi sẽ quất lại. Anh dặn anh em công nhân đừng ngạc nhiên nếu anh em ngại va chạm thì tránh đi chỗ khác. Dặn trước anh thế, để anh bảo anh em kẻo anh em rối loạn. Tôi hy vọng Năm Lửa bỏ cuộc r ồi.

Nguyễn minh Mẫn há hóc m'àm:

- Anh đã...

Tr`an Đại giải thích ngay:

- Chưa. Năm Lửa chưa chết. Đêm qua James Dean Hùng mới cảnh cáo nó thôi.

Tr'an Đại dục James Dean Hùng:

- Nói cho anh Mẫn nghe đi Hùng.

James Dean Hùng rút con dao ra bấm tách một cái:

- Lưỡi dao của tôi đâm phập vào cánh tay phóng dao của Năm Lửa. Sáng nay nó chưa tỉnh ngộ thì lưỡi dao này sẽ cắm vào tim nó. Nếu ti ền bạc của cai th ầu Phúc làm mắt nó mờ đi, nó sẽ "xuất trận" với cánh tay què. Và tôi giết nó như giết ngoé. Tôi ghét những thằng đâm chém thuê. Đêm qua nó còn bướng lắm chưa dễ gì nó bỏ cuộc đâu.

Tr`ân Đại nói thêm:

- Có thể James Dean Hùng giết cả cai th ầu Phúc nữa.

Nguyễn minh Mẫn tỏ ý lo ngại:

- Đụng vào tên cáo già Phúc các anh sẽ gặp nhi ều phi ền phức đấy...

Tr`an Đại búng tàn thuốc lá:

- Những phi `ên phức gì?

Nguyễn minh Mẫn nhắp một ngụm cà phê nóng:

- Đằng trước cai th ầu Phúc có bọn du đãng Năm Lửa, đằng sau cai th ầu Phúc có nhân viên công quy ền, bên phải, bên trái nó còn Liên đoàn Lao động, Nghiệp đoàn cai th ầu ủng hộ nó. Đụng vào nó là đụng vào vô số kẻ tử thù.

Tr`ân Đại nhả một vòng khói tròn:

- Xã hội là kẻ thù của chúng tôi, cái xã hội khổn kiếp này phải đạp đổ nó đi để xây dưng một cái xã hội khác. Bước chân đ`ài, có lẽ đạp bọn chó ghẻ ở bên t`ài xứng đáng nhất. Xin anh chớ ngại.

Nguyễn minh Mẫn xua tay:

- Không, tôi không ngại gì cả. Chúng tôi đang cô đơn, sự tuyệt vọng đe dọa từng giây phút. Có các anh giúp đỡ còn ngại gì nữa.

Tr`ân Đại nói:

- Hậu quả vụ này chắc khủng khiếp lắm. Anh để yên chung tôi hành động và chúng tôi hứng tội nếu chúng tôi thất bại. Các anh tách riêng chúng tôi ra, tôi chỉ xin anh nói dùm với anh em công nhân đừng xáo trộn hàng ngũ. Anh em cứ việc tranh đấu bằng sự bất bạo động. Để chúng tôi bạo đông tránh sư trả thù tàn nhẫn cho anh em.

Nguyễn minh Mẫn nhìn sang bên kia cổng kho 18. Công nhân đã tới khá đông. Anh ta nhìn Tr`àn Đại bằng đôi mắt ngập đ`ày sự biết ơn:

- Anh em kho 18 biết tin này sẽ mừng lắm. Thay mặt anh em, tôi thành thực cám ơn tinh th`ân hào hiệp của các anh.

Tr'ân Đại nhún nhường:

- Có gì đáng gọi là hào hiệp đâu hở anh? Chúng tôi chống cai th`âu Phúc để bảo vệ danh dự của những kẻ thấp cổ suốt đời bị áp bức, khinh bỉ. Chúng tôi cũng chiến đấu cho chúng tôi nữa.

Nguyễn minh Mẫn xin phép hai tên du đãng Sàigòn, ra đi à khiển cuộc đình công. Quán cà phê lúc ấy hãy còn vắng. Trừ James Dean Hùng và Tr àn Đại ra, chưa có người khách lạ nào, Tr àn Đại gọi nàng chiêu đãi viên tới bàn, bảo nàng:

- Sáng nay em đóng cửa tiệm nhé!

Cô ả nhoẻn miệng đ`ây răng vàng cười:

- Sao vậy?

James Dean Hùng ôm cô ả vào lòng:

- Anh muốn thế cưng ạ!

Tr`àn Đại móc túi lôi ra tấm giấy hai trăm đặt vào tay cô ả:

- Ti `en lời sáng nay đó chịu không?

Cô ả tít mắt lại:

- Chịu gấp, đóng cả ngày cũng được.

James Dean Hùng buông cô ả ra:

- Thôi bây giờ cưng đi ngủ đi!

Cô ả ngoan ngoãn kéo tấm "ri đô" vải sặc sở, bước vô căn phòng hẹp. Chờ cô ã gieo mình xuống giường. Tr ần Đại hỏi James Dean Hùng.

- Anh em đứng ở đâu?
- Tản mạn quanh đây..
- Chú có chác Năm Lửa bỏ cuộc không?
- Không. Thái độ của nó bướng lắm. Nó không hèn như những thằng khác. Nó coi thường cái chết và chỉ hèn là đi đánh mướn cho cai th`âu Phúc..

Tr`ân Đại hít một hơi thuốc dải:

- Bất c'àn, có nó cũng chẳng sao. Huống h'ônó đã què tay.
- Em cũng tin thế.

James Dean Hùng trừng ngó Tr`ân Đại. Khiến Tr`ân Đại ngạc nhiên:

- Chú có đi `âu gì muốn nói?

James Dean Hùng nói lảng:

- Chân anh hết chưa?

Tr'àn Đại ném mẫu thuốc lá, dục James Dean Hùng:

- Chú đóng dùm cửa tiêm lại đã..

James Dean Hùng bước khỏi chiếc bàn ọp ẹp, đỏng cửa "Snack bar" lại. Xong xuôi nó v ềchỗ củ. Tr ần Đại nắm chặt tay James Dean Hùng:

- C'ân gì, nói luôn đi, đừng úp mở.

James Dean Húng có vẽ lo lắng:

- Anh đừng dự trận này...
- Tai sao?
- Anh còn một bổn phận, anh nhớ chưa? Anh còn phải làm lại cuộc đời cho Tường Vi và cho con anh sau này.

Tr ần Đại cúi xuống thắt lại giây dày. Hình ảnh Tường Vi hiện ra, đẹp não nùng. Đôi mắt sũng nước của người yêu dìu Tr ần Đại v ềkỷ niệm êm ái. Hắn nhớ lại những lời đã nói với Tường Vi hôm đưa nàng vào nội trú, hắn nhớ lại những lời đã nói với nàng ở căn h ầm của ngôi biệt thự miệt Phú Lâm. Tr ần Đại bỗng cảm thấy có sự gì đã ngăn cản hắn, không muốn hắn li ầu lĩnh trong những cuộc đâm chém.

Nhưng cũng lúc đó, hình ảnh Bốn lơ xe thì dẫy dụa trên vũng máu hiện ra, thê thảm vộ cùng. Tr`ân Đại bị hai hình ảnh đó dằng kéo. Hắn đã hứa trả thù cho Bốn lơ xe. Dịp trả thù đã tới thì James Dean Hùng lại nhắc bổn phận của hắn đối với Tường Vi và tương lai của con hắn. Tương lai, hai

tiếng này chưa bao giờ Tr ần Đại thấy nó thiêng liêng như bây giờ. Tương lai phải dứt hết sự khinh bỉ của cuộc đời, phải lắp được những cặp kính mới vào những đôi mắt của những người quen nhìn du đãng bằng những đôi mắt thiển cận của họ. Dưới những đôi mắt thiển cận, du đãng chỉ là bọn ăn cắp, tổng ti ần, hiếp dâm, đánh mướn, bọn vô giáo dục, thất nghiệp không bám vào đâu để sống, đành xoay ngh ềđánh mướn chém thuê. Những đôi mắt thiển cận không h ềnhìn vào khía cạnh tâm lý sâu sa của du đãng. Trong khi ấy, du đãng biết nhìn sâu vào cái xã hội bỉ ổi mà phát nôn mà thèm làm du đãng! Tr ần Đại không có thi giờ để suy tư, James Dean Hùng kéo hắn v ềthưc tế:

- Anh nghĩ kỹ chưa?

Tr'àn Đại lắc đ'àu:

- Chưa biết nghĩ thế nào cả. Anh thương Bốn lơ xe muốn đích thân rửa hận cho chú ấy.

James Dean Hùng cau mặt:

- Rửa hận cho Bốn lơ xe anh cứ để mặc em. Em là đàn anh của nó, em sẽ lo vụ ấy. Còn anh, anh còn nhi ều trách nhiệm.
 - Trách nhiệm.
- Phải, anh còn trách nhiệm với anh em, trách nhiệm với Tường Vi và trách nhiệm với tương lai của con cái anh.
 - Hùng muốn bứt anh khỏi cuộc đời du đãng hả?

James Dean Hùng nhăn nhó:

- Anh có yêu Tường Vi không?

-...

- Anh có hứa với nàng không?

- Nếu anh đã hứa thì nên thực hiện cho bằng được. Mình có thể giết cảnh sát giết cai th ài Phúc, giết bọn Năm Lửa nhưng mình không có quy àn giết mộng ước của Tường Vi. Anh đừng để lòng tự ái, để tình thương Bốn lơ xe làm tan vỡ hết mộng ước của anh.

Tr`ân Đại chớp mắt:

- Sào Hùng lý luận ghê thế? Anh còn sáng suốt mà...

James Dean Hùng đưa tay xoa mặt:

- Ö, xin lỗi anh, vì em thấy hôm nay "gai" lắm.
- Anh cũng biết.
- Năm Lửa chỉ là bọn tép riu, cai th ầu Phúc chỉ là con ngóc nhưng thế lực của nó mạnh lắm. Đụng vào nó là minh đụng vào... chính phủ r ầi, chúng nó sẽ không cho mình minh oan. Chúng nó sẽ đảo ngược thế cờ, vu mình là đu đãng hành hung công nhân và thộp cổ mình để thanh minh với báo chí. Giờ em mới nghĩ tới đi ầu đó.

Tr ần Đại nhìn thẳng vào đôi mắt James Dean Hùng:

- Vậy đã muộn chưa?

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Chưa muôn và chưa sớm nếu...
- Chú muốn đặt đi `âu gì với anh đây à!
- Anh đừng xuất đ ầu lộ diện. Hùng không ngại gi cả, kể cả sự bị bắt bớ, tra tấn, đ ầy ải. Lý tưởng của anh em mình lả bênh vực những kẻ bị áp bức, mục đích của anh em mình là chống lại xã hội khốn kiếp đ ầy rẫy bất công, bóc lột này bằng sức mạnh của trái đấm bằng nghệ thuộc ném dao. Em không sợ gì khi biết chắc mình vì những người bị áp bức mà hành sự. Anh đ ầng ý chứ?

- Bao giờ anh chả đ 'ông ý.
- Hôm nay mới là trận mở màn với cai th ầu Phúc và những thế lực ủng hộ nó. Anh nên đợi tới màn chót quyết liệt hơn hãy ra tay.

Tr ần Đại hiểu James Dean đùng muốn nghĩ gì r ầi. Hằn rút cho James Dean Hùng điểu "Havatampa":

- Này Hùng, chú cũng yêu Tường Vi hở?

James Dean Hùng đưa tay xoa cằm:

- Sao anh lại hỏi thể?

Tr'àn Đại chợt cảm thấy mình đã d'ôn James Dean Hùng vào cái thế khó trả lởi. Hắn đứng lên bước ra cửa, hé nhìn sang cổng kho 18. R'ài Tr'àn Đại quay vô cho ng 'ài cũ. Hắn nói:

- Trời sáng tỏ r à đây...

James Dean Hùng không muốn bắt Tr`ân Đại trả lời câu hỏi của nó nữa. Nó thở dài:

- Anh quyết định chưa?
- Quyết định gì?
- Quyết định tương lai của Tường Vi và con nàng sau này...
- Sao Hùng lo cho Tưởng Vi thê?

James Dean Hùng có vẻ giận dổi. Nó liệng mâu thuốc "Havatampa" mạnh vào vách ván:

- Hùng lo cho anh thì đúng hơn, lo cho tương lai anh, hạnh phúc anh...

Tr'àn Đại đưa ngón tay cái kẹp giữa hai hàm răng:

- Còn tương lai Hùng, hạnh phúc Hùng và tương lai của anh em, sao Hùng không nghĩ tới?

James Dean Hùng vùng vằng đứng lên:

- Hùng muốn được hy sinh cho anh và Tường Vi. Chỉ có anh và Tường Vi mới đáng được Hùng hy sinh. Còn là... rác rưởi hết. Rác rưởi thì nên quét cho nó sạch. Một anh em mình quét chẳng nổi đâu vì cả cái xã hội này là một đống rác thối cao ngất. Anh nghiệm vụ kho 18 mà xem. Chó má hết chỗ nói! Sức anh em mình chỉ đủ chơi với Năm Lửa, cai th ầi Phúc, không đủ chơi với những thế lực ủng hộ nó đâu. Lý tưởng của anh hơi cao, anh muốn dẹp những cái thể lực bỉ ổi đó. Nếu thế, chỉ còn cách đi làm cách mạng... Bằng không, nên sống t ần thường như rác rưởi, sống chung với rác rưởi để lo cho tương lai con mình. Vùng vẫy mãi cũng vô ích.

Tr`àn Đại ngạc nhiên hết chỗ nói. Hắn không ngờ hôm nay James Dean Hùng bi quan cùng độ, Tr`àn Đại rất khâm phục triết lý sống của James Dean Hùng, triết lý tìm hạnh phúc trong sự hy sinh cho người khác.

Nhưng Tr`ân Đại bất bình James Dean Hùng vì, dường như, James Dean Hùng có tư tưởng đ`âu hàng. Hay một điểm gở báo trước? Tr`ân Đại nói nhỏ:

- Lý do nảo khiến Hùng có những ý nghĩ trên?

James Dean Hùng cười:

- Anh ngờ Hùng muốn bỏ cuộc hở?

Tr`an Đại nhún vai:

- Không.

James Dean Hùng lắc đầu:

- Hùng không bỏ cuộc đâu và chỉ bỏ cuộc khi nhìn thấy hạnh phúc của anh.

Tr'àn Đại chớp mắt thật mau:

- Hùng lo cho anh nhi `au quá.
- Nhi `âu gì đâu?
- Nhi `àu đến nỗi Hùng quên cả Hùng.

James Dean Hùng vươn vai:

- Thế hở anh? Hùng thì c'ân gì lo...

Tiếng 'ch ào đã trổi dậy ở cổng kho 18. James Dean Hùng thấy phút định đoạt đã tới. Nó nói:

- Anh chơi vụ này nữa, rủi cai th`âu Phúc chưa gục mà bọn em bị thộp hết, lấy ai trả thù tên cáo già và những thế lực của nó đây?

Chủ tâm của James Dean Hùng là can ngăn không cho Tr ần Đại xuất hiện vì nó sợ Tr ần Đại gặp không may, Tường Vi sẽ chết vì bu ồn mất. Nhưng Tr ần Đại thấy James Dean Hùng bỏ rơi Tường Vi mà chỉ nhắc đến anh em hắn hài lòng lắm. Tr ần Đại nghĩ rằng hắn phải quyển định:

- Anh nhận đi `âu kiện của Hùng.
- Cảm ơn anh. Dù bọn em lâm nguy anh hứa bất động đấy nhé!

Tr`ân Đại gật đ`âu:

- Anh hứa...

James Dean Hùng hóm hỉnh nhìn vào phòng ngủ của cô nàng chủ quán "Snack bar":

- Anh nên vô đó làm một giấc.

Tr`ân Đại xua tay:

- Không được, anh phải hé cửa nhin các chú chiến dấu. Tr ần Đại rút điểu "Havatampa" khác đưa cho James Dean Hùng.
 - Đốt đi cho cháy mọi nỗi bi quan.
- Không bi quan đâu anh ạ! Nhưng sau vụ này anh em mình đi làm cách mạng.

Tr'àn Đại tròn đôi mắt:

- Hùng nhắc hai tiếng "cách mạng" hai l'ần r'ài đấy nhé! Bộ Hùng chê du đãng hở?
 - Đâu có, cách mạng nghe nó thơm hơn du đãng anh!
 - Nhưng thực ra mùi nó thúi hơn...

James Dean Hùng búng tay tách một cái:

- Trời!

Tr'ân Đại phá ra cười:

- Hùng lạ lùng à? Tối nay anh sẽ nói mùi thúi của cách mạng cho Hùng nghe.

Hùng gật gù:

- Cỏ thể lắm, nhưng em vẫn không tin rằng du đãng thơm hơn cách mạng...

Tr'àn Đại xích lại g'àn James Dean Hùng, vỗ vai đàn em:

- Tùy ý Hùng đẩy.

Ngay lúc đó có tiếng cửa. James Dean Hùng bảo Tr ần Đại:

- Anh vào ngủ một giấc với cô ả có lẽ hữu ích hơn ng `ài ngắm đàn em đấm đá.

R'à James Dean Hùng ra mở cửa. Năm Hòa Hưng bước vào. Nó chưa nói được lời nào thì Tr'àn Đại đã hỏi:

- Tình hình ra sao hở Năm?
- La lắm.

James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng vào phía trong. Tr`ân Đại cũng theo vào. James Dean Hùng vở khoác tay Năm Hòa Hưng véo cánh tay nó thật mạnh. Năm Hòa Hưng liếc nhìn James Dean Hùng. Nó thấy James Dean Hùng liếc mắt lia lịa, Năm Hòa Hưng hơi ngạc nhiên cũng đoán được ý nghĩ của James Dean Hùng.

Ba tên du đảng đã ng 'à xuống ghế quây qu 'àn lấy cái bàn tròn thấp. James Dean Hùng hất hàm:

- M'ây uống gì không?

Năm Hòa Hưng lắc đ'ài, James Dean Hùng dục:

- Mày bảo tình hình lạ lắm, chắc con nhà Năm Lửa muốn chết chứ gì?

James Dean Hùng véo cánh tay mình. Năm Hòa Hưng đáp luôn:

- Ù.

Tr`ân Đại hỏi:

- Có thể thôi à Năm?
- Vâng, nó băng tay, cột dây lên cổ chỉ huy đàn em.

James Dean Hùng sốt ruột lắm r 'ài. Không thể ch 'àn chờ được nữa. Nó đứng lên:

- Thôi nếu mày không uống thì để anh Tr ần Đại ng ồi đây chơi tao với mày ra thăm anh em.

James Dean Hùng ngoắn tay. Năm Hòa Hưng theo nó.. Tr ần Đại dặn dò:

- Cẩn thận nghe các chú.

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Anh yên chí.

Nó hé cửa lách ra trước. Năm Hòa Hưng ra sau. Cánh cửa khép lại, Trần Đại cài then, R ầi hắn kê cái ghế gần cửa sổ, mở một cánh ng ầi nhìn sang phía bên kia cổng kho 18.

Bây giờ, trời đã sáng tỏ, James Dean Hùng song song bước cạnh Năm Hòa Hưng, đi khỏi "snack bar" một quãng, nó mới hỏi Năm Hòa Hưng:

- Mày vừa bảo tình hình lạ lắm hở?
- Ù.
- La ra sao?
- Chúng nó tụ tập ở nhà cai th ầu Phúc đông lắm.
- Độ bao nhiêu?
- Chừng hai mươi thẳng.
- Có Năm Lửa à?
- Ù.
- Nếu chỉ có cai th ầu Phúc và bọn Năm Lửa thì cũng chẳng ngắn. Tao chỉ ngại cảnh sát thương cảng ăn ti ền của cai th ầu Phúc "úm" bọn mình thôi.

- Có thể thế ư?
- Mày không đọc báo nên không hiểu rõ vụ này. Trong một cuộc họp báo của Tổng Công Đoàn Tự Do một cán bộ lãnh đạo cuộc đình công ở kho 18 đã công bố trước báo chí và chính quy ền nhi ều chi tiết động trời. Tao đã đọc bài kết tội cai th ều Phúc và lên án. Những kẻ nắm cán cân công lý mà làm ngơ trước bạo lực, để bọn Năm Lửa đằn áp anh em công nhân.
 - Những kẻ đỏ là cảnh sát bến tàu à?
- Cảnh sát b'ên t'àu chỉ là tép rìu, những thế lực khác bảo vệ quy 'ên lợi của cai th 'âu Phúc đáng ngại. Chúng nó có quy 'ên thộp cổ tụi mình tống tụi mình vào trại Tế B'ân và bắn chết như bắn chó ghẻ. Mày nhớ cái vụ anh Lang của mày chứ?
- Nhớ, nhớ in sâu vào tim. Nhớ đến thủa nằo tao có thể nào vác súng bắn nát cái Trại Tế B `ân địa ngục của du đãng, bắn gục bọn giám thị ở trong đó hoặc là tao chết thì mới quên được.
- Tao ngại thế nên mới ngăn anh Tr`ân Đại. Mày hiểu tại sao véo mày r`ôi chứ?
 - Hiểu.
- Bọn mình không có bổn phận với ai và cũng chẳng có ai có bổn phận với mình nên có bị thộp hay bị ngã gục cũng đành. Nhưng anh Tr ần Đại không thể bị bắt. Không thể chết được. Cả cái loài người khốn nạn này chết hết tao cốc c ần, tao chỉ c ần Tr ần Đại sống.

Năm Hòa Hưng cũng phụ họa:

- Tao cũng chỉ c`ân Tr`ân Đại sống.

James Dean Hùng vỗ mạnh vào lưng Năm Hòa Hưng:

- Ô kê. Nhưng còn lâu mới chết phải không mày?
- Ù.

- Năm này.... - Gì? - M`ây có thích suốt đời làm dù đãng không? Năm Hòa Hưng nhìn lên b`âu trời. Vài vì sao chưa muốn lặng. Trời vẫn sáng tỏ nhưng sương vẫn còn rây nhe. Năm Hòa Hưng sở vai áo của mình: - Tao đứng ở côt đèn quan sát bon Năm Lửa đến sương ướt đ`ân cả vai. James Dean Hùng liếc Năm Hòa Hưng: - Năm... - Gì? - Sao mày không chịu trả lời câu hỏi của tao? Năm Hòa Hưng chìa tay: - Cho tao xin điểu "thuốc lá" xì gà! James Dean Hùng cười th`âm: - Mày thích hút "Havatampa" r ã à? - Ù. - Trả lời câu tao hỏi đã r 'ài hút xì gà sau.
- Năm Hòa Hưng nói thật. Nhưng lúc này, James Dean Hùng cứ ngỡ Năm Hòa Hưng là thẳng có học như nó, quên mất rằng Năm Hòa Hưng là thẳng con hoang lớn lên ở viện m`ôcôi và hiểu đời ở đ`âu đường xó chợ, nhờ

Năm Hòa Hưng năn nỉ:

- Tao lạnh quá, hút cho ấm lòng một chút...

Tr`àn Đại ngày nay mới đọc nổi tờ báo và cũng nhờ Tr`àn Đại mới thấm thiết ý nghĩa của những cú đấm, cú đá và lưởi dao khi phóng khỏi tay. James Dean Hùng ngỡ vậy nên mới nói:

- Tao còn lạnh hơn mày.
- Thế thì hai thẳng cùng hút thuốc!

James Dean Hùng ngó mặt bạn, nó chợt thấy nó đã l'ần. Năm Hòa Hưng không phải là nó, không phải là Tr'ần Đại, không phải là bác sĩ Niệm, không phải là Tường Vi. Tình thương của nó đối với Năm Hòa Hưng lại dâng cao lên. Nó rút điểu "Havatampa" đưa cho bạn:

- Ù thì hút cho ấm.

Năm Hòa Hư ng bóc lấy giấy bóng bọc điếu thuốc. James Dean Hùng quẹt diêm. Hai tên du đãng châu đ`âu vào nhau m à thuốc. Khi khói thuốc đã lan tỏa đượm lấp sương mai, James Dean Hùng hỏi bạn:

- Âm chưa?

Thì Năm Hòa Hưng đáp:

- Thuốc ngon ghê!
- Tao có hỏi m`ây thuốc ngon đâu?
- Mày khó tính quá. Sao hôm nay mày khó tính thế hở James Dean Hùng?
 - Tao khó tính à?
 - Ù, sáng nay mày khó tinh lắm, mày có chuyện gì bu 'ân phải không?
 - Không.
 - Không sao mày khó tính thế?

- Tao cũng chẳng hiểu nữa. Thôi bỏ qua chuyện đó đi.

Năm Hòa Hưng r`âu r`âu:

- Mọi hôm mày vụi vẻ làm cơ mà?

James Dean Hùng búng tay tách một cái:

- Thôi bỏ qua đi nói chuyện khác nhé!
- Tùy mày.
- Mày có thích suốt đời làm du đãng không?

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Sao mày hỏi vậy?
- Hỏi vậy kỳ cục lắm à?
- Không.
- Không thì mày trả lời tao đi!

Năm Hòa Hưng hít li `ân một lúc hai ba hơi thuốc "Havatampa" song nó mới chậm rãi nói:

- Sinh ra đời ai muốn làm đu đãng!

Giá lúc khác, câu triết lý "vỉa hè" của Năm Hòa Hưng đã làm cho James Dean Hùng cười bằng thích. Song lúc này, câu triết lý "vỉa hè" của thẳng con hoang, lớn lên ở viện m ồcôi, hiểu đời ở đầi đường xó chợ lại khiến James Dean Hùng suy nghĩ. Nó nắm chặt bàn tay Năm Hòa Hưng:

- Mày không thích làm du đăng à?

Năm Hòa Hưng giật vội bàn tay khỏi tay James Dean Hùng:

- Không thích sao được.
- Mày vừa bảo "sinh ra đời ai cũng muốn làm du đảng" thôi!
- Ù, nhưng mối người có một cái bốn phận.
- Số phận mày là số phận du đãng à?
- Chắc thế.
- Vậy tao, anh Tr ần Đại cũng có số phận làm du đãng hở?
- Ù.

James Dean Hùng cười khì:

- Không phải đâu Năm ặ! Mày ở vào hoàn cảnh đen tối hơn tao và anh Tr ần Đại nên ít được học. Những người ít học thường an ủi cuộc đời hẩm hủi của mình bằng cái số phận. Làm gì có số phận khốn kiếp như số phận du đãng.
 - Theo ý mày, cái số phận tao là cái số phận gì?
 - Số phận của mày là số phận của tao, của Tr ần Đại của Tường Vi.
 - Là cái gì?
- Số phận khốn nạn của những thàng thanh niên khốn nạn sống trong một cái xã hội khốn nạn.

Năm Hòa Hưng vẫy mạnh cho tàn thuốc bay đi:

- Sao hôm nay mày hằn học thế?

James Dean Hùng nhún vai:

- Tao hằn học hở?

- Ư, mày hắn học ghê đi ấy...
- Đâu có, tao nói cái số phận cửa mình đấy chứ. Mày có biết ai tạo ra cái số phận du đãng không?
 - Bố ai biết được.
 - Thử đoán xem.
 - Trời phải không?

James Dean Hùng cười thành tiếng:

- Đứa nảo khốn nạn, thê thảm cũng đổ vạ cho trời. Trời đâu đáng tội để chúng nó trút tôi.

Năm Hòa Hưng cũng ngơ ngác:

- Thế đứa nào?

James Dean Hửng vỗ mình vào vai nó đùa bỡn:

- Ông Tổng Trưởng.

Năm Hòa Hưng cũng ngơ ngác:

- Ông Tổng Trưởng là cái thớ gì?
- Ông ấy giống... giống du đãng lắm.

Năm Hòa Hưng lắc đ`ài. James Dean Hùng không muốn bàn tiếp hai tiếng số phận với Năm Hòa Hưng nửa. Nó chưa đủ khả năng để nghe James Dean Hùng lên án kẽ đã tạo ra số phận của du đãng.

Còn chừng tới hai trăm thước nữa thì tới biệt tự của cai th ầu Phúc. Hai tên du đãng vẫn thong thả bước song đột. Một chiếc cam nhông đậu bên này đường. Leo lên đó mà quan sát trong biệt thự của cai th ầu Phúc chắc chắn biết tường tận hơn. James Dean Hùng kéo Năm Hòa Hưng bước

nhanh hơn. Tới chỗ chiếc xe chúng dừng lại. Ngó trước ngó sau, không, có ái, hai đứa leo lên. Tuy chiếc xe đậu chệch chứ không đối diện với cổng nhả cai th àu Phúc nhưng biệt thự của hắn khá rộng nên quan sát cũng rõ. James Dean Hùng thấy trong đám du đãng lố nhố ở sân không thấy thằng nào tay băng trắng. Nó hỏi Năm Hòa Hưng:

- Thẳng Năm Lửa đứng đâu?
- Nó đang bàn bạc với cai th`âi Phúc. Bọn nó chỉ có từng ấy thẳng. Đón đây sực trước hay hơn đến kho 18.
- Đánh ở kho 18 có "chính nghĩa". Thôi được r`à, chúng mình v`êgặp anh em.

James Dean Hùng bước xuống trước. Năm Hòa Hưng bước suống sau. Hai đứa lại bước song song trên l'êđường. James Dean Hùng gợi chuyện:

- Mày định bao giờ lấy vợ hả Năm?

Năm Hòa Hưng nhe hai cái răng vàng:

- Lấy vơ r 'à sống bằng gì?
- Mày có thích lấy vợ không?
- Tao thích chứ, có một mái nhà nhỏ, một con vợ ngoan ngoãn và một thẳng cháu kháu khỉnh chắc tao hết muốn làm du đãng.
 - Thật không?
- Thật. Nhi ều lúc nằm vắt tay lên trán bu ồn hết sức. Bu ồn quá, cô đơn quá, chịu hết nổi lại phải đi đấm đá. Đấm đắ riết r ồi vẫn thấy bu ồn. Tại sao thế hở mày?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Tại "số phận" mày ạ!

Năm Hòa Hưng hích nhẹ khủy tay vào cạnh sườn James Dean Hùng:

- Mày nói xỏ tao hở.
- Không tao nói thật.
- Đừng sạo nghe cha nội!

James Dean Hùng phá ra cười:

- Mày ngây thơ cụ quá.
- Ngây thơ cái gì?
- Đấm đá mà vẫn bu 'ch thì lại nằm vắt tay nghĩ chuyện đời. Nghĩ mà bu 'ch thì nỗi đậy đấm đá...

James Dean Hùng cố dấu sự cô đơn đang dày vò cỏi lòng nó khi nó nghe Năm Hòa Hưng bộc lộ tâm sự. Nó không muốn phơi bày sự cô đơn của nó cho Năm Hòa Hưng nghe. James Dean Hùng phá bĩnh trả lời Năm Hòa Hưng rất tếu. Nhưng Năm Hòa Hưng luôn luôn tin lời James Dean Hùng. Nó tưởng James Dean Hùng nói thật, nó hỏi:

- Làm thế nào bớt cô đơn mà khỏi c`ân đấm đá?
- Thì mày lấy vợ, giải nghệ du đãng đi!
- Lấy vơ r 'à sống bằng gì?
- Bằng ti ên "bắt địa".
- Không được.
- Tại sao không được?
- Nhỡ mình ốm đau hay mình chết, lấy ai "bắt địa" nuôi vợ con mình?

- Thì mày phải chịu khổ sở áp bức. Mày đi làm mướn hay làm khuân vác ở bến tầu.
 - Để khuất phục dưới nanh vuốt của Măm Lửa hở?
 - Ù.
 - Đời nào tao chịu để Năm Lửa áp bức tao!
- Vậy thì hết kế, dù mày có tài giỏi, có đậu bằng cử nhân, tú tài, mày đi làm công chức, trên đ`âu máy lúc nào cũng có một tràng xếp khốn nặn và b`ân tiện. Thẳng xếp dốt có thể dốt hơn mày nhưng nó vẫn là xếp mày. Nó hành mày để tỏ uy quy ền của nó thôi chứ chẳng ghét gì mày đâu. Liệu mày có chiu nổi những thẳng xếp đó không?

Năm Hòa Hưng thấc vọng, nó chửi th`ê

- Me kiếp chán quá nhỉ?

James Dean Hùng gật đ`âu:

- Ù, chán lắm. Nhi `àu khi tao có ý định như mày, nhưng nghĩ tới sự áp bức, tao đành dẹp ý định lại. Thiên hạ biết cái gì đâu, du đãng cũng muốn có một mái nhà, một gia đình ấm cúng chứ đâu muốn đi hoang mãi.

Năm Hòa Hưng cảm động suýt khóc. Nó lảng sang chuyện khác:

- Mày đã dặn dò bọn Quy ch Tân Định, Bổn bù loong và Tony Hải chưa?
- R'à, nhưng tao muốn dặn thêm nữa.
- Bọn Năm Lửa sắp "xuất quân", chúng mình sửa sọan đi!

Hai tên du đẳng rảo bước. Tới cột đèn cổng kho 18 chừng hai chục thước, chúng nó dừng lại. R 'ài ng 'ài xuống. Năm Hòa Hưng huýt sáo ba tiếng. Lát sao ba tên đàn en của nó nấp từ chổ nào không biết, lừ lừ tiến đến. Đó là ba thẳng Tony Hải, Quy 'ên Tân Định và Bổn bù loong.

James Dean Hùng búng tay:

- Các chú ng 'à xưống.

Ba tên đàn em tuân lời răm rắp. Tony Hải móc bao thuốc lá:

- Có "Lucky" anh hút không?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Anh có "Havatampa" r à. Hôm nay anh Tr àn Đại không ra tay, việc chỉ huy anh em, anh Tr àn Đại giao cho anh và Năm Hỏa Hưng. Các chú muốn hỏi điệu gì không?

Bổn bù loong rất thương Tr ần Đại. Sau cái chết của Bốn lơ xe, bao nhiều tình thương Bốn, Tr ần Đại đã d ần hết cho Bổn bù loong. Bốn còn mẹ già sống với người chị ở Bà Quẹo. Nó là thẳng nghĩ đến tương lai nhi ầu nhất. Ý nghĩ đó, nó nói cả với Tr ần Đại. Và Tr ần Đại đà cấp ti ền cho nó đi học ngh ềthợ máy. Thỉnh thoảng người đàn anh cao thượng của nó còn cho nó ti ền để nó gửi v ềcho mẹ nó nữa. Sự săn sóc của Tr ần Đại khiến Bổn bù loong nghĩ nhi ều. Nó tự nhủ th ần, nếu c ần chết vì Tr ần Đại nó cũng dám chết.

Thấy James Dean Hùng nói Tr`ần Đại không "ra tay" hôm nay, Bổn bù loong thắc mắc:

- Thưa anh, tại sao anh Tr`ân Đại vắng mặt ạ?

James Dean Hùng đưa bàn tay vẫy vẫy ra hiệu cho Bổn bù loong hãy xích lại g`ân chỗ nó:

- Anh Tr`àn Đại không vắng mặt đâu. Anh ấy đã sang bên đây r`ài nhưng anh ấy chỉ ng ài xem anh em mình hạ bọn Năm Lửa thôi. Chú có nghĩ rằng việc nhỏ mọn này không c`àn anh Tr`àn Đại bận tâm không?

Bổn bù loong đã từng chứng kiến James Dean Hùng phóng lưỡi dao áp đảo Năm Lửa, nó lễ phép đáp:

- Với thẳng Năm Lửa thì mình anh cũng dư sức...

James Dean Hùng cười:

- Chú Bốn nịnh anh nhé!

Bổn bù loong hơi ngượng. James Dean Hùng vỗ vai nó:

- Anh đùa đấy.

Tong Hải hỏi:

- Thưa anh, anh Tr`ân Đại ng 'ài ở đâu?

James Dean Hùng chỉ Năm Hòa Hưng:

- Chú hỏi anh Năm đi!

Năm Hỏa Hưng chỏ tay sang bên kìa đường:

- Anh ấy đang ngó bọn mình kia kìa...!

Quy `ân Tân Định có vẻ sốt ruột:

- Công nhân tới đông r à đấy anh ạ! Bọn Năm Lửa chắc cũng sắp tới, anh cho biết chúng em phải xử thế nào đây?

James Dean Hùng nói:

- Các chú đừng dùng dao. Nếu đàn em của Năm Lửa có hành hung anh em công nhân, các chú dùng những trái đấm của các chú là đủ r 'ài. Chỉ c 'ân dùng dao với Năm Lửa thôi. Công tác đó đã có anh. Tony Hải hỏi:
 - Nếu chúng nó dùng dao?

James Dean Hùng thộp lấy cổ tay Tony Hải:

- Thì chơi quật chúng nó ngã xuống, tước lấy dao của chúng, r ồi lên mặt chúng và tặng dao cho anh em công nhân v ềthái thịt chứ còn sao nữa, Anh nhắc lại, chỉ khi nào bọn Năm Lửa chơi dao mình mới "nặng tay" thôi. Chúng nó khác anh em mình nhưng cũng bị đời liệt vào giai cấp du đãng. Có thể là chúng nó đói quá phải đánh mướn kiếm ti ền ăn, có thể là chúng nó ngu đ ần quá, nhắm mắt a dua theo Năm Lửa để bọn cái th ầi tống ti ền ra lợi dụng. Bổn phận của anh em mình hôm nay không phải thanh toán chúng nó mà tỏ cho chúng nó biết mình mạnh hơn chúng nó. Kẻ đáng thanh toán là cai th ầi và Năm Lửa. Thanh toán chúng để diệt trừ sâu bọ của xã hội và minh oan cho anh Tr ần Đại. Báo chí rõ vụ này, chắc chắn bớt khe khắt khi nói v ề Tr ần Đạt với anh em mình. Các chú hiểu chưa?

Quy 'ân Tân Định, Tony Hải, Bổn bù loong đ 'âng thanh đáp:

- Em hiểu r'à.

Riêng Bổn bù loong hiểu thẩm thía nhất. Nó không c`ân biết hơn nội công việc minh oan cho Tr`ân Đại nó dám rút dao đâm chết cai th`âu trước mắt cảnh sát và hiến binh. Bổn bù loong nghĩ rằng dẫu nó chết, nó không sọ bị lãng quên. Tr`ân Đại sẽ thương yêu nó hơn, và nuôi dùm mẹ già của nó. Mừơng tượng ra khuôn mặt thê thảm của Tr`ân Đại mỗi lúc nhắc tới Bốn lơ xe, đôi mắt Bổn bù loong sáng rực. Nó đứng lên.

- Thưa anh Hùng, anh cho phép em "thịt" thẳng Năm Lửa!

James Dean Hùng bật một que diêm búng ra xa:

- Chú còn mẹ già không sợ suốt đời ở khám à?

Bổn bù loong nhăn nhó lắc đ`âu:

- Em chưa được ở khám l'ân nào anh ạ! Em muốn lớn lên và khôn lên ở khám.

James Dean Hùng hỏi:

- Ng `à xuống đây, anh bảo anh Năm Hòa Hưng kể truyện trong khám cho chú nghe...

Bổn bù loong nghiến răng ken két:

- Em biết ở khám khổ hơn. Nhưng ở bên ngoài không có các anh còn khổ hơn, còn nhi ều cảnh bị bắt nạt khốn nạn hơn.

James Dean Hùng thấy thương Bổn bù loong quá. Nó nuốt nước bọt ực một cái cho trôi ni ềm yêu thương vào tận đáy lòng. Nhớ tới nhiệm vụ sắp sửa thi hành James Dean Hùng nghiêm giọng:

- Bốn!
- Da...
- Chú có biết nghe lời không?
- Thưa anh em nghe lời anh đây ạ!
- Chú vào tù thì lấy ai săn sóc anh Tr ần Đại? Chú có biết anh Tr ần Đại thương chú tới mức nào không? Khi vết sẹo bên cẳng chân anh ấy còn thì tình thương yêu chú của anh ấy còn. Mà vết sẹo có bao giờ mất được, trừ phi anh ấy chết, thịt anh ấy rã ra. Chú hiểu chưa?
 - Da, em hiểu.
- Chú để Năm Thửa và cai th`âi Phúc các anh lo. Thôi ra nhập bọn với anh em...

Tony Hải, Quy 'ên Tân Định, Bổn bù loong rời James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng, tới cổng kho 18 nhập bọn với anh em công nhân. Giây phút h'à hộp bắt đ'àu. James Dean Hùng rút cho Năm Hòa Hưng điểu "Havatampa" khác:

- Hút xong điểu này xuất trận là vừa.

Năm Hòa Hưng đở lấy điếu thuốc:

- Sao hôm nay lòng dạ tao nôn nao lắm mày ạ!

James Dean Hùng đùa:

- Tại mày nghĩ tới chuyện mái nhà, ngọn đèn và cô vợ ngoan chứ gì...
- Đâu có..
- Thế nôn nao cái chó gì? Hay nghe nói tới các thế lực ủng hộ bọn cai th`âi thương cảng mày co vòi lại?
- Không phải đâu tự nhiên nôn nao. Chưa l'ân nào nôn nao như l'ân này kể cả l'ân đ'ài tiên vào khám.
 - Đợi bọn Năm Lửa tới là hết nôn nao ngay.
 - Chả biết lúc nào nó mới tới?
 - Rán đợi đi!
 - Này!
 - Mày có nôn nao không?
 - Không.
 - Mày đang nghĩ gì thê?
 - Nghĩ tới lúc gặp thẳng Năm Lửa.
 - Mày không nghĩ tới gia đình à?
 - Gia đình nghĩ tới bu 'ân muốn khóc...
- Tao không có gia đình, muốn được khóc khi nghĩ tới mày ạ! À ba mày làm gì!
 - Quên r'à.

- Có ba má chác sướng hơn không có nhỉ? Tao chắng biết tao sinh ở chỗ nào. Lớn lên ở cô nhi viện, nhi ều đứa còn có đàn ông, đàn bà tới thăm và xoa đ ầu và khóc. Tao không có ai xoa đ ầu khóc cả. Chỉ có các bà sang trọng xoa đ ầu, cho kẹo rẻ ti ền và cười toe toét thôi. Giá tao không có ở cô nhi viện chắc tao không trốn để ở đ ầu đường xó chợ và làm đu đãng đâu mày nhỉ? Mày có gia đình, có ba có má sao lại bỏ đi?
 - Mày điện r'à hở Năm Hòa Hưng?
 - Điên gì đâu?
 - -bMày cứ nói chuyện gia đinh, bu 'ân bỏ mẹ đi ấy!
 - Mày không thích bu 'ân à?
 - Ù, tao không thích bu `ân tao mới đi làm du đãng...

Năm Hòa Hưng hít một hơi thuốc thật dài. Nó nhả khói ra hết đằng mũi r 'à thở dài nghe ảo não lắm. James Dean Hùng ng 'ài yên suy nghĩ Năm Hòa Hưng chịu không nổi sự cô đơn quái gở dày dò vô tâm h 'àn nó, nó lại gợi chuyện:

- Này!
- Gì?
- Hỏi chuyện gia đinh mày, mày có sao không?
- Không.

Năm Hòa Hưng chớp mắt lia lịa:

- M'ây nói thật chứ?
- Ù.
- Sao vừa giờ này mày bảo tao điên?

James Dean I	Hùng vỗ vai bạn:
- Lúc nãy tao đình.	điên đấy. B`ây giờ tao lại muốn được khóc khi nghĩ tới gia
- Sao thế hở	mày?
- Tao không l	piết, mày hỏi đi, hỏi nhanh lên Năm.
Năm Hòa Hu	rng ngạc thiên:
- Chắc mày n	hớ má mày chớ gì?
- Ù.	
- Má mày có	đẹp không?
- Đẹp lắm.	
- Má mày có	hay đánh mày không?
- Không, má	tao chìu tao lắm.

- Õ, sướng quá nhỉ!

- Mày có mấy đứa em?

- Em mày khoái mày lắm nhỉ?

- Mày có đi bắt dế đá banh với em mấy không?

- Ù, sướng lắm.

- Vài đứa.

- Có chứ.

- Ù.

- Ba mày dữ lắm hả?
- Không.

Mày có má, có ba, có em, bỏ nhà đi làm du đãng uổng quá hả mày!

Nước mắt James Dean Hùng ứa ra, nhỏ giọt trên đôi má sạm sương gió của nó:

- Ù, uổng quá.
- Tao thèm có ba má quá mày à.

James Dean Hùng nín thinh. Năm Hòa Hưng kể lể:

- Tao có gia đình chắc tao đỡ khổ, tao cũng được đi học và chìu chuộng như mày. Không có gia đình bu 'ân quá. Tại sao lại có những đứa không có gia đình mày nhỉ?

James Dean Hùng nin thinh. Năm Hòa Hưng tiếp tục kể lể:

- Tao chắc bố tao nghèo, mẹ tao nghèo phải tống tao vào viện m ôcôi. Sao lại có người nghèo nhỉ?

Năm Hòa Hưng rú lên. Nỗi bu 'ôn đã biến tính thành sự phẫn nộ, Nó nghiến răng ken két:

- Tại sao chúng mình phải sống khổn khổ, phải làm du đãng và không dám nghĩ chuyện lấy vợ? Tại sao cảnh sát thù ghét du đãng xã hội thù ghét du đãng hả mày?

Năm Hòa Hưng khóc sướt mướt, khóc tựa một đứa tré thơ. James Den Hùng an ủi nó:

- Tại cuộc đời. Thôi nín đi Năm. R 'ài ngày kia mày sẽ có vợ. Và vì vợ con mày. mày cam đành nén sự phản nộ, mày cam đành quên chuỗi ngày ngang dọc của mày, chịu thu nanh vuốt để cuộc đời hành hạ mày. Bấy giờ mày mới c 'àn khóc, khóc vì vợ con mày. Bây giờ khóc làm chi Năm Hòa

Hưng! Anh Tr`ân Đại cũng có gia đình như tao. Nhà anh Tr`ân Đại giàu lắm, thế mà anh ấy cũng bỏ đi làm đu đãng mày có hiểu tại sao không?

Năm Hòa Hưng lắc đ`âu:

- Không.

James Dean Hùng rút khăn mùi xoa đưa cho Năm Hòa Hưng:

- Mày thấm nước mắt đi. Có gia đinh chưa chắc đã sướng gì. Mày không có nên khao khát đó thôi. Bọn mình có số phận cả. Tao đã nói với mày r ồi, đó là số phận của những thẳng thanh niên khốn nạn sống trong một giai đoạn lịch sử khốn nặn... Không phải là chúng ta không muốn ngoi đ`ài lên. Cuộc đời muốn chúng ta chết như những con chó dại! Tao đã v ề với gia đinh sau nhi ều ngày đi hoang, rốt cuộc tao lại đi hoang. Gia đình tao còn không hiểu tao trách chi cuộc đời. Anh Tr ần Đại sắp muốn viết văn. Còn tao, sau trận này tao tính đi làm cách mạng. Mày có đi làm cách mạng với tao không?
 - Năm Hòa Hưng đã thấm khô nước mắt. Nó mở căng đôi mát ra:
 - Cách mạng là gì?
 - Cách mạng là đu đãng có chánh nghĩa!

James Dean Hùng chỉ c`ân giải nghĩa hai chữ "cách mạng" như thế đối với Năm Hòa Hưng. Thế mà nó vẫn chưa hiểu:

- Du đãng có chính nghĩa là du đãng thế nào?
- Là thắng trận khỏi c`ân chạy cảnh sát. Mà cuộc đời còn ca ngợi mình nữa. Mày thích không?
 - Thế thì thích thật.
 - Nhưng đi làm cách mạng khổ cực hơn đi làm đu đãng.
 - Khổ cực tao đâu có ngắn. Khi thắng trận lấy vợ được chứ?

- Lấy mười vợ cũng được. Bây giờ mày là anh hùng dân tộc!
- Nếu thua?
- Thì mày sẽ bị đối xử tàn tệ hơn du đãng!

Không đợi Năm Hòa Hưng hỏi, James Dean Hùng nói luôn:

- Mày bị gọi là phản loạn, bi đưa ra Toà án xét xử. Báo chí biết mày khi hết đường cựa quậy sẽ đào cha bới ông mày lên chửi tơi bời. Gia phả nhà mày được các ông phóng viên thêm mắm thêm muối. R 'ài một buổi sáng hay một buổi chi 'àu hay một buổi tối nào đó, đứng ngơ ngác trước vành móng ngựa, ông chánh án buông vài câu quyết định số phận mày. Mày sẽ đi Côn Đảo hay lên máy chém. Đi Côn Đảo thì còn mong ngày v 'êchứ lên máy chém thì khủng khiếp lắm. Trước khi đạo phủ kê đ 'àu mày vào chỗ dựa cho lưỡi hải tử th 'àn phập xuống, mày sẽ đại tiện, tiểu tiện bừa bãi ra qu 'àn. Mày ngửa đ 'àu lên trời nhờ trời làm chứng nhưng trời cao quá. Mày chưa kịp than vãn, đao phủ đá kết liễu đời mày. Đ 'àu mày văng ra máu phun có vòi... Kinh tởm!

Năm Hòa Hưng lè lưỡi, rùng mình:

- Khổ cực hơn làm du đãng thật!

James Dean Hùng nhếch mép cười:

- Thua thì mới khổ cực chứ thắng thì thành ông trời con.
- Sao mày biết?
- Tao đọc sách lịch sử.

Năm Hòa Hưng chép miệng:

- Giá tao cũng đọc được sách như mày đã đọc thì sướng quá nhỉ?

James Dean Hùng lại phải an ủi Năm Hòa Hưng:

- Biết nhi `âu khổ nhi `âu, ích lợi chó gì đâu...

Năm Hòa Hưng dục bạn:

- Kể tiếp đi mày!
- Nếu mày đi làm cách mạng mà cuộc cách mạng của mày thành công, đang là thằng cắc ké mày trở thành anh hùng. Báo chí sẽ bốc thơm mày. Các ông ký giả vờ quên chuỗi ngày khốn khổ ở đầi đường xó chợ của mày. Người ta sẽ không ng ần ngại bảo mày là con nhà chí sĩ này chí sĩ nọ, vốn mang vòng máu cách mạng từ thuở lọt lòng. Người ta dùng phép ảo thuật làm mày quên béng cả mày và mày cứ đinh ninh mày là con nhà chí sĩ cách mạng chứ không phải con hoang bị liệng vào viện m ồcôi. Nhưng mọi chuyện đó là đồbỏ. Mày chỉ cần mày có nhi ầu quy ần hành để thực hiện đi ầu mày mong muốn. Tao sẽ đi làm cách mạng. Nếu tao thành công, chắc tao sẽ thực hiện cái mộng ước nhỏ nhen của tao. Mày biết tao ước ao gì không?
 - Không.
 - Tao ước ao biến hết du đãng thành chiến sĩ cách mạng.

Năm Hòa Hưng tròn đôi mắt:

- Du đãng là mạt hạng r à, biến sao thành chiến sĩ cách mạng được?

James Dean Hùng gắt:

- Ai bảo mày du đãng là mạt hạng? Mày hay báo chí hay xã hội? Tao nói thật, du đãng hay đánh đấm, hay đâm chém bậy thật đấy nhưng du đãng là những thằng trong sạch nhất xã hội. Mày có nghĩ anh Tr`ân Đại mạt hạng không?
 - Đâu dám.
- Tao dí vụ anh Tr ần Đại được làm tướng đi đánh nhau với Cộng sản, chắc chắn anh ấy thương lính của anh như anh thương chúng mình, anh ấy

lại "cừ" nữa, Cộng sản cứ gọi là hết ngáp. Khốn nỗi Tr`ân Đại không phải là ông tướng đánh Cộng sản. Tr`ân Đại chỉ là kẻ đang bị theo rõi và đã bị gia đình xã hội khai trừ!

Chừng như sợ Năm Hòa Hưng không hiểu ý mình nói, James Dean Hùng hỏi bạn:

- Mày có muốn lấy vợ không?
- Muốn chứ.
- Tao biết mày muốn có đời sống bằng tình yêu để thôi làm du đãng. Nhưng cuộc đời không tha thứ mày đâu. Rốt cuộc rời lại bỏ nhà đi làm du đãng mất thôi. Vậy muốn sống bình yên không bị ai áp bức, muốn thanh toán cái tinh th`ân "xếp" của cuộc đời, phải đi làm cách mạng. Đại diện của du đãng bước vào lịch sử thì cả giai cấp du đãng sẽ được cuộc đời tha thứ mọi lỗi l'âm. Và bấy giờ không còn du đãng dùng nhiệt tình của tuổi trẻ vào những việc đấm đá, đâm chém nhau nữa. Nhiệt tình ấy sẽ đóng góp vào sự xây dựng một xã hội công bình không có bóc lột, đàn áp. Chúng mình và con cháu mình không bị cuộc đời khinh bỉ nữa. Mày sẽ không phải chết già như những con chó hoang. Mày sẽ có vợ, có con để vui đùa và để hy sinh cho vợ con mày. Tao sẽ trở v ềvới gia đình tao để h'âu hạ cha mẹ tao. Không còn người nào lưu lạc, côi cút ở đ`âu đường xó chợ nữa. Người nào cũng có gia đình, sướng chưa?

Năm Hòa Hưng thấy cái viễn ảnh cách mạng thành công của James Dean Hùng đẹp đẽ quá. Máu trong cơ thể nó râm ran. Nó hỏi James Dean Hùng:

- R'à mày có lấy vợ không?
- Không. Nhưng anh Tr`ân Đại sẽ lấy Tường Vi.
- Sao mày không lấy vợ?
- Tao yêu th`ân một người, người ấy yêu người khác. Tao không muốn lấy vợ nữa vì tao biết trên đời này không có ai có thể giống người tao

th`âm yêu được.

Năm Hòa Hưng dập điểu "Havatampa" xuống mặt đường:

- Sao mày không phóng mũi dao vào tim thẳng khốn nạn kia để cướp lại người yêu?

James Dean Hùng cười:

- Tinh yêu không thể dùng dao được?
- Tại sao không được?
- Vì dao sẽ giết tình yêu.

Năm Hòa Hưng " 'ô" một tiếng:

- Đâu có bảo mày giết cô gái, bảo mày giết thẳng con trai kia cơ mà!
- Thẳng con trai càng khó giết!
- Nó "chì" làm hả?

James Dean ngó v'èphía c'ài Quay:

- Thôi đứng lên, bọn Năm Lửa đã tới kia kìa...

Năm Hòa Hưng nhìn theo ngón tay của James Dean Hùng chỉ. Chiếc vận tải đậu trước cửa nhà cai th ầu Phúc đang từ từ chuyển bánh. Đôi mắt Năm Hòa Hưng ng ầu đỏ. Máu anh chị đã chuyển hết vào tim nó. James Hùng quăng thuốc đi:

- Nào, khởi sự...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 14

Từ trong "snack bar" rẻ ti ền, Tr ần Đại hé cửa nhìn sang bên cổng kho 18. Lúc ấy, công nhân đã đến đông đủ. Ba mươi tên đàn em của Tr ần Đại làm thành hàng rào che chở cho anh em công nhân. Cán bộ Nguyễn Minh Mẫn đã nói rõ mục đích của những người lạ mặt này nên công nhân nhìn đám du đãng bằng những đôi mắt cảm phục. Những cứu tinh du đãng đẩy anh em lùi vào trong. Còn chúng nó đứng "đ ầu mũi" để chống chọi với bọn Năm Lửa.

Trước khi chiếc xe vận tải của cai th ầu Phúc chở đám tay chân của Năm Lửa tới, cảnh sát đã tới. Cũng như cán bộ Nguyễn Minh Mẫn, Tr ần Đại không hiểu tại sao cảnh sát tới đông thế! Hắn mím môi suy nghĩ giây lát. Và hắn hiểu ngay. Kế hoạch "chiêu h ầ" Năm Lửa đã tiêu tùng. Thằng khốn nạn nửa đêm ôm vết thương lết tại nhà cai th ầu Phúc bàn bạc chuyện đàn áp sáng nay. Cai th ầu Phúc tung thêm ti ền mua ông cò thương cảng để lum hết đàn em của Tr ần Đại.

Tr`ân Đại nổi giận. Hắn nắm chặt quả đấm, phóng mạnh xuống mặt bàn. Ả chủ tiệm kiêm chiêu đãi viên đang thiu thiu ngủ giật mình thức giấc. Ả vọng tiếng ra hỏi:

- Gì vậy anh?
- Không có gì cả, ngủ đi...
- Anh vô ngủ với em đi!
- Im m'am.

Tr`ân Đại lại hé cửa sổ. Bổn bù loong lưng thững dẫn xác vào quán. Nó gõ cửa rất khẽ. Tr`ân Đại phải đứng lên, bước ra mở cửa cho nó vào.

- Có chuyện gì thế chú Bốn?
- Thưa anh...

Bổn bù loong ngập ngừng không nói dứt lởi. Tr`àn Đại thấy một nổi bu `àn in vết trên khuôn mặt nó. Hắn vẫy tay:

- Lại bàn anh ng 'ài đã.

Bổn bù loong theo Tr ần Đại, tới chiếc bàn kê sát cửa số ngó sang bên kia đường. Bổn bù loong ng ã xuống ghế. Chú uống cả phê nhé?

- Thưa anh thôi a?
- Có chuyện gì đây?
- Thưa anh... thưa anh, anh Hùng không cho em "thịt" thằng Năm Lửa.
- Chú chưa đủ hơi c`âm cự với nó đâu.
- Nhưng em muốn giết nó.
- Đã có James Dean Hùng.
- Em muốn giết nó vì nó đã dám không nghe lời anh. Đứa nào không nghe lời anh đ`àu đáng giết hết.
 - Chuyện có thể thôi à?
 - Thưa anh...
 - Chú đừng ngại ngùng, cứ nói đi Bổn bù loong!
 - Thưa anh, anh Hùng...
 - Sao?
 - Anh Hùng đuổi em vào đây!

- Sao Hùng lại đuổi chú?
- Anh ấy bảo vào đây với anh cho vui và anh còn nhi ầu việc sẽ nhờ em.

Tr`ân Đại vỗ tay lên trán. James Dean Hùng bữa nay có nhi ều hành động khó hiểu quá...

- James Dean Hùng còn nói gì nữa?
- Anh ấy bảo tình hình "gay" lắm, nếu anh không ngủ với con chủ tiệm thì em đưa anh v ề

Tr`ân Đại đập tay vào bức vách ván:

- V'êà?
- Vâng. Nghe phong phanh bọn cảnh sát rỉ tai nhau và móc một tấm hình cho nhau xem. Em sợ chúng nó "o" anh.

Tr'ân Đại gật gù:

- James Dean Hùng có lý. Bao giờ chú ấy cũng có lý. Chân anh chưa chạy được. Thôi ta chịu bọn khốn kiếp bửa nay. Chú kêu xích lô máy anh em mình chu ồn.
 - Thưa anh...
- Anh Hùng bảo mở cửa sau, bắt con chủ tiệm dẫn vào con ngõ hẹp băng qua lộ cách đây chừng vài chục thước thì cảnh sát mới hết trò nhìn anh.
 - Ù.
- Anh Hùng bảo nếu anh em bị thộp, anh đừng nóng lòng rửa hận mà lọt vào lưới của chúng.

Tr ần Đại không hiểu tại sao xuất trận này James Dean Hùng cỏ vẻ ngại ngùng ghê thế? Chắc phải có một lý do gì. Cái lý do cai th ầu Phúc dựa vào

nhi `àu thế lực để mua du đãng hành hung công nhân chỉ là lý do phụ. Lý do chính khiến James Dean Hùng khẳng khẳng bắt Tr `àn Đại hứa bỏ rơi vụ này Tr `àn Đại vẫn chưa hiểu. Tuy James Dean Hùng có nhắc tới bổn phận của hắn đối với Tường Vi và tương lai của con Tường Vi.

- James Dean Hùng còn nói gì nữa?
- Anh Hùng bảo tháng này em tới bác sĩ Niệm thu "ti `ên hụi".
- Chuyện ấy anh sẽ lo.
- Và...
- Nói mau đi!
- Thưa anh, nếu anh Hùng bị bắt, em thay anh ấy giữ an ninh tiệm nhảy đ`âm lậu ở Phú Lâm.

Tr'ân Đại xoa tay tỏ ý khó chịu:

- James Dean Hùng hôm nay lạ thật!

Tr an Đại goi ả chủ tiêm:

- Cô em!

Tiếng cô ả nũng nịu:

- Chi thế anh.
- Ra đây nhờ nhột việc.

Cô ả mắt nhắm mắt mở, vén tấm màn vải bước ra:

- Nhờ em chi đó?
- Cô biết ngõ sau dẫn ra lộ cách đây xa không?

- G'ân hoác à!
- Anh muốn hỏi lộ cách đây xa không chứ không phải ngõ.
- Ngõ dẫn ra lộ chứ gì?
- Ù.
- Anh hỏi làm gì?
- Cai th'àu Phúc chờ anh ngoài kia kìa...

Cô ả giật mình thót một cái:

- Anh giết thẳng Năm Lửa r à hả?
- Chưa.
- Sao Cai th'ài Phúc chờ anh?
- Nó chờ anh giết Năm Lửa nhưng có người khác giết Năm Lửa. Thôi dẫn anh tránh mặt nó đi.

Cô ả trách móc:

- Đã bảo đừng đụng tới cai th`àu Phúc thì anh không nghe.
- Bây giờ anh nghe đây.

Tr'ân Đại làm bộ sơ sêt:

- Nhanh lên kẻo chúng nỏ tông cửa "dzô" thộp cổ anh mất.

Cô ả hoảng hốt kéo Tr ần đại và Bổn bù loong mở cửa sau bước nhanh vào con ngõ hẹp. Đi sâu một quãng họ rẽ sang bên phải rời thọc ra đường cái. Tr ần Đại ngó xuống kho 18, hắn thấy đã lọt khỏi trùng vi của bọn cai th ầu Phúc và cảnh sát. Nhoẻn một nụ cười Tr ần Đại vỗ vai cô ả chủ tiệm, thân mât:

Em vừa cứu mạng anh đó!Cô ả nguýt dài:

- Chỉ nói xao...

Bổn bù loong ngắm ả chủ quán, lòng nó bâng khuâng. Nó đứng ngân ngơ như người mất h ần. Tr ần Đại bắt gặp sự ngân ngơ của nó, kéo tay nó:

- V èchú Bốn!

Bổn bù loong tỉnh mơ, nó ngơ ngác:

- V'êhở anh?
- Ù.
- Còn cô này?
- Cô ấy v ềbán cà phê ở quán cô ấy.

Tr`àn Đại dúi vào tay cô ả năm chục nữa:

- Thôi em v`êngủ đi!

Cô ả vùng vằng:

- Mai mốt anh qua đây không?

Tr'àn Đại lắc đ'àu:

- Anh không qua nhưng chú Bốn đây sẽ qua thăm em và uống cà phê...

Bổn bù loong ngượng ngùng. Đôi tai nó nóng ran. Tr`ân Đại véo mạnh nó một cái:

- Chú có bổn phận thăm cô này nghe chưa?

Bổn bù loong ấp a ấp úng. Ngay lúc đó có chiếc tắc xi chạy đến. Tr`ân Đại vẫy xe đáp v`êSài gòn. Cô ả chủ tiệm đứng nhìn theo. Bổn bù loong cũng ngoái cổ quay lại. Bốn con mắt gặp nhau, chớp mau.

Xe qua bên kia c'àu Quay, Tr'àn Đại bảo dừng. Hai đứa ra ng 'ài trên ghế đá công viên ở bờ sông. Mặt ghế còn đẫm ướt sương. Lạnh lẽo. Hai đứa ng 'ài bừa lên. Tr'àn Đại rút "Havatampa" châm lửa hút. Khói thuốc lan tỏa như một làn sương mỏng mơ huy 'àn. Tr'àn Đại cứ hút thuốc và không thèm nói với Bồn bù loong một câu nào. Mãi lúc lâu, hắn mới mở miêng:

- Bốn!
- Da.
- Chú yêu con chủ quán cà phê hả?

-...

- Anh biết chú mến nó, chú nhìn nó bằng đôi mắt thiết tha lắm, chú đừng dấu anh.
 - Thưa anh, vâng em mến con nhỏ.
 - Chú muốn sống an nhàn không?
 - Thưa an nhàn là thế nào ạ?
 - Là bỏ anh là thôi làm du đãng...

Bổn bù loong tưởng Tr`ân Đại trừng phạt nó v`êtội yêu mến ả chủ tiệm. Nước mắt nỏ ứa ra, nó mếu máo:

- Em đã có tình ý với con nhỏ nó đâu anh, tội nghiệp em...

Tr'an Đại ngạc nhiên:

- Chú vừa nói gì anh không hiểu Bốn ạ!

- Thưa anh...
- Gì em?

Tiếng "em" Tr`àn Đại gọi mình khiến Bổn bù loong bớt sợ hãi. Nó khe khẽ hỏi:

- Thưa anh nếu em thương con nhỏ, anh còn thương em không hở anh?

Tr'àn Đại xoa tay lên lưng tên đàn em mà nó thương như Bốn lơ xe:

- Chú ngỡ anh trừng phạt chú à?
- Vâng.
- Tại sao anh lại trừng phạt chú nhỉ? Anh nói thật đấy Bốn ạ! Khi nào chú muốn thôi làm du đãng, anh sẽ làm mối cho chú lấy con nhỏ đó.

Bổn bù loong lắc đ`âu nguây nguây:

- Em không muốn thôi làm du đãng, không bao giờ muốn thôi làm du đãng đâu anh ạ!

Tr ần Đại đưa điểu "Havatampa" hút dở cho Bồn bù loong:

- Tại sao chú không muốn thôi?

Bổn bù loong đỡ lấy điểu thuốc:

- Vì em không muốn bỏ anh. Em bỏ anh đi nơi khác sống, chắc đời em khổ lắm. Có anh, anh thương em và che chở em. Chả ai thương em như anh. Anh đừng đuổi em đi nhá anh...

Tr ần Đại thở dài. Hắn vén ống qu ần lên xoa vết sẹo:

- Anh không bỏ chú đâu. Nhưng nếu chú mến con nhỏ thì cứ sang Khánh Hội mà thăm nó. Coi chừng bọn Năm Lửa! Đôi mắt sũng nước của Bổn bù loong long lanh:

- Anh cho phép em?

Tr`an Đại nói rất nhỏ:

- Con bé dễ thương đáo để. Tâm h 'côn nó g 'ân gũi tâm h 'côn du đãng, chú có thể gắn bó với nó được đấy Bổn bù loong ạ!
 - Cám ơn anh.
 - Này Bốn!
 - Da.
- Anh ng 'à đây yên thân r 'à, chú đảo sang kho 18 xem bọn James Dean Hùng ra sao.

Bổn bù loong ngập ngừng:

- Thựa anh...
- Gì?
- Mời anh v ềnhà nghỉ. Anh Hùng cấm em không được rời anh nửa bước. Anh v ềnhà r 'à ern qua kho 18 coi tình hình.

Tr ần Đại không nói năng nửa lời. Hắn rời chiếc ghế đá bước ra l'ề đường. Chờ chiếc taxi chạy tới, Tr ần Đại vẫy tay. Chiếc taxi đậu lại. Tr ần Đại mở cửa leo lên trước. Bổn bù loong leo lên sau. Chiếc xe chạy v ềchợ Thái Bình. Đến nơi, Tr ần Đại dúi cho Bổn bù loong năm chục, bảo nó sang ngay kho 18.

Bổn bù loong thấy đàn anh v ềnhà nó mới yên lòng vọt qua bãi chiến trường. Lúc ấy, đám tay chân của Năm Lửa đã được cai th ầi Phúc tung ra đàn áp công nhân. Cai th ầi Phúc và Năm Lửa đ ều vắng mặt. James Dean Hùng cố tìm nó trong số ngót ba chục thẳng vừa từ xe bước xu ồng nhưng không có Năm Lửa. Tên chó chết sợ Tr ần Đại thanh toán nên lần trốn. Cai

th`àu Phúc sợ chết hơn, hôm nay hắn không đích thân hò hét bọn du đãng Khánh Hội đấm đá công nhân kho 18 như những hôm trước.

Sự vắng mặt của Năm Lửa và cai th ầu Phúc khiến anh em công nhân bớt ngán song đã làm James Dean Hùng suy nghĩ. Nó bảo Năm Hòa Hưng:

- Cai th`âu Phúc chơi đòn gì đây? Nó dùng cảnh sát "thịt " mình, bữa nay cảnh sát cố thộp anh Tr`ân Đại. Mẹ kiếp, đã vậy đánh nh`âu trận này nghe mày...

Năm Hòa Hưng nghiến răng ken két:

- Tao phải rạch mặt vài chục thẳng cho hả giận!

James Dean Hùng và Năm Hòa Hưng đứng bên này cổng kho 18 nhìn sang chỉ huy bọn Tony Hải, Quy ền Tân Định. Khi đám tay chân của Năm Lửa ào sang, James Dean Hùng vẫy tay, bọn du đãng Sàigòn đương đ ầu ngay lập tức. Chúng nó đánh bọn du đãng Khánh Hội tơi bời. Du đãng Khánh Hội chơi tay không nổi, dút dao ra. Tony Hải hò hét anh em quật ngã bọn du đãng Khánh Hội, tước dao và rạch mặt chúng làm kỷ niệm. Lòng căm phẫn bốc lên ngùn ngụt. Du đãng Khánh Hội chống trả mãnh liệt. Nhi ều thẳng bị đâm nát dùi, ngã quy máu chảy lênh láng. Một hai thẳng bị chính lưỡi dao của mình ngập vào bụng nằm lăn lộn trên mặt đường nhựa. Cuộc thanh toán hết sức dã man. Công nhân kho 18 leo qua cổng chạy vào trong để tránh tai vạ.

Tiếng rên siết, tiếng nguy ền rủa, tiếng hò hét mỗi lúc mỗi lớn. Cảnh sát làm hàng rào thịt vây bải chiến trường, chiêm ngưỡng cuộc tàn sát một cách vô tư. Họ cười nói, hút thuốc thản nhiên như xem trâu bò húc nhau, như xem gà choi nhau.

James Dean Hùng, thoạt tiên, cho rằng cảnh sát làm ngơ để bọn du đãng hành hung công nhân như báo chí đã tường thuật, lòng nó sôi sùng sục nỗi bất bình. Tới lúc bọn du đãng Khánh Hội lép vế, sắp bị đàn em của nó bước qua xác thì cảnh sát lại rút súng tràn vào tiếp tay bọn Khánh Hội quật lại đàn em của nó, James Dean Hùng nhịn hết nổi nó thúc khuỷu tay vào cạnh sườn Năm Hòa Hưng:

- Kế hoạch hỏng rời, Năm Lửa và cai th`âi Phúc trốn lùi. Uổng quá, không giết dược hai thẳng khốn kiếp ấy hôm nay. Cảnh sát sẽ thộp cổ hết anh em, mày ra v 'ôlấ'y một thẳng cảnh sát đi!
 - Làm gì?
 - Làm con tin cho anh em châu...
 - R'à tao và mày?
 - Hạ h 'ới phân giải.
 - James Dean Hùng!
 - Cái gì?
 - Li`âu đâ´y.

Năm Hòa Hưng còn đang phân vân thì James Dean Hùng đã đổi ý:

- Thôi để tao v ôcho, mày đừng li ầu nữa, li ầu sẽ hết hy vọng lấy vợ!

James Dean Hùng nói dứt câu, phóng người tới hàng rào thịt cảnh sát. Năm Hòa Hưng nhìn theo. Câu mia mai của James Dean Hùng khiến lòng nó tê tái. Trong khoảnh khắc sự tê tái rực đỏ nung trái tim anh chị của nó nóng bừng. Năm Hòa Hưng cũng lao người tới hàng rào thịt cảnh sát. Không hẹn hò, hai tên du đang cùng v 'ôhai người cảnh sát một lúc.

Chúng nó tóm cổ áo sau lưng hai người cảnh sát giật lại. Nhanh như chớp, hai con dao con chó đã rút khỏi túi qu ần. Hai tiếng "tách" cách nhau một ph ần tư giây và hai lưỡi dao nhọn hoắt, sáng loáng đã dí vào cạnh sườn hai người cảnh sát. Cảnh sát chưa kịp có phản ứng gì thì James Dean Hùng đã hét lớn:

- Tôi là Tr`ân Đại đây!

Một vài người cảnh sát rút súng khỏi bao. James Dean Hùng nháy mắt cho Năm Hòa Hưng. Chúng nó kéo hai người cảnh sát v`ệphía sau, dọa nạt:

- Nhúc nhích là lưỡi dao này thấu phổi nghe chưa!

Người cảnh sát bị James Dean Hung tóm cổ mới vô ngh ề Ông ta còn trẻ, chỉ bằng tuổi James Dean Hùng. Nghe James Dean Hùng xưng danh Tr ần Đại, ông ta sợ run c ầm cập. Khi đã kéo con tin của mình ra một chỗ thuận lợi James Dean Hùng cười gằn:

- Yêu c`àu ông cò ra lệnh cho lính của ông cất súng đi, Tr`àn Đại không ngán tài bắn súng lục của cảnh sát đâu.

Ông cò lôi tấm ảnh Tr ần Đại ra ngắm nghía. R ầi ông nhìn James Dean Hùng. Hiểu ý ông, James Dean Hùng nói trước:

- Tôi là Tr`ân Đại đây mà, tấm ảnh của ông cò là Tr`ân Đại giả hiệu. Bọn chỉ điểm của cảnh sát dở lắm, chúng nó nhặt tấm ảnh bố láo ở đâu v`êvà bảo là ảnh Tr`ân Đại. Ông cò bước thêm vài bước v`êphía James Dean Hùng:
 - Mày muốn gì? James Dean Hùng hoa lưỡi dao:
 - Muốn ông hốt hết bọn tay chân của cai th`âu Phúc vào trại Tế B`ân.

Vào dịp đó, thấy đàn anh xuất hiện đã v 'ô được hai người cảnh sát bọn đàn em của James Dean Hùng phấn khởi tinh th' ân. Chúng đánh đấm đám tay chân của cai th' âu Phúc không thương tiếc. Cảnh sát toan ào vào làm lệch sự thắng lợi của du đãng Sàigòn. James Dean Hùng ngăn chặn:

- Một người cảnh sát lại g`ân vòng chiến là tôi đâm ông này ngay!

Ông cò dậm chân xuống mặt đường nhựa:

- Mày muốn gì?

James Dean Hùng đáp:

- Thưa ông cò, tôi khuyên ông cò nên lịch sự một chút. Ông cò đã biết qua thành tích của Tr`ân Đại.

Lời nói lễ phép của James Dean như một lời cảnh cáo ông. Ông cò nuốt giận, hòa hoãn:

- Anh muốn gì?

James Dean Hùng mim cười.

- Thưa ông cò, tôi đã nói r 'ài. Giờ nói thêm, ông muốn chúng tôi giết hết bọn Năm Lửa hay ông muốn hốt bọn đánh mướn vào tại Tế B 'àn?

Ông cò ngạc nhiên:

- Bọn nào đánh mướn?

James Dean Hùng xỏ ngọt:

- Ông bênh vực cai th`àu Phúc mà ông còn giả vờ. Ông bênh vực cai th`àu Phúc thì chúng tôi bênh vực anh em công nhân.

James Dean Hùng dần giọng:

- Chỉ là du đãng nhưng tâm h`ôn chúng tôi còn biết rung động và lương tâm chúng tôi còn sống, lương tâm chúng tôi chưa chết thối rục vì ti ền của những thẳng chuyên bóc lột người đ`ông loại như những thẳng cai th`âi ở thương cảng. Ông cò hiểu r`ài chứ?

Ông cò vẫy tay, nhân viên cảnh sát dừng hết lại không dám xông vào vòng chiến. James Dean Hùng tấn công tiếp:

- Ông cò có hai con đường phải chọn lựa: Một là ông cò để anh em của tôi v ề Sàigòn thong thả, hai là ông cò sẽ nhìn hai nhân viên của ông dẫy dụa trên vũng máu!

Ông cò mím chặt môi, mắt ông không muốn chớp. Ông nhìn tên du đãng đang đắc thế, chỉ toan xông lại bợp tai cho nó vài cái nhưng ông đang bị kẹt. Ông biết Tr ần Đại dám nói và dám làm nên ông đành nuốt giận, hất hàm hỏi tên du đãng:

- R'à sao nữa?

James Dean Hùng cười khẩy:

- R`ài ông hốt hết lũ đánh mướn của Năm Lửa đi và cấm cai th`ài Phúc không được bắt nạt anh em công nhân. Nó đã bóc lột công nhân nhi ều r`ài, hãy để công nhân có đủ cơm áo nuôi vợ con nghe ông cò.

Ông cò chỉ ngón tay vào mặt James Dean Hùng:

- Sao mày không bàn việc cơm áo của công nhân với ông Tổng trưởng Bộ Lao động hở tên du đãng khốn nạn?

James Dean Hùng dí mũi dao vào gáy người cảnh sát, trong khi đó Năm Hòa Hưng rút súng khỏi bao của con tin, ném bốp xuống mặt đường, trả thù câu nói khinh mạn của ông cò. Năm Hòa Hưng bĩu môi:

- Súng cảnh sát làm chó gì có đạn. Mấy ngài chỉ đeo súng dọa đàn bà bán hàng rong...

James Dean Hùng tiếp lời Năm Hòa Hưng:

- Ông cò can đảm ơi, miệng chúng tôi lớn nhưng lưng chúng tôi cứng, chúng tôi chỉ có thể nói ở giữa đại lộ thôi. Lưng những thằng m`àn mới chui lọt vào Bộ để nói th`àn với ông Tổng. Lưng ông cò m`àn chăng?

Ông cò điên tiết:

Quân khốn kiếp!

James Dean Hùng không nhịn nữa, nó g'ần lên:

- Ông cò, ông đừng làm phách, Tr`ân Đại không ngán thẳng nào đâu!

Ông cò mia mai:

- Mày không ngán luôn trại Tế B ần?

James Dean Hùng rạch khẽ lưỡi dao trên làn da gáy của người cảnh sát. Người cảnh sát rùng mình, nhắm chặt mắt lại. James Dean Hùng chưa tha hành tôi. Nó đơi máu rỉ ra, quêt ngang lưỡi dao cho vấy máu r ỡi dơ cao:

- Ông cò, tôi cóc ngán gì cả. Tôi dám giết nhân viên của ông lắm à!

Ông cò nhìn nhân viên của mình trong tay hai tên du đãng, bảo James Dean Hùng:

- Tao chọn một con đường.
- Đường nào?
- Tao tha bọn du đãng của mày nhưng mày phải hứa một đi ều...
- Đi ầu gì?
- Đi `àu gì mày cũng phải nhận, nếu không tao không tha một thẳng nào!

James Dean Hùng dục:

- Đi ầu gì, nói nhanh lên ông cò m ầm lưng!

Ông cô nén giận, nói:

- Mày không được v ề Sàigòn!

James Dean Hùng phá ra cười:

- Nghĩa là tôi để ông cò thộp cổ tôi?

Ông cò khen xỏ:

- Mày thông minh lắm!

James Dean Hùng trả đũa:

- Thông minh bằng ông hay hơn?

Ông cò vụt cái gậy chỉ huy của ông vào không khí:

- Đ `ôkhốn kiếp!

James Dean Hùng đáp lễ ông cò bằng cánh k edao vô gáy nhân viên của ông.

Ông cò ra lệnh:

- Bắt hết quân chó hoang...

James Dean Hùng hét:

- Khoan...

Ông cò hỏi:

- Mày chịu để tao bắt mày à?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Ông cò đừng tưởng bở. Bắt hết được anh em tôi, ít ra cảnh sát cũng chết mười mạng!
 - Chúng mày không sợ lên máy chém ư?

James Dean Hùng khạc một bãi đờm lên tóc người cảnh sát:

- Chúng tôi đang sống mà như những kẻ đã chết r à. Ông cò biết không?

James Hùng ngừng vài giây để nuốt sự hận thù. R à nó nói tiếp:

- Đứa nào đã làm cho chúng tôi trở nên những con chó hoang? Đứa nào chỉ nghĩ bắt chúng tôi, nhốt chúng tôi vào trại Tế B ần, đày chúng tôi đi Nông Sơn và đẩy chúng tôi v ềcác ấp chiến lược sống khốn nạn?

Năm Hòa Hưng gọi:

- James Dean Hùng!

James Dean Hùng nhăn mặt:

- Gọi tao là Tr ần Đại đi c ần gì phải dấu diếm...
- Mày chịu để cảnh sát bắt thì tao giết thẳng này!

James Dean Hùng quát:

- Mày giết nó tao giết mày...

Năm Hòa Hưng nhăn nhó:

- Sao mày kỳ cục thê?
- Để tao tính chuyện nghe Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng kéo con tin của nó tới g`ân chỗ James Dean Hùng. Nó hỏi nhỏ:

- Anh Tr`ân Đại bảo mày làm vậy à?
- Ù!
- Mình đang thắng thế mà mảy...
- Thắng ở chỗ nào? Thà một mình tao bị đưa vào địa ngục trại Tế B ần cò hơn cả bọn bị thộp nhốt hết vào Tế B ần. Tao vào Tế B ần tao sẽ ra như bỡn miễn là chúng nó đừng trả thù tao đến chết. Mày hiểu chưa?

Năm Hòa Hưng chớp mắt lia lịa. James Dean Hùng v 'ô lấy câu dọa giết con tin, bắt chẹt ông cò:

 Ông cò ra lệnh cho nhân viên của ông dàn ra cho anh em chúng tôi v ề Sàigòn. Tôi hứa với ông cò, tôi để ông bắt tôi.

Ông cò lưỡng lự:

- Mày cũng hứa cơ à?

James Dean Hùng khinh bạc nói:

- Ông cò quả thực chưa hiểu gì v`êdu đãng! Du đãng có thể dưới mặt ông hèn hạ đủ thứ. Nhưng giữ lởi hứa, tôi cam đoan với ông cò, chưa có hạng người nào trong xã hội trọng mấy lời hứa bằng chúng tôi đâu. Ông quyết định đi!

Ông cò chưa kịp tính xong thì James Dean Hùng đã hô lớn:

- Tony Hải và Quy nã Tân Định cho anh em xử đụng dao với cảnh sát.

Ba mươi lưởi dao đã bấm khỏi cán. Lưỡi nào lưởi ấy sáng loảng nhọn hoắt. James Dean Hùng mở cuộc chiến tranh tâm lý với ông cò:

- Anh em tôi phóng dao cừ lắm, đi àu này cảnh sát đã biết. Tôi thừa hiểu cảnh sát đã không dám bắn chết ba mươi thắng du đãng một lúc.

Ông cò chưa từng chạm trán với một tên du đãng "trí thức" như James Dean Hùng nên ông cảm thấy chuyện gay go quá. Cuối cùng, ông đành nghe James Dean Hùng rằm rạp. Nhân viên của ông dạt sang một bên để bọn du đãng Sàigòn thoát khỏi vòng vây. James Dean Hùng dặn dò đàn em:

- Chạy vào các ngõ hẻm r 'ài băng v 'êngả c 'ài Mống!

Anh em công nhân từ trong công kho 18 nhìn ra thấy trên bãi chiến trường, đám thuộc hạ của cai th ầi Phúc bị các cứu tinh của mình cho đo ván hết và cảnh sát thì đang bị James Dean Hùng "c ần tù" hả hê vô cùng. Anh em reo to ng ần ý cám ơn bọn Quy ần Tân Định. Bọn du đãng Sàigòn ngoái lại, vẫy tay r ồi chạy vụt vào các ngõ hẻm. Khoảnh khắc, chúng nó biến mất.

James Dean Hùng đợi đàn em của mình trốn thoát, quay sang Năm Hòa Hưng:

- Còn mày nữa, "dọt" đi chứ!

Năm Hòa Hưng lắc đ`âu:

- Tao vào Tê B an với mày!

James Dean Hùng biết rằng không có thì giờ giằng co với Năm Hòa Hưng nữa, nó nói:

- Mày cưỡng lệnh anh Tr`ân Đại à?

Năm Hòa Hưng đẩy con tin của nó chúi v ềphía trước, mặt hiện rõ lên những nét hận thù, nó nhìn ông cò r ซi vù theo đ ồng bọn. James Dean Hùng nghiến răng ken két:

- Xong r'à...

Bấy giờ Bổn bù loong vừa tới nơi. Nó thấy anh em của nó biến hết, chỉ còn một mình James Dean Hùng đương đ`àu với cảnh sát. Nó gọi:

- Anh James Dean Hùng!

James Dan Hùng giật mình, ngoái cổ lại:

- Bổn bù loong cứ gọi anh là Tr`ân Đại đi, can chi chú mà phải kêu là James Dean Hùng... Chú v`êđi, v`êgấp đi, bảo anh em rằng Tr`ân Đại đã nạp mình cho cảnh sát nhé!

Nước mắt Bổn bù loong ứa ra. Nó đưa tay quệt ngang mắt, chạy vội vào con ngõ mà ả chủ tiệm cà phê vừa dẫn nó và Tr ần Đại băng qua lộ.

Còn lại một mình James Dean Hùng chếch mép cười chua sót:

- Thưa ông cò, tôi không muốn xin lỗi ông cò để ông cò nhẹ tay đối với tôi đâu.

James Dean Hùng buông cổ áo người cảnh sát, ném con dao xuống mặt đường nhưa:

- Tôi không thù hằn gi cảnh sát cả song làm du đãng tự nhiên bị cảnh sát ghét. Chẳng ai có thể yêu người ghét mình cả. Tôi xin ông cò đừng coi tôi như bon Năm Lửa.

James Dean Hùng chắp lay sau lưng, ngoan ngoãn bước tới chỗ ông cò. Nó dơ hai tay:

- Bây giờ ông cò có thể còng tay tôi được r 'â!

Cảnh sát sáp lại còng tay James Dean Hùng và đẩy nó lên xe. Ông cò nghĩ sao ra lệnh:

- Hốt hết cả bọn Năm Lửa nữa.

Cảnh sát thộp hết thuộc hạ của cai th`âu Phúc bất kể những thẳng bị thương. Máu chảy tùm lum. Ông cò cúi đ`âu nhìn sợi giây gi ấy sút ra. Ông k`êlên thành xe díp thắt lại:

- Đừng đánh thẳng Tr`ân Đại, ai đánh nó tôi sẽ thẳng tay trừng trị!

Ông cò dục tài xế cho xe chạy v`êbót. James Dean Hùng nhìn theo. Nó không hiểu tại sao ông cò cấm nhân viên của mình đánh đập nó.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 15

Tr`ân Đại nằm ngửa trên ghế bố. Hẳn duỗi thẳng chân, điếu "Havatampa" kẹp giữa hai ngón tay đã cháy g`ân tới khúc giữa mà tàn vẫn chưa rớt. Tr`ân Đại nhìn lên tr`ân nhà. Đôi mắt tưởng chừng như không muốn chớp. Nỗi hờn phảng phất nỗi bu 'ân in hằn vào khuôn mặt sương gió của tên du đãng ngoại hạng. Hắn nằm, và có thể nằm mãi cho đến lúc đàn em hắn kiếm ra nhà Năm Lửa.

Con muỗi ngày sà xuống má Tr ần Đại. Hắn đưa tay trái vỗ. Tàn thuốc lá được dịp rơi rớt bừa bải. Tr ần Đại hít một hơi r ồi liệng mạnh điểu thuốc qua cửa sổ. Từ năm hôm nay, Tr ần Đại bu ồn kinh khủng. Tin James Dean Hùng tự ý nạp mình cho cảnh sát để cứu đàn em khiến Tr ần Đại mất ăn mất ngủ. Hắn nhớ lại những lời trước khi James Dean Hùng "xuất trận" mà lòng hắn thắt lại. James Dean Hùng đã vì hắn mà hy sinh tự do của mình để hắn được ở ngoải săn sóc cho Tường Vi. James Dean Hùng hành động đẹp lắm. Nó đã nh ầm. Tr ần Đại đâu chịu ng ồi yên chăm chút tình yêu khi đàn em của nó lọt vào trại Tế B ần. Bổn phận của Tr ần Đại là phải lo cứu James Dean Hùng. Nhưng trước hết hắn c ần tìm Năm Lửa.

Năm Hòa Hưng, Bổn bù loong, Tony Hải, Quy ền Tân Địch được phái sang Khánh Hội theo rõi Năm Lửa. Bốn dứa tìm suốt ba ngày trời mà vẫn chưa kiếm được chỗ ẩn núp của Năm Lửa. Tên vua ném dao chuyên giết người mướn không hiểu vì lý do gì biệt tích. Tr ần Đại bực tức, chán nản. Năm Lửa trốn mất mà James Dean Hùng cũng chưa biết chắc chắn bị nhốt ở đâu. Cả ngày, trừ hai bữa cơm ăn qua loa c ần hơi, Tr ần Đại chỉ nằm ngửa trên ghế bố hút thuốc lá.

Cho tới hôm nay... Tiếng gõ cửa làm trái tim Tr`ần Đại muốn nhảy khỏi l`ông ngực. Hắn vùng dậy, chạy vội ra mở cửa. Bổn bù loong lách mình bước vô.

Tr'ân Đại v 'ôngay tên đàn em:

- Thấy tăm tích nó chưa?
- Da, r à a!
- Nó ở đâu?
- Thưa anh nó trốn sang Thủ Thiêm.
- Chú biết nó ngủ ở đâu không?
- Da biết.
- Chú dẫn ngay anh sang Thủ Thiêm...

Bổn bù loong khép cửa lại:

- Ban ngày nó lang thang, ban đêm nó mới v ềngủ nhà chị nó anh ạ!

Tr`an Đại hất hàm:

- Đêm nay gặp nó không?

Bổn bù loong gật đ`àu. Tr`àn Đại hớn hở. Vài phút sau, nỗi bu `àn vừa tan biến lại trở v`êđay nghiến hắn. Tr`àn Đại l`àm lũi bước tới ghế bố. Hắn gieo người xuống thở dài:

- Mới xong có một việc.

Bổn bù loong hỏi:

- Thưa anh, anh giao em việc thứ hai được không?

Tr'àn Đại mím môi suy nghĩ:

- Việc này khó lắm.
- Em sẽ rán hết sức em.

- Rán hết sức chú cũng vô ích. Chú có dám đánh phá trại giam cứu James Dean Hùng không? Chắc chắn là không r ã. Anh em mình đành tho. Bây giờ, nếu biết James Dean Hùng bị nhốt ở trại Tể B ần thì chỉ có cách xoay nhi ầu ti ần dúi cho bọn giám thị là chúng sẽ để cho James Dean Hùng trốn ra một cách dể dàng.

Bổn bù loong đờ đẫn nhìn Tr ần Đại. Hiểu ý đàn em Tr ần Đại xua tay:

- Để anh lo vụ này sau. Đêm nay cố tóm bằng được thẳng Năm Lửa.

Im lạng một lát, Tr ần Đại vẫy tay cho Bổn bù loong ng cá cạnh mình:

- Bọn Năm Hòa Hưng đâu?

Bổn bù loong lễ phép đáp:

- Anh Năm bảo em vô báo tin cho anh hay, anh ấy xuống Chí Hòa có chút việc.

Tr'an Đại xoa đ'au tên đàn em:

- Chú đã ghé qua cái quán cà phê t à tàn của con nhỏ bên Khánh Hội chưa?

Bổn bù loong bẽn lẽn:

- Thưa anh chưa ạ?

Tr`ân Đại vỗ mạnh vào vai Bồn bù loong:

- Sang gấp đi kẻo nó mong. Tối nay nhớ v`êđây đi kiếm thẳng Năm Lửa với anh.

Bổn bù loong ng ần ngừ chưa dám đứng dậy. Tr ần Đại hích khuỷu tay vào cạnh sườn nó:

- Xấu hổ à?

Bổn bù loong luống cuống:

- Thưa anh...
- Gì?
- Thưa anh... em... sơ lắm!

Tr`an Đại quắc mắt:

- Chú sợ Năm Lửa, cai th`âı Phúc hay cảnh sát?
- Thưa anh em sơ... con nhỏ...
- Chú sợ gi?
- Thưa anh... em... không... biết... tán... gái...

Tr ần Đại đang bu ồn đứt ruột mà cũng phá ra cười. Bổn bù loong ghệt mặt ra khiến Tr ần Đại càng cười dữ:

- Chú ngây thơ quá, Bổn bù loong ạ!

Bổn bù loong nhăn nhó:

- Thưa anh, em sợ con nhỏ tống cổ ra.
- Thì chú tặng nó vài cái đấm.

Bổn bù loong tưởng thật:

- Đấm nó, nó chịu hở anh?

Tr`an Đại không cười nữa. Hắn nhìn tên đàn em khở khạo ái tinh bằng đôi mắt ngập đ`ây thương xót. Tr`an Đại lắc đ`âu:

- Không phải thế đâu Bốn à!

Bổn bù loong ngây mặt ra:

- Thưa anh phải làm thế nào để con nhỏ thương em?

Tr'àn Đại vòng tay ôm ngang lưng tên đàn em:

- Chú có thương nó không?
- Da... da... em mết nó lắm...

Thế thì chú chịu khó qua Khánh Hội uống cà phê ngày hai l'ân và gặp đứa nào nói chuyện với con nhỏ cũng tẩn cho nó một trận no đòn. Tự nhiên con nhỏ biết chú thương nó.

- Sao nó hiểu được lòng em thương nó?
- Nó hiểu thừa đi chứ. Chú nện những thầng thân mật với nó tức là chú ghen. Ghen là yêu. Con gái khôn như ranh, nó sẽ hiểu mà.

R'à em phải nói gì nữa:

- Chú không thèm nói gì cả, đợi con nhỏ nói trước.
- Em phải đợi lâu không?
- Chóng lắm, chú chỉ c`ân hạ một thằng là có kết quả. Con nhỏ sẽ đến g`ân chú hỏi chú "Sao anh đánh nó", bấy giờ chú sẽ nói, nói thật khẽ thôi, rằng "Tôi không muốn nó tán cô".
 - R'à sao nữa?
- R 'à con nhỏ sẽ im lặng nhìn chú, chú chụp lấy tay nó bảo rằng "Vi anh yêu em"...
 - Nó có chửi mình không hở anh?

Tr`an Đại nhún vai:

- Chú thử thí nghiệm xem nó có chửi không. Thôi đi đi...

Bổn bù loong nài nỉ:

- Thưa anh, hay anh dẫn em sang nói giùm em!
- Không được, anh có việc c`ân phải đi bây giờ. Được người đẹp chửi là một vinh dự, chú can đảm thử một chuyến coi. Nhanh lên, kẻo thẳng khác nó cuỗm mất thì uổng!

Bổn bù loong thở đài:

- Em không đi đâu anh a!

Tr'àn Đại đứng lên, nắm cánh tay Bổn bù loong dạy:

- Mày xử dụng bù loong với con nhỏ xem sao. Tao cá với mày ăn một trăm ph'ân trăm em út ơi! Mai mốt mày thành yêu tinh ái tình mày chán nản không muốn yêu đương nữa thì đừng có trách anh Tr'ân Đại đấy nhé! Thôi đi đi! Tối nay cho anh biết tên con nhỏ là gì nghe chưa?

Bổn bù loong bất đắc dĩ phải sang Khánh HộI. Tr`àn Đại nhìn bộ mặt rút rát của nó, bất giác hắn lại yêu nó vô cùng. Nó chỉ rút rát ái tình thôi. Bổn bù loong đi r`ài, Tr`àn Đại rửa mặt cạo râu sạch sẽ, thay qu`àn áo chỉnh t`ê xuống nội trú Chi Hỏa tìm Tường Vi.

Hắn gặp Tường Vi ngay. Sau khi xin phép bà giám thị, Tr`ân Đại đưa Tường Vi đi coi xi nê. Tr`ân Đại cố giấu nỗi lo lắng của mình nhưng mối ưu tư càng cố giấu nó càng hiện ra rõ rệt. Đến nỗi Tường Vi phải hỏi:

- Anh có chuyện gì bu 'ân hở?

Tr`ân Đại chối dài:

- Không có gì cả.
- Anh nói dối em...

-...

- Em biết anh gặp chuyện bu 'ân, nếu không chủ nhật anh mới tới đón em. Hôm nay mới là thứ sáu. Chuyên gì đấy anh?

Tr ần Đại nghĩ tới James Dean Hùng, đôi mất hắn cay cay, chớp thật mau. Hắn nhìn người yêu, nói thật:

- James Hùng bị bắt rời em a!

Tường Vi lạnh người. Nàng có cảm tưởng như cơn gió độc vừa lùa vào l'ông ngực nàng và không muốn thoát ra nữa. Tường Vi chỉ kêu nổi một tiếng "trời" rất khẽ. Nàng kéo Tr ần Đại đi v ềphía công viên vắng vẻ nhưng Tr ần Đại níu nàng lại:

- Vào rạp chiếu bóng cảnh sát bớt chú ý anh hơn. Anh sẽ kể cho em nghe tại sao lames Dean Hùng bị bắt.

Hai người mua vé vào một rạp thường trực. Lúc ấy phim đang chiếu tới khúc giữa chuyện. Tr ần Đại dắt Tường Vi lên tuốt hàng ghế đầu. Họ không thèm nhìn lên màn ảnh nữa. Vừa ng ầi xuống ghế, Tường Vi dục Tr ần Đại:

- Anh nói đi, tại sao Hùng bị bắt?
- Chú ấy tình nguyện bị bắt thì đúng hơn.

Tr`ân Đại thuật lại vụ công nhân kho 18 bị cai th`âu bóc lột. Công nhân đình công, cai th`âu thuê bọn du đãng Năm Lửa hành hung công nhân. Chính quy ền thương cảng không những không bênh vực công nhân mà còn làm ngơ để cai th`âu làm tới. Báo chí quả quyết Tr`ân Đại dúng tay vào vụ n`ây. Ph`ân nổi máu anh hùng hiệp sĩ ph`ân muốn minh oan, Tr`ân Đại đã cho đàn em sang Khánh Hội thanh toán Năm Lửa, nhưng bị kẹt. James Dean Hùng hy sinh tư do của mình để đ ồng bon thoát lưới sảnh sát.

Thuật xong chuyện, Tr'ần Đại ngậm ngùi nói:

- Hùng nó thương anh và em quá. Nó nhận nó lả Tr`ân Đại. Như thế, cảnh sát yên chí đã bắt được Tr`ân Đại. Song vì Hùng thương anh quá nên nó hóa ra ngốc. Nó quên mất rằng ba anh đã cung cấp hình ảnh anh cho

cảnh sát. Nó lừa được lão cò thương cảng chứ lừa sao hết được cảnh sát. Anh hơi lạ là vụ này báo chí lặng im.

Tường Vi hỏi:

- Tại sao báo chi lại lặng im?
- Có lẽ lão cò không cung cấp tin tức. Lão cò đã bị James Dean Hùng bỏ thuốc mê. Lão ấy thộp cổ hết đám tay chân của Năm Lửa. James Dean Hùng đã chứng tỏ cho lão cò biết nó không phải là Năm Lửa, không phải là du đãng đâm thuê chém mướn.

Tường Vi mai mia:

- Nhưng Hùng vẫn bị bắt.
- Ù, chú ấy vẫn bị bắt, chú hy sinh chịu vào Tế B ần thay anh vì chú ấy lo lắng cho em, cho tương lai của chúng ta...

Tường Vi nắm chặt lấy cánh tay của Tr ần Đại. Nước mắt nàng ứa ra:

- Anh...
- Em...
- Em thương Hùng...
- Hùng cũng thương em...

Hai người kể lể trong bóng tối. Họ đang là đôi tài tử đóng cuốn phim bi tình, xã hội. Tường Vi khóc sướt mướt. Nàng mường tượng ra khuôn mặt dễ mến của James Dean Hùng và nghĩ đến sự hy sinh hạnh phúc của mình cho người khác được sung sướng của James Dean Hùng. Bất giác, Tường Vi lại th'âm nguy ền rủa cuộc đời.

Những người tốt thỉ chịu đọa ơ ây, người xấu thì sống phây phây trên sự đau khổ của người tốt. Cuộc đời chó má thế là cùng. Tỉnh thương yêu, ni ềm cảm phục James Dean Hùng khiến tâm h ồn Tường Vi muốn nổi loạn.

Nàng mới thấy, mới hiểu thấm thía tại sao những người như Tr`àn Đại, như James Dean Hùng lại buông trôi tương lai để dấn thân vào con đường du đãng

Tường Vi thôn thức:

- Làm thể nào để cứu Hùng hở anh?
- Chưa biết Hùng bị giam ở đâu!
- Anh hứa cứu Hùng nhé anh...

Tr ần Đại vòng tay qua thành ghế, quàng lấy cổ Tường Vi:

- Anh hứa, nhưng em phải hứa với anh một đi ầu...

Tường Vi lấy khăn thấm nước mắt:

- Thưa anh, đi ều gì đấy ạ! Có khó không anh?
- Dễ lắm.
- Đi `âu gì?
- Em đừng suy nghĩ nhi `àu chuyện của các anh mà trễ nải việc học hành. Em hứa với anh rằng cuối năm nay em phải đậu tú tài một nhé!

Tường Vi vuốt ve bàn tay Tr`ân Đại:

- Vâng em hứa.

Tr'àn Đại mim cười sung sướng:

- Em có biết tại sao anh c'ân em có bằng cấp không?

Tương Vi lắc đ`âu:

- Em chiu.

- Để nhở anh có bị bắt, em có phương tiện tự tục...

Câu nói của Tr ần Đại làm cho Tường Vi giật mình đánh thót một cái. Người nàng lạnh lạnh. Chân tay run lầy bẩy. Tr ần Đại bối rối:

- Em trúng lạnh hở em?
- Không, em không sao cả...
- Người em lạnh ngắt, anh đưa em v ềnhé!
- Vâng, anh đưa em v ề...

Tr ần Đại dìu Tường Vi ra khỏi rạp. Hắn gọi tắc xi đưa thẳng nàng v ề nội trú. Tr ần Đại chán nản quả, hắn không muốn hỏi nguyên nhân nào khiến Tường Vi đòi v ềgấp thế nữa. Từ nội trú, Tr ần Đại quay xe lại, hắn định bảo người tài xế chạy tới phòng mạch của bác sĩ Niệm, nhưng nghĩ sao, hắn bỏ ý định đó. Tr ần Đại cũng v ềnhà luôn. Hắn lại nằm dài trên chiếc ghế vải, ngửa mặt lên tr ần nhà hút thuốc "Havatampa". Chưa lúc nào Tr ần Đại cô đơn như lúc này. Hắn thèm ngủ, ngủ để quên hết. Tr ần Đại vùng dậy. Hắn chạy ra ngõ mua một chai xá xị ba xi đế. Tr ần Đại nhắm mắt uống một hơi dài. Khi chất men đã làm m ần môi, Tr ần Đại nốc cạn chai rượu lúc nào không biết. Và hắn nằm co quắp trên ghế vải, thở khò khò...

Vào khoảng 10 giờ đêm hôm đó, Tr`ân Đại, Bổn bù loong, Năm Hòa Hưng thuê xu 'âng sang bên Thủ Thiêm. Chúng nó tìm một quán cà phê ng 'à chờ đến 11 giờ rưỡi mới đi kiếm Năm Lửa.

Như thường lệ, ban ngày Năm Lửa đi lang thang khuya nó mới v ềnhà chị nó ngủ nhở. Từ hôm đụng với đàn em Tr ần Đại, Năm Lửa đâm chột dạ. Bây giờ nó hối hận. Phải chi nó nén tự ái, nghe lời James Dean Hùng rời vụ này thì chưa chắc cai th ầu Phúc đã làm gì nổi nó mà còn khỏi bị Tr ần Đại hỏi tội. Nó thừa hiểu James Dean Hùng bị bắt, Tr ần Đại sẽ không để nỏ ăn ngon ngù yên ở miệt Khánh Hội. Nên nó đã trốn. Năm Lửa càng hối hận khi nó hay tin ông cò đã hốt hết đàn em của nó. Ông cò không bênh vực cai th ầu Phúc nữa. Năm Lửa bị kẹt. Nó định nương náu ở Thủ Thiêm ít ngày, xoay được tí tì ền còm nó sẽ khăn gói quả mướp v ềC ần Thơ là quê hương

của nó ẩn thân chừng vài tháng r`ấi tính sau. Nhưng nó chưa kíp v`êC`ân Thơ thì Tr`ân Đại đã đến kiếm nó. Tr`ân Đại nhìn đ`âng h`ô. Hắn móc ti ần trả r`ấi duc đàn em:

- Đi thôi các chú!

Ba..tên du đãng rời khỏi quán cà phê... làng. Tr ần Đại hỏi:

- Chú Bốn chắc chắn Năm Lửa đêm nào cũng ngủ ở nhà chị nó chứ?

Bổn bù loong đáp:

- Nó v ềđây ba hôm r à.

Tr`ân Đại vỗ lưng Năm Hòa Hưng:

- Năm có gặp tên đàn em nào của Năm Lửa còn lưu lạc ở Khánh Hội không?
 - Gặp hai thẳng.
 - Có hỏi gì nó không?
 - Em có hỏi. Chúng nó cho biết Năm Lửa cay cai th`âu Phúc lắm.

Tr'àn Đại búng tay tách lột cái:

- Tốt lắm, anh sẽ xúi Năm Lửa hạ cai th`âu Phúc.

Bổn bù loong hỏi:

- Liệu nó có dám hạ cai th`âu Phúc không hở anh?

Tr`ân Đại cười:

- Nó cũng ham sống lắm chứ. Nó ham sống thì mình bảo làm gì nó chả làm.

- Nhở nó sợ cai th`âu Phúc thì sao?
- Thì nó chết hết ngáp ở đất Thủ Thiêm này.

Chẳng mấy chốc, ba tên du đãng Saigon đã tới trước cửa nhà Năm Lửa. Nửa đ`âm ở Thủ Thiêm khuya khoắt vô cùng. Tiếng giun dế đùn lên những điệu bu 'ân khiến Tr 'ân Đại nhớ đến James Dean Hùng. Nếu giờ này, James Dean Hùng đang nằm ở Trại Tế B 'ân, hẳn nó cũng được nghe những điệu bu 'ân của giun dế. Thêm vào nữa là những điệu hờn của cuộc đời của những thằng thanh niên lớn lên trong chiến tranh, thất học, thất nghiệp thèm khát từ tì 'ân bạc, danh vọng đến tình yêu nhưng không thỏa mãn được mảy may, rốt cuộc đi làm du đãng để bị nhốt vào trại Tế B 'ân. Đi 'âu bu 'ân hòa âm với điệu hờn, chắc chắn không ru ngủ nổi James Dan Hùng. Nó sẽ chỉ căng mắt tưởng nghĩ tới anh em. Nó dựa lưng vào tường, thèm một điểu "Havatampa" đến nhỏ nước miếng. Tr 'ân Đại nghiến răng ken két:

- Bốn vô gọi thẳng khốn kiếp đi!

Bổn bù loong khẽ dạ một tiếng. Nó rút con dao khỏi túi nắm chặt trong tay. Bổn bù loong l'âm lũi bước. Con chó "si" thức giấc sủa 'ân ỹ. Bổn bù loong đứng lại, hắng giọng. Lúc ấy, Năm Lửa đang thiu thiu ngủ. Nghe tiếng chó sủa, tiếng người hắng giọng, nó trỗi dậy, hoảng hốt. Trống ngực nó đánh thình thịch. Căn nhà vắng vẻ. Chị nó mới lên Ban Mê Thuộc thăm anh rể nó đóng đ 'ôn ở quận Lạc Thiện. Còn một mình Năm Lửa và con chó "si". Trong cuộc đời anh chị của nó, Năm Lửa chưa từng bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ. Từ bữa gây chuyện với nhóm Tr 'ân Đại, Năm Lửa có cảm tưởng bước chân của tử th 'ân theo rõi nó từng giây từng phút.

Bước chân ấy đang tiến g`ân nó. Bổn bù loong chờ mãi không có người nào lên tiếng, nó mới bước thẳng vô cửa. Bổn bù loong gõ vào vách ván ba tiếng. Năm Lửa nín thở.

- Năm Lửa!

-...

- Năm Lửa!

-...

- Năm Lửa!

Tai Năm Lửa cơ h 'ôđã ớiểc. Tử th' ân réo tên nó. M 'ôlôi nỏ toát ra chân tay nó run lầy b' ây.

- Năm Lửa, có Tr ần Đại kiếm mày!

Năm Lửa đứng lên. Nó đứng không vững. Bổn bù loong không thấy ai trả lởi nó nghĩ rằng nhả đi vắng hết. Sáng hôm qua, khi sang đây theo rõi Năm Lửa nó chỉ gặp một người đàn bà và hai đửa con. Ngoài ra, chẳng cỏ người đàn ông nào khác. Năm Lửa, ba bốn đêm nay v ềđây ngủ nhờ để trốn cảnh sát và Tr ần Đại. Nhưng giờ đây, không hiểu tại sao cả chị Năm Lửa lẫn Năm Lửa đ ều vắng mặt? Hay Năm Lửa đã biết trước đã "dzọt"? Hay nó bảo chị nó báo cho Hội đ ồng xã bủa lưới vây Tr ần Đại?

Bổn bù loong toan chạy ra nói với Tr ần Đại những đi ều nghi ngờ của nó. Nhưng bỗng nó nghe thấy tiếng động. Mắt Bổn bù loong sáng lên. Năm Lửa còn trong "rọ". Nó nhếch mép cười r ầ gọi:

- Năm Lửa, Tr`ân Đại kiếm mày đây! Đừng hòng trốn thoát. Mày biết thân thì "đ`âu hàng" đi, Tr`ân Đại sẽ tha chết cho mày. Bằng không mày bướng bỉnh và phản bội l`ân nữa mày sẽ hết ngáp con ạ!

Năm Lửa suy nghĩ một lát. R`ời nó ra mở cửa. Bổn bù loong bấm lưỡi dao tách một cái, đ`ệphòng Năm Lửa trở tay. Song Năm Lửa hi ền như một du đãng thấm mệt, nó bước khỏi cửa, do hai tay lên phân tr`àn:

- Tôi muốn hòa...

Bổn bù loong gập lưỡi dao lại, đút còn đao vào túi:

- Mày muốn hòa à?

Năm Lửa biết thân phận mình là kẻ lép vế nên dù biết kẻ đối diện không phải Tr`ân Đại nó cũng dịu giọng:

`

- Ư, tôi muốn hòa...

Bổn bù loong hất hàm:

- Mày biết James Dan Hùng bị nhốt ở đâu không?

Năm Lửa lắc đ`âu:

- Tôi không biết. Cho tôi gặp anh Tr`ân Đại.

Bổn bù loong nhe răng cười:

- Mày khôn lắm ớây Năm Lửa ạ!

Nó nới tiếp:

- Phúc nhà mày còn to nên Tr ần Đại đi kiếm mày. Chứ đêm nay Năm Hòa Hưng lãnh vụ này một mình thì đời mày lúa con ạ!

Năm Lửa nín thinh. Nó nín thinh để nuốt sự tủi nhục. Bổn bù loong bước xuống sân:

- Muốn gặp Tr ần Đại thì đứng yên đó gặp Tr ần Đại. Lơ mơ dở trò bài tâu, chắc chắn sẽ nếm tài phóng dao của tao mặc dù mày là vua Khánh Hôi.

Năm Lửa nhìn theo Bổn bù loong, lòng nó hoang mang vô tận. Nó không biết gặp Tr`àn Đại, số phận nó sẽ ra sao. Đôi mắt tên anh chị mở trừng trừng. Trong bóng đêm mờ, nó đã nhận ra ba người đang bước vào nhà nó. Năm Lửa đứng chết dí một chỗ. Khi Tr`àn Đại, Năm Hòa Hưng và Bổn bù loong còn cách nó chừng năm thước, Năm Lửa mới kịp mở miệng:

- Tôi muốn hòa....

Tr`ân đại chưa thèm nói năn gì. Ba đứa đã đứng trước mặt Năm Lửa. Năm Hòa Hưng nói:

- Năm Lửa đây anh ạ!

Nó vỗ vai Năm Lửa, giọng rất kẻ cả:

- Mày câm hay sao chưa chào anh Tr`ân đại hở Năm Lửa?

Năm Lửa bấm ngón chân xuống n'ên đất. Dĩ vãng đàn anh của nó như hai con muỗi cay vừa bay vụt vào đôi mắt nó. Nó chớp thật mau và nước mắt nó ứa ra. Năm Hòa Hưng vỗ vai nó một l'ân nữa:

- Mày câm thật r 'â à?

Tr`ân Đại níu cánh tay Năm Hòa Hưng:

- Đừng xử ức nó Năm Hòa Hưng!

Và Tr`ân Đại hỏi Năm Lửa:

- Mày tiếp khách ở đâu?

Năm Lửa nuốt nước miếng ực một hơi:

- Anh muốn tôi tiếp ở đâu cũng được, tôi chỉ muốn hòa...

Tr`ân Đại bĩu môi, gật gù:

- Bây giờ mày mới muốn hòa à?

Năm Lửa nói rất khẽ, nỏ chỉ muốn nói đủ đềTr ần Đại nghe.

- Vâng, tôi muốn hòa.

Tr`àn Đại thông cảm nói đau khổ của một tên anh chị thất thế, hắn bảo đàn em:

- Năm và Bốn ra bến "bắc" đợi anh!

Năm Hòa Hưng và Bổn bù loong chưa kịp hỏi thì Tr`ân Đại đã nói:

- Nếu bu `ch ngủ, hai chú cỏ thể v `êtrước mà ngủ. Anh ngủ đây với "ông bạn" Năm Lửa có mòi yên ôn hơn. Thôi đi đi!

Năm Hòa Hưng vả Bổn bù loong nhìn Năm Lửa bằng những con mắt ng ài đỏ căm hờn trước khi bỏ rơi nó. Còn lại một mình, Tr àn Đại ngắt tay:

- Vô trong nhà được chứ?
- Được.
- Có ai không?
- Nhà đi vắng cả.
- Tao c'àn nói cho mày hiểu ngay rằng sở dĩ chúng tao sang đây ba người vì hai em tao biết lới. Chúng nó dẫn tao. Giờ biết mảy ở đây, chúng nó vô ích. Mày đừng sợ các em tao vây mày. Nếu mày trên nước, hãy bước qua xác tao mà trốn.

Năm Lửa vẫn lập lại câu "đi àu đình" cũ:

- Tôi chỉ muốn hòa...

Tr`àn Đại rút điểu "Havatampa" châm lửa hút. Hắn cố tình quẹt diêm ba bốn l`àn để "ngắm" bộ mặt "sừng sỏ" của ông vua phóng dao Khánh Hội xem đến giây phút hoàng hôn của cuộc đời du đãng, bộ mặt "sừng sỏ" ây còn giữ lại được những nét gì. Nhưng Tr`àn Đại thất vọng, bộ mặt "sừng sỏ" của Năm Lửa đã làm cho hắn mất cảm tình. Ông vua phóng dao Khánh Hội lúc này đây, đứng trước mặt du đãng tên là Tr`àn Đại đâm ra hi ền khô, khúm núm và sợ chết. Tr`àn Đại lắc đ`àu:

- Mày muốn hòa thì tao cho hòa. Nào vô nhà thắp đèn lên...

Năm Lửa mở cửa bước vào. Tr`în Đại đứng ngoài hút thuốc lá. Lát sau, ngọn đèn d`âu đã làm sáng căn nhà tranh vách ván bớt tối om. Năm Lửa hé cửa nhìn ra. Nó mời Tr`în Đai:

- Mời anh vô!

Năm Lửa mở rộng cửa, Tr ần Đại bước vào nhà. Hắn ng ã xuống chiếc ghế đầu thấp, không c ần đợi Năm lửa mời. Tr ần Đại hỏi:

- Mày biết lão cò nhốt em tao ở đâu không?

Năm Lửa đưa tay xoa gáy:

- Em anh?

Tr`an Đại bẻ bảo tay răng rắc: '

- James Dean Hùng!

Năm Lửa bắt đ`âu hoảng:

- Tôi không biết, tôi không biết thật...
- Thế mày có biết tại sao cai th`âi Phúc biết chúng tao sang Khánh Hội không?

Năm Lửa cúi g`âm mặt:

- Tôi hối hận chuyện này lắm...

R'à nó gượng nâng cánh tay phải lên như muốn phân tr'àn. Bấy giờ Tr'àn Đại mới kịp nhớ ra vết thương nơi cánh tay nó chưa khỏi hẳn. James Dean Hùng đã cho nó một kỷ niệm và nó tặng lại cho James Dean Hùng một kỷ niệm khác chua chát và đau đớn hơn. Tự nhiên, Tr'àn Đại không muốn hạch tội Năm Lửa nữa. Hắn dịu giọng:

- Năm Lửa!
- Da...

Tiếng "dạ" của Năm Lửa là tiếng "dạ" khuất phục.

Tr ần Đại rút điểu "Havatampa" đưa cho nó:

- Mày hút thuốc này l'ân nào chưa?
- Da, chưa.
- Thử hút xem có ngon không..

Năm Lửa, cho tới lúc này mới dám nhìn thẳng vào mặt Tr`ân Đại. Nhoẻn miệng cười, Tr`ân Đại hỏi nó:

- Mày chưa rõ mặt tao à?
- Tôi chỉ được nghe tên anh.

Tr`ân Đại quet diêm:

- Bóc thuốc ra châm hút đi r à tao với mày nói chuyện nhi àu.

Năm Lửa lúng túng mãi mới lột được lớp giấy bóng bọc ngoài điểu "Havatampa". Nó châu đ`ài g`àn sang phía Tr`àn Đại để m`ài thuốc. Đợi nó hít vài hơi. Tr`àn Đại hỏi:

- Quê mày ở đ`âı?

Năm Lửa nhả khói thuốc. Khoan khoái. Tr`ân Đại lùa vòng khói tròn thứ hai. Năm Lửa nói:

- Tôi nghe tên anh và phục anh lắm. Anh hỏi chú em Năm Hòa Hưng mà xem đêm hôm James Dean Hùng hạ tôi, tôi thực tâm không dám gây sự với anh khi James Dean Hùng xưng là đàn em của anh.

Tr'ân Đại xua tay:

- Tao không nhắc chuyện ấy nữa, tao vừa hỏi quê mày ở đâu, mày chưa trả lời tao.

Năm Lửa đưa tay xoa gáy:

- Quê tôi ở C`ân Thơ.

- Ba mày còn sống không?
- Ba tôi chết h 'à tôi còn nhỏ.
- Chết bệnh hay bị giết?
- Nghe chị tôi nói, h à 1945 hay 1946 gì đó, quê tôi đâm giết lu bù. Hòa Hảo giết Việt Minh; Việt Minh giết Hòa Hảo rời dân chẳng Việt Minh chẳng Hòa Hảo cũng bị giết lây. Xác chết bị chặt đ ài quăng xuống sông, xuống rạch. Ba tôi h à đó chở đò, chả biết ai giết. Đ ài cha tôi nằm trong ghe còn thân thể thì trôi mất tích.
 - Còn mẹ mày?

Mẹ tôi h 'à chạy giặc, bị Tây bắn chết.

- R'à ai nuôi chị em mày?
- Họ hàng thay phiên nhau nuôi. Sau này lớn lên, chị tôi buôn bán nuôi tôi. Khi chị tôi lấy ch 'ông, theo ch 'ông lên Thủ Thiêm, chị tôi đem tôi theo. Tôi hay la cà ở bến "bắc". Bọn anh chị ở đây thấy tôi to con, rủ tôi nhập phe với chúng đi đánh lộn. Ở nhờ anh rề mãi cũng chán tôi bỏ chị tôi cùng bọn anh chị phiêu bạt khắp nơi. Cuối cùng tôi sang Khánh Hội làm chúa trùm thay một thằng bạn bị mang án khổ sai chung thân.
 - Sao mày quen với cai th`âı Phúc?
 - Nó tìm tôi.
 - Từ hôm nào?
- Từ hôm công nhân kho 18 đình công cai th`âu Phúc ngán công nhân, nó phải thuê du đãng chơi lại. Mới đ`âu chúng tôi từ chối, sau nó trả nhi ều ti ền, lại hứa cảnh sát có bắt cũng thả ra luôn nên chúng tôi làm cho nó.
 - Nó trả chúng mày bao nhiêu?
 - Mỗi đứa một ngày ba trăm, riêng tôi nó trả mỗi ngày một ngàn.

Tr ần Đại không hỏi chuyện riêng của Năm Lửa nữa. Hắn ng ồi im hút thuốc. Thấy Tr ần Đại lặng yên, Năm Lửa chột dạ. Nó dập điếu thuốc mới cháy quá nửa:

- Anh hiểu dùm cho, tôi muốn hòa...

Tr'an Đại nhún vai:.

- Tao hiểu chứ. Hòa với tao r 'ới m 'ây làm ngh 'êgì?

Năm Lửa thành thật:

- Tôi chả biết làm ngh 'ègì hơn làm du đãng cả. Nếu anh bằng lòng xử hòa, tôi lại v 'èKhánh Hôi.

Tr an Đại nhếch mép cười:

- Mày đùng chữ xin hòa có vẻ hách lắm đấy. Đáng lẽ này phải nói xin tha mới đúng.

Năm Lửa xòe bàn tay vuốt mặt:

- Vâng, tôi muốn anh tha cho.

Tr'ân Đại gật đ'âu:

- Tha cho mày dễ quá r 'à nhưng muốn trở lại Khánh Hội làm vua, mày phải hạ một thẳng...

Năm Lửa đứng lên:

- Thẳng nào?
- Mày ng à xuống đi r à tao nói tên thẳng đó cho mày nghe.

Năm Lửa ngoan ngoãn như con cừu non. Tr ần Đại hỏi nó:

- Mày vẫn tư phu mày là vua phóng dao hở?

- Vua ở Khánh Hội thôi.
- Rất tiếc không phải ban ngày đ`êtao thi tài với mày.

Năm Lửa dùng ngón tay chỏ của bàn tay trái, chỉ vào cánh tay phải của nó:

- Đàn em anh đã cho tôi biết tài r'â!

Tr'àn Đại vò ngạc nhiên:

- Ù nhỉ!

R 'à hắn nói:

- Mày phải hạ thằng cai th`âu Phúc, nếu mày muốn sống ở Khánh Hội. Nó phản bội mày. Việc xong r`â, nó bảo lão cò hốt hết đàn em mày. Giá mày không rời Khánh Hội sớm, hôm nay đời mày cũng... lúa.
 - Sao anh biết cai th`âu Phúc phản tôi?
- Mày tưởng nó thèm đi đôi với mày à! Mày nh âm r ài Năm Lửa ạ I Chúng nó chỉ lợi dụng sự li ều lĩnh của mày ít lâu thôi, r ài chúng nó sẽ coi chúng mày như chó ghẻ. Tao tha giết mày vi tao thấy mày đáng thương hại. Nhưng mày muốn sống, mày phải hạ cai th àu Phúc. Mày không hạ nó, chúng tao cũng sẽ hạ nó. Mày không hạ nó đàn em mày sẽ coi mày không ra gì và mặt mũi nào mày dám trở lại Khánh Hội nữa.

Năm Lửa chưa kịp suy nghĩ, Tr ần Đại đã nói tiếp:

- Trước khi sang đây, tao định bụng nếu mày bướng tao sẽ làm mày hết bướng và bắt mày giết cai th ầu Phúc. Song mày lại xin hòa, vậy nếu mày không dám giết cai th ầu Phúc, chúng tao giết giùm cho. Mày sẽ chịu thiệt thòi: mất đất làm ăn!

Năm Lửa nghĩ tới số phận của một trùm anh chị lưu vong nó quyết định ngay:

- Anh để tôi hạ cai th`âu Phúc.
- Được, tao để ph an mày.
- Hiện nay tôi chưa khỏi.
- Mày v ề sống với chúng tao.
- Tôi ra vào nhà cai th`âi Phúc đã quen. Nó cũng chưa tỏ thái độ gì với tôi cả. Tôi có dịp hạ nó thuận tiện hơn anh.
 - Tao biết đi `âu đó.
- Anh cứ để tôi ở bên này, v ề với anh chắc Năm Hòa Hưng và Bổn bù loong không để tôi yên. Mấy bữa rày tôi tiêu cạn ti ền r ồi, nếu anh có, anh cho mượn vài trăm để tôi chích thuốc.

Tr`ân Đại nhét tấm giấy năm trăm vào túi áo ngực Năm Lửa. Hắn đứng dậy:

- Tao tin mày.
- Vâng, anh cứ tin tôi.
- Bây giờ tao v ề
- Anh để tôi đưa anh ra "bắc".
- Không c'àn, tao biết lối r'ài. Mày ngủ cho khoẻ.

Tr`an Đại tự mở cửa bước ra. Hắn theo con đường cũ đi tới bờ sông. Ba đứa lại leo lên xu 'ông bơi v 'ê Saigon. Tr`an Đại thuật chuyện cho đàn em nghe. Bổn bù loong không vui mấy.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 16

Nửa tháng sau, báo chí loan tin Năm Lửa bị xộ khám vì mưu toan giết cai th ầi Phúc. Nó mới bước qua cổng sắt, gia nhân của cai th ầi Phúc đóng chặt lại. Cai th ầi Phúc gọi điện thoại cho cảnh sát. Cảnh sát thộp cổ nó. Biết nó là Năm Lửa, trùm du đãng Khánh Hội, trước đây từng hợp tác với cai th ầi Phúc chống công nhân kho 18, cảnh sát đưa nó sang trại Tế B ần gấp. Tr ần Đại hay tin Năm Lửa rơi vào bẩy cai th ầi Phúc, hắn giận tím gan. Mối căm hờn tưởng chừng đã cao bằng ngọn núi.

Ngay buổi chi `àu hôm ấy, cảnh sát đưa James Dean Hùng sang trại Tế B `àn. Nó được nhốt ở phòng dành cho những tên du đãng gộc Sàigòn, Chợ Lớn, Gia Định. Phòng này g `àn có ba chục đứa, toàn là du đãng chính cống, không một tên nào bị bắt oan uổng vì to con vì mặc qu `àn ống túm, đ `àu chải tém cả. Trong cái phòng "đặc biệt" này, bọn du đãng tổ chức một xã hội phong kiến. Xếp sòng là vua có quy `àn chỉ huy đám b `ày tôi. Ông vua du đãng lãnh trách nhiệm bảo vệ đàn em để giám thị khỏi hành hạ vô cớ. Đối với giám thị trại Tế B `àn, du đãng chỉ là những con ngoé. Giám thị muốn đánh dập, muốn "giáo dục" chỉ việc gọi du đãng lên bàn giấy. Sau đó chừng hai chục phút tên du đãng khốn nạn ôm mặt sưng húp, lủi thủi v `è phòng.

Tên du đãng nào gấu nhất, dám choảng lại giám thị, giám thị sẽ dùng mọi thủ đoạn d`ôn nó vào chân tường để nó phải li ều lĩnh. Tới lúc đó một lưỡi dao, một phát súng, con chó ghẻ của xã hội, ngã gục trên vũng máu. Giám thị lôi cái xác hôi thối của nó vất lên hàng rào kẽm gai, ria thêm vài tràng tiểu liên. R`ôi hôm sau báo cáo: Con chó ghẻ toan... vượt ngục!

Chuyện đó, những ai đã bị vô trại Tế B ần đ ều biết hết. Khi James Dean Hùng vào phòng "đặc biệt" vua của phòng là thẳng Tám Thẹo. Tám Thẹo nằm ở trại Tế B ần đã khá lâu. Nó là trùm du đãng Phú Thọ chỉ huy một

trăm đàn em, chuyên bắt địa tại trường đua. Cảnh sát theo rõi nó nửa năm liên tiếp và đã thộp cổ nó ở nhà con nhân tình của nó. Tám Thẹo vô Tế Bần, nếm 5,7 trận đòn "dậy con từ thủa bơ vơ mới về" của giám thị. Nó chịu đau không nổi, đành khuất phục giám thị. Tuy thế hễ giám thị ngược đãi đàn em của nó, máu du đãng nổi lên, nó lại ăn thua đủ với giám thị. Tám Thẹo nhi ầu mưu mô, giám thị không dám thủ tiêu nó. Cuối cùng hai bên giảng hòa, giao trách nhiệm trông coi phòng "đặc biệt" cho nó. Bọn du đãng gộc thấy Tám Thẹo đủ tư cách làm đàn anh bèn phong ngôi vua tặng nó. Thế là Tám Thẹo làm vua.

Theo thông lệ của phòng "đặc biệt" mỗi lần có tên du đãng mới nào tới, bọn đàn em của Tám Thẹo đầu bắt tên du đãng mới làm lễ ra mất vua Tám Thẹo. James Dean Hùng cũng vậy, nó bị hai thẳng chửi phủ đầu một hầi và lôi xầnh xệch đến trước mặt Tám Thẹo. James Dean Hùng mặc kệ lũ nhãi muốn làm gì thì làm. Nó giả đò hi ền khô như một du đãng hạng bét. Tám Theo nhìn James Dean Hùng, hất ớ ầu:

- Tên mày kêu chi?

James Dean Hùng uể oải:

- Đai!

Tám Thẹo há hốc miệng:

- Gì Đại?

James Dean Hùng thản nhiên:

- Tr`an Đại!

Tám Theo lùi hai bước. Nó đổi giọng:

- Anh là Tr`ân Đại?

James Dean Hùng gật đ`âu. Tám Theo móc bao thuốc lá "Capstan" mời James Dean Hùng:

- Mời anh hút...

James Dean Hùng chìa tay rút một điểu. Tám Theo quet diêm cho James Dean Hùng m'à. Nhưng bất th'àn, nó liệng que diêm và đ'àng thời b'ài vào bụng James Dean Hùng một quả bằng tay trái. James Dean Hùng đ'ệphòng trước, né đòn một cách dễ dàng. Nó vẫn ngậm điếu thuốc trên môi, hít một hơi dài r'ài nhả khói nhếch mép cười nói:

- Thế nào, cỏ phải là Tr ần Đại không hở ông bạn?

Bọn của Tám Theo đã vây lấy James Dean Hùng. Tám Theo quát:

- Chúng mày dang ra, đ'ômù!

Nó chìa tay mời James Dean Hùng bắt:

- Xin lỗi anh, tôi thử xem có phải Tr`àn Đại chính cống không. Anh tha lỗi chứ?

James Dean Hùng nắm chặt tay Tám Thẹo. Tr ần Đại đã dạy nó cách bóp nút chai la ve để trộ đàn em, ở đây không có nút chai la ve. James Dean Hùng bóp tay Tám Thẹo khiến ông vua phòng "đặc biệt" nhăn nhó:

- Thôi, đàn em chịu anh r ã.

Lễ ra mắt vua Tám Thẹo chấm dứt, James Dean Hùng được nó nhường ngôi vua. Ba chục tên du đãng gộc, khi biết James Dean Hùng là Tr ần Đại, phục sát đất. Chúng nó từng nghe tên Tr ần Đại hôm nay mới rõ con người và tài nghệ của Tr ần Đại. James Dean Hùng thuật lại vụ kho 18 cho phòng "đặc biệt" nghe. Máu nghĩa hiệp trong cơ thể d'ần hết v ềtim những tên du đãng khốn nạn. Tám Thẹo hỏi:

- Vì thế anh bị chúng đẩy vô đây hả?

James Dean Hùng gạt tàn thuốc:

- Ù.

- Sao anh không "dzot"?
- Tao tình nguyện nạp mình!

Bọn du đãng gộc ngơ ngác. Tám Theo dậm chân:

- Anh hếu quá đấy anh Tr ần Đại ạ!
- Tao li `au để hai chục đàn em tao khỏi bị thộp thì sự li `au của tao có gọi là quá không?

Chưa một đứa nào kịp trả lời, James Dean Hùng đã nói:

- Tao c'ân nói cho chúng mày biết tao không phải là Tr'ân Đại, chỉ là đàn em của Tr'ân Đại thôi. Tao là James Dean Hùng. Tao đánh lừa lão cò, nhận bừa mình là Tr'ân Đại để dễ b'êđánh đổi hai chục mạng đàn em của tao. Bây giờ đứa nào không phục James Dean Hùng cứ việc so tài. Bắt đ'âi là Tám Theo...

Bọn du đãng gộc lại quây lấy James Dean Hùng. Vài giây suy nghĩ, Tám Thẹo hiểu ngay nó không phải là đối thủ của James Dean Hùng. Một phát nắm tay vừa qua đã làm sáng mắt nó ra. Hơn nữa Tr ần Đại còn ở ngoài, hạ đàn em của hắn, chắc chắn hắn không để sống yên thân. Bọn đàn em trong phòng "đặc biệt" quây James Dean Hùng cho có lệ, chứ thực tâm, chúng nó đã "cảm" James Dean Hùng r ầ. Câu chuyện sang Khánh Hội ăn thua với cai th ầu phúc và cảnh sát, bênh vực công nhân kho 18 mà James Dean Hùng vừa kể khiến bọn du đãng nghĩ ngợi nhi ầu. Chúng nó đã thấy mình hèn hạ, đê tiện, xứng đáng bị nhốt vào trại Tế B ần. Chúng nó chưa từng chơi pha nào "hách" như James Dean Hùng. Thành tích du đãng của chúng không ngoài những vụ đánh thuê, chém mướn, bắt địa học trò, hãm hiếp thiếu nữ và lột bọn ngoại ki ầu say sưa. Chúng nó cũng chưa dám nạp mình cứu đàn em. Nhưng James Dean Hùng đã dám. Chúng nó trân trân nhìn James Dean Hùng hút thuốc coi Tám Thẹo và tri ầu đính của vua phòng "đặc biết" không đâu vào đâu cả.

James Dean Hùng đợi Tám Thẹo tỏ thái độ. Ông vua phòng "đặc biệt" chỉ gật gù mà không nói. James Dean Hùng ném mâu thuốc lá xuống sàn

phòng lấy mũi gi ây dí mạnh:

- Một mình tao không địch nổi ba chục thẳng một lượt đâu. Tao tin chúng mày ghét chơi đòn "hội chợ". Đòn "hội chợ" là đòn của bọn các ké. Đã bị giam ở phòng này, thẳng nào cũng "chì" cả. Vậy tao bằng lòng chơi một lượt với năm thẳng. Một chống năm. Đánh lai rai ngày này sang ngày khác cho tới khi nào chúng mày bước qua xác tao hoặc chúng mày phục James Dean Hùng thì thôi. Đ ồng ý không?

Tám Theo nói:

- Anh là đàn em của Tr`ân Đại, còn có ngày chúng ta ra ngoài làm ăn mà...

James Dean Hùng cười khẩy:

- Mày quên tao là đàn em của Tr ần Đại đi.
- Nhưng Tr`ân Đại sẽ không quên.
- Ai nói mà Tr`ân Đại nhớ?
- Thiếu gì, những thẳng trong phòng này sẽ hở môi...

James Dean Hùng muốn chinh phục bọn du đằng này bằng "tài nghệ" của nó để sau này, khi thoát khỏi cái địa ngục Tế B ần, nó sẽ sử dụng sức mạnh và nhiệt tình của chúng nó vào việc khác mà nó đang ấp ủ hơn là việc đấm đá, đâm chém nhau. James Dean Hùng tin tưởng nó sẽ "ăn" bọn này. Nó đem Tr ần Đại ra làm "ngáo ộp" dọa Tám Thẹo và đàn em của nó trước để bọn này nhụt chí khí r ầi mới thách thức sau. Quả nhiên Tám Thẹo sa bẫy của James Dean Hùng. Nó búng tay:

- Cho tao điểu thuốc nữa...

Tám Theo quăng bao "Capstan", James Dean Hùng bắt lấy. Nó rút một điểu r 'ài quăng trở lại. Tám Theo quăng tiếp cho nó hộp quẹt. James Dean Hùng quẹt diêm m 'ài lửa. Nó đút hộp quẹt vào túi:

- Tao biết luật ở đây tuy l'ân này là l'ân đ'âu vào đây. Đàn em tao thiếu gì thẳng đã vào đây. Bạn tao là Năm Hòa Hưng còn nhớ từng viên gạch có vết ở phòng này. Tao biết rằng, chỉ hạ nổi Tám Thẹo là tao làm vua. Nhưng tao không thích thế. Thành thực tao không thích thế. Tao muốn phá hủy cái luật ẩm ương này. Tao bằng lòng một chống năm, chúng mày chịu chứ?

Tám Theo nổi máu tư ái, nó nghiến răng, hất hàm:

- Đựa trả hộp quet đây James Dean Hùng!

James Dean Hùng nhún vai:

- Hãy hạ tao mà đòi lại.

Tám Theo cởi phăng áo ra. Khắp mình nó đ ầy nhưng vết đâm. Bọn du đãng trong phòng "đặc biệt" biết có chuyện so tài cao thấp r ầ. Nhưng chúng nó không nghiêng cảm tình v ềbên nào. Tám Theo cảm thấy bị mất mặt. Nó nhịn quá mức mà James Dean Hùng cứ d ần nó vào chân tường. Khiến nó nhịn hết n ầ. Tám Theo hét lớn:

- Cấm đánh "hội chợ"!

James Dean Hùng vững bụng lắm. Nó thừa hiểu du đãng khốn nạn t 'ấi tệ ở mọi phương diện nào chứ không tội tệ ở điểm đánh "hội chợ" trong cuộc so tài. Vì thế, James Dean Hùng bình tĩnh chờ phát đấm đ 'âi của Tám Thẹo. Ông vua phòng "đặc biệt" biểu diễn vài đường lên bắp thịt r 'ấi lăn xả vào địch thủ. James Dean Hùng chưa trả miếng vội. Nó chỉ né, miệng vẫn phì phào điếu thuốc. Cử chỉ "thượng đài" của nó quyến rũ quá làm cho bọn du đãng phòng "đặc biệt" suýt xoa 'ân ỹ. Tám Thẹo càng tức. Nó hùng hục lao cả người, quyết thịt bằng được James Dean Hùng.

Ngươi hùng của kho 18 sau khi nhìn rõ tài nghệ đấm đá của địch thủ, mim cười. Nó đã biết Tám Theo chỉ đâm chém li `âu chứ không biết đấm đá. Sự li `âu lĩnh của Tám Theo nếu bắt những thắng yếu sức và không kinh nghiệm "chiến trường" đ`âu hàng thì lại làm những thằng thừa kinh nghiệm "chiến trường" có nhu đạo, quy `ân Anh và võ Việt Nam như James Dean Hùng coi thường. Nghệ thuật trâu lăn của Tám Theo chẳng áp đảo nổi địch

thủ cỡ James Dean Hùng. Đợi nó hụt năm bảy cú li ần. James Dean Hùng mới vất điểu thuốc hút dở, bảo nó:

- Tao nhường mày hơi nhi ều đấy nhé! Bây giờ tao đánh mày đây Tám Theo a! Đỡ đi...

James Dean Hùng vừa dứt lởi, một cú dấm đã trúng bụng Tám Thẹo. Nó l ầng lộn cơ h ồcon trâu bị đốt đuôi ch ầm lên v ồ lấy James Dean Hùng. Nó ăn thêm năm sáu quả liên tiếp. Tám Thẹo trả miếng. Hai du đãng đấm nhau tới tấp Tám Thẹo ăn đòn nhi ầu quá. Nó nhận năm trái, chỉ trả có một. Đấm nhau chừng mười phút, Tám Thẹo đuối sức, lùi dần, James Dean Hùng dần nó rầi đấm một trái quyết định. Tám Thẹo ngã gục. James Dean Hùng bước tới dựng nó đứng lên đấm liên tiếp vào bụng nó. Tám Thẹo lại ngã. James Dean Hùng lại dựng nó lên... Đến lúc Tám Thẹo đứng không nổi, ông vua phòng "đặc biệt" máu miệng trào ra hai bên mép, thầu thào:

- Đàn em... tặng anh... hộp quẹt...

James Dean Hùng rút khăn chùi miệng cho Tám Theo. Nó ra lệnh:

- Thẳng nào đi kiếm nước lạnh dùm tao đi!

Một tên du đãng đáp:

- Có mấy "ca" nước sẵn đây. Giờ này giám thị đâu có cho ra.
- Đưa đây.

Tên du đãng xách hai "ca" nước lại. James Dean Hùng tưới nhẹ lên mặt Tám Thẹo. Nó dùng khăn mặt, ấp nước cho Tám Thẹo tỉnh lại. Lát sau, Tám Thẹo mở mắt, chìa tay bắt tay James Dean Hùng:

- Đàn anh chơi... "trôi" quá...

James Dean Hùng vở lấy cái áo của Tám Thẹo, móc bao thuốc lá rút ra một điểu. Nó lôi hộp quẹt, xòe diêm m 'ã thuốc r 'ã cắm vào miệng Tám

Theo:

- Hút đi, hút xong ngủ cho ngon, sáng mai tao nói chuyện nhi ầi.

Nó đặt hộp quet vào tay Tám Theo:

- Trả mày hộp quẹt đây...

James Dean Hùng đứng dậy:

- Tiếp tục cuộc so tài, chúng mày chọn 5 thẳng "chì" nhất đi. Tao chưa mêt.

Một tên du đãng nói:

- Xin anh hủy vụ này đi..

James Dean Hùng phủi bụi dính trên qu'ần áo:

- Cứ so tài đi không giết nhau thôi chứ ngại gì?
- Đàn em phục anh hết r`à, so tài chi nữa.

James Dean Hùng búng tay:

- Ô kê, tôi có đi ều này muốn nói với các chú.

Bọn du đãng đã hết ngại cuộc so tài một chống năm chúng nó sán g`ân James Dean Hùng hơn. Hưng sư tử, tên du đãng gộc dưới nước Tám Theo một chút, thay mặt cả bon nói chuyên với James Dean Hùng:

- Anh muốn nói đi àu chi, đàn em sẵn sàng nghe đây.
- Tôi ở đây không lâu đâu, chức vua phòng này vẫn do Tám Thẹo giữ. Có chú nào phản đối không?

Hưng sư tử thấy bạn mình yên lặng hết, nó đáp:

- Đàn anh đã dạy, còn đứa nào dám phản đối nữa.

James Dean Hùng gật đ`âu:

- Cám ơn các chú. Mới gặp các chú mà tôi đã tưởng như quen các chú lâu lắm r 'ài. Đi 'àu này chẳng có gì lạ vì chúng ta cùng là du đãng, cùng bị cuộc đời ghê tởm và cùng bị nhốt vào cái lò Tế B 'àn này. Tôi chắc không lâu la gì, chúng ta sẽ ra ngoài bấy giờ tôi sẽ bàn nhi 'àu việc với các chú. Chúng ta vẫn là du đãng nhưng du đãng hách hơn: làm du đãng chánh trị.

Thấy bọn du đãng tròn xoe mắt. James Dean Hùng giải thích:

- Tôi nói thế các chú chưa hiểu à? Nói thế này các chú hiểu ngay: chúng mình sẽ đi làm cách mạng!

Hưng sư tử há hốc miệng:

- Làm cách mạng hả?
- Chứ sao, chú cho là điên r 'ôu'?
- Không điên r'ò, song cảnh sát lại v'ò mình mất anh ạ! Du đãng không có quy 'ên gì hết, trừ đấm đá cho đỡ bu 'ân.

James Dean Hùng cười:

- Vì đấm đá vẫn bu `cìn nên chúng ta c `cìn đi làm cách mạng cho đỡ bu `cìn hơn. Các chú cứ hiểu như thế đã.

Không đứa nào hỏi thêm chuyện cách mạng. Hưng sư tử nói:

- Bao giờ anh "dzot" khỏi nơi đây?
- Chưa biết. Có thể là mai và cũng có thể một năm sau.
- Nếu có cách "dzot" anh nên "dzot" đêm nay đi. Nếu không...
- Nếu không thì sao...

Hưng sư tử nhớ tới trận đòn thập tử nhất sinh tại văn phòng của giám thị, nó nghiến răng ken két, mắt ng ầu đỏ căm hờn:

- Thì giám thị sẽ gọi anh lên văn phòng. Nó sẽ đóng hết cửa lại, còng tay anh lại và dùng củi tạ hành hạ anh.

James Dean Hùng bước g`ân tới chỗ Hưng sư tử:

- Để xem...
- Bị đòn anh sẽ đau đớn ba tháng dòng dã.
- Để xem.
- Anh sẽ không trả thù được nó.
- Để xem...

James Dean Hùng vỗ vai Hưng sư tử:

- Chú đi săn sóc Tám Thẹo dùm anh. Quẳng cho anh bao "Capstan" của Tám Thẹo để anh hút đỡ. Anh c`ân ngủ một giấc dài để mai chịu đòn giám thị. Các chú đừng lo. Anh đã từng chịu đựng nhi `âu nỗi đau đớn. Có lẽ ra riết và tàn bạo hơn đòn của giám thị. C`ân quái gì. Sống là phải nghiến răng chịu đựng. Thôi các chú đi ngủ đi!

Bọn du đãng tuân lời James Dean Hùng răm rắp. Một tên lo chỗ nằm cho James Dean Hùng. Nó đặt mình xuống là ngủ li ền vì vừa trải qua một ngày vất vả. Nửa đêm thức giấc, James Dean Hùng thấy một bóng người mò tới chỗ nó đắp tấm m ền mỏng lên thân hình nó. James Dean Hùng nhắm mắt và cố nằm mơ một giấc mơ mà du đãng làm nên cách mạng.

Khi phòng "đặc biệt" thức giấc, James Dean Hùng vẫn còn ngủ. Như một vua con, James Dean Hùng được bọn du đãng vây quanh bảo vệ giấc ngủ cho nó. Du đãng chiếm ngưỡng người Hùng Khánh Hội. Chúng nó thấy trên khuôn mặt du đãng của James Dean Hùng toát ra một chất gì quyến rũ lạ lùng.

Tám Thẹo cũng ng 'à nhìn James Dean Hùng ngủ. Sau một đêm, đòn của James Dean Hùng đã tiêu tan. Nó đâm ra mến James Dean Hùng như mến một người anh cao cả. Tám Thẹo đang suy nghĩ vẩn vơ thì có tiếng gõ cửa. Không bảo nhau, bọn du đãng cùng đứng hết dậy. Tiếng gõ cửa gấp hơn và lỗ xép trên cánh cửa hạ xuống. Khuôn mặt một tên giám thị xuất hiên. Hắn hỏi vong vào:

- Thẳng vô tối qua thức chưa?

Bọn du đãng phòng "đặc biệt" nín thinh. Người giám thị réo tên Tám Thẹo:

- Tám Theo thức chưa?

Tám Theo bước g`ân tới cửa.

- Tôi thức r ã.
- Thẳng vô tối qua thức chưa?
- Hỏi nó làm chi?
- Ai cho mày hỏi lại tao. Mày chưa biết tao à? Tao mới vô đây thay giám thị Bây. Tao không "chi `âu" mày như giám thị Bây đâu!

Tám Theo nhổ bãi nước miếng:

- Thì ông làm gì tôi?

Người giám thị nhếch mép cười:

- Tao sẽ vặn răng mày!
- Vô đây vặn đi coi nào...
- Chưa tới lượt mày, liệu h 'ôn.
- Ông "ngon" dữ đa!

James Dean Hùng đã tỉnh ngủ. Nó nằm nghe giám thị mới át giọng Tám Thẹo, suýt phá ra cười. James Dean Hùng cựa mình, Hưng sư tử lùi d`ân v`ê chỗ nó r`ài ng ài xuống.

- Đàn em nói đúng quá mà...

James Dean Hùng vươn vai, ngáp dài:

- Đúng gì?
- Giảm thị kiếm anh! Anh lấy mùi xoa xé ra làm tư nhét vô hai hàm răng gấp đi. Nếu nó đấm mặt, đỡ bị rung răng...

James Dean Hùng nắm chặt tay Hưng sư tử:

- Năm Hòa Hưng đã dậy tao đi ầu này.

Anh đừng chống cự nó nghe chưa.

- Để xem...
- Anh thương chúng em, mình còn làm cách mạng cơ mà.

Hưng sư tử định dặn đò thêm nhưng người giảm thị đã lớn tiếng:

- Tám Thẹo tao biết mặt mày r ã. Hôm nay như thế là dủ. Mày gọi thẳng Tr ần Đại giả hiệu ra đây tao hỏi nó vài câu.

James Dean Hùng đứng lên. Nó lững thưng bước tới chỗ Tám Thẹo, vỗ vai ông vua phòng "đặc biệt":

- Cho tao điểu "Capstan"!

James Dean Hùng tự tay móc thuốc của Tám Theo quẹt lửa m à thuốc. Nó véo khẽ Tám Theo một cái r à lễ phép nói với giám thị:

- Thưa ông giám thị Tr`àn Đại giả hiệu đây ạ!

Giám thị gật gù:

- Nhóc con, mày đàng hoàng lắm đấy James Dean Hùng ạ! Lát nữa lên văn phòng tao nói chuyện nhi `âu. Nhớ lên gấp nhé! Tao không muốn mang súng và nhi `âu người tới mở cửa lôi mày ra đây.

Giám thị kéo cái lỗ xép lên, cài chốt lại. James Dean Hùng nhún vai:

- Lên thì lên, sợ gì nhỉ?

Tám Theo nghiến răng ken két. Hưng sư tử giậm chân vò đ`àu:

- Ngu quá, ngu quá!

James Dean Hùng quay lại:

- Ngu gì hở chú?

Hưng sư tử đáp:

- Biết nó là giám thị mới, em nhận đại là anh cho xong. Em ăn đòn giám thị quen r à.

James Dean Hùng cười:

- Chú ngây thơ quá. Chúng nó có hình cả, bịp sao được chúng. Mà sao mấy chú có vẻ ngán đòn giám thị thế?

Tám Thẹo r`âı rĩ nói:

- Nó còng tay mình lại, đánh mình như đánh chó không ngán sao được. Nó giáo hóa mình thế thì thoát khỏi Tế B ần dễ gì mình bỏ ngh ềdu đãng.

James Dean Hùng ném mạnh điểu thuốc vào tường:

- Để tao xem chúng nó có những đòn gì. Các chú đừng ngại. Sống chết có số, dù là số phận khốn nạn, hẩm hiu, chó má của những thằng du đãng.

Hưng sư tử nói:

- Anh nhớ nhét giẻ vô hai hàm răng đấy nhé! Nó đánh thì rán chịu, đừng chống cự lại. Chịu nổi thì sống. Bằng không, anh đá nó được một cú, anh khó sống nổi.

James Dean Hùng mia mai:

- Sống như thế này hở?

Nó bỗng thấy nó vô lý, James Dean Hùng hỏi:

- Đã có thẳng nào chống cự lại giám thị chưa?

Hưng sư tử đáp:

- Mới có một thẳng.
- Thẳng nào?
- Bạn của anh.

James Dean Hùng mim cười thỏa mãn:

- Năm Hòa Hưng kín miệng thật. Nó chưa kể cái điện tích này.

Nó vỗ vai Hưng sư tử:

- Chú đừng lo, Năm Hòa Hưng còn sống thì anh không thể chết được. Để xem...
 - Nhưng anh nhớ nhét khăn vào hàm răng.
 - Anh nhớ.
- Đàn em h'à mới vô đây được anh em điểm chỉ. Vô đây tự nhiên thương nhau vô cùng anh ạ!

- Anh biết.
- Thoát khỏi đây anh định làm gì?
- Làm cách mạng!
- Thât à?
- Anh cóc thích nói dối. À, mình đến văn phòng giám thị bằng cách nào đây?
- Lát nữa có hai tên xách súng đến gõ cửa. Nó chỉ c`ân gõ cửa. Anh đi đến g`ân cửa nó mở khóa cho anh ra r`âi khóa ngay lại. Nó nhìn qua lỗ xép, đứa nào dở trò hỗn, nó xực li ền.

James Dean Hùng đi đi lại lại. Bọn du đãng lo ngại cho số phận của nó. Hai mươi phút sau, có tiếng gõ cửa. Các động tác y hệt Hưng sư tử đã tả. James Dean Hùng l'ần lũi rời khỏi phòng "đặc biệt". Hưng sư tử dặn vói:

- Nhớ đừng chống cự nghe anh!

Tám Theo chạy theo năn nỉ:

- Nín đi, cố nghiến răng mà nín, đàn em van anh...

James Dean Hùng quay lại gật đ`âu chào anh em. Đôi mắt nó chớp mau và dường như nó muốn khóc. Tám Theo quăng cho nó gói "Capstan". James Dean Hùng bắt lấy. Hưng sư tư cũng liệng hộp quẹt theo. Cánh cửa phòng hé mở. James Dean Hùng lách ra.

Hai người nhân viên ốp James Dean Hùng lên thẳng văn phòng giám thị đẩy cửa xô nó vào trong. James Dean Hùng móc thuốc hút. Nó đợi hơi lâu mà giám thị vẫn chưa xuất hiện. Tới lúc điểu thuốc cuối cùng ngậm trên môi nó, James Dean Hùng vừa quẹt diêm thì giám thị mở cửa vô. Hai người canh chừng James Dean Hùng vẫn đứng phía ngoài. Giám thị nhìn James Dean Hùng hút thuốc, khẽ nhếch mép cười. ông ta mở ngăn kéo lấy cái còng, còng tay James Dean Hùng lại. Nó không phản đối hay có cử chỉ

gì chống đối. Điểu thuốc còn cháy trên môi nó. Giám thị xắn tay áo lên. James Dean Hùng nói:

- Để tôi hút hết điếu thuốc này đã, r ầi hãy dở trò nghe chưa, người anh hùng của trại Tế B ần, kỹ sư tâm h ần của những tên du đãng!

Bị gây sự trước, giám thị mím môi, bứt điếu thuốc khỏi môi James Dean Hùng. Ông ta dụi tắt điếu thuốc lên trán của kẻ thất thế. James Dean Hùng được thưởng thức cú tàn nhẫn đ ầu tay của giám thị. Nó đau lắm. Dường như lửa căm hòn từ đ ầu điếu thuốc lá đã truy ền vào tim nó. James Dean Hùng cố gắng ng ềi bất động. Giám thị gật đ ầu khen:

- Báo cáo của cảnh sát không sai một ly nào. Mày "chì" lắm. Há m ầm ra tao coi!

James Dean Hùng dí mũi gi ầy trên sàn gạch:

- Tôi hứa không nhét giẻ vào miệng đâu vì tôi tin ông chưa biết cách xin răng của tôi.

Giám thị tát James Dean Hùng một cái nây đom đóm mắt:

- Tao ra lệnh, mày chỉ được phép nghe. Há m 'cm ra!

James Dean Hùng chìa mặt ra:

- Ông không tin tôi à?
- Tao nhắc lại: Há m 'ôm ra!
- M'âm tôi khó há lắm, ông bắt tôi há xem nào?

Giám thị dang thẳng tay đấm những trái đấm phũ phàng vào hàm James Dean Hùng. Nó ngậm miệng. R`ời bất thình lình phun một búng máu trúng mặt giám thị. Nó bắt đ`ài chửi giám thị:

- Đ ồhèn! Mày có giỏi mở còng tay tao ra. Tao buộc một tay lại và chỉ đánh nhau với mày một tay thôi. Mày hành hạ tao cách này chẳng những

tao không sợ mà còn khinh bỉ mày như một thẳng cắc ké hèn hạ, khốn nạn, chó chết.

Giám thị đạp lên ngực Jamse Dean Hùng để trả lời nó. James Dean Hùng đứng lên:

- R'à, tao sẽ dùng hai chân xử mày!

Giám thi cười hô hố:

- Tao sẽ đánh què hai chân mày.
- Đ ôhôi thối!
- Mày rạch mặt cảnh sát nhi `àu quá, mày rạch mặt cả em tao nữa. Hôm nay tao cho mày biết đòn thù.

Giám thị chạy tới bàn giấy bấm nút chuông. James Dean Hùng đuổi theo. Nó đạp mạnh chiếc bàn nhưng không ăn nhắm gì. Cánh cửa phòng đã mở. Hai nhân viên phụ tá của giám thị bước vào. Giám thị ra lệnh:

- Bắt thẳng khốn nan này ng à xuống dùm tôi một chút.

Hai tên thợ chuyên nghiệp thộp cổ James Dean Hùng, lôi nó v ề chỗ cũ và ấn nó ng ầi xuống ghế.

- Làm cho nó hết đứng lên.

Báng súng phang lia lịa vào cẳng James Dean Hùng. Mới đ`àu nó cảm thấy đau, sau tê đi và không còn cảm giác gì nữa. Giám thị búng tay. Hai nhân viên của ông ta bước ra. Giám thị rót một ly nước nóng, thổi phù phù. Ông uống được hai hớp, đưa cho James Dean Hùng.

- Chắc mày c`ân uống?

James Dean Hùng gật đ`àu. Giám thị hét:

- Đưa tay ra mà đỡ...

R'à ông ta cười sằng sặc:

- Tao quên tay mày bị còng. Thôi há miệng ra ta cho uống.

James Dean Hùng há miệng ra. Giám thị trút cả ly nước nóng hối vào miệng nó. James Dean Hùng nhổ không kịp. Giám thị tát nó:

- Mày chê à?

James Dean Hùng có cảm tưởng, lúc này đây, nó là con chuột, con chuột nằm ngoạn ngoãn thảm thương dưới móng vuốt của con mèo già tinh ác. Nó không thèm hở miệng nữa.

- Tao hỏi mày không nói à?

-...

- Tao sẽ cho mày xơi món này ngon nhất đời.

-...

Giám thị dùng hai tay tát James Dean Hùng hai phút li ền. Tới lúc máu mũi chảy vòng xuống mép tên du đãng thất thế, giám thị mới ngừng tay:

- Mày câm, tao sẽ giết mày.

James Dean Hùng nhổ bãi nước miếng đ'ây máu:

- Mày hèn thế, đâu dám giết tao!
- Câm m 'âm.
- Mày vừa muốn tao nói thôi.
- Tao bảo mày câm m 'âm.
- Tao không câm nữa. Tao phải chửi cha những thằng đê tiện hèn hạ như mày. Chúng mày giáo hóa chúng tao như thế này đây. Chúng mày thường

nói đạo đức, thường tỏ vẻ thương xót chúng tao. Vào đây mới rõ bộ mặt thật của chúng mày, mới rõ tình thương của cái xã hội chó đẻ khốn nạn này. Nào, ra tay nữa đi, người anh hùng của trại Tế B ần, người đại diện cho xã hội nhân đạo, tử tế giáo dục du đãng.

Như một thùng d'âu tưới vào đống lửa, giám thị lăn xả vào đấm đá bao thịt người. James Dean Hùng bị đánh đau quá, nó biến thành con vật b'ây nh'ây dưới chân của giám thị. Giám thị càng đánh, James Dean Hùng càng chửi. Tới khi giám thị mỏi tay thì James Dean Hùng như tàu lá héo.

Giám thị chiêm ngưỡng tác phẩm của mình, mia mai:

- Tưởng mày không biết đau!

James Dean Hùng nín thinh. Giám thị lại bước tới tát James Dean Hùng:

- Mày câm à?

-..

Tao bảo mày không được câm.

-...

- Tao đánh cho mày mở miệng.

Giám thị đạp James Dean Hùng hai ba cú liên tiếp. Biết nó đã hết sức chống cự, giám thị mở còng tay cho nó, thách thức:

- Nào, bây giờ dở trò đi?

-...

- Mày đấm đá "chì" lắm cơ mà?

James Dean Hùng gắng gượng phun một bãi nước miếng lẫn máu vào người giám thị. Giám thị b à một trái trời giáng vào bụng James Dean

Hùng. Nó ngã gục, mặt mày sưng vù, tóc tai bơ phờ. Giám thị xách cổ nó kéo lên:

- Chưa hết nợ đâu con ạ! Tao đã hứa cho mày xơi món này ngon nhất đời để mai mốt ra ngoài con ngán Tế B ần mà bỏ ngh ềdu đãng đi.

Giám thị bấm chuông, hai nhân viên phụ tá đẩy cưa bước vào. Giám thị ra lênh:

- Lôi thẳng chó chết này xuống c`âi tiêu!

Hai nhân viên phụ tá xách hai tay James Dean Hùng lôi nó đi xênh xệch. Tới c`âu tiêu, một cái c`âu g`ân phòng "đặt biệt" ngập đ`ây phân, giám thị đích thân dùng tay dúi mặt James Dean Hùng xuống sàn phân nhão nhét. Nhờ sự phụ lực của hai nhân viên, đòn cuối cùng của giám thị đã thực hiện chu đáo. Mặt James Dean Hùng be bét phân và máu. Nó chịu không nỗi, nôn ra. Giám thị cười hỉ hả. Đôi tay sắt chưa buông cánh tay James Dean Hùng. Nó chẳng có cách nào vuốt những tảng phân dính trên khuôn mặt. Giám thị nói:

- Đưa thẳng chó chết v ềphòng.

Tiếng khóa mở lách cách. Bọn du đãng phòng "đặc biệt" h à hộp. Cách cửa mở rộng. James Dean Hùng mới được đẩy qua khỏi cửa, cánh cửa đã đóng r ầm. Nó đưa tay vuốt mặt, bước vào. Nó đi được quãng ngắn thì nga quyu xuống. Bọn du đãng chạy ùa lại. Khi nhìn thấy khuôn mặt của James Dean Hùng đ ầy phân, Hưng sư tử hét lên:

- Quân dã man!

Nước mắt nó ứa ra. Tám Theo dục đàn em:

- Thẳng nào đi lấy nước và xà bông ra đây!

Hưng xư tử cởi phăng áo. Nó lau khuôn mặt James Dean Hùng. Nhi `âu thẳng khác bắt chước Hưng sư tử cũng cởi áo, lau tay, lau mặt James Dean Hùng. Hưng sư tử nghiến răng:

- Đ. m. mày ông sẽ giết mày giám thị ạ! Ông sẽ tìm vợ con mày ông giết hết!

Tám Theo rên hừ hừ mắt ng ầu đỏ:

- Ông sẽ đốt nhà mày!

Nửa tiếng sau bọn du đãng đã rửa sạch mặt, tóc và tay cho James Dean Hùng. Chúng nó lột qu ần áo của James Dean Hùng thay qu ần áo khác. Chúng nó đặt James Dean Hùng lên tấm m ền dùng thay tấm "đờ ra" và đắp tấm m ền khác cho James Dean Hùng. Khi James Dean Hùng mở mắt, nó th ều thào:

- Nước... nước...

Hưng sư tử bưng nước rót vào miệng nó. Tám Theo hỏi:

- Anh còn ngửi thấy mùi thối không?

James Dean Hùng gật đ`àu. Tám Theo réo:

- Thẳng nào có d'âi cù là không?
- Có đây.
- Đem lại đây.

Tám Theo xoa d'âu khắp mình James Dean Hùng:

- Rán chịu nóng nghe đàn anh. Chịu nóng để vừa hết mùi vừa bớt êm âm. Nó đánh anh ác liệt quá!

Hưng sư tử lu 'ôn ngón tay vào miệng James Dean Hùng. Nó tròn xoe mắt:

- Lạ ghê, không gẩy cái răng nào!

Bỗng nó nghiến răng:

- Chi `au nay đàn em sẽ giết thẳng giám thị.

James Dean Hùng lắc đ'àu, nói rất yếu:

- Đừng, chú để anh xử nó.
- Anh đuối sức r ã, xử sao gấp được?
- Anh sẽ khỏe, anh sẽ hạ nó mấy h ã. Cám ơn tất cả anh em.

James Dean Hùng nhắm mắt lại. Mùi thối bay đâu mất. Nó chỉ còn ngửi thấy mùi d`âu cù là và thoang thoảng mùi thơm tự những trái tim của những thằng du đãng khốn nạn trong phòng "đặc biệt" toát ra. James Dean Hùng ngủ lịm đi.

Mười lăm hôm sau, Năm Lửa gặp James Dean Hùng. Bọn Tám Thẹo, Hưng sư tử định giết Năm Lửa. James Dean Hùng phải xin tha chết cho nó. Năm Lửa kể chuyện Tr ần Đại. Lòng James Dean Hùng nao nao. Nó thương nhớ Tường Vi vô vàn...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 17

Tin Tr`àn Đại hạ sát cai th`ài Phúc trên xe hơi tại con đường vắng ở Saigon đã được các nhật báo khai thác triệt để. Trong cuộc phỏng vấn ông cò quận nhất, nhật báo "Tin Báo" cho độc giả biết, ông cò quận nhất đã nghi ngờ thủ phạm giết cai th`ài Phúc là Tr`àn Đại. Ông căn cứ vào vụ James Dean Hùng ở kho 18. Báo chí được dịp quay lại khúc phim kho 18. Dư luận bớt khe khắt với du đãng. Riêng vụ Tr`àn Đại, nhật báo "Hy Vọng" còn viết một loạt bài tâm lý du đãng ký tên Thiên Chương. Tác giả "Đường V'ề" nói rất nhi ài v ề Tr`àn Đại. Ông ta đã tới nhà Tr`àn Đại phỏng vấn cha và hai em gái của Tr`àn Đại. Nhà văn Thiên Chương bênh vực Tr`àn Đại. Trong khi đó, nhi ài tờ báo khác kết tội Tr`àn Đại một cách cay nghiệt.

Một mặt báo chí đưa lên bàn mổ, mặt khác cảnh sát ru ồng bắt Tr ần Đại ráo riết hơn cả bao giờ.

Cảnh sát được lệnh bắt Tr ần Đại bằng bất cư giá nào. Cha Tr ần Đại nguy ền rủa hắn hết lời. Tr ần Đại đã làm tiêu ma sự nghiệp chính trị của ông ta. Hai người em gái không thể tìm hiểu nổi cải nguyên do nào đẩy Tr ần Đại vào con đường du đãng, giết người không gớm tay. Vụ Tr ần Đại phóng dao gây thương tích tr ầm trọng cho một nhân viên cảnh sát ở ngã tư quốc tế mới đây không sôi nổi bằng vụ này. Mặc nhiên, dư luận đã đổ riết cho Tr ần Đại là thủ phạm hạ sát cai th ầu Phúc.

Tình thế tới độ nguy ngập, Tr`àn Đại rời "sào huyệt" sang Chợ Lớn. Năm Hòa Hưng thuê được một căn nhà ở xóm toàn người Trung Hoa. Sống trong xóm người Trung Hoa yên ổn nhất. Vì họ không có tính dòm ngó như người Việt. Tr`àn Đại nằm lì xó nhà không bước ra ngoài đường nữa. Còn đi đâu, đã có Năm Hòa Hưng, Bổn bù loong hay Quy ền Tân Định. Tony Hải, sau một thời gian đi hoang, cảm thấy mệt mỏi. Nó không nhìn được tương lai. Lại sợ bị tù lây v ềvụ này nên nó đào ngũ. Trước khi

"h'ời hương" Tony Hải đã khóc sướt mướt xin phép Tr'àn Đại. Nó phải khóc vì sợ Tr'àn Đại nổi nóng giết nó. Nhưng Tr'àn Đại để nó v'ề với gia đình nó. Hắn còn khuyên Tony Hải làm lại cuộc đời bằng cách học hành chăm chỉ. Tr'àn Đại không bắt buộc gì mà Tony Hải cũng th'èkhông hé răng vụ này.

Một kẻ thân yêu là James Dean Hùng bị nhốt trong dịa ngực Tế B`ân và chắc chắn được nếm đủ thứ "đòn thù", một tên đàn em ngoan ngoãn v ề với gia đình, quanh quẩn Tr ần Đại chỉ còn ba mạng thân tín. Và một người yêu. Song tình yêu đối với Tr ần Đại lúc này cơ h ồ một ngọn đèn dầu trước gió. Ngọn đèn sẽ phụt tắt khi chiếc còng sắt khóa chặt tay Tr ần Đại đẩy hắn lên xe bít bùng dẫn hắn vào khám chờ ngày ra trước tòa đ ền tội. Tr ần Đại sẽ chết hay sẽ bị đ ầy ra Côn Đảo. Hoặc hắn sẽ lảnh đủ đạn r ồi gục trên vũng máu nếu hắn cứ chạy trốn.

Nửa tháng trời, Tr ần Đại chỉ liên lạc với Tường Vi bằng thư từ. Hắn gửi thư đi, không mong thư của người yêu trả lời, Tr ần Đại không dám ghi địa chỉ. Hắn trình bày mọi nỗi lo âu và kể cho Tường Vi nghe tại sao hắn hạ sát cai th ầu Phúc. Trong những bức thư Tr ần Đại khuyên Tường Vi đừng bu ồn phi ần, rán chăm chỉ học hành để hy vọng tương lai. Cẩn thận hơn, Tr ần Đại còn nhắc Tường Vi mua báo "Hy Vọng" đọc loạt bài của nhà văn Thiên Chương. Tr ần Đại muốn nhờ nhà vàn Thiên Chương bào chữa hộ mình. Hắn đang ở vào lúc bối rối nên nghĩ quẩn, nghĩ quanh. Thực ra hắn thừa hiểu, Tường Vi đã nhận cuộc đời hắn nhập chung với cuộc đời nàng. Nàng đã biết hắn là du đãng, một thứ du đãng bị xã hội khai trừ và pháp luật theo rõi từng bước.

Tr ần Đại "cấm phòng" cho tới hôm báo chí chấm dứt các bài viết v ề hắn, hắn có ý định bước khỏi nhà. Goi Quy ền Tân Định, Tr ần Đại sai nó:

- Chú tìm quán có điện thoại công cộng kêu tòa báo "Hy Vọng" giùm anh.

Năm Hòa Hưng hỏi:

- Anh định "gây sự" với ai đấy?

Tr`ân Đại bu `ôn r`âu đáp:

- Lúc này bó cẳng "gây sự" với ai được.

Năm Hòa Hưng cởi nút áo, phanh ngực để lộ bốn chữ HĐĐB xâm giữa trái tim rướm máu:

- Năm này còn sống đây, nếu anh bó cẳng ít lâu, Năm này sẽ vì anh chết trước.

Tr ìn Đại ngắm cử chỉ của đàn em, đôi mắt hắn chú ý đến bốn chữ tắt H.B.Đ.B.:

- Hôm nay mới biết Năm Hoa Hưng xâm mình. Xâm bao giờ thế? Bốn chữ ấy là gì?

Năm Hòa Hưng nghiến răng:

- Hận đời Đen Bạc anh ạ! Năm xâm h à anh Lang bị chúng nó bắn chết.

Tr`àn Đại chợt nhớ đến cái chết thê thảm của Lang. Hắn đâm ra lo sợ cho James Dean Hùng. Thấy đàn anh xanh xao mặt mày. Năm Hòa Hưng tưởng Tr`àn Đại đang căm hòn chuyện gì và c`àn giải quyết gấp, nó nói:

- Anh muốn "hạ" thẳng nào nữa?

Tr`ân Đại lắc đ`âu:

- Không, anh muốn chú gọi thằng hớt tóc vào đây. Anh c`ân thay đổi bộ tóc.

Năm Hòa Hưng chưa kịp hỏi thêm. Tr`ân Đại đã bảo Quy cn Tân Định:

- Chú kêu số 25.523 hỏi ông ký giả Thiên Chương xem chi `ài nay ông có mặt ở tòa báo h `ài mấy giờ. Họ có hỏi mình là ai, trả lời mình là độc giả của ông Thiên Chương. Chú nhớ ăn nói cho lễ phép.

Quy 'ên Tân Định đẩy cửa bước ra. Tr 'ân Đại nói:

- Anh muốn gặp ông ký giả Thiên Chương.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- V'êvụ gì?
- V ềvụ James Dean Hùng. Anh nhờ ông ta lên tiếng để bọn chó chết khỏi thủ tiêu James Dean Hùng và nhân thể cám ơn ông ta đã bênh vực anh.

Năm Hòa Hưng đắn đo:

- Ra ngoài bây giờ "mệt" lắm.
- Chú kêu giùm thằng thợ hớt tóc người Tàu ở đ`àu ngõ giùm anh đi. R`ài chú mua gấp cho anh cặp kính đen với cái mũ phớt. Mình hoá trang qua mắt cảnh sát mà.
 - Nguy lắm anh ạ!
 - Chú đừng lo.
 - Nhố xẩy ra chuyện gì thì sao?
- Anh đã bảo chú đừng lo mà. À, tháng này mụ chủ tiệm Phú Lâm có "chi" đủ cho Bổn bù loong không?
 - Đủ anh ạ! Bố nó cũng không dám trở mặt.
 - Chốc nữa Bổn nó v ề, chú dặn nó gửi v ềcho mẹ nó một ngàn nhé!
 - Vâng.

Tr ần Đại vừa nhắc tới Bổn bù loong thì nó dẫn xác v ề Hắn dục Năm Hòa Hưng:

- Chú lo giúp anh việc anh nhờ đi!

Năm Hòa Hưng lại đẩy cửa bước ra. Còn một mình Tr`àn Đại và Bổn bù loong trong căn nhà hẹp tối tăm, ẩm ướt. Bổn bù loong mở gói nhật trình, đưa cho Tr`àn Đại một hộp "Havatampa". Tr`àn Đại trách Bổn bủ loong:

- Chú tiêu phí thế?

Bổn bù loong cười xòa:

- Hai hôm nay anh "cai" thuốc. Tội gì mà "cai" hở anh?

Tr'an Đại nói:

- Anh chưa bị tù nhưng coi như đã bị tù. Các chú phải dành giụm ti ền, kẻo túng bấn làm li ều, cảnh sát nó hót hết và hót luôn cả anh nữa. Chú có tin gì v ềJames Dean Hùng không?

Bổn bù loong thở dài:

- Chưa có tin nào đúng cả. Thẳng thì bảo anh ấy bị đi Côn Đảo thẳng thì lại bảo anh ấy vô Tế B ần. Có thẳng nhất định bảo gặp anh ng ồi trên xe bít bùng vào khám Chí Hòa.

Tr ần Đại mở hộp thuốc. Hắn c ầm một điếu, bóc lớp giấy bóng bọc ngoài r ầi ngậm trên môi. Bổn bù loong kiếm hộp quẹt. Nhưng Tr ần Đại bảo nó:

- Để anh hít không thế này thú vị hơn.

Hắn vẫy tay dục Bổn bù loong lại g`ân:

- Chú kéo cái ghế ng 'à đây anh có chuyện c 'àn nói với chú.

Bổn bù loong tuân lời Tr ần Đại. Nó hơi h ồi hộp vì không hiểu câu chuyện c ần mà Tr ần Đại sắp bàn với nó là chuyện gì.

- Bổn bù loong này!
- Dạ.
- Chú cho anh tí lửa đi. Nói chuyện với chú c`ân khói thuốc thơm.

Bổn bù loong quẹt diễm cho Tr ần Đại m cá thuốc. Hít đã đời r cá Tr ần Đại mới mim cười hóm hình nhìn Bổn bù loong.

- Đi đến đâu r 'à?

Bổn bù loong tròn xoe mắt:

- Đi đâu cơ a!
- Đi sang quán cà phê nghèo của con nhỏ bên Khánh Hội ấy mà...

Bổn bù loong thấy tai nó nóng bừng. Tr`ân Đại trêu đàn em:

- Chú ngượng hở Bổn bù loong?
- Da, không a!
- Không sao anh hỏi chú lặng thinh. Mắc cỡ cái nỗi gì? Chú biết tên con nhỏ chưa?
 - R 'â.
 - Tên nó kêu chi?
 - Ngọc Gi àu...
- Chà cái tên nghe cải lương quá nhỉ! Con nhỏ này cũng sáng nước. Giá tập tành ngh 'êc 'ân ca, anh dám hứa vơi chú nó ăn huy chương vàng là cái chắc.
- Thưa anh, không biết sao nó lại lấy cái biệt hiệu Ngọc Gi ầu trùng tên với một ca sĩ vọng cổ!
 - Tên thật nó là gì?
 - Nguyễn thị Hoảnh!

Tr'àn Đại cố nín cười:

- À, nó mộng trở thành Ngọc Gi `âu đấy mà! Chú đừng bu `ôn cái tên Hoảnh. Vô số tên thật các đào kép cải lương, tân nhạc nghe còn gớm ghiếc hơn. Thế chú đã c `âm tay c `âm chân nó chưa?
 - Da r ã...
 - Chú đã nói chú mết nó chưa?
 - Thưa anh...
 - Gì?
 - Thưa...
 - Chú đốt giai đoạn r à hở?

Bổn bù loong không hiểu đốt giai đoạn là gì. Nó ngơ ngác:

- Thưa anh, đốt giai đoạn...
- Là chú ngủ với con nhỏ chứ gì nữa.

Bổn bù loong giật mình đánh thót một cái. Ai nói mà Tr ần Đại biết nó đã ngủ với con nhỏ. Nó sợ Tr ần Đại sài sể nó. Nhưng không. Tr ần Đại nhẹ nhàng nói:

- Chú đã ngủ với nó thì phải lấy nó.
- Da.
- Anh sắp nói với chú v ềchuyện con nhỏ Ngọc Gi ầu đây. Chú có biết anh sắp nói chuyện gì với chú không?
 - Thưa anh không ạ!
 - Anh sắp nói v ềtương lai chú. Chuyện này c ần lắm.

Tr ần Đại ngừng lại. Bổn bù Loong nóng lòng muốn biết Tr ần Đại định đoạt tương lai của nó ra sao. Nhưng Tr ần Đại bắt sang chuyên khác:

- Tu`an này chú có v`êthăm má chú không?
- Da có.
- Má chú mạnh giỏi chứ?
- Da vâng.
- Anh vừa bảo Năm Hòa Hưng trích ti ền đưa cho chú một ngàn để chú mang v ề biểu má chú.
- Cám ơn anh. Ti ền anh cho tháng trước, má em tiêu thưa hết. Anh giữ lại chi dùng. Lúc này...

Bổn bù loong chưa nói hết câu, Tr ần Đại quắc mắt nhìn nó. Hắn kéo ống qu ần lên, xoa tay vào vết sẹo:

- Tôi nghiệp thẳng Bốn lơ xe...

R à hắn bảo Bôn bù loong:

- Anh rất ghét những đứa cãi lời anh, chú biết không?

Bổn bù loong ngu dốt nhưng nó cũng thừa hiểu câu trách móc của Trần Đại ngập đầy tình thương. Nó cúi mặt, nói rất khẽ:

- Thưa anh em biết.

Giọng Tr'àn Đại trở nên u uất:

- Giá anh có một người mẹ già, nghèo khổ như chú, chắc đời anh sung sướng hơn. Này Bổn bù loong!
 - Da.

- Sao chú chưa nghĩ chuyện trở v ề sống với má chú?
- Em không muốn bỏ anh.
- Theo anh chú cứ phải trốn trui trốn lủi thú vị nỗi gì?
- Trốn nhưng mà sướng. Anh thương em, che chở em, bênh vực em, dạy dổ em, cho em đi học ngh ềvà cưu mang má em. Ngoài anh ra, người ta coi em như thú dữ. Anh không coi em như thú dữ.

Tr`ân Đại dụi điếu thuốc. Hắn nhìn vào đôi mắt sắp muốn khóc của Bổn bù loong:

- Bôn ơi!
- Chú có thương anh không?
- Em thương anh như thương má em.
- Thương anh chú có chịu nghe lời anh không?
- Anh dậy gì em cũng nghe.
- Chú có biết chuyện gì sắp xảy ra cho anh không?

Bổn bù loong lắc đ`àu. Nó đưa cánh tay áo quệt nước mắt. Tr`àn Đại nói:

- Cảnh sát đang lùng bắt anh. Chưa biết hôm nào anh bị thộp, bị bắn chết. Anh bị gia đình từ bỏ, cha anh khinh tởm anh, các em ruột thịt của anh ru 'âng rẫy anh, mẹ anh chết r 'ài, anh chẳng còn bổn phận đối với ai nữa. Nhưng mà chú thì khác, chú còn mẹ chú...

Bổn bù loong buột miệng:

- Anh còn chị Tường Vi!..

Tr ần Đại cảm thấy đau nhói ở tim. Hắn sẽ thở dài. Đưa hai tay lên bưng mặt suy nghĩ một lát. Tr ần Đại bảo Bổn bù loong:

- Chuyện của anh để anh tính. Riêng chú, chú có thể v`ê Khánh Hội sống với con Ngọc Gi àu...

Bổn bù loong toan nói. Tr'ân Đại xua tay:

- Để im anh nói. Cấm chú không được nói. Khi nào anh hỏi chú hảy trả lời. Nhớ chưa?
- Chú đã ăn nằm với nó, yêu thương nó thì chú phải lấy nó làm vợ. Chú rước má chú lên ở với chú. Hai đứa chăm lo quán cà phê, chú cứ tiếp tục sửa máy xe hơi. Sau này chú có cái ngh ềkiếm cơm áo lương thiện để nuôi mẹ, nuôi vợ, nuôi con chú. Chú nghe anh. Chi ầu nay khăn gói sang Khánh Hội sống với con nhỏ đi.
 - Thưa anh...
- Không bàn cải gì nữa. Chắc gì anh còn sống để che chở chú mãi. Chú tập tìm sống một mình cho quen đi. Nhớ đừng nổi máu du đãng mà đánh đập vợ nghe chưa? Có con rán cho nó học hành nên người.

Bổn bù loong khóc nức nở. Nó mếu máo:

- Xin anh đừng đuổi em, tội nghiệp em, em chưa làm gì nên tội. Anh đuổi em đi, em bơ vơ.

Tr`àn Đại cố nén sự cảm động. Mặt hắn tái nhợt và lạnh nhạt chưa từng thấy. Hắn đứng lên:

- Anh nói hết đi ầu phải trái mà chú không chịu nghe. Chú muốn bắt anh "nặng tay" với chú chăng?

Bổn bù loong vẫn nức nở:

-Thà anh đánh em, anh giết em đi còn hơn để em đi hoang chúng nó thôp em, hành hạ em...

Tr'an Đại quát:

- Ai bảo mày đi hoang? Tao bảo mày đi qua Khánh Hội sống với con Ngọc Gi ầu. Mày nói với tao mày thương nó. Mày đã nói dối tao hở Bổn bù loong?

Bổn bù loong khóc tức tưởi hơn:

- Em đâu dám nói dối anh...
- Thế sao tao bảo mày lấy nó mày lại từ chối?
- Em dâu dám từ chối...
- Mày không từ chối mà nói mày không nghe?
- Thưa anh...
- Không anh em gì với mày nữa!
- Thưa anh...
- Tao đã nói không anh em gì với mày nữa!
- Thưa anh... Em không muốn bỏ anh lúc này...

Tr ần Đại quay mạt đi chỗ khác. Nước mắt hắn nhỏ giọt trên má vòng xuống miệng. Chua chát.

- Tao không c`ân mày thương tao. Bây giờ mày nên cút đi đừng để tao phải tống cổ mày ra nữa.

Bổn bù loong không dám hé răng nói thêm. Nó rời chỗ ng 'à bước vào phía trong thu xếp qu 'àn áo. Mười lăm phút sau, Bổn bù loong đã xách cái "sắc" cũ, l'àm lùi bước ra. Tr 'àn Đại vẫn đứng chôn chân một chỗ. Khi tiếng cửa kẹt mở, hắn sực tỉnh, gọi đàn em:

- Bôn ơi!

Bổn bù loong quay lại. Nhưng đàn anh của nó không thèm ngoảnh nhìn nó. Bổn bù loong khép nép:

- Thưa anh...
- Nhớ đừng đánh đập con nhỏ nhé!
- Da.
- Chú hứa với anh, dù anh chết hay sống cũng phải giữ lời hứa nhé!
- Da, thưa anh..
- Gì?
- Nếu sinh con trai đ'àu lòng em xin phép anh đặt tên nó là Đại.
- Tùy ý chú. Tên Đại không hay gì đâu, lại mang tiếng quá nhi ều r 'ài.
- Mặc kệ, nếu anh cho phép, em cứ dùng tên Đại.

Tr ần Đại móc ví lấy ra một tấm hình chụp bán thân. Hắn tháo sợi giây chuy ền bằng vàng của mẹ hắn tặng hắn dịp sinh nhật năm năm v ềtrước. R ồi hắn quay lại. Bổn bù loong mới thấy tình thương nhễ nhãi trên khuôn mặt người đàn anh. Nó buông cái "sắc" rời bịch xuống n ền nhà, chạy vội tới ôm ch ần lấy Tr ần Đại. Hai tên du đãng khốn nạn truy ền tình yêu cho nhau. Tiếng khóc của Bổn bù loong át cả tiếng lòng của Tr ần Đại.

Một chập, Tr`ân Đại gơ tay Bổn bù loong ra:

- Anh tặng chú tấm hình và sợi giây chuy ên làm kỷ niệm.
- Cám ơn anh.
- Chú đừng quên lời anh đã dặn chú.
- Trọn đời em, em sẽ quên hết nhưng không thể quên lời anh dạy dỗ.

- Chú coi như "gẫy tay gẫy chân" r à. Hứa với anh đừng đấm đá nữa. Nín hết, nhịn hết để sống cho vợ con chú.
 - Em hứa với anh.
 - Anh chẳng còn gì để tặng chú cả.
 - Anh cho em đời em r 'à anh a! Thừa thãi quá.
 - Thôi chú sang Khánh Hội đi.

Bổn bù loong lửng thửng bước ra phía cửa. Nó nhấc cái "sắc" lên và đầy cửa bước khỏi căn nhà tăm tối, Tr`ân Đại gieo mình xuống ghế bố. Nước mắt hắn trào dâng xóa nhòa mọi hình ảnh của cuộc đời.

Tr`àn Đại không có thì giờ ôn lại dĩ vãng. Quy `ên Tân Định đã v `ê, thấy đàn anh nước mắt hoen mi, Quy `ên Tân định đoán rằng đàn anh của nó vừa khơi lại chút tâm sự u uất gì đây. Nó định ra phố. Nhưng Tr`àn Đại gọi giật Iai:

- Quy 'ên Tân Định!
- Da.
- Chú gặp được chưa?
- R'ài anh a!
- Gặp ông Thiên Chương chứ?
- Vâng.
- Có đúng ông ta không?
- Ông ấy xưng là Thiên Chương.
- Chú hẹn ông mấy giờ tới tòa soạn báo "Hy Vọng".

- Em hẹn bốn giờ. Ông ta bảo năm giờ ông mới đi làm việc. Vậy năm giờ anh tới sẽ gặp ông ta.
 - Ô kê. Này Quy 'ên!
 - Da.
 - Anh vừa đuổi Bổn bù loong r ã...

Quy `ân Tân Định giật mình đánh thót một cái. Nó hỏi:

- Thưa anh, tai sao anh đuổi nó đi?
- Tại vì anh không muốn nó chết vì anh. Bốn lơ xe đã vì anh mà chết khốn nan. James Dean Hùng đã vì anh mà đang sống tủi nhục. Anh không muốn chú nào chết vì anh nữa. Quy ền Tân Định ơi!
 - Da.
- Bổn bù loong nó đi lập cuộc đời khác, cuộc đời du đãng với con nhỏ bán cà phê ở cổng kho 18. Các chú để nó yên thân nhé! Đừng sang bên đó quấy phá hạnh phúc của nó.
- Chúng em đâu dám phá nó. Thưa anh, anh đã giàn xếp cho nó hay xin đi như không Tony Hải?
 - Anh cho nó đi. Nó nằng nhạc đòi ở lại. Anh phải đuổi nó.

Nước mắt Tr'àn Đại lại ứa ra. Hắn rút mùi xoa thấm khô và nói:

- Còn chú nữa!

Quy ên Tân Định khoanh tay:

- Xin anh đừng đuổi em.
- Chú phải lo lấy đời chú, anh biết anh sắp hết thời.

- Còn khuya anh mới hết thời.
- Chú đừng ca ngợi anh nữa, anh biết anh. Sống thế này có khác chi mình đã chết. Nghe nói gia đình chú vẫn thương xót chú. Anh em mình quá nhi ầu tự ái. Chú nên v ề với gia đình thì tốt hơn là theo anh.

Quy ền Tân Định dứt khoát:

- Em không v ềđâu, anh có giết anh thì giết!

Tr ần Đại vốn biết Quy ền Tân Định là đứa bướng bỉnh khó mà bắt nó rời mình ngay được, hắn gật gù:

- Chú sống với anh cũng được. Nhưng phải hứa với anh một đi ầu.
- Em xin hứa.
- Khi anh bị cảnh sát bắn chết hay bị tù tội, chú phải v ềvới gia đình làm lại cuộc đời nhé!

Quy 'ên Tân Định lắc đ'àu:

- Đi ầu anh muốn, em không dám hứa. Em v ềsợ cảnh sát không buông tha em. Bổn bù loong chưa "nổi tiếng" mấy nên chưa được cảnh sát ghi tên vào sổ đen. Chứ em và anh Năm Hòa dưng gây nhi ầu cực nhọc cho chúng nó quá r ầi. Dễ gì chúng nó tha tội. Đằng nào cũng trót lỡ. Đời em còn gì nữa mà phải làm lại.

Tr ần Đại mở hộp thuốc lấy điểu "Havatampa" châm hút. Hắn thở vòng khói tròn r ầi dịu giọng:

- Chú l'ầm r 'ởi Quy 'ền Tân Định ạ! Chú coi phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" chưa?

Quy 'ên Tân Định đáp:

- Thưa anh r 'ới ạ!

- Anh coi lâu lắm r à nên không nhớ rõ. Hình như trong phim có một bà mẹ già trước khi đưa con sang Thái Lan lập nghiệp thì đã là một giáo sư dạy dương c ần.
 - Đúng thế.
- Mải xây mộng đắp đập ngăn nước Thái Bình Dương, bà mẹ quên cả đánh đàn phải không?
 - Đúng thế.
- Tới một hôm biết mình xây ảo mộng, bà thất vọng. Thất vọng đâm ra bu 'ân. Bà mẹ ng 'ài rượt lại vài khúc nhạc?
 - Đúng thế.
 - Cô con gái đứng nghe?
 - Đúng thế.
 - Và nói "Mẹ tập lại dương c`âm"?
 - Đúng thế.
 - Chú còn nhớ bà mẹ trả lời sao không?
 - Dạ, còn nhớ.
 - Chú nhắc lại câu trả lời của bà me cho anh nghe đi.

Quy ên Tân Định trịnh trọng:

- Bà mẹ bảo "Ù, mẹ tập lại, nếu c`ân thì mẹ làm lại tất cả".

Tr`an Đại nhấc hộp thuốc:

- Chú hít một điểu "Havatampa" nhé!

- Cám ơn anh.

Quy `an Tân định rút một điểu thuốc. Tr `an Đại quẹt diêm để cho đàn em m`ai thuốc. Khi Quy `an Tân Định hít được hai hơi, Tr `an Đại mới hỏi:

- Ngon không?
- Tuyệt lắm anh ạ!
- Tuyệt bằng câu trả lời của bà mẹ không?

Quy `en Tận Định bối rối. Nó chưa hiểu nổi ý muốn của Tr `an Đại khi so sánh khói thuốc "Havatampa" với câu trả lời con gái bà mẹ trong phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" thi Tr `an Đại đã nói:

- Một người mẹ già, đang trong cơn thất bại ê ch ềmà còn dám "làm lại tất cả". Huống chi chú hãy còn trẻ?

Quy 'ên Tân Định toan mở miệng cãi. Tr 'ân Đại trừng nhìn nó:

- Cấm chú không được bào chữa.

Quy 'ân Tân Định lễ phép:

- Thưa anh, em không dám bào chữa nhưng anh cho em hỏi một câu.
- Hỏi đi.
- Bà mẹ có bị cảnh sát theo dõi không?
- Cảnh sát không theo dõi bà ấy nhưng có một thứ nguy hiểm hơn theo dõi bà ta đêm, ngày, tháng, năm...
 - Thưa thứ gì.
 - Danh du!
 - Du đãng đâu còn danh dư nữa hở anh?

- Ai dạy chú nói thế?
- Cảnh sát! Mười l'ân em bị bắt là mười l'ân chúng nó coi em như chó. Không một lời giáo dục, không một chút xót thương. Chúng nó còn hèn hạ hơn ở điểm thẳng nào hành hạ du đãng cũng che mặt kín để đỡ bị du đãng trả thù.
 - Chú có sống riêng với cảnh sát không?
 - Cuộc đời đâu tử tế gì với anh em mình.
- Chú l'âm, trước anh cũng l'âm như chú. Chúng ta nhi ều tự ái quá. Tự ái quá hóa ra quá khích. Chúng ta không nhận thấy chúng ta l'âm lỗi.

Quy ên Tân Định mim cười:

- Xin phép anh. Chắc anh thấm mệt?

Tr`ân Đại nói:

- Anh thấm mệt thật. Anh không chối cãi. James Dean Hùng bị bắt làm anh thấm mệt. Báo chí kết tội anh làm anh thấm mệt. Cố vươn mình làm những việc tốt đẹp nhưng mình chỉ là du đãng thì việc tốt đẹp cũng biến thành t của Cuối cùng mình bị liệt vào giai cấp du đãng, giai cấp thối tha nhất của xã hội. Thôi anh không nói nhi ều nữa, anh muốn chú bỏ rơi anh trước khi anh bị thộp cổ hay bị bắn chết đi!

Quy `ân Tân Định lắc đ`âu:

- Khó quá, bỏ rơi anh lúc này thì chó má quá, khốn nạn quá, em không thể chó má thế được.

Tr`an Đại búng tay tách một cái:

- Ai bảo chú khốn nạn?
- Bạn bè em, đàn em của em.

- Anh tin rằng chúng nó không đến nỗi khắt khe như chú tưởng đâu.
- Chắc anh hiểu, du đãng không h`êbiết sợ ai nhưng lại sợ đàn em nguy ền rủa.
 - Anh hiểu chứ.
- Bị đời nguy ền rủa chẳng sao. Chứ bị bạn bè, đàn em nguy ền rủa thì hết đất sống. Anh đâu nỗ bắt em sống kiếp chó hoang cô độc!

Tr în Đại chớp mắt lia lịa. Hắn dịu giọng:

- Chú không bỏ rơi anh r à chú hối không kịp đâu.
- Em chẳng có đi `âu gì để hối hận.

Tr`an Đai nhún vai:

- Được r ã, chú ở với anh. Nhưng chú phải hứa với anh một đi ầu.
- Vâng.
- Khi anh chết hoặc bị cảnh sát bắt, chú đừng lo rửa hận cho anh nhé! Không bao giờ rửa hết hận đâu. Nếu anh chết, chú nên trở v`ê với gia đình. Chú làm ơn nhắc lại lời nói của bà mẹ trong phim "Đập ngăn nước Thái Bình Dương" cho anh nghe!

Quy `ân Tân Định nhìn Tr `ân Đại. Nó không thể hiểu nổi Tr `ân Đại nữa. Lúc thì tàn nhẫn tột độ, lúc thì thiết tha quá đỗi và lúc này lại chán nản, rã rời. Quy `ân Tân Định đang phân vân. Tr `ân Đại dục:

- Chú làm ơn nhắc lại đi!

Quy în Tân Định dụi tắt thuốc lá:

- "Nếu c`ân thì mẹ làm lại tất cả.."

Tr an Đại đưa tay vuốt mặt:

- Phải, nếu c`ân thì làm lại tất cả, làm bằng bất cứ giá nào. Chú dám làm không?
 - Làm gì a?
 - Chú đừng kiếm có lảng chuyên, làm cuộc đời mình chứ làm gì nữa.
 - Thưa anh...
- Chú tưởng anh không muốn làm lại cuộc đời à? Chú biết anh đang yêu thương chị Tường Vi chứ? Lúc này là lúc anh muốn sống cuộc đời t ầm thường, hèn mọn. Nhưng anh có nhi ều vết tích quá, cảnh sát không để yên cho anh đâu. Anh sẽ phải trả giá rất đắt v ềnhững việc mình đã làm. Anh không hối tiếc việc anh đã làm, không ai cho phép anh hối tiếc trừ Chúa Jésus hay Phật Thích Ca. Tiếc thay lời nói yêu đương tha thứ chỉ nằm trên đ ầu lưỡi của những kẻ thương xót người có tội mà không nằm trong trái tim họ.
 - Thưa anh...
- Chú cũng có vết, vết tích của chú hãy còn nhỏ bé so với của anh. Bất quá vài tháng tù là cùng. Chú hứa với anh khi anh giã từ cuộc đời này, chú trở v ềlàm lai cuộc đờ chú nhé!
 - Thưa anh...
- Anh không bi quan đâu nhưng anh hiểu cảnh sát đang truy t`âm anh ráo riết. Ta có thể sống một tháng một năm nhưng ta không thể sống trọn đời khi có kẻ bám sát lấy ta để săn tôi ác của ta. Chú biết r`ãi chứ?
 - Vâng.
 - Thế là anh em mình đã đ ồng ý với nhau. Chú hứa nhé!
 - Vâng, em hứa.
 - Chú phải giữ lời hứa.

- Vâng.
- Chú nhắc lại lời chú hứa đi!
- Em sẽ không nghĩ chuyện rửa hận.
- Và trở v elàm lại cuộc đời.
- Câu này còn tùy.
- Tùy gì?
- Tùy ở hoàn cảnh. Biết đâu gia đình em lại chả đóng chặt cửa?
- Nếu gia đình chú chịu mở cửa thì sao?
- Thì dù hé mở, em cũng cố lách vào.

Tr`àn Đại sung sướng đến ứa nước mắt. Hắn dơ tay nấm chặt lấy bàn tay Quy cần Tân Định. Chưa bao giờ hai tên du đãng khốn nạn cảm động đến thế, Quy cần Tân Định hỏi:

- Còn anh Năm Hòa Hưng?

Tr`an Đại đáp:

- Năm nó biết lo đời nó, chú đừng ngại. Nó lớn lên ở viện m 'ôcôi, khôn lên ở hè phố và khám và trại Tế B 'ân, chắc nó sẽ biết nó sẽ phải làm gì khi anh lâm nan.

Tr`ân Đại nói tiếp:

- Anh c'ân nằm một mình suy nghĩ. Tu'ân này có phim "nổ" hay lắm đấy, chú nên đi xem cho đỡ bu 'ân.

Quy `en Tân Định chi `eu ý đàn anh. Nó bước khỏi căn nhà ẩm mốc. Còn một mình, Tr `an Đại nằm vừa hút "Havatampa" vừa nghĩ v `ethân phận của hắn và những người bằng tuổi hắn.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 18

Người tùy phái dẫn Tr`àn Đại lên l`àu. Hắn đeo cặp kính đen, đ`àu đội mũ phót, miệng ngậm điếu "Havatampa". Tr`àn Đại khoác thêm chiếc "veston". Trông hắn không khác gì một nhân vật sắm vai thảm tử trong cuốn phim gián điệp.

Lên tới l'âu, người tùy phái chỉ tay v'êphía bàn kê ở góc phòng, nơi đó có một người chừng bốn mươi tuổi đang cắm cúi viết.

- Ông Thiên Chương đấy!

Tr ần Đại gật gù, mỉm cười tỏ ý cám ơn người tùy phái. Hắn bước nhẹ tới bàn của nhà văn Thiên Chương:

- Thưa ông...

Nhà văn Thiên Chương ngừng viết, ngâng đ`âu lên. Hơi ngạc nhiên một chút, r`ài ông ta chợt nhớ ra:

- Chắc cậu hẹn tôi h à sáng phải không?
- Vâng a!
- Mời cậu ng 'à.
- Cám ơn ông.

Tr`an Đại ng 'à xuống ghế'. Hắn nói:

- Thưa ông, có làm phi `en ông không ạ?

Nhà văn Thiên Chương đặt bút lên trên trang giấy:

- Không phi ền gì cả. Tôi rất sung sướng được tiếp độc giả. À, còn cậu muốn "chỉ bảo" gì đây?

Thấy nhà văn Thiên Chương vui vẻ, Tr ần Đại khen ngợi ngay:

- Thưa ông. Ông viết cuốn "Đướng V ề" hay quá. Tôi đọc và muốn khóc.
 - Cậu xúc động thế cơ à?
 - Vâng a!
- Người ta đã chửi bới tôi rất nhi ều khi đ ềcao các nhân vật du đãng. Ở giai cấp nào mà chẳng có người hùng, thẳng hèn phải không cậu? Du đãng có những thẳng khốn kiếp, ti tiện thì cũng có những thẳng cao thượng chứ! Cậu có đọc loạt bài tôi viết v ềTr ần Đại không?
 - Thưa có.
 - Cậu có thấy Tr`ân Đại đáng thương không?
 - Thưa, ông đã quá... thiên vị.

Nhà văn Thiên Chương đã rút điếu Mélia vàng. Tr`ân Đại nhanh tay móc diêm quẹt lửa cho ông m`à thuốc. Nhà văn Thiên Chương hít một hơi thuốc, nhả khói r`à hất hàm nhưng miệng mim cười:

- Tại sao cậu bảo tôi thiên vị. Tôi th ềvới cậu rằng tôi chưa h ềquen biết Tr ần Đại. Nhưng tôi yêu nó, tôi coi nó như cháu tôi. Tôi biết nó bị gia đình hất hủi nên thù hằn xã hội và đi làm du đãng. Tôi có một đứa cháu, nó cũng chán đời đi làm du đãng cho đỡ bu ần. Và nó bị hạ chết. Nên tự nhiên tôi thương Tr ần Đại. Tôi có cảm tưởng nó đang bị bắt nạt.

Tr `an Đại ứa nước mắt. Qua cặp kính đen, hắn nhìn nhà văn Thiên Chương bằng đôi mắt trìu mến. Trên cõi đời nham nhở này, Tr `an Đại lại gặp thêm một tâm h `an hiểu hắn và bênh vực hắn. Giọng Tr `an Đại tha thiết hơn cả lúc nói những lời yêu đương tha thiết với Tướng Vi:

- Thưa ông, ông cho phép cháu gọi ông bằng chú.

Nhà văn Thiên Chương gật đ`âu:

- Tôi có nhi `àu độc giả bằng tuổi cậu, họ gọi tôi bằng chú và xưng cháu vì họ yêu tôi. Cậu cũng yêu tôi à?
- Vâng cháu yêu tâm h 'ch chú. Chú gọi cháu bằng cháu và xưng chú đi r 'ci cháu kể cho chú nghe một chuyện có thể viết thành tiễu thuyết được.
 - Được r ã, chú nhận lời cháu.
 - Thưa chú, chú có nhận ra cháu là ai không ạ?
 - Chú chịu.

Tr ần Đại liếc nhìn cái "tít" lớn trên trang giấy đang viết của nhà văn Thiên Chương "Tại sao tôi bênh vực Tr ần Đại" hắn hóm hỉnh hỏi:

- Tại sao chú bênh vực cháu?

Nhà văn Thiên Chương tròn đôi mắt. Điểu thuốc lá suýt rời khỏi đôi môi của ông:

- Cháu là Tr`ân Đại?
- Vâng.
- Cháu dám tới đây?
- Vì cháu tin chú sẽ che chở cho cháu nếu cảnh sát theo dõi cháu. Xin lỗi chú cháu không dám bỏ mũ vì cháu mới cạo trọc đ`àu. Cháu lại đeo kính đen và khoác "veston" nên cảnh sát không nhìn ra cháu.

Nhà văn Thiên Chương nói nhỏ đủ để Tr`ân Đại nghe thôi:

- Cháu đến đây có việc gì?

- Cháu đến để cám ơn chú.
- Chỉ có thể?
- Và nhờ chú một việc.
- Cho cháu?
- Không, cho bạn cháu đang bị hành hạ trong địa ngực trại Tế B ần.
- Thẳng Hùng hở?
- Vâng James Dean Hùng.

Nhà văn Thiên Chương đứng lên, vỗ vai Tr ần Đại:

- Chú hủy bài chú đang viết đi. Chú cháu mình lên "La Pagode" nói chuyện. Cháu rảnh chứ?
 - Vâng.
 - Cháu đến đây bằng gì?
 - Tắc xi.
 - Vậy đi bằng chiếc xe bốn bánh cà tàng của chú.

Nhà văn Thiên Chương dẫn Tr `în Đại xuống l `îu. Hai người leo lên chiếc xe Simca cũ rích. Nhà văn Thiên Chương chở Tr `în Đại lên "La Pagode". Sau khi đã gọi đ `ôuống, nhà văn Thiên Chương dục Tr `în Đại:

- Cháu c`ân nói đi `âu gì cháu cứ nói đi, chú sẵn sàng nghe cháu kể chuyện các cháu.

Tr`àn Đại nhấc ly bia nốc một hơi. Nó đặt ly bia xuống bàn:

- Vụ kho 18 cháu chủ trương nhưng thẳng đáng khen ngợi không phải là cháu.

- Vậy ai?
- James Dean Hùng.
- James Dean Hùng là đứa nào?
- Là đàn em của cháu. Là bạn tri kỷ thì đúng hơn. Tr ần Đại này chỉ còn hai người thành thực yêu thương cháu: James Dean Hùng và Tường Vi.
 - Tường Vi là đứa nào?
 - Là một đứa con gái đau khổ nhất đời. Nàng đã trốn nhà theo cháu.
 - Nàng ở với cháu.
- Không, nàng ở nội trú Hòa Hưng. Nàng đang sống nhờ sự săn sóc của các bà phước.
 - Nàng là...
- Con nhà tử tể chú ạ! Cháu xoay sở để nàng tiếp tục đi học. Chúng cháu chưa h`êngủ chung với nhau hay có ý nghĩ bậy bạ v`ênhau. Mặc dù cháu là thằng mà pháp luật đang bủa lưới.

Nhà văn Thiên Chương thấy chuyện của Tr ần Đại lạ lùng trên cả sự tưởng tượng của ông. Hiểu rõ sự lạ lùng ấy Tr ần Đại nói:

- Để cháu nói hết vụ kho 18 và James Dean Hùng r`à cháu kể chú nghe tại sao cháu đi làm du đãng.

Nhà vàn Thiên Chương gật đ ầu. Tr ần Đại hỏi:

- Chú có thì giờ không?

Nhà văn Thiên Chương cười:

- Chú đang làm việt mà!

Tr'ân Đại xoa tay:

- Cháu quên phứt mất rằng chú vừa là nhà văn vừa là nhà báo. Thưa chú, vụ kho 18 không phải cảnh sát thương cảng thộp được James Dean Hùng đâu. Nó tóm cổ một người cảnh sát làm con tin để mặc cả. Nó tình nguyện bị bắt cho đàn em nó thoát thân. Chuyện này lão cò thương cảng biết nhưng hắn không chịu tiết lộ. Thành thử báo chí loan tin và bình luận sai hết. Riêng chú, chú khen ngợi cháu thay vì khen ngợi James Dean Hùng.
 - Chú sẽ bổ khuyết điểm này.
- Chuyện ấy không quan trọng bằng chuyện này, James Dean Hùng bị đưa sang trại Tế B ần. Trưa nay có tên cùng phòng với nó được thả v ề, nó đến tiệm nhảy đ ầm lậu cho Năm Hòa Hưng biết tin rằng James Dean Hùng bị đánh đập tàn nhẫn.
 - Sao lại có tiệm nhảy đ`âm lậu?
- James Dean Hùng giữ "an ninh" cho tiệm này, một tháng lãnh ba ngàn lương.
 - Chú hiểu r 'ài. Còn Năm Hòa Hưng?
 - Cũng là đàn em của cháu, nó thế chân James Dean Hùng.
 - R'à sao nữa.
- Giám thị đánh James Dean Hùng g`ân chết, dúi mặt nó xuống c`âu tiêu...

Nhà văn Thiên Chương mim môi:

- Terrible.
- Vâng, khủng khiếp và dã man lắm. Đối với du đãng, trại Tế B ần là địa ngục tr ần gian. Chúng nó tưởng hễ đánh đau là du đãng tởn, bỏ ngh ềdu đãng. Thực ra, càng đánh đau càng hận đời nhi ầu và du đãng càng li ầu lĩnh.

Những đứa dám giết người ph`ân đông đ`êu được tôi luyện trong địa ngục Tê B`ân.

- Cháu nói tiếp đi!
- Thưa chú, thấy chú thương chúng cháu, cháu mới nhờ chủ một việc. Bạn cháu đã có đứa bị bắn chết ném lên hàng rào dây thép gai r ài bị khép tội toan vượt ngục nên bị bắn. Cháu sợ James Dean Hùng chống lại bọn giám thị r ài cũng bị thủ tiêu mất.
 - Cháu muốn nhờ chú làm gì bây giờ?
- Chú viết một bài nói đến James Dean Hùng để bọn giám thị không muốn giết nó.
 - Được r'à.
- Nếu chú rãnh, chú xin vào trại Tế B'àn gặp James Dean Hùng để viết thiên đi àu tra thì nhất.
 - Để chú tính lại đả.
 - Và...
 - Cháu đừng ngại, cứ đ'ênghị đi.
- Cháu có thể xoay được chút ti ền, nếu chủ biết cách "đấm mõm" bọn giám thị để nó đừng hành hạ James Dean Hùng và cho nó sớm được ra.
 - Để chú dò hỏi xem đả.

Tuy trả lời thế, nhà văn Thiên Chương cũng không khỏi ngạc nhiên. Ông tự hỏi chẳng biết Tr`àn Đại xoay đâu ra ti `an để ăn diện, để hút "Havatampa", để hối lộ nhân viên của chính phủ hòng giải cứu cho đàn em.

Tr ần Đại đã nhấc cập kính ra. Bấy giơ nhà văn Thiên Chương mới thấy đôi mắt thiết tha của tên du đãng. Đôi mắt Tr ần Đại như có một sức quyến

rũ mãnh liệt thu hút hết cảm tình của người nhìn hắn. Nhà văn Thiên Chương say sưa ngắm đôi mắt của Tr`ân Đại. Ông sẽ gật gù mim cười.

- Thưa chú, chú cười gì đấy ạ!
- Chú đang nghĩ v ềđôi mắt của cháu.
- Đôi mặt cháu lưu manh lắm hở chú?
- Không, tha thiết lắm. Chẳng trách cháu nhi `àu đàn em.
- Cháu không tin chúng nó theo cháu vi đôi mắt đâu chú ạ!
- Thế lý do nào?
- Cháu cũng chẳng biết. Có đi ều cháu đối với chúng nó như chú đối với cháu.

Nhà văn Thiên Chương đốt điểu thuốc khác:

- Nếu chú có méo mó ngh ềnghiệp trong lúc tâm sự với cháu, cháu đừng trách chú nhé!

Tr`ân Đại lắc đ`âu:

- Thưa chú, không bao giờ cháu dám trách chú cả.
- Vậy cháu cho chú biết ti ền ở đâu mà cháu xài dữ tnế?
- Mỗi đứa du đãng thứ "cậu" đ`àu có ba bốn con b`ôlàm vũ nữ ở ba bốn tiệm khác nhau. Chúng nó cung phụng các cháu ti àn bạc. Chúng cháu bảo vệ chúng nó. Ngoài ra những tiệm nhảy đ`àm bị du đãng cắc ké quấy phá, "bắt địa" khách hàng, đ`àu mướn chúng cháu giử an ninh. Bọn chủ trả lương tháng chúng cháu.
 - James Dean Hùng có gia đinh không?

Thưa chú có. Gia đình nó ở Đà Nắng, học chương trình pháp. Cha nó là dược sĩ, mẹ nó là giáo học.

- Tại sao nó bỏ nhà?
- Nó coi gia đình như tù ngục.
- Nó đã trở v'êl an nào chưa?
- Có một l'ân đi hoang bu 'ân nản quá, nó mò mẫm v 'ê Nhưng gia đình nó coi nó như người xa lạ. Nó cô độc quá lại tìm vào sống với anh em.

Tr'àn Đại có địp tâng bốc James Dean Hùng:

- Nó hào hiệp lắm chú ạ! Không tin chú cứ hỏi bác sĩ Nguyễn lưu Niệm mà xem. Nó là "bạn" tri kỷ với bác sĩ Niệm đấy.
 - Các chú quen cả với bác sĩ Niệm?
 - Vâng.
 - Trong trường hợp nào?
 - Trường hợp hết sức éo le. Có dịp cháu sẽ kể cho chú nghe.

Nhà văn Thiên Chương không ngờ chuyện của tên du đãng lại hấp dẫn đến thế. Ông hỏi:

- Còn cháu, cháu đã v enhà l'àn nào chưa?
- Chưa.
- Cháu không hối hận à?
- Không. Cháu kinh tởm gia đình cháu chứ có phải bị gia đinh khinh tởm đâu. Khi cháu ra đi, ba cháu mới bắt đ`âu tởm cháu.

Giọng Tr`ân Đại bắt đ`âu chở chất căm phẫn:

- Cháu ghê tởm gia đình, học đường và xã hội... Thôi để cháu kể chú nghe v`êcháu.

Tr`ân Đại thuật lại quãng đời khốn nạn của hắn như hắn đã thuật cho Tường Vi nghe. Nhưng l`ân này, hắn kể thêm cả mối tình đau khổ tủi nhục của hắn. Hắn không quên kể cho nhà văn Thiên Chương trường hợp hắn quen bác sĩ Niệm. R 'ài Tr`ân Đại cũng kết luận:

- Và thế đấy, cháu đi làm du đãng. Chuyện của cháu đẫm đ ầy máu và nước mắc. Cháu đang bị theo rõi. R ồi một hôm nào đó, chú sẽ thấy chúng nó bắn chết cháu, bắn què cháu hoạc đ ầy cháu ra Côn Đảo xa hẳn cái xã hội nhơ nhớp nhưng có người yêu của cháu.

Nhà văn Thiên Chương bị xúc động mạnh. Ông nhấc ly bia nốc một hơi cạn hết. Ông nhìn cục đá còn trơ lại trong ly:

- Chú tưởng cuộc đời cháu bây giờ như một miếng đá thừa!
- Thưa chú, còn vô dụng hơn thế nữa.

Suy nghĩ một lúc lâu nhà văn Thiên Chương nói:

- Tập truyện "Đường V ề" của chú còn thiếu sót nhi ầu quá.
- Thưa chú, cháu đã định bảo chú đi ầu này.
- Chú sẽ viết cuốn khác, cháu giúp chú nhé!

Tr àn Đại cười, nét mặt của hắn đã trở nên khắc khổ:

- Thưa chú, chắc cháu còn sống đến ngày mai không?

Nhà văn Thiên Hương chợt nhớ tới hoàn cảnh hiện tại của Tr`àn Đại. Ông nhìn thẳng vào đôi mắt thiết tha của hắn:

- Cháu sợ chết không?

Tr`ân Đại gật đ`âu:

- Lúc này thì cháu sợ chết, vì cháu thèm sống, vì cháu biết cuộc đời vẫn còn nhi `àu người thương cháu như người yêu của cháu, như chú.
 - Cháu muốn nhờ chú cứu?
 - Không ai có thể cứu cháu được đâu chú ạ!
 - Tai sao?
- Vì pháp luật không làm ngơ cho kẻ giết người. Dù một lý do nào đó thì cháu cũng đã giết người.
 - Cháu quên rằng pháp luật sẽ khoan h ồng cho cháu à?

Tr`an Đai nhún vai:

- Thưa chú, pháp luật có phải là chú đâu. Chú quên cháu đi chú hãy cứu James Dean Hùng,
 - Nếu chú cứu được cháu, cháu có chịu ở tù một thời gian không?
 - Năm mười năm trong khám, còn gì là đời nữa. Thà chết ngay còn hơn.
- Thế cháu không nghĩ tới Tường Vi của cháu ư? Cháu vào tù, ở ngoài nàng sẽ chết rũ vì bu 'cn.
 - Chác không?
- Cháu như một chiếc thang để nàng leo lên khỏi cái hố sâu của bu `ôn tủi. Cháu là lẽ sống của nàng. Xa cháu, nàng bấu víu ai?
 - Nhỡ cháu bị bắn chết thì nàng bấu víu ai?

Tr ần Đại nín thinh. Nhà văn Thiên Chương nói:

- Chú không dám khuyên cháu: nhưng đời cháu còn dài lắm. Thí dụ cháu ở tù năm năm thì mãn hạn, cháu vẫn chưa già cơ mà.

- Còn Tường Vi?
- Nếu cháu tin nơi, chú sẽ săn sóc nàng dùm cháu những ngày tháng cháu vắng mặt. Ý muốn của cháu là mong mõi người yêu của cháu học hết bậc Đại Học. Thời gian ấy vừa tròn với thời gian cháu ôn lại chuyện đời trong khám.

Tr'àn Đại lặng im nhìn miếng đá tan trong ly. Một lát sau hắn nói:

- Thưa chú, lúc này cháu sẽ dẹp hết tự ái.

Nhà văn Thiên Chương gật đ'âu:

- Chú biết.
- Thưa chú cháu nên nạp mình cho cảnh sát?
- Nên lắm.
- Liệu chúng nó có trả thù cháu không?
- Không đâu.
- Có gì bảo đảm?
- Chú sẽ dùng tờ báo của chú bảo đảm cho cháu.

Tr`ân Đại lắc đ`âu:

- Chú không bảo đảm cho cháu được đâu chú ạ!
- Tại sao?
- Trong bóng tối của những phòng tra tấn, chúng nó bịt mắt cháu, trả thù những vụ rạch mặt, chú biết đâu mà mò? Vụ nạp mình cho cảnh sát, chú để cháu nghĩ lại.
 - Bao giờ cháu nghĩ xong?

- Thưa chú, bao giờ cháu nghĩ chín, cháu sẽ tìm chú.
- Chú mong sớm gặp cháu.

Thưa chú, cháu cũng mong thể. Ngộ trong thời gian chưa suy nghĩ kịp mà cháu bị nạn, cháu có thể nhờ chú một việc trước được không?

- Được
- Chí cố cứu James Dean Hùng và chuyển cho nó bức thư này.

Tr ần Đại móc trong túi ra một bức thư mà hắn đã viết h ồi trưa trao cho nhà văn Thiên Chương:

- Chỉ khi nào cháu bị bắn chết và James Dean Hùng thoát khỏi địa ngực Tế B`ân chú hãy đưa nó chú nhé!
 - Chú sẽ làm theo lời cháu dăn.

Nhà văn Thiên Chương biết Tr`ân Đại sắp sửa cáo biệt, hỏi hắn:

- Tối nay cháu rãnh không?
- Dạ rãnh.
- Chú muốn mời cháu đi Vũng Tàu chơi, sáng mai v ềsớm, cháu chịu không?

Tr ần Đại nhìn nhà văn Thiên Chương bằng đôi mắt hóm hỉnh:

- Chú muốn khai thác cháu?
- Chú hứa không khai thác gì cả.
- Chú muốn tìm hiểu cháu?
- Chú đã tìm hiểu cháu r à.

- Chú muốn thuyết phục cháu?
- Chú không đủ quy `ên hành.
- Thế chú mời cháu đi Vũng Tàu làm gì?
- Đi tắm biển đêm. Thế thôi.

Tr'àn Đại nhả một vòng khỏi tròn xuống miệng ly bia:

- Vâng, cháu đi với chú.
- Vậy mình khởi hành từ bây giờ.

Nhà văn Thiên Chương gọi b 'à trả ti 'àn. Hai người bước khỏi quán "La Pagode" ra chỗ xe đậu. Nhà văn Thiên Chương cho xe chạy ra xa lộ. Chiếc xe cà tàng chở nhà báo và tên du đãng đi Vũng Tàu.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 19

TƯỜNG VI khóc sướt mướt. Tr ần Đại lặng thinh. Hắn nằm nhìn những giọt lệ rơi nhanh trên tà áo của người yêu. Mỗi giọt cơ hờ mỗi giọt nước nhỏ trên đầu trọc của Đại, kẽ bị tra tấn rớt xuống trái tim đau khổ của Tr ần Đại. Nhức nhối. Tường Vi khóc mãi không thôi. Nước mắt của nàng như nước mưa đại hạn, lâu ngày mới được dịp tuôn trào.

Tr`àn Đại không dám ngắm người yêu khóc nữa. Hắn ngó hai chiếc va li đ`ây sách vở và qu`àn áo của Tường Vi vừa mang tới. Lòng hắn hoang mang khôn tả. Tr`àn Đại sai Quy ền Tân Định đến nội trú dẫn Tường Vi gặp hắn không ngoài mục đích nói cho nàng quyết định của hắn.

Sau đêm cùng nhà văn Thiên Chương ra Vũng Tàu. Tr ần Đại chợt cảm thấy hắn phải trả giá tương lai rất đắt nên hắn muốn được sống hạnh phúc với Tường Vi. Hắn phải chịu đựng những nỗi ê ch ềthể xác và vất vả tâm h ồn. Hắn không có quy ền trốn tránh những hậu quả do hắn gây ra.

Tr ần Đại định bụng gặp Tường Vi chi ều nay, sáng mai hắn sẻ trả lời nhà văn Thiên Chương r ồi hắn nạp mình cho cảnh sát. Nhưng Tường Vi đến với hành lý của nàng. Đôi nhân tình chưa kịp hỏi han nhau thì Tường vi đã khóc nức nở...

Đợi người yêu vơi ni ầm thốn thức, Tr ần Đại mới dỗ dành:

- Nín đi em! Khóc nhi `àu sưng mắt hết đẹp...

Tường Vi mếu máo:

- Em chả c`ân đẹp nữa. Em đọc báo biết hết chuyện r`ài. Tại sao anh lánh mặt em? Anh sợ em tố cáo anh ư? Hay anh muốn bỏ rơi em?

Tr`an Đại dịu dàng:

- Sao em nặng lời thê?

Tường Vi vùng vằng:

- Vâng, em nặng lời đâý!

Tr ìn Đại ng i dậy. Hắn bước ra chỗ Tường Vi ng i, ôm lấy nàng.

- Anh xin lỗi em...

Tường Vi không có cử chỉ gì chống đối. Nàng ngoan ngoãn trong vòng tay của người yêu. Tr`àn Đại buông Tường Vi ra ngay. Hắn ng 'ài cạnh nàng:

- Em bằng lòng cho anh xin lỗi chứ?

Tường Vi gật đ'àu. Tr'àn Đại rút khăn thẩm nước mắt cho Tường Vi:

- Anh không bao giờ muốn bỏ rơi em cả. Anh chỉ muốn suốt đời g`ân em.
 - Thế sao anh tìm cách trốn em?
- Anh trốn cảnh sát đấy chứ! Em chưa để ý tới cái đ`àu trọc của anh à? Em hứa đừng trách anh nữa, anh sẽ bàn với em chuyện này.
 - Chuyện bu 'ân không?
 - Anh chưa biết em sẽ cho là bu 'ân hay vui.
- Nếu là chuyện bu 'ôn, em van anh đừng kể nữa. Em bỏ học bỏ nội trú, bỏ tương lai, bỏ tất cả đến sống với anh. Em mong được hưởng quãng ngày hạnh phúc dù ngắn, dù dài với anh tới khi anh bị chúng nó bắn chết hay anh bị chúng nó bắt vào khám.

Tr'ân Đại gượng gạo cười tin tưởng:

- Anh không bị ai bắt cả.

Tường Vi lắc đ`âu:

- Anh đừng cố tình che dấu sự thật. Em biết cảnh sát đang ru ầng bắt anh.

Tr`ân Đại vỗ nhẹ lên vai Tường Vi:

- Em để anh nói hết r từ hãy kết luận chuyện bu tôn bay vui.
- Chuyện có liên hệ tới em?
- Liên hệ tới đời chúng ta, tới tương lai chúng ta. Vậy em nghe anh.

Tr`àn Đại thuật lại chuyện gặp nhà văn Thiên Chương, những lời ông ta khuyên hắn và ý định ra nộp mình cho cảnh sát r`ài hỏi Tường Vi:

- Em nghĩ sao?
- Em không nghĩ gì cả. Em không muốn xa anh nữa dù xa anh một ngày hay một giờ. Em không muốn tương lai mình như ý mình muốn. Anh đừng nghĩ xa xôi hãy mặc kệ đời muốn ra sao thì ra.
 - Không được.
 - Tại sao không được?
 - Vì em không muốn xa anh.
 - Em bằng lòng sống cuộc đời lẫn trốn?
 - Vâng.
 - Nhưng lẫn trốn được mấy ngày?
 - Em không c`ân biết.

- Em nên biết r`à hãy quyết định việc mình làm.
- Đã bảo em không c`ân biết mà.
- Tường Vi!
- Dạ
- Em nghe anh.
- Thưa anh, em vẫn nghe anh.
- Em nghe anh gì đâu?
- Em đang nghe anh đây.
- Tường Vi!
- Dạ
- Em còn thương anh không?
- Anh không nạp mình cho cảnh sát thì không sống suốt đời với em được.
- Như thế lỗ cả đời em.
- Muộn màng lắm là năm năm anh sẽ trở v ề Bấy giờ em cũng vừa tốt nghiệp.
Thấy Tường Vi lặng thinh không nói gì. Tr ần Đại không thuyết phục nàng nữa. Hai người ng ồi bên nhau, nghe rõ hơi thở của nhau. Những giọt

nước mắt của Tường Vi lại nhỏ trên tà áo của nàng. Tr`ân Đại nắm lấy bàn tay người yêu:

- Em..
- Da...
- Em giận anh?

Tường Vi lắc đ`ài một cách chán nản. Tr `ân Đại dỗ dành:

- Em đừng khóc nữa.

Tường Vi ngước nhìn Tr ần Đại bằng đôi mắt đẫm lệ:

- Vâng, em sẽ không khóc, sẽ không bao giờ khóc nữa. Nếu anh hứa với em một đi ầu.
 - Em bắt anh hứa đi `âu gì?
 - Anh hứa dẹp ỷ nghĩ nạp mình cho cảnh sát đi.
 - Em.
- Anh đừng nói nhi ều nữa. Em hiểu hết. Đời em đã lỡ, đã tưởng bỏ đi. Em không mong gì hơn được sống với anh...
 - Dù chỉ một ngày?
- Vâng, dù chỉ một giờ. Nếu anh đi nạp mình, em sẽ có cách giải quyết đời em.

Tr`ân Đại giật mình:

- Em muốn bỏ anh?
- Bỏ cuộc đời thì đúng hơn. Mình đâu biết trước được tương lai. Anh đừng quá thương yêu em mà tưởng rằng đúng thời hạn nào đó, hạnh phúc

sẽ tới với mình. Anh không nghĩ rằng chúng nó sẽ giết anh ư?

- Có chú Thiên Chương r ã.

Tường Vi thở dài:

- Chú Thiên Chương của anh có bảo đảm anh khỏi chết bệnh không? Có lẽ anh nên nghĩ lại.
 - Anh khỏe mạnh thế này, chết bệnh thế nào được.
- Anh đừng quá thèm sống mà chủ quan. Chúng nó sẽ dùng "đòn thù" đánh anh như đánh James Dean Hùng.

Tr'àn Đại đang suy nghĩ, Tường Vi tấn công luôn:

- Nếu anh nghe chú Thiên Chương của anh, anh vừa đi nạp mình, em sẽ tự tử ngay. Nếu tự tử không chết, em sẽ tự tử nhi ều l'ân cho tới khi chết.

Tr'àn Đại cuống quít:

- Em không nên làm thế.
- Anh vào tù, em sống với ai. Em không thích nhờ vã ai ngoài anh. Anh hiểu chưa?
 - Anh hiểu.
- Hạnh phúc không bao giờ đến với kẻ đợi chờ năm này qua năm khác đâu anh ạ! Anh nghĩ lại đi.
 - Em cho anh nghĩ hai ngày nhé! Bây giờ em nên trở v ềnội trú.
 - Em không v`ênội trú nữa. Em không c`àn v`êđó nữa.
 - Em ở đây?

- Hoặc anh muốn em chết mà ra nạp minh, hoặc anh yêu em không ra nạp mình, em vẫn không v ềnội trú nữa.
 - Tường Vi.
 - Da...
 - Em còn nhớ bài thơ của anh?
- Muộn lắm r à anh không còn thì giờ để đan l àng, sơn màu sặc sở nữa đâu. Chim bằng lòng sống trong chiếc giỏ anh ạ!
 - R'à em có trách không?
 - Không bao giờ em trách anh cả.

Tr`ân Đại nhìn đôi mắt sủng ước của người yêu. Hắn ôm ghì lấy Tường Vi, gục đ`âi lên vai nàng:

- Anh nghĩ ngay khỏi c`ân hai ngày: Anh không nạp mình cho cảnh sát. R`ã ra sao thì ra.
 - Vâng, r`ài ra sao thì ra.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 20

BA tháng trời trôi qua.

Ba tháng trong trại Tê B an dài hơn ba năm đã trôi qua.

Thời gian đó đủ để những vết thương trên thể xác James Dean Hùng lành lặn. Và cũng để trái căm hờn trong tim nó chín mu 'à.

Phòng "đặc biệt" bớt vẻ đặc biệt, James Dean Hùng khuyên nhủ bọn du đãng hảy tỏ cho giám thị Tám Đen biết chúng nó đã ngán Tám Đen.

Theo đúng chiến lược của James Dean Hùng, Hưng sư tử, Tám Theo l'ần lượt lên văn phòng Tám Đen gây cảm tình. Chúng nó chịu khuất phục đòn giám thị, Tưởng du đãng thật sự kiếng mặt mình, giám thị Tám Đen xóa bỏ luật lê của phòng đặc biệt.

Tám Đen thả vài tên lấy tiếng. Hắn bỏ ngỏ cửa phòng không khóa kín như trước nữa. Bọn du đãng phòng "đặc biệt" được hưởng qui chế giống các phòng khác trong trại. Chúng nó ngoan ngoãn đến nỗi sợ sệt. Tám đen đã thử lòng chúng, tạo cơ hội cho chúng nó trốn. Nhưng không một thẳng nào dám trốn. Cả James Dean Hùng cũng không trốn.

Tám Đen yên trí rằng hắn đã nắm được thuật trị du đãng. Song hắn l'âm. Vào đêm cuối tháng, James Dean Hùng, Tám Theo và Hưng sư tử đợi đàn em ngủ hết, kéo nhau tới góc phòng ng 'à dựa lưng vào tường hút thuốc lá.

Nửa tiếng đ 'ông h 'ôli 'ên, ba tên du đãng đốt g 'ân hết bao "Capstan" mà vẫn im lặng chưa đứa nào nói một tiếng nào. Không khí ngạt khói thuốc. Cảnh tương có vẻ bí mật cơ h 'ômôt phiên họp kín.

Hưng sư tử dập điếu thuốc, mở đ`àu:

- Anh tính sao đây? James Dean Hùng đáp: - Còn đòn gì ê ch'êhơn đòn dập mặt xuống phân không? Tám Theo nói: - Còn - Đòn gì? - Thay phiên nhau đi tiểu lên mặt mủi nó cho tới lúc nó chết sặc sụa. - Còn đòn gì hay hơn nữa? - Cắt gân nó! Hưng sư tử cướp lời: - Chơi lại cái đòn của nó. - James Dean Hùng gật đ`âu: - Được lắm. Tám Theo hỏi: - Dễ gì dụ khỉ đi một mình? James Dean Hùng búng mẩu thuốc ra xa: - Không khó đâu. - Anh đã nghĩ kế chưa? James Dean Hùng đắn đo: - Chỉ lo mỗi một việc.

- Việc gì?
- Bọn chúng nó phản bội.

Hưng sư tử cởi phăng áo ra:

- Đứa nào phản bội em moi tim nó.

James Dean Hùng cười khẩy:

- Anh sợ bọn giám thị moi tim chú trước.

Tám Theo xắn tay áo:

- Anh tin đi, đàn em sống với chúng nó lâu hơn anh, đàn em hiểu chúng nó.

James Dean Hùng thở dài.

Hưng sư tử quả quyết:

- Quỷ quyệt thì nó cũng phải chết.

James Dean Hùng đốt điểu thuốc lá khác:

- Nó chết đã đành, nhưng mình chết theo nó thì uổng quá. Giá nó đừng hứng tha một số thằng ra thì mình đỡ lo sự phản bội.

Tám Theo nghiến răng ken két:

- Anh nói cũng có lý.

Hưng sư tử hằn học:

- Thế bỏ rơi vụ thanh toán này à?

James Dean Hùng c'âm vỏ bao thuốc là bóp nát:

- Bỏ rơi thế nào được. Mỗi khi ăn cơm, nhớ tới "đòn thù " của Tám Đen, tao muốn mửa cả mật xanh, mật vàng. Thôi được, mai cứ dụ Tám Đen vô phòng này. Giết nó đã r ầi tình chuyện phản bội sau. Vụ này để một mình tao. Có gì một mình tao lãnh đủ. Chúng mày lo chuyện phản bội.

Hưng sư tử hỏi:

- Anh đã nhận được mặt thẳng nào tính phản bội chưa?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Bây giờ thì chưa có thẳng nào định phản bội cả. Tao sợ giết Tám Đen xong sẽ có đứa phản bội.

Tám Theo nói:

- Đáng ngại thẳng Năm Lửa không?
- Tao đã nói bây giờ chưa thẳng nào có ý nghĩ phản bội cả.
- Thế bao giờ nó mới phản bội?
- Bao giờ thẳng Tám Đen gục ngã, bọn giám thị vừa dọa vừa dỗ sẽ có thẳng phản bội.

Hưng sư tử bẻ bão tay răng rắc:

- Thẳng nào phản bôi moi tim nó ra.

James Dean Hùng vỗ vai Hưng sư tử:

- Đó là nhiệm vụ của chúng mày. Muốn trị quân phản bội, chúng mày đừng dính vào việc trả thù Tám Đen.

Tám Theo hỏi:

- Một mình anh chơi Tám Đen?

James Dean Hùng đáp gọn:

- Ù!
- Không c`ân đến bọn này sao?
- Không, dụ được Tám Đen vào phòng thì tao chấp ba Tám Đen.
- Làm thế nào dụ khỉ được?
- Tao đã nói với mày r à, tao đã có kế. Tao không muốn chúng mày giúp sức vì nhỗ tao chơi nó không xong nó thủ tiêu tao thì còn chúng mày lo trả thù.

Hưng sư tử gật gù:

- Anh nghĩ đúng. Bằng bất cứ giá nào, chúng ta phải hạ thằng Tám Đen.

James Dean Hùng vươn vai:

- Chúng mày cứ tin tao đi, giết Tám Đen dễ như giết ngóe. Nhưng giết nó xong tao sẽ lãnh đủ.
 - Tại sao?
- Tao nói mãi mà chúng mày không hiểu. Sẽ có thẳng trong phòng này tố cáo tao.
 - Nó thù anh hay sao mà tố cáo anh?
- Nó không thù tao nhưng bọn giám thị sẽ dọa giết nó hay dụ nó làm công chức lương tháng vài ngàn.

Hưng sư tử và Tám Thẹo không hỏi thêm gì nữa. Hai đứa ng 'à th 'àn ra suy nghĩ lời nói của James Dean Hùng. Môt lát sau James Dean Hùng nói:

- Bữa nào tiện dịp hạ Tám Đen, chúng mày giả đò không biết chuyện gì nghe chưa?

- Ai sẽ giúp tay anh?
- Tao nhờ thẳng Năm lửa hay những thẳng khác.
- Chúng nó làm hỏng việc không?
- Chắc không hỏng đâu. Chúng mày kín tiếng chuyện này kẻo nguy cả
 lũ.

Hưng sư tử chỉ tay vào miệng:

- Mẹ kiếp, kìm bẻ răng thì răng này gãy thôi chứ đừng hòng biết chuyện mất.

Tám Thẹo tiếp lời Hưng sư tử:

- Tao giống mày đó Hưng sư tử ạ!

Hưng sư tử nghĩ tới chuyện "cách mạng" mà James Dean Hùng nói với nó nhi `àu 1 `ân. Nó thắc mắc:

- Không hiểu bao giờ mình mới làm cách mạng?

James Dean Hùng cười:

- Mày đang tập làm cách mạng đấy!

Hưng sư tử ngạc nhiên:

- Đâu?
- Giết một tên giám thị gian ác là làm cách mạng cũng giống như người ta nổi lên giết một lão Tổng Thống gian ác mà. Giết như vậy, người ta gọi là làm cách mạng.

James Dean Hùng cố giảng giải thật giản dị cho Hưng sư tử biết rõ hành động cách mạng. Tên du đãng này khoái chí:

- Thế thì phải giết sạch bọn giám thị mới được.

James Dean Hùng vỗ vai nó:

- Mở đ`âu bằng vụ hạ Tám Đen. Thôi chúng mày đi ngủ đi!

Hưng sư tử hỏi:

- Còn anh?
- Tao chưa muốn ngủ. Tao có một chút việc c`ân thức.

Hai tên du đãng nghe lời James Dean Hùng đi ngủ. Còn nó, nó ng 'à ôn lại những kỷ niệm thơ ấu.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 21

Buổi trưa ở trại Tế B `àn im phăng phắc. Theo đúng kỷ luật, tên du đãng phòng nào v `êhết phòng ấy, không được gây náo động. Đứa nào bất tuân, giám thị sẽ lôi ra giữa sân nắng chang chang, bắt cởi áo, chỉ được mặt tr `àn sì một chiếc qu `àn sà lỏn và tập thể dục liên tiếp hai tiếng đ `àng h `ô.

Giám thị ng à trong bóng mát, thổi tu hít đi àu khiển các động tác của du đãng. Bị hình phạt này dù tên du đãng nào có là mình đ àng da sắt cũng phải sốt hai ba ngày.

Những tên du đãng thứ cắc ké, thoạt mới bước chân vô Tế B`ân, đ`âu được nếm phủ đ`âu ngón đòn êm ái nhưng ác liệt do bọn giám thị "sáng tác" ra. Và chúng nó đã tởn. Nói đến Tế B`ân, nhi `âu đứa bỏ ngh `êdu đãng đã lâu mà vẫn nổi da gà khắp mình mẩy.

Trong trại Tế B'ân, giám thị phân loại du đãng để trừng trị. Du đãng thứ "chì" như Tám Thẹo, Hưng sư tử, Năm Lửa, James Dean Hùng đã có những ngọn đòn khốc liệt hơn dành cho chúng nó. Không một thẳng nào ở phòng "đặc biệt" là không được giám thị gọi lên văn phòng còng tay lại, đánh một trận phủ đ'âu hộc máu m'ôm, gãy rằng, tr'ây bả vai.

Khi một du đãng gộc mới nhập phòng "đặc biệt" kỷ luật của phòng khắt khe hơn, cửa đóng kín mít. Giám thị kiểm soát, lật cánh cửa sếp lên, nhòm vô. Sau, một thời gian, tên du đãng mới thu ần phục, ngoan ngoãn, kỷ luật nới rộng. Cửa mở, trừ ban đêm thì phải khóa.

Trưa nay cơm nước xong đáng lẽ du đãng đánh giấc ngủ ngắn như thường lệ. Bất đ`ô, có hai tên ngứa ngày chân tay đấm đá nhau. Tám Đen nổi giận. Hắn lôi hai tên khốn nạn ra giữa sân, bắt tập thể dục. Tám đen vừa hút thuốc vừa thổi còi. Hắn say sưa ngắm "tác phẩm" của hắn được hai tên

du đãng lột tả một cách rất trung trực thì Hoa rỗ, mặt tái mét chạy từ phòng "đặc biệt" ra.

Nó run run như cừu bị gọt lông trong ngày lạnh nhất. Tám Đen vung tay phát nó một cái nên thân vào lưng:

- Mày mò ra đây làm gì?

Hoa rỗ lắp bắp:

- Thưa ông giám thị....

Tám đen đứng lên. Hắn tạt trái bàn tay vào mặt Hoa rỗ:

- Gì?

Hoa rỗ không tránh đòn. Tám Đen hỏi d`ân:

- Có chuyện gì?
- Thưa ông khủng khiếp lắm.
- Thưa ông thẳng James Dean Hùng ...
- Nó trốn hả?
- Không.
- The sao?
- Tự nhiên nó trúng gió, chết quay lơ....

Tám Đen bỏ mặc hai tên du đãng giữa sân nắng. Hắn theo Hoa rỗ tới phòng "đặc biệt". Hơn một tháng nay, hết phòng "đặc biệt" đã ngán ngẩm và kính phục hắn, thỉnh thoảng Tám Đen vẫn bước vô phòng "giáo dục" bọn du đãng "gộc". Thoạt đ`âu, hắn mang theo hai người phụ tá có súng. V`ê sau để chứng tỏ cho du đãng hiểu rằng hắn cũng là một anh hùng. Tám Đen tới một mình, hắn không gặp một trở ngại nào.

Bữa nay, Tám Đen đã quá quen thuộc. Hắn xăm xăm đẩy cửa bước vào. Bọn du đãng gộc trừ Hưng sư tử và Tám Thẹo, đứa nào cũng tưởng James Dean Hùng chết bất thình lình. Chúng nó ngơ ngác nhìn xác James Dean Hùng được Tám Thẹo phủ kín cái m ền lên, vẻ bu ền thảm hiện rõ trên khuôn mặt chai đá. L ần lì của những thẳng khốn nạn. Tám Đen nhổ bãi nước miếng văng tục:

- Mẹ kiếp, chết ở đâu không chết lại chết ở đây. Bắt tội các ông phải trình báo.

Tám Đen cúi xuống. Hắn l'âm b'âm:

- Lại có bác sỹ khám nghiệm, tòa án, tòa liếc lôi thôi lắm đấy. Cho một phát súng ném me mày ra bờ rào kẽm gai là yên chuyên.

James Dean Hùng nghe rõ từng tiếng nói v ềnhận đạo của giám thị Tám Đen. Nó nghĩ th ầm:

- Bố mày chưa chết đâu con ạ!

Tám Đen lật tấm m`ân lên coi. James Dean Hùng chưa kịp thi hành thủ đoạn thì một chiếc m`ân khác đã trùm kín lấy đ`âu giám thị Tám Đen. Và Hưng sư tử như một con sử tử xổ chu `âng phóng tới, dùng đôi tay sắt của nó khóa chặt lấy cổ Tám Đen.

James Dean Hùng vũng dậy. Nó trợn mắt trách Hưng sư tử:

- Ai khiến mày?

Hưng sư tử không trả lời James Dean Hùng. Nó dục anh em:

- Thằng nào ra đóng cửa, cài chốt lại dùm đi!

Bọn du đãng ngạc nhiên đến cực độ, Hoa rỗ chạy ra ngó trước ngó sau và đóng cửa lại. Hưng sư tử vẫn xiết chặt cổ Tám Đen. Một thẳng khác xông tới nắm chặt lấy hai chân giám thị. Tám Đen nằm chình ình trên nần nhà. Nó hất hàm:

- Thẳng nào cho tao mượn cái khăn mùi xua.

Tám Theo quăng cho nó. James Dean Hùng bước lên cái xác nằm bất động của Tám Đen. Nó dùng hai chân đè lấy hai cánh tay của Tám Đen, cúi xuống nhấc tấm m`ên phủ kín mặt Tám Đen.

Nhìn rõ kẻ thù, Tám Đen nghiến răng:

- À, ra mày...

James Dean Hùng nhổ bãi nước miếng trúng con mắt của Tám Đen:

- Ù, tao đây.
- R'à mày sẽ biết tay ông!

James Dean Hùng nhổ bãi nước miếng thứ hai vào con mắt bên kia của giám thị:

- Chắc gì mày còn sống?

Tám Đen bắt đ`âu chột dạ, James Dean Hùng nháy mắt ra hiệu cho Hưng sư tử:

- Căng họng nó ra nhét dùm tao cái khăn vào họng nó.

Tám Đen chớp mắt lia lại. Nhưng nước miếng dường như muốn bám chặt lấy mắt hắn. Hưng sử tử giáng một trái vào quay hàm Tám Đen. Hắn vừ kịp ối một tiếng, chiếc mùi xoa đã tống đ ầy miệng hắn.

James Dean Hùng bảo Hưng sư tử:

- Mày ra canh cửa đi.

Nó móc túi lấy quấn băng keo mà nó cố ý "thổi" ở phòng y tế để dùng vào việc hôm nay. James Dean Hùng dán băng keo ngang dọc, chéo kín m ầm Tám Đen. Nó vẫy tay:

- Chúng mày dạt ra, để tao thanh toán món nợ.

Bọn du đãng đ'ênghị:

- Chơi "hôi chơ" đi!

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Không dính dáng gì đến chúng mày cả. Để tao trả nợ thẳng chó chết này.

James Dean Hùng nhẩy ra chỗ khác. Bọn du đãng phụ tay nó hạ ngã Tám Đen cũng đã đứng v ềphía khán giả. Tám Đen hết bị đè cánh tay, hắn đưa tay quệt nước bọt làm mờ mắt hắn, Tám Đen l'âm c'âm bò dậy.

Khi hắn toan bóc băng keo trên miệng hắn, một cú đá ác liệt đã phóng tới cảnh cáo hắn. Tám Đen buông xuôi tay. James Dean Hùng đứng thủ thế:

- Mày đánh tao mày phải còng tay tao lại và hai thẳng phụ tá của mày chĩa súng uy hiếp tao. Hôm nay bố mày thách mày cả hai chân hai tay. Nhào vô đi!

Tám Đen ng ần ngại. Móng vuốt của hắn đã thu lại. Đứng một mình trong phòng "đặc biệt" hắn chỉ là con cọp trước muôn vàn họng súng của những tay thiện xạ.

James Dean Hùng chửi bới:

- Đ ồhèn, đ ồkhốn nạn. Mày không dám đánh tay đôi thì tao cũng giết mày. Kêu cứu nghe coi, giám thị nhơ bẩn!

James Dean Hùng phóng người tới. Nó húc đấu vào bụng giám thị. Giám thị tránh đòn lùi d`ân. Tám Thẹo ngứa chân đạp hắn một cái chúi v`ê phía trước. James Dean Hùng đá một cú trúng mặt Tám Đen. Nó nói:

- Tao cấm chúng mày đánh Tám Đen. Thẳng nào động đến nó tao cắt gân.

James Dean Hùng khuyến khích giám thị:

- Mày hạ được tao thì mày sống, tao chết. Tao hạ được mày tao sẽ dúi đ`âu mày xuống phân cho tới khi mày chết.

Giám thị bị d`ôn vào thế không đánh lại James Dean Hùng không được. Hắn đã chịu trả miếng, James Dean Hùng đấm những trái ác liệt. Nó dụ giám thị tới g`ân, dùng thế võ nhu đạo quật giám thị ngã xõng xoài trên mặt đất.

Tám Đen đau điếng nhưng miệng bị bịt kín, kêu không được. James Dean Hùng phóng lại, dùng hết sức trả những cú đòn thù ba tháng v`êtrước. Nó đá tới tập lên thân thể Tám Đen. Tám Đen quần quại dưới gót chân của James Dean Hùng.

Đôi mắt ng ầu đỏ, James Dean Hùng cúi xuống nâng Tám Đen lên:

- Ông đánh cho mày tới lúc ngoắc ngoải!

Nó đấm vào bụng Tám Đen. Mỗi trái đấm, Tám Đen đ`ều "hự" một tiếng. Như một con vật say chiến thắng, James Dean Hùng đánh Tám Đen không biết đau tay, không biết thương xót.

Tám Đen thoạt đ`âu còn chống đỡ. Sau đuối d`ân và đành làm con vật hy sinh cho James Dean Hùng dày vò. Bọn du đãng những tên đã từng đâm chém không gớm tay, thấy James Dean Hùng dữ dội quá, đâm ra ngán. Năm lửa nhào ra ngăn:

- Đủ r ầ, James Dean Hùng!

James Dean Hùng tặng luôn Năm lửa một quả trúng mũi. Không đ`ê phòng, Năm lửa lãnh đủ. Máu mũi ứa ra, Tám Thẹo phải lôi nó ra, sợ James Dean Hùng nhớ tới thù cũ dám đánh chết cả Năm Lửa nữa.

James Dean Hùng không thèm đếm xia tới Năm Lửa. Nó đấm những trái chở đ'ày căm phẫn vào mặt Tám Đen. Hễ Tám Đen gục ngã, James Dean Hùng lại dựng hắn lên, đấm cho hắn ngã gục xuống. Tới lúc Tám

Đen m'êm nhũn như tàu dưa héo, James Dean Hùng dựng hắn lên mà hắn cũng không đứng lên nổi thì Hưng sư tử báo động:

- Có đứa sắp qua đây.

James Dean Hùng ngưng tay, nó dục bọn du đãng:

- Chúng mày ngủ đi, thẳng nào nằm chỗ thẳng ấy. Giả vờ ngáy lớn....

Bọn du đãng tuân lệnh răm rắp. James Dean Hùng kéo Tám Đen đến góc phòng, phủ kín tấm m ền lên. Nó nằm lên cái xác nhừ đòn của giám thị. Phòng "đặc biệt" đang sôi động, bỗng im phăng phắc. Tiếng chân người bước tới đã g ần. R ềi cánh cửa sép được mở ra. Một đôi mắt soi mói nhìn vào. Thấy không có gì khác lạ, cánh cửa sép buông xuống. Và bước chân quay lại phía văn phòng các giám thị.

Bọn du đãng thở phào, Hoa rỗ l'âm c'âm bò dậy nói trước:

- May quá.

James Dean Hùng hỏi

- May gì?

Hoa rỗ run rẫy đáp:

- Chúng nó không hỏi hai thằng bị Tám Đen hành hạ giữa sân nắng.

James Dean Hùng gật đ`âu:

- Ù, may thật.

Nó lật tấm m`ên phủ Tám Đen ra. Tên giám thị thất thế nhìn James Dean Hùng bằng đôi mắt van xin. M`ôhôi hắn chảy ướt đ`âm đìa. James Dean Hùng bóc lớp băng keo dán kín miệng Tám Đen lôi cái khắn nhét đ`ây m`ôm hắn ra, James Dean Hùng hất hàm:

- Mày kêu cứu tao nghe thử coi!

Tám Đen th'àu thào:

- Cho xin miếng nước.

James Dean Hùng nhún vai:

- Không được.

Tám Đen chắp tay lạy James Dean Hùng:

- Mày tha tao, tao sẽ thả mày khỏi Tế Bân.

James Dean Hùng phá ra cười:

- Im cái m`âm hôi thối của mày lại, bố mày không dễ bị lừa đâu.

Nó phóng một cú đá vào cạnh sườn Tám Đen. Gã giám thị co người lại, quần quại. James Dean Hùng bảo Tám Thẹo:

- Bung cho nó ca nước.

Tám Thẹo bưng ca nước cho Tám Đen. Hắn ng 'à nhồm dậy bưng nước uống. Nhưng hắn chỉ kịp uống hai hớp, James Dean Hùng đã đá tung ca nước. Nước lạnh bắn tung tóe khắp phòng. James Dean Hùng hạch tội:

- Bố mày còn nhân đạo lắm đấy giám thị ạ! Mày đổ nước xôi vô họng bố mày, bố mày chưa quên đâu.

James Dean Hùng nói dứt, xốc Tám Đen dậy, đấm một chập nữa. Càng đấm Tám Đen, lửa hòn trong tim nó càng bốc cháy. Tất cả những nổi hận thù cuộc đời, được James Dean Hùng trút vào người Tám Đen. Nó đấm đá đến khi Tám Đen hộc máu m ầm, lê lết trên sàn phòng, mới dục Hưng sư tử:

- Ngó coi có thẳng nào không?

Bây giờ đã quá một giờ, Hai tội nhân của Tám Đen trốn v ềphòng từ lâu. Sân Tê B ần đ ầy nắng và trại Tế B ần im lặng hơn cả lúc nào. Hưng sư

tử đáp:

- Văng hoe.

James Dean Hùng bảo Năm lửa:

- Mày có thể giúp tao trị tội thẳng Tám Đen được r`à đấy!

Năm Lửa hỏi:

- Nó gục r 'â, trị tội gì nữa?

James Dean Hùng cười gằn:

- Mày ngu như chó ấy, nó vẫn còn sống đấy. Không bắt nó chết, nó sẽ giết hết phòng này.

Năm lửa mím môi:

- R `ai, tao phải làm gì đây?
- Mày phụ tao, lôi thẳng hôi hám này tới c`âu tiêu.
- Làm gì thế?
- Chúng nó chưa kể chuyện thằng Tám Đen cho tao ăn phân à?
- Chưa.
- Vậy tao trả thù nó đấy. Tao cũng cho nó xưc phân.

Năm lửa tròn đôi mắt:

- Mày chơi lại đòn của nó hả?

Tám Theo ngứa mắt quá, nó xông tới đấm Năm Lửa một trái vào bụng:

- Phòng này tao đã nhường quy ền chỉ huy cho anh James Dean Hùng. Dưới ảnh, còn tao. Mày chỉ được tuân lệnh và cấm hỏi han lôi thôi. Tao cấm mày "mày tao" với ảnh. Còn ở đây ngày nào, mày phải theo luật ở đây.

Năm Lửa cười gần. Nhưng nụ cười của nó chấm dứt vội vàng khi nó thấy những con mắt đang nhìn nó một cách hằn học. Năm Lửa khiêm tốn hơn:

- Được r'â.

Tám Theo doa:

- Vụ này định đoạt tính mạng mày đó.

Năm Lửa chột dạ:

- Mày nói sao?

Tám Thẹo nhổ bãi nước miếng lên cái xác m`ên nhũn của giám thị Tám Đen. Nó đưa hai ngón tay quẹt ngang hai hàm răng:

- R`ài mày sẽ biết. Tao ở đây hơn một năm r`ài, chưa thẳng nào dám tính chuyên phản thùng đâu. Mày biết hình phạt phản thùng của bon tao chưa?

James Dean Hùng không muốn Tám Thẹo hạ tinh th`ân Năm Lửa nữa. Nó duc:

- Thời giờ gấp rút đấy.

Tám Theo ra lệnh:

- Năm Lửa, mày nên dính vào vụ này đi để khói mang tội phản thùng.

Năm Lửa mím môi:

- Thằng năm này chưa phản thùng ai đâu!

James Dean Hùng chiếu đôi mắt khinh bỉ vào đôi mắt long lanh giận hờn của Năm Lửa:

- Tao biết quá r à.

Năm Lửa mắc cở, che dấu một tội lỗi:

- Nào, mời ông Tám Đen tới c'âi tiêu.

Hưng sư tử gật đ`âi làm hiệu. James Dean Hùng và Năm Lửa khiêng Tám Đen ra khỏi phòng. Nhanh như những vụ chạy cảnh sát, hai tên du đãng đã mang con m'à tới c'âi tiêu g'ân phòng "đặc biệt"

James Dean Hùng chợt nhớ tới những phút nhục nhã của ba tháng về trước. Vẫn cái cầu tiêu nhầy nhụa phân và nước tiểu này, Tám Đen đã cho nó thưởng thức ngón đòn có một không hai trên thế giới. Mối thù nuôi dưỡng ba tháng dòng dã trong trái tim mà căm hòn đã làm cần cỗi. Trái tim lại ở trong cái thể xác căng vù vì hình phạt của trại giáo huấn Tế Bần.

James Dean Hùng chỉ chợt nhớ đã điên lên. Nó vừa thở vừa bảo Năm Lửa:

- Lật sấp thẳng khốn nạn đi!

Hai tên du đãng chuy ền tay. Khoảnh khắc, mặt Tám Đen đã bị d'ần xuống khoảng phân b'ầy nh ầy, lúc nhúc những ròi. Nó lấy chân đè mạnh lên gáy Tám Đen, nguy ền rủa:

- Cho mày hưởng cái "sáng tác" độc đáo của mày!

Nó ngoắt tay dục Năm Lửa bước ra. James Dean Hùng đóng cửa c`âi tiêu lại. Lát sau hai tên du đãng đã có mặt trong phòng "đặc biệt". Chuyện xẩy ra êm thắm. Bọn Tám Thẹo, Hưng sư tử hả hê vô cùng. Những đứa nhát gan khác thì trông chờ sự trả thù của bọn giám thị.

Hôm sau, trại Tế Bân mới phát giác cái chết bí mật của Tám Đen. Nhưng chưa biết đứa nào hoặc bọn nào giết Tám Đen thê thảm như thế. Bọn giám thị âm th ần đi ều tra. Hai tên du đãng bị đem ra tập thể dục giữa sân nắng buổi trưa hôm trước được thẩm vấn đ ầu tiên. Hai thẳng này biết Hoa rỗ gọi Tám Đen. Song chúng nó hiểu rằng, đụng vào bọn gộc ở phòng

"đặc biệt" không chết ở trong Tế B ần thì cũng chết ở ngoài đời, nên ngậm miêng, giả vờ chẳng biết gì cả.

Cuối cùng bọn giám thị "hỏi thăm" phòng "đặc biệt". Từng thẳng một được "mời" lên văn phòng hỏi han. Đứa đi tiên phong là Hưng sư tử. Sau nửa tiếng đ ồng h ồ, Hưng sư tử vác cái mặt sưng vù trở v ềphòng. Nó lảo đảo đẩy cửa bước vào, chỉ kịp nói một câu ngắn:

- Chúng nó đánh đau quá...

R'ời ngã quy trên sàn phòng. Máu miệng ứa ra hai bên mép. Bọn du đãng chưa kịp săn sóc cho Hưng sư tử, Hoa rỗ đã "mời" lên văn phòng sau Hưng sư tử.

Nửa tiếng đ 'ông h 'ôsau, Hoa rỗ lại trở v 'ê Nó không ngã quy. Nhưng khạc ra bàn tay hai chiếc răng vừa gãy. Hoa rỗ ném hai chiếc răng v 'êphía Năm Lửa:

- Thằng chó đẻ này chỉ điểm đây.... Ông giết mày....

Năm Lửa vừa hé miệng bào chữa, cửa phòng đã mở rộng. Lần này, Tám Thẹo được "mời" lên văn phòng. Khi cánh cửa khép lại, trận đánh hội đồng khởi sự, Năm Lửa bị đấm đá tới bời. Bọn du đãng toan bóp cổ Năm Lửa cho tới lúc chết. Nhưng James Dean Hùng đã cứu Năm Lửa. Nó quát:

- Buông nó ra!

Hoa rỗ dậm chân đành đạch:

- Thẳng chó để phản thùng mà anh?

James Dean Hùng mặt lạnh như ti `ên:

- Tao bảo chúng mày buông nó ra!

Bọn du đãng đang xấu xé Năm Lửa, ngừng đấm đá, dạt hắn v ềmột phía. Năm Lửa đứng dậy phủi qu ần áo. Nó nhăn nhó:

- Thằng Năm này chưa phản thùng ai đâu!

James Dean Hùng khó chịu cái giọng Năm Lửa quá. Nó nhặt cái ca ném bốp vào tường.

- Câm họng mày lại...

Năm Lửa toan phân tr`àn. Nhưng cánh cửa đã hé mở, và Tám Thẹo lê lết từ ngoài vô. Nó hồn hền, lưỡi lè ra, rót rãi chảy đ`àn đìa cằm y hệt một con chó bị nhốt lâu trong cũi mùa hạ. Tám Thẹo lắp bắp:

- Nước nước

R 'à nằm chết dí một chỗ, mặt gục xuống n 'àn đất. Đến lượt Năm Lửa "được mời" lên văn phòng. Năm phút sau nó trờ v 'êngay. Bọn du đãng thấy Năm Lửa không bị tra tấn, đổ riệt cho nó là thẳng phản thùng. Chúng nó chưa biết xử trí thế nào với Năm Lửa thì James Dean Hùng "được mời". Năm Lửa c 'àu cứu:

- Chúng nó sẽ đập chết tao James Dean Hùng ơi!

James Dean Hùng ra lệnh:

- Để tao trị thẳng Năm Lửa. Cấm chúng mày mó vào người nó.

Bọn du đãng thay phiên nhau khạc nhổ trên thân thể Năm Lửa. Chúng bỏ rơi kẻ bị nghi ngờ phản thùng săn sóc Hưng sư tử, Tám Thẹo.

Một giờ, hai giờ, ba giờ trôi qua. James Dean Hùng không trở lại, Hoa rỗ đe:

- Tới năm giờ mà anh James Dean Hùng chưa v`ê, chúng tao sẽ cắt gân mày Năm Lửa ạ!
 - Năm Lửa bưng mặt, lắc đ`âu:
 - Tao có làm gì đâu?

Hoa rỗ văn:

- Tại sao bọn khốn kiếp không đánh mày?
- Tao không biết.

Hoa rỗ đã đi kiếm lưỡi dao cạo mà nó dấu dưới gấu qu'àn từ dạo mới vô Tế B'àn. Lưỡi dao đã bị dỉ nhưng vẫn còn bén. Nó chạy tới trước mặt Năm Lửa:

- Ông sẽ cắt gân mày!

Năm Lửa không dám nói năng nữa. Nó hiểu, lúc này mà phân tr`ân chỉ tổ làm cho bọn Hoa rỗ phát ghét. Nó úp mặt vào đôi tay, gục xuống đ`âu gối. Đúng năm giờ chi `âu, khi tiếng kẻng trại khua lanh lảnh James Dean Hùng trở v`ê Hoa rỗ hất hàm.

- Chúng nó có xin anh chiếc răng nào không?
- Không.
- Chúng nó đánh anh đau không?
- Không.
- Thế chúng nó làm gì anh lâu thế?
- Tao gặp một ông nhà báo.

Hoa rỗ và bọn du đãng ngạc nhiên hết chỗ nói. Nó hỏi:

- Nhà báo "phỏng vấn " anh hả?
- Ù
- Anh dám nói cho nhà báo hay chuyện anh bị Tám Đen d`ân mặt xuống phân không?

- Không. - Tại sao không? - Giám thị dặn tao không được nói gì. Nếu tao nói, chúng nó sẽ lôi từng thẳng ở phòng này lên đập cho què. - Nhà báo hỏi chuyện gì anh? - Chuyên riêng. - Liệu giám thị có "hỏi thăm" anh nữa không? - Bố bảo. - Ông nhà báo bảo lãnh anh à? - Không. - Không thì giám thị sợ gì? - Ông ta đã viết mấy bài báo v etao. Ông ấy bảo ông ấy biết chuyên tao bị Tám Đen cho ăn đòn thù. Ông ấy hứa sẽ can thiệp với ông Tổng Giám Đốc Cảnh Sát. Tao vô tội, tao chẳng có tội gì cả.... - Thế ai có tội? - Đàn anh tao. - Tr`an Đại? - Ù, anh ấy hạ thẳng Cai th ài Phúc r à.

- Còn tụi này, anh tính sao?

- Ông ấy hứa gì không?

- Không.

- Hoa rỗ thở dài, tuyệt vọng. Nó nghiến răng ken két.:
- Hơn một năm sống trong cái địa ngục khốn nạn này r ầ. Biết ngày nào mới thoát đây.

James Dean Hùng an ủi nó:

- Tao cũng đã chắc gì được ra.
- Nhưng anh có hy vọng hơn tụi này.

James Dean Hùng vỗ vai Hoa rỗ:

- Hy vọng của tao là hy vọng chúng mày. Tao thoát khỏi đây, tao sẽ bám riết ông nhà báo thì r à chúng mày cũng sẽ l ân lượt giã từ cái địa ngục khốn nạn này.

Nhớ tới Tám Theo và Hưng sư tử, James Dean Hùng hỏi Hoa rỗ:

- Chúng mày chăm sóc hai thẳng chưa?
- R ã.
- Đau lắm không?
- Đau lắm.

James Dean Hùng mím môi:

- Tao muốn giết thêm vài thẳng giám thị nữa.

Hoa rỗ nói:

- Giết thẳng ác này lại có thẳng ác khác. Chỉ khi nào trên đời không có trại Tế Bân mới hết giám thị tàn nhẫn.
 - Tao đã nghĩ đi ầu â'y.

Ngừng một lát, James Dean Hùng hỏi: - Này Hoa... - Gì anh? - Mày thoát đây mày sẽ làm gì? - Việc trước tiên đàn em phải đi `àu tra nhà tên giám thị xơi của em hai cái răng. - Mày tính giết vợ con nó? - Không. - Thế mày sẽ giết nó? - Đàn em không đủ thớ như anh nên không trả thù này ngay trên đất của chúng nó. Đành đón đường xin nó lại đủ hai chiếc răng thôi. - Được đấy. - Anh định số phận thẳng Năm Lửa ra sao? - Mày nghi nó phản thùng à? - Vâng? - Đừng nghi oan. Tao ghét nó nhất hạng song ở đây tao chưa muốn nện nó. Để ra ngoài tao sẽ cho nó một bài học. - Tạo sao giám thị không đánh nó?

- Tạo sao giám thị không đánh tao?

- Vì có nhà báo.

- Nó cũng vậy. Tao khuyên mày đừng hằm hè với Năm Lửa, mày không phải là địch thủ của nó đâu.
 - Đàn em biết nó là vua phóng dao Khánh Hội.
- Tao không dọa mày nhưng một chọi một nó sẽ nuốt mày như rắn nuốt ngóe!
 - Nếu nó phản thùng thật thì ngóe, đàn em cũng chơi...
- Hãy đợi xem nó có phản thùng không đã. Ở trong này hãy nên d'ần hết căm hờn vào bọn giám thị.

Hoa rỗ nín thinh. James Dean Hùng dục nó:

- Mày v ềchỗ nằm nghỉ đi. Tao ngại lát nữa giám thị sẽ hỏi thăm sức khỏe mày đó.

Hoa rỗ lủi thủi v ềchỗ. James Dean Hùng bước tới g ần Năm Lửa. Nó ng ồi xuống cạnh Năm Lửa, thân mật hỏi:

- Mày còn thuốc lá không?
- Hết r ã.
- Uổng quá, tao đang thèm, À, Năm Lửa...
- Gì?
- Lúc tao vắng mặt có đứa nào đánh mày không?
- Không, chúng nó chỉ xỉ nhục tao thôi.
- Xì nhuc thế nào?
- Chúng nó chửi bới và nhỏ nước miếng khắp người tao.
- Mày thù không?

	- Mày biết nước miếng còn đau hơn đấm đá và cắt gân chứ?
	- Biết.
	- Vậy tao sẽ làm gì?
	- Mày định làm gì?
	- Tao chưa nghĩ ra.
	- Tao cho rằng mày nên quên đi thì hơn.
	- Không có mày chắc chúng nó giết tao r à.
	- Tao biết.
	- Chúng nó nghĩ bậy bạ.
	- Nghi ngờ thì bao giờ chả bậy bạ.
	- Mày có nghi tao phản thùng không?
	- Không.
	- Thật chứ?
	- Thật. Nhưng tao sẽ hạ mày
	- Chuyện gì?
	- Chuyện Khánh Hội.
ph	- Tr`ân Đại đã tha thứ cho tao r`â. Chính tao đi hạ cai th`âu Phúc bị nó ản thùng hại tao.
	- Tr`an Đại tha mày à?
	- Ù.

- Mày hối hận lắm hả? - Tao nghèo đói, ham ti ền, có chi mà hối hận. - Vậy tao không tha mày. - Mày nhất định hạ tao? - Ù. - Bằng gì? - Bằng dao, ngón sở trường của mày. - Tùy mày đấy. James Dean Hùng bỗng đổi thái độ: - Tao thích kết nạp những thẳng như mày. Năm Lửa ngạc nhiên: - Mày bỏ ý định hạ tao r à à? - Ù. - Sao vậy? - Vì mày can đảm hơn những thẳng khác. Năm Lửa nhếch mép cười: - Tao can đảm ở cái khổ nào? - Ở cái khổ số mạng mày nằm trong tay tao mà mày vẫn không thèm lạy luc tao. - Mày cay tao hả?

- Không, tao khoái mày.

Năm lửa chìa bàn tay ra. James Dean Hùng nắm chặt lấy bàn tay của vua phóng dao Khánh Hội. Hai tên du đãng đã ng 'à sát bên nhau. Năm Lửa nói:

- Ra khỏi Tế B an tao phải giết thẳng cai th au Phúc.

James Dean Hùng khoác tay lên vai Năm Lửa:

- Khỏi c`ân giết nó.
- Mày nói gì?
- Tao bảo khỏi c`ân giết nó.
- Đâu được.
- Nó chết cha nó r'à còn đâu nữa mà tính giết.
- Ai đã giết nó?
- Tr`ân Đai.
- Tr`an Đại à?
- Ù, Tr`ân Đại.

Năm Lửa yên lặng. Nó nhớ đến một đêm, Tr ần Đại toan thủ tiêu nó để rửa hận cho James Dean Hùng. R ầi Tr ần Đại nghe Năm Lửa kể lại chuỗi quá khứ đau khổ của nó, hắn chẳng những đã không nỡ giết Năm Lửa mà còn có ý muốn cứu mạng Năm Lửa nữa.

Năm Lửa tuân lệnh của Tr`ân Đại đi giết cai th`âu Phúc. Bị cai thâu phúc trở mặt. Kết cuộc phải vô trại Tế B`ân. Năm lửa đã th`êkhi thoát khỏi cái đị ngục này nó sẽ giết cai th`âu Phúc bằng bất cứ giá náo. Nhưng nó không ngờ Tr`ân Đại đã hạ cai th`âu Phúc. Nó khẽ gật đâu:

- Anh Tr'àn Đại đã trả thù cho mày, cho tao, tiếc quá.

James Dean Hùng hất hàm:

- Tiếc gì?
- Đáng lẽ tao phải giết thẳng khốn nạn đó mới phải.
- Mày hận nó thế cơ à?
- Không hận lắm.
- Thế tiếc làm gì?
- Tao muốn giết nó để đ n ơn anh Tr n Đại.

James Dean Hùng nói lảng sang chuyện khác:

- Lát nữa ông nhà báo rời khỏi Tế B ần, bọn giám thị sẽ không quên "hỏi thăm" phòng này đâu.
 - Ông nhà báo tên gì?
 - Thiên Chương.
 - Ông làm ở nhà báo nào?
 - "Hy Vong".

James Dean Hùng chợt nhớ có l'ân Tr ần Đại tâm sự với nó rằng Tr ần Đại muốn viết văn. Hắn đã khuyên James Dean Hùng tìm đọc cuốn "Đường V ề" của Thiên Chương. Bây giờ Năm Lửa hỏi, nó mới biết nó đã gặp nhà văn tác giả "Đường V ề". Bất giác, James Dean Hùng lại thương Tr ần Đại vô bờ bến. Chắc chắn Tr ần Đại đã vận động với nhà văn Thiên Chương cứu nó.

James Dean Hùng trạnh nghĩ, không hiểu lúc này đây giết cai th ầu Phúc r ồi, bị cảnh sát truy nã, Tr ần Đại sẽ lánh mình nơi nào. Và Tường Vi, nàng

sẽ sống thế nào? Nàng sẽ nghĩ thế nào khi nàng biết người yêu dấu của mình đã trở thành sát nhân?

James Dean Hùng nghiến răng ken két. Mắt nó tự dưng ng ầu đỏ. Giá trước mặt nó có một tên giám thị, nó sẽ giết chết ngay cho trút bớt nỗi bu ần. R ầi ra sao thì ra. James Dean Hùng đứng lên:

- Nghỉ lưng một lát, chốc nữa mà chịu đòn...

Trái với dự đoán của James Dean Hùng và bọn du đãng phòng "đặc biệt", chuyện cái chết của Tám Đen bị bọn giám thị bỏ rơi. Khiến James Dean Hùng không hiểu bọn giám thị định chơi cái đòn gì?

Ngày đ`àu, du đãng phòng "đặc biệt" còn bị căng thẳng đ`àu óc. Chứ mấy ngày sau chúng quên d`àn và tưởng chừng nhà báo Thiên Chương "tống giẻ rách" vào m`òm giám thị Tế B`àn và chích thuốc tê vào mạch máu chúng nên chúng buông tha phòng "đặc biệt".

Nhưng hai tu `ân lễ sau, cũng đúng giữa trưa, cả cái "lực lượng" Tế B `ân viếng thăm phòng "đặc biệt". Cái chết của Tám Đen được nhắc lại. Bọn du đãng giật mình. Hoa rỗ hết nghi ngờ Năm Lửa, nay lại chiếu những tia mắt hằn học v `êphía ông vua phóng dao Khánh Hội.

Các giám thị, thoạt đ`âu, thay phiên nhau dụ dỗ những đứa biết hung thủ hạ sát Tám Đen tố cáo với họ. Giám thị hứa hẹn, nếu đứa nào tố cáo hung thủ, đứa ấy sẽ được trả tự do ngay. Ra khỏi trại Tế B ần, kẻ dám tố cáo còn được cấp nhà ở, cấp ti ền và chính phủ cho việc làm lương tháng năm nghìn.

Những lời hứa thơm, ngon rót vào tai bọn du đãng. Đứa nọ đưa mắt nhìn đứa kia. Chân tay chúng bủn rủn. Trái tim chúng đập thình thịch. Nhi ầu đứa bị nhốt ngót nghét hai năm, nhắm mắt mường tượng ra khung cảnh náo nhiệt ngoài hàng rào kẽm gai ở trại Tế B ần. Nhi ầu đứa nhớ tới tiệm nhảy đ ầm, nhớ những con nhân tình nho nhỏ. Nhi ầu đứa nghĩ ngay đến các xóm nhỏ, nhớ những ả giang h ồranh con. Và chúng nó bấn loạn tinh th ần....

Chờ chất ngọt thấm vào tim chúng, vào tâm h 'ân chúng, vào mạch máu chúng, giám thị Tư V 'ômới hỏi:

- Chúng mày nghỉ sao?

Năm Lửa tiến lên vài bước. Nó chưa kịp mở m`ôm thì Hoa rỗ đã chửa th`ê

- Đ.m. mày Năm Lửa!

Giám thị Tư V ôchạy lại thộp lấy Năm Lửa:

- Mày thích làm giám thị không?

Năm Lửa lắc đ`âu, giám thị Tư V ò vỗ vai Năm Lửa:

- Tại sao thằng Hoa rỗ chửi mày? Mày biết đứa giết giám thị Tám Đen hả?

Năm Lửa lắc đ`âu. Tư V 'ô vuốt ve nó:

- Nói đi mày, tao thương mày nhất, tao sẽ tha mày ngay.

Năm Lửa hất bàn tay Tư V 'ôra:

- Tôi không biết gì cả?

Giám thị Tư V ồgật gù ra chi ều đắc ý. Hắn cười h ềh ề, để lộ mấy chiếc răng vàng:

- Tốt, tốt, lên văn phòng nói chuyện chơi....

Và hắn kéo Năm Lửa đi, Hoa rỗ giận sôi ruột. Nó toan chửi mấy câu cho hả dạ. Nhưng James Dean Hùng hắng giọng, Hoa rỗ kịp nín. Cánh cửa phòng "đặc biệt" đã khép kín. "Lực lượng" mang Năm Lửa v ề "căn cứ". Ba phút sau, sóng gió nổi lên ở phòng "đặc biệt".

Hoa rỗ là thẳng đ`àu tiên chửi bới Năm Lửa. James Dean Hùng làm thinh, mặc kệ cho bọn du đãng thay phiên nhau tố khổ Năm Lửa. Một lát sau James Dean Hùng mới nói:

- Nó không phản thùng đâu!
- Sao anh biết?
- R'à chúng mày sẽ biết.
- Thế nó định bước lên làm gì?
- Nó ngứa chân.
- Nó hại anh thì có.
- R'à chúng mày sẽ biết.

Bọn du đãng thôi chửi bới. Chúng nó lo lắng cho James Dean Hùng. Trong số đó, cũng còn vài đứa nhắm mắt tưởng tượng chuyện xóm nhỏ và những ả gian h "ôranh con. James Dean Hùng nằm dài hút thuốc "Capstan". Nó chỉ thèm mỗi điếu "Havatampa".

"R' chúng mày sẽ biết ", câu nói của James Dean Hùng làm Hoa rỗ suy nghĩ. Nửa tiếng sau, bọn du đãng phòng "đặc biệt" biết Năm Lửa được trả v ềphòng. Có ngậm miệng cho tới lúc vào giữa phòng, nhìn Hoa rỗ bằng đôi mắt trách móc r' cũ mới nhỏ bãi nước miếng đỏ lòe máu. Trong bãi nước miếng, hai chiếc răng hàm văng ra.

Năm Lửa đưa cách tay áo quyệt ngang miệng. James Dean Hùng dụi vội điểu thuốc lá, đứng dậy, chạy đến an ủi Năm lửa. Nó nhếch mép cười khinh bạc:

- Chúng mày đã biết chưa?

Hoa rỗ xấu hổ. Nó dí ngón chân trên n'ên đất:

- Tao xin lỗi mày, Năm Lửa ạ!

Năm Lửa gật đ`âu. Nó nói:

Nhét giẻ vào miệng đi, giám thị sắp diễn lại trò tuấn trước đó. Đ.m.
 bọn chó đẻ!

Năm Lửa vừa cảnh giác anh em thì bọn Tư V ồđã xuất hiện. Hắn ném một lô còng tay kêu lẻng xẻng:

- Còn đứa nào muốn gãy răng nữa?
- Tư V ồ móc gói thuốc "Lucky" ném cho một tên du đãng:
- Chắc mày không chê thuốc Mẽo.

Tên du đãng đỡ lấy gói thuốc. Nó liệng sang chỗ James Dean Hùng:

- Tôi không thích hút thuốc Mẽo. Thẳng này thích hơn ông giám thị ạ!

James Dean Hùng chộp gói thuốc lá, bóc ra ngay. Nó búng ngón tay rất ngạo nghễ:

- Đúng lúc quá. Tao đang thèm thuốc là, có thẳng nào có hộp quẹt không?

Tư V ồgớm gòm nhìn James Dean Hùng. Hắn đưa tay vào túi móc chiếc bật lửa. R ồi bất th ần, Tư V ồném mạnh vào mặt James Dean Hùng:

- Hộp quẹt đây!

Tên du đãng "gộc" đã đ'ệphòng từng cử chỉ của Tư V 'ô. Nó tránh kịp. Chiếc bật lửa trúng tường, nghe bộp một tiếng nhỏ. James Dean Hùng tặc lưỡi:

- Uổng ghê! có thuốc mà không có lửa.

Tư V ồnghiến răng ken két:

- Mày chọc tức tao hả thẳng chó đẻ?

James Dean Hùng nhún vai:

- Đâu dám, thưa ông Tư V ô....
- Mày biết đòn tao chưa?
- Chưa, nhưng tôi đã biết đòn của ông Tám Đen.

James Dean Hùng nhấn rõ:

- Ông Tám Đen còng tay tôi, đánh tôi g`ân chết và d`ân mặt tôi xuống phân tiểu. Ông chắc không thích đòn hèn này?

Tư V ôchửi th ề

- Mẹ chúng mày, câm bố miệng dơ bẩn của chúng mày lại.

James Dean Hùng búng điếu thuốc "Lucky" chưa đốt xuống đất:

- Tám Đen thích đập chớ không thích chửi. Ông lại thích chửi chứ không thích đập!

Bọn du đãng phòng "đặc biệt" ngơ ngác đến rụng rời. Từ Hoa rỗ sắp đi, đứa nào cũng trách th' âm James Dean Hùng. Bướng bỉnh với giám thị chỉ có ốm đòn thôi. Chúng nó không hiểu tại sao James Dean Hùng dở chứng trêu chọc Tư V ô. Mà Tư V ô chưa dám ra tay. Chúng nó h' à hộp chờ đợi hình phạt của trại Tế B' ân. Nhưng Tư V ô nín thinh. Tuy đôi mắt hắn long lanh sự tức giận.

- Ông không thích đánh tôi à? Tại tôi mình đ `ông da sắt hở?

Nó hỏi đàn em:

- Đứa nào cho tao mượn hộp quẹt đi!

Hoa rỗ tới chỗ Tám Thẹo nằm, rờ túi nó, lấy hộp quẹt đứa cho James Dean Hùng. Tên du đãng "gộc" quẹt diêm đốt thuốc trước "lực lượng" Tế Bần. Nhả khói thuốc đầu, James Dean Hùng nói:

- Tối biết các ông "ki 'âng" tôi vì tôi quen ông nhà Thiên Chương.

Nó quăng gói thuốc và hộp quẹt cho bọn đàn em:

- Hút đi, quà của ông Tư V 'ôđó!

Bọn du đãng không đứa nào dám hút thuốc. James Dean Hùng hắng giọng:

- Các ông có thể nện tôi nhừ tử, có thể d`ân mặt tôi xuống phân vài l`ân nữa nhưng các ông không dám thủ tiêu tôi đâu.

Tư V 'ôl 'ông lộn:

- Câm m'âm lại.

James Dean Hùng vênh mặt:

- Sao lại câm? Bị ông đập là cùng chứ gì. Tôi đã nói với ông nhà báo là chúng tôi bị đe dọa thủ tiêu r à. Như thế cho ăn kẹo các ông cũng cóc dám thủ tiêu.

Tư V ôchay tới vung tay tát bốp vào má James Dean Hùng:

- Tao bảo mày câm m âm lại.

James Dean Hùng chìa luôn má bên kia:

- Tôi làm theo lời Chúa dạy, ông có thể tát một phát nữa đấy!

Tư V 'ôvung tay l'ân thứ hai đáp lời mời của James Dean Hùng. Chưa đã cơn giận, hắn đạp James Dean Hùng một cái té nhào. Tên du đãng "gộc" đứng lên phủi qu'ân áo:

- Tao đã hứa với báo "Hy Vọng" là sẽ viết cho họ thiên h`ới ký v`êtrại Tế B`àn. Mày yên chí, tao sẽ nhắc nhở tên tuổi và đòn thù của mày.

James Dean Hùng khạc một bãi đờm xuống n'ên phòng nó lấy chân di lên:

- Chúng mày không khác gì đờm rãi đâu, đ`ôkhốn kiếp!

Tư V ôhét lớn:

- Câm m'ữn hôi thối của mày lại.

James Dean Hùng đưa tay sở vết tát đỏ hẳn trên má nó:

- Liệu mày ra lệnh mãi chẳng?

Tư V ồnhào tới, James Dean Hùng không nín nữa. Nó đấm liên tiếp hai trái vào bụng Tư V ồ Bọn giám thị ào lại giữ chặt James Dean Hùng. Họ dùng còng khóa chặc lấy tay nó. Tư V ồđấm trả nợ James Dean Hùng hai trái. James Dean Hùng gục ngã.

Tư V \circ v \circ luôn một thẳng du đãng đấm đá thẳng này không ngừng. Khi thân thể thẳng du đãng nhàu nát, Tư V \circ quát:

- Thẳng nào giết giám thi Tám Đen?
- Tôi không biết.
- Thẳng James Dean Hùng hả?
- Tôi không biết.
- Không biết thì ở đây tới ngày rục xương nghe không con!

Tư V ố v ố thẳng khác. Hắn cũng lại đánh phủ đ ầu một chập r ầi hạch:

- Thẳng nào giết giám thị Tám Đen?
- Tôi không biết.
- Không biết thì mai đi Nông Sơn.

Tư V ô "hành ngh ề" một tiếng đ ồng h ô li ền. Hắn say sưa đánh đấm và không biết mệt là gì. Bọn du đãng phòng "đặc biệt" những thẳng nào chưa được thưởng thức đòn một tu ền trước tại văn phòng, l ền lượt bị Tư V ô thăm hỏi hết. Nhưng hứa hẹn đường mật, tra tấn tàn nhẫn, dọa nạt đủ đi ều vẫn không có kết quả gì cả. Tư V ô và "lực lượng" Tế B ền hậm hực rời phòng "đặc biệt". Ngay sau đó kỷ luật thép được áp dụng cho bọn du đãng "gộc".

Chờ nửa đêm James Dean Hùng đánh thức cả phòng dậy. Nó bắt tay từng thẳng một và cảm ơn rối rít. James Dean Hùng thú tội:

- Tao cứ nghĩ ti `ch bạc và sự tự do làm lung lạc chúng mày. Nhưng tao nh `am. Chưa bao giờ tao nh `am, Thế mà l `an này tao nh `am. Tao xin lỗi chúng mày.

Hoa rỗ nói:

- Chuyện anh em mà!

James Dean Hùng tr'âm giọng:

- Đời tao, phút cảm động nhất là phút này. Tao muốn khóc quá song hận thù đã làm khô ráo hết nước mắt của tao r à.

Hưng sư tử cố gắng góp tiếng:

- Miễn là đàn anh sống lo chuyện cách mạng là tụi này mừng.

James Dean Hùng ng 'à canh Tám Theo:

- Mày bốt đau ngực chưa?

Tám Theo đáp:

- Ít nhất vài tháng nữa mới bớt.

James Dean Hùng c'âm tay Tám Theo:

- Có lẽ mai mốt hoặc vài tu ần nữa tao rời khỏi đây tao trả mày chức vua. Mày nên thương yêu anh em, đừng đánh phủ đầu những thẳng lính mới nữa, bỏ cái lệ khốn nạn đấy đi.

Tám Theo nắm thật chặt tay James Dean Hùng:

- Thẳng Tám này sẽ ghi lời anh dặn vào tim phổi...

Tới g`ân sáng chúng mới ngủ. Giấc ngủ của chúng rất h`ôn nhiên tuy chúng biết sáng mai Tư V ồ sẽ lại tới phòng đánh đập chúng để tìm hung thủ giết Tám Đen.

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 22

TƯỜNG VI dậy muộn hơn mọi ngày. Mấy hôm r ầy này biếng ăn và hay nôn ọe. Trời tự nhiên trở lạnh cơ h ồnhững hôm chớm thu ngoài Bắc. Tr ần Đại tưởng thời tiết thay đổi làm Tường Vi bị cúm. Hắn vội vàng sai Năm Hòa Hưng mua "Aspro" v ề, khuyên nhủ Tường Vi uống. Nhưng nàng lắc đ ầu, bảo cảm xoàng và không chịu uống.

Từ ba tháng nay, Tường Vi sống chung với bọn Tr ần Đại, Năm Hòa Hưng, và Quy ần Tân Định. Nàng đã ngăn cản ý định nạp mình của Tr ần Đại. Tường Vi thèm sống và thèm yêu. Nàng không muốn đóng khung cuộc đời trong nội trú và mường tượng ra một tương lai xa lắc xa lơ. Nàng muốn tìm thấy hạnh phúc ngay ở hiện tại dù rất mong manh. Nàng muốn cắn trái hạnh phúc xanh chua. Chua ê rang và xót linh h ần. Nàng linh cảm rằng, đợi trái hạnh phúc chín mùi, chẳng bao giờ được hưởng cả. Thà là hái trái xanh. Tần tay nàng quá ngắn mà cây đời càng ngày càng cao. Một ngày nào đó, nhìn trái hạnh phúc chín, nàng đành múa vu vơ cho đến khi đôi tay múa hết nổi. Trái hạnh phúc không khi nào rụng trúng miệng kẻ thèm khát. Nàng sẽ tuyệt vọng, sẽ thua nhẵn số năm tháng chờ đợi.

Nàng muốn cắn trái hạnh phúc xanh chua. Trong nỗi chua xót, nàng khám phá ra hương vị thơm tho, ngọt ngào của tình yêu. Nàng đã được dâng trọn tâm h ồn và thể xác cho người yêu dấu. Ba tháng bên Tr ần Đại đủ làm cho nàng sung sướng. R ồi mai mốt, Tr ần Đại bị bắn chết, cơn hạnh phúc phù du của chàng và nàng có biến thành bọt nước, nàng cũng không còn oán trách gì nữa.

Tường Vi đã nghĩ thế trong những giờ phút tâm tư rối loạn, trong những giờ phút sợ hãi, cô độc và cô đơn. Nhưng hôm nay, triệu chứng biếng ăn, nôn ọe và thèm đ 'ôchua khến nàng rụng rời. Tường Vi biết cái

triệu chứng này mấy năm trước h cũ nàng ăn nằm với chàng sinh viên Y Khoa Nguyễn Lưu Niệm. Nàng đã có mang với Tr an Đại.

Nàng đã có mang. Nàng sẽ có con. Đứa con của tình yêu chân thành và tha thiết, không giống đứa con của sự giàn xếp, lừa gạt và tình cờ. Tường Vi mong mỏi nó ra đời. Song Tr ần Đại đang chập chờn trước ngưỡng cửa của tử th ần. Tương lai nàng không đáng kể nhưng tương lai của đứa bé thì sao. Nó sẽ m ồcôi khi còn trong bụng mẹ hay mới lọt lòng. Nó sẽ ra sao? Tường Vi toát m ồhôi mỗi lần tự hỏi như vậy. Và sáng nay nàng nằm lì trên giường, đắp chăn kín mặt để lo sợ và khóc th ầm.

Tr ần Đại chưa biết hắn sắp có một đứa con. Thấy người yêu cảm cúm, hắn bu ần. Tr ần Đại bu ần đến độ không muốn nghĩ ngợi đến chuyện sắp xảy ra trong vài tiếng đ ầng h ầ. "R ầi ra sao thì ra", Tr ần Đại nhớ như in vào tim phổi câu nói của Tường Vi. Hắn phải nhớ để sống dù sống từng ngày từng phút.

Hắn đã bỏ hút xì gà "Hamvatampa". Bây giờ, Tr ần Đại hút thuốc "Basto" đỏ. Hắn cố gắng tiết kiệm, bớt xa hoa để đ ềphòng những ngày đói rách, những ngày sa sút mà Tr ần Đại biết chắc sẽ làm Tường Vi nghọn ngào.

Năm Hòa Hưng và Quy ền Tân Định đã xuống phố từ sớm. Còn một mình Tr ần Đại ng ồi uống nước trà nóng và hút thuốc lá đen. Hắn có vẻ nhàn nhã như một thi sĩ ng ồi kiếm hình ảnh. Tr ần Đại đã viết được một trăm trang cuốn h ồi ký "Những ngày đi hoang". Tuy hắn không chịu nạp mình cho cảnh sát nhưng nhà văn Thiên Chương vẫn quý mến hắn. Ông năng tới nhà Tr ần Đại chơi. Biết mối tình oan nghiệt và đ ầy nước mắt của Tr ần Đại và Tường Vi, nhà văn Thiên Chương rất cảm động. Ông thông cảm Tr ần Đại. Vào trường hợp ông, ông cũng khó lòng đi nạp mình.

Nhà văn Thiên Chương khuyến khích Tr ần Đại viết văn. Thiên h ồi ký của Tr ần Đại được ông sửa giùm r ồi quảng cáo rùm beng trước khi đăng tải trên nhật báo "Hy Vọng". Tác phẩm của Tr ần Đại làm cho "Hy Vọng" lên được vài trăm số. Nhờ đó Tr ần Đai có ti ền tiêu xài. Nhà văn Thiên

Chương hy vọng rằng, Tr ần Đại viết xong, ông sẽ tiết lộ tên tuổi tác giả để gây xúc động với nhà chức trách và xin giảm tội cho Tr ần Đại.

Ông có nói ý nghĩ ông với Tr ần Đại. Hắn phấn khởi. Hắn cố viết thật hay, thật thực, thật cảm đọng vì hắn cho rằng h ầi kí của hắn sẽ thay lời hắn biện hộ trước tòa án đời và pháp luật. Tr ần Đại tin tưởng. Song tin tưởng trong sự mơ mộng. Khi hắn nghĩ nhi ầu v ềthực tế, hắn đâm xuống tinh th ần và tiêu tan mọi ước vọng. Tường Vi nói đúng, công lý không phải là chú Thiên Chương, hiểu hắn, thương hắn. Công lý là những hình phạt nặng n ềđã và đang vô tư đến tàn nhẫn đối với kẻ có tội.

Đang ngâm nga ly trả t'âi, nghe tiếng Tường Vi thở dài. Tr 'ân Đại dập điểu thuốc là đen r'ời đứng dậy bước v ềphía giường Tường vi. Hắn vén màn chui đ'ài vào, đặt tay lên trán Tường Vi:

- Em cảm nặng r à đấy. Không chịu uống thuốc thì phải đi bác sĩ....

Tường Vi kéo bàn tay của Tr ần Đại ấp lấy ngực mình:

- Đã bảo em không cảm mà.
- Sao trán em nóng thể?
- Tại em.... Đắp chăn.

Tường Vi trở mình, Nàng bu 'ân nôn, Tường Vi vờ đưa tay bịt miệng, ọe thật nhỏ. R 'ài nàng nói:

- Giun sáng "xuống phố" đòi hỏi quà sáng đấy anh ạ! Chi ều qua ăn ít, giờ đói ghê.
 - Anh đi mua phở nhé?
 - Thôi.
 - Hay mua bánh cuốn?
 - Thôi.

Tường Vi nhìn Tr`ân Đại, cười hóm hỉnh:

- Anh đi mua phở ở bót quận mấy?

Tr ần Đại chọt nhớ, hắn mim cười chua chát:

- Ù nhỉ!

Tường Vi thấy thương Tr`àn Đại vô cùng. Nàng kéo hắn nằm cạnh mình và đắp chăn cho hắn:

- Trời lạnh đắp chăn thú hở anh?
- Ù.
- Ở ngoài Bắc, v ềmùa đông anh có cái thú gì?
- Ng à bếp lửa.
- Thú ấy không độc đáo.
- Ng à nghe tiếng than củi kêu tí tách êm tai lắm chứ?
- Nhưng không độc đáo.
- Thế em có cái thú gì?
- Thú đọc tiểu thuyết....
- Đắp chăn đọc tiểu thuyết thì có gì là độc đáo?
- Em chưa nói hết.
- Em thử nói hết anh nghe nào?
- Và...ăn lạc rang.

Tr ìn Đại cười thích thú. Tường Vi véo hắn một cái:

- Cười cái gì?- Cười lạc rang.
- Lac rang sao?
- Anh hay tưởng tượng nhảm lắm em ạ!
- Anh đã tưởng tượng thấy gói lạc rang của em à?
- Ù....
- Chắc lạc rang ngon hở anh? Lạc mua của ông T ầu già ở h ôGươm.
- Anh bảo anh tưởng tượng mà....
- Thì cứ nói di!
- Anh tưởng tượng thấy gói lạc rang của ông Tầu già ở hồ Gươm của em có vài hột... thối
 - Ò, cũng có anh ạ!
- Thế nhỗ em say mê đọc tiểu thuyết mà bốc nh ần phải hột thối bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến thì em phải làm gì?
- Em vất vội truyện tung chăn kiếm guốc chạy xuống bếp nhổ ra r ầ xúc miệng chứ còn làm gì nữa.
 - Mất thú vị chín mơi nhăm ph'àn trăm.
 - Anh nói lạ.
- Đang ấp áp truyện đang tới h`ài gay cấn mà vất cả sự ấm áp lẫn gay cấn đi thì uồng quá.

Tường Vi kéo cánh tay Tr ần Đại, cắn hắn một cái:

- Nhảm thật. Biết vậy em nói khác xong.
- Thì cho em nói lại.
- Thật nhé!
- Ù....
- Nếu vớ nhằm hột lạc thối thì em nuốt bừa.....
- Nuốt bừa, mùi thối còn phảng phất ở miệng r à lên mắt dính vào tiểu thuyết.
 - Em có cách làm hết mùi thối.
 - Cách nào?

Tường Vi nhỏm người dậy, đặt lên môi Tr `ân Đại một cái hôn n `ông cháy:

- Cách này!

Tr ần Đại lùa đôi tay vào mái tóc r ầi của người yêu:

- Cách này thì em thiệt to.

Tường Vi nũng nịu:

- Đâu có thiệt gì.

Bốn con mắt nhìn nhau. Không chớp. Bóng hạnh phúc đã che lấp hết nỗi lo âu của hai người. Họ đã sống h`ôn nhiên, sung sướng như thế mấy tháng trời. Buổi sáng im lặng một cách dễ chịu. Trong căn h`ân ẩm thấp, thiếu ánh sáng hai người nghe rõ tiếng đập của trái tim.

Một lát sau, Tường Vi kéo tay áo Tr ần Đại đặt lên bụng mình:

- Anh đã nghĩ chuyện đan chiếc l'ông cho chim con chưa?

Tr`ân Đại giật mình:

- Em đã có mang!
- Hình như thế.
- Sao lại hình như?

Tường Vi ngượng ngập:

- Triệu chứng của thèm ăn chua.

Đôi mắt Tr`ân Đại sáng ngời:

- Em có mang thật t'à.

Tường Vi hất tay Tr ần Đại khỏi bụng mình:

- Anh vui hay bu 'ôn?

Tr ìn Đại không trả lời đúng câu hỏi của Tường Vi. Hắn nói:

- Jams Dean Hùng biết em sắp có con chắc chú ấy mừng lắm.
- Còn anh, anh có mừng không?
- Anh bối rối lắm.
- Sao lại bối rối?
- Vì....vì....anh...sắp được làm bố! Anh không biết được làm bố mình sẽ phải như thế nào.

Tường Vi bịt miệng để che dấu một nụ cười:

- Anh ngây thơ quá!

Tr an Đại chớp mắt lia lịa:

- Có lẽ anh ngây thơ thật em ạ!

Hắn tự đặt tay lên bụng Tường Vi:

- Sao không thấy chim nhỏ cựa quậy?

Tường Vi nghiêng người, ôm chặt lấy Tr ần Đại:

- Mới có ba tháng mà.
- Mấy tháng nó mới cựa quậy?
- Sáu, bảy tháng cơ.
- Thế bao giờ nó biết khóc?
- Chín tháng, em hỏi lại nhé!
- Ù.
- Có con anh có mừng không?
- Chắc anh sung sướng.
- Em muốn anh nói sung sướng chứ không muốn anh nói chắc.

Tr'àn Đại đặt chiếc hôn nhẹ lên môi Tường Vi:

- Anh sung sướng lắm.

Tường Vi nghe rạo rực cả tâm h 'cn. Nàng nín thinh để hưởng những cảm giác tuyệt thú của tình thương. Một lúc lâu, nàng khẽ nói:

- Chắc con giống anh.
- Anh muốn chim con giống mẹ.
- Không, em muốn con mình là con trai, con trai mới đủ sức bênh vực mẹ anh ạ! Anh định đặt tên con là gì?

- Anh muốn nhường việc đặt tên con cho Jams Dean Hùng.

Nỗi vui mừng chợt chìm xuống, nhưng chỗ cho nỗi bu 'ân hiện lên, Tường Vi chép miệng:

- Chả biết Hùng còn sống không?

Tr`an Đại đáp:

- Chú Thiên Chương cam đoan sẽ xin được James Dean.
- Nhưng bị đánh đau thế, liệu Hùng chịu nổi thế không
- Anh biết chú ấy chịu nổi.
- Em sợ lắm.
- Sợ gì?
- Sợ ra khỏi Tế B ần, Hùng sẽ mang bệnh. Em thương Hùng.
- Anh cũng thương chú ấy.
- Liêu Hùng được trả tư do không anh?
- Được mà.
- Em không tin người ta trả tự do cho Hùng đâu anh ạ!
- Chú Thiên Chương đã hứa với anh.
- Chú đâu có quy `ên, chú ấy chỉ có lòng.
- Anh chỉ c`ân chú ấy có lòng thôi. Hôm nọ chú đã vô Tế B`ân, đã gặp Hùng r ầ. Chú bảo Hùng vẫn mạnh khỏe.

Muốn xua tan nỗi bu 'cn này đi, Tr 'ân Đại nói lảng sang chuyện khác:

- Anh sẽ nhờ chú Thiên Chương đỡ đ`âi con chúng mình mới được.

Tường Vi buột miệng nói:

- Có con r à chúng mình sẽ ra sao?

"Chúng mình sẽ ra sao". Năm tiếng đó cơ h ồnăm tiếng sét lớn nổ tung đ àu óc Tr àn Đại. Mắt hắn hoa lên, chân tay hắn bủn rủn. Hắn nhắm mắt lại cố xua đuổi những hình ảnh què quặt. Nhưng hình ảnh nhà tù, hình ảnh còng sắt, hình ảnh một gã chạy trốn bị bắn gục dẫy dụa trên vũng máu cứ hiên ra rõ rêt.

Tr ìn Đại đưa hai tay bưng mặt. Nước mắt hắn ứa ra. Hắn lầm bầm.

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi hối hận. Ni âm vui chợt đến như bóng râm trong cơn nắng hạ. Bóng râm vừa đem sự mát mẻ tới đã vội vàng lột khỏi con đường nóng bỏng. Nàng nhẹ nhàng nói:

- Đừng nghĩ ngợi nữa anh a!

Nước mắt Tr ần Đại càng ứa nhi ều. Giọng hắn thê thảm:

- Đừng nghĩ ngợi sao được.

Hắn nhắc lại:

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi khẽ đáp:

- Con sẽ giống anh...

Tr ần Đại quay đ ầu lại. Tường Vi cũng đang ứa nước mắt. Hắn tung m ền bước khỏi giường. Tr ần Đại ra chỗ bàn nhỏ, ng ồi im lìm trên chiếc ghế gỗ hút thuốc lá. Tường Vi đi theo hắn. Đôi mắt s ầu thương. Tr ần Đại nhìn Tường Vi:

- Anh sắp làm khổ em.

Tường Vi đưa cánh tay áo thắm nước mắt:

- Em không trách anh đâu.

Tr`an Đại lại hỏi:

- Con mình sẽ ra sao?

Tường Vi nhắc lại:

- Con sẽ giống anh.

Tr`ân Đại dập điểu thuốc:

- Anh không muốn con giống anh. Con giống anh thì con sẽ đi hoang như anh.

Tường Vi giận dỗi:

- Sao anh nỡ nói thế!
- Vì hôm nay không phải là hôm mà anh em mình đã vẽ tương lai khi đưa em vào nội trú. Hôm nay anh là kẻ sát nhân. Pháp luật đang theo rõi anh.

Tường vi nín thinh. Tr`ân Đại nói tiếp:

- Anh sẽ bị bắt, anh sẽ mang án giết người. Không biết con anh lớn lên có kinh bỉ anh không?
 - Con sẽ ca ngợi anh.
 - Em nói thật mà.
 - Tường Vi!
 - Da...

- Có lẽ đã đến lúc anh phải nghe lời chú Thiên Chương em ạ! - Anh định ra nạp mình? - Ù. - Anh muốn mất tư do? - Sống lén lút thể này có khác gì mất tự do. - Nhưng còn có em. - Anh biết. Khốn nỗi nay mai chúng ta có con. Anh phải có ngh ềnghiệp đàng hoàng chứ không thể sống nổi bằng ti 'ên "bắt địa" được nữa. - Anh vào tù liêu em sống nổi trong sư cô độc không? - Em rán chờ anh. - Chắc khó lắm anh ạ! Tư nhiên một ý nghĩ lạ lùng sáng lóe trong đ'àu óc. Tr'àn Đại ngập ngừng: - Hay là.... - Hay là sao hở anh? - Anh đưa em v ềnhà sống với các em anh. - Không được đâu? - Tại sao lại không được. - Em không muốn vào địa ngực l'ân thứ hai.

- Gia đình anh sẽ thương em.

- Sao anh biết?

- Nếu anh biết chắc như thế, em có bằng lòng v`ênhà anh chờ đợi anh không?
 Làm sao anh biết chắc?
 Đêm nay anh trở v`ênhà.
 - Đừng anh ạ!
 - Anh trở v ềxin lỗi cha anh.
 - Đừng, em van anh đừng vì em mà phải khổ sở....
- Bây giờ không những vi em mà con chúng ta nữa. Vì em và vì con, anh sẽ biết cắn răng chịu nhuc. Em mặc anh...
 - Nếu không xong?
- Em sẽ tới với chú Thiên Chương. Anh tin rằng ba anh sẽ tha thứ cho anh vì chính ông cũng là người có tội.
 - Tại sao mình không sống thế này được ngày nào hay ngày ấy.
- Còn con thì sao? Nó sẽ phải ra đời, sẽ lớn sẽ phải được học hành dạy bảo tử tế, và phải làm được những việc hơn cha nó. Nó không thể bị khinh bỉ như cha nó. Em nhớ chưa?
 - Em nhớ r ã.
 - Tường Vi!
 - Da....
 - Lại đây anh bảo.

Tường Vi ngoan ngoãn bước lại g`ân Tr`ân Đại. Hắn đứng lên, ôm lấy nàng nói rất nhỏ:

- Anh yêu em, anh yêu em...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 23

GIÁM THỊ Tư V 'ôchỉ chiếc ghế bảo James Dean Hùng:

- Chú em ng à xuống

James Dean Hùng nhếch mép cười rất khinh bạc:

- Cảm ơn ông giám thị. Sao hôm nay ông tử tế thế?

Tư V ồ dở tờ bìa đựng giấy tờ có đóng dấu đỏ chóe, móc ra một tờ:

- Chú em được tha r 'à, tôi mừng cho chú em!

James Dean Hùng đưa tay sở hai bên má:

- Đáng mừng thật vì tôi chưa mất cái răng nào.

Tư V 'ôkhông để ý tới sự mia mai của James Dean Hùng. Hắn ta rút thuốc lá mời nó hút:

- Hút đi, vừa hút vừa nói chuyện.

James Dean Hùng nhìn bao thuốc "Capstan", nó lắc đ`âu:

- Tôi chán hít loại thuốc này lắm r ã.
- Chú em muốn hút loại gì?
- Giá ông giám thị cho một điểu "Havatampa".

Giám thị Tư V ôgật gù:

- Bên đây không có bán "Havatampa" chú em ạ! Giá đây la khám Chí Hòa, anh sẽ chi ều chú em.

Tư V ồ đốt thuốc. Hắn nhìn James Dean Hùng. Đôi mắt hắn không ng ầu đỏ như hôm hắn nện James Dean Hùng và bọn du đãng ở phòng "đặc biệt". James Dean Hùng không muốn kéo dài cuộc đối thoại bu ồn tẻ này. Nó cũng không tỏ vẻ mừng rõ vì nó biết chắc sẽ có ngày hôm nay. Nhà văn Thiên Chương đã hứa với nó. James Dean Hùng chẳng lưu luyến gì cái địa ngục Tế B ần này nhưng khi biết tin mình sắp thoát nơi đây, lòng nó tự dưng man mác bu ồn. Nó nghĩ đến Hưng sư tử, Tám Thẹo, Hoa rỗ, Năm Lửa và tất cả những thàng du đãng ở phòng "đặc biệt". Chúng nó đã chia xẻ ngọt bùi với James Dean Hùng và tặng James Dean Hùng một kỷ niệm mà suốt đời nó, James Dean Hùng sẽ không bao giờ quên được.

Ngó giám thị Tư V ồ, thấy hắn đang muốn nói gì với mình, James Dean Hùng nói:

- Không có chuyện chi c'ân ông cho tôi v'ệphòng

Tư V ôcười:

- Chú em "mết" đấy à?
- Không "mết" đây, nhưng "mết" đám bạn của tôi.
- Chú em không giống bọn hôi hám đó," mết" chúng nó làm chi cho vẩy bẩn?

James Dean Hùng bẻ tay răng rắc:

- Sao ông biết tôi không giống bọn nó?

Tư V ônhe mấy cái răng vàng chóe, cười h ềnh hệnh:

- Biết chứ!
- Ông "hành" tôi có ph a "nặng tay" hơn bọn nó...

Tư V ốcướp lời James Dean Hùng:

- H'à đó tôi chưa hiểu chú em.

"H'ời đó", hai tiếng này giám thị Tư V 'ôđã làm cho James Dean Hùng lợm giọng. Hắn tưởng mấy tháng qua thuộc v 'êdĩ vãng xa lắc xa lơ r 'ài. Hắn tưởng vậy song James Dean Hùng không thích tưởng tượng. Nó tưởng nó mới bị trà đạp hôm qua, vừa mới xong và đang bị cư xử tàn nhẫn. Mối căm thù đã khắc trên từng đốt xương của nó. Đã hòa tan trong máu, đã nhuyễn trong tủy nó. Mối căm thù này, James Dean Hùng biết chỉ có cách đi làm cách mạng mới mong thoát toán nổi.

James Dean Hùng đã tâm sự với Năm Hòa Hưng một sáng sớm tại kho 18 bên Khánh Hội. Nó cũng ngỏ ý cho Tr ần Đại biết. Tr ần Đại chê cách mạng và hứa sẽ nói chuyện cách mạng cùng nó. James Dean Hùng chưa được nghe ý kiến của Tr ần Đại thì nó bị vào Tế B ần. James Dean Hùng hơi lạ lùng. Nó không hiểu tại sao Tr ần Đại lại khôi hài khi nó ngỏ ý nó muốn đi làm cách mạng. Có lẽ Tr ần Đại chưa từng vào tù, vào Tế B ần chưa từng ăn những trận đòn thập tử nhất sinh của giám thị loại Tám Đen hay Tư V ồ Phải bị còng tay hết cựa quậy để thắng người khác có uy quy ần đấm đá mình thê thảm r ồi dập mặt mình xuống phân tiểu, trái tim mình mới mưng mủ hận thù. Và mới muốn làm cách mạng để chôn vùi những uy quy ền vô nhân đạo và những thằng người không tâm h ồn xuống hố sâu thẳm của cuộc đời.

James Dean Hùng cúi nhìn chân mình nó mia mai:

- H'âi này ông hiểu tôi à?

Tư V ôđáp:

- Tôi đã hiểu chú mình.

James Dean Hùng ngầng mặt lên:

- Ông hiểu được cái gì?

- Tôi hiểu chú mình không thuộc thành ph'ân "đá cá lăn dưa"!
- Thế tôi thuộc thành ph`ân gì?
- Chú mày con nhà gia giáo, học hành khá. Ra khỏi đây, nên tu tỉnh lại cuộc đời kẻo phí tuổi xanh nghe em út...

James Dean Hùng muốn khạc vào mặt Tư V ồmột bãi đờm. Nó nói:

- Ông dạy tôi đấy hở ông giám thị?

Tư V ôdơ tay, ba hoa:

- Giáo dục các chú em là nhiệm vụ của đàn anh trong đây.

James Dean Hùng kê luôn tủ đứng vô miệng Tư V à

- Tiếc rằng ông đã giáo dục bằng tay chân quá tàn nhẫn trước khi giáo dục bằng m 'âm.

Tư V ôchép miệng:

- Ò, chuyện đã qua nhắc lại làm gì nữa chú em.

James Dean Hùng cũng chép miệng:

- Vâng, chuyện đã qua nhắc lại làm gì nữa. Vậy ông giám thị cho tôi v ề phòng chào anh em.
 - Khoan đã.
 - Ông muốn hỏi thêm đi `àu chi?
 - Muốn tâm sự với chú em:
- Du đãng không có tâm sự. Mà có cũng không thích tâm sự với giám thị Tế B `ân đâu ông ạ!

- Chú em có vẻ còn giận anh?
- Đi ầu đó tự ông hiểu.
- Tôi đã biểu chú em rằng trước đây tôi hiểu l'ân.
- Tôi đã nghe r'ài.
- Chú em đừng để bụng nhé!
- Nhưng xin ông cho tôi v ephòng.
- Được, chú em sẽ v ềphòng. Tôi nói với chú em vài câu thôi.
- Ông nói nhanh lên.
- Ra khỏi đây chú em đừng kể chuyện gì ở đây nhé!

James Dean Hùng làm bộ ngơ ngác:

- Ở đây có chuyện gì?

Tư V ôcười hóm hỉnh?

- Chú em nên thành thật một chút.
- Ông bảo tôi không thành thật à?

Tư V `ôđánh trống lảng:

- Ở đây chúng tôi không muốn cư xử "nặng tay" với các chú. Chẳng qua là bắt buộc mà thôi.
 - Ai bắt buộc ông?
 - Thì đủ mọi thứ nó bắt buộc mình.
 - Ông thí dụ một thứ xem nào?

- Lệnh chả hạn.
- Tôi không tin.
- Chú em không tin thì thôi.
- Tôi không tin vì khi ông đánh tôi có cấp trên của ông chứng kiến đâu.

James Dean Hùng định xỉ nhục Tư V ôcho hả giận. Nhưng nó đã nhịn. Nó đứng lên:

- Thôi, tôi nghe ông nói đây.

Tư V ôân c'ân mời mọc:

- Chú em hãy ng 'à chút đã.
- James Dean Hùng miễn cưỡng làm theo ý Tư V ồ. Hắn lập lại đi ều dặn dò James Dean Hùng:
 - Ra khỏi đây chú em đừng kể chuyện gì ở đây nhé!
 - Được r'à.
- Nhà báo "Hy Vọng" có hỏi thăm chú đời sống trong này, chú nói phiên phiến giùm nhé!

Biết Tư V 'ôdoa mình, James Dean Hùng vẫn lờ đi:

- Được r`â.
- Tôi chỉ dặn chú em thế thôi.
- Ông cho tôi v'èphòng.
- Chú v ềđi, sửa soạn mau mau, tôi lái xe "díp" đưa chú em qua Saigon.
- Tôi muôn nói với ông một đi ều.

- Chú nói đi.
- Khi tôi ra ngoài, chắc chắn là tôi không làm du đãng nữa nhưng tôi xin ông đừng hành hạ phòng "đặc biệt". Tôi mong ông sẽ "hiểu" chúng nó. Nếu không ông sẽ hối hận đó.

Tư V ônhệch mép cười:

- Chú cũng biết doạ à?
- Tôi nói thật. Tôi sẽ làm một việc hách hơn làm du đãng. Chừng đó ông giám thị sẽ biết. Bây giờ ông cho tôi v ềphòng.

Giám thị Tư V ồđưa cho James Dean Hùng tờ giấy phóng thích:

- Chú em c`âm lâ´y.

James Dean Hùng đỡ tấm giấy. Nó nhét vào túi r cầ lầm lũi bước khỏi văn phòng giám thị. Tới cửa phòng "đặc biệt". James Dean Hùng ngó quanh một lúc r cầ mới đẩy cửa bước vào. Bọn du đãng "gộc" ngạc nhiên. Chúng nó thấy James Dean Hùng mim cười.

Hưng sư tử hỏi trước:

- Nó không đánh anh à?

James Dean Hùng nhún vai:

- Nó "ki 'êng" mặt tao r 'ài.

Tám Theo tròn đôi mắt:

- Lại có chuyện đấy?

James Dean Hùng cười thích chí:

- Thẳng con nhà Tư V ồmời tao hút thuốc "Capstan".

Hoa rỗ mau miêng: - Anh hút chứ? James Dean Hùng xua tay: - Hôm nay tao lại chê mới chết chứ! Hưng sư tử vui vẻ: - Thẳng khốn chắc phải nổi giận? - Ngược lại nó "làm thân" với tao. Chúng mày biết nó "hót" tao thế nào không? Cả bon nhao nhao: - Không....không.... James Dean Hùng "diễn thuyết": - Nó bảo nó nên tao vì nó hiểu nh âm. Bon du đãng cười rô. Hoa rỗ chửi th'ê - Mả bố nó. Hiểu nh ầm vài bận thì các ông nôi nó rung hết răng! James Dean Hùng tiếp tuc: - Nó bảo giờ nó hiểu tao r ã. Nó nói làm tao cảm động quá!

Tám Theo có vẻ bất bình:

- Cảm động cơ à?

James Dean Hùng gật đâu:

- \dot{U} , cảm động đến nỗi tao muốn d'ần mặt nó xuống phân tiểu như thẳng chó chết Tám Đen.

Khuôn mặt James Dean Hùng biến đổi. Nét vui vẻ biến mất nhường cho bóng râm của sự bu 'ân phủ lên. James Dean Hùng móc tấm giấy phóng thích trong túi qu 'ân ra:

- Tao được tha r ã....

Bọn du đãng ngần ngơ một lát. Hưng sư tử thở dài:

- Anh thoát địa ngục, may mắn hơn bọn này.

James Dean Hùng chớp mắt thật mau:

- Chưa chắc đã may mắn. Tao chẳng vui gì khi chia tay với chúng mày. Tao ra, nếu không gặp Tr`àn Đại, tao lại vô đây với chúng mày.

Hưng sư tử gạt ý nghĩ của James Dean Hùng:

- Đừng vô đây nữa. Thép "tôi" hai l'ần vô ích. Anh đã nói gì với đàn em anh còn nhớ không?
 - Còn.
- Trên đời này còn những Tám Đen. Tư V 'ô và còn trại Tế B 'ân thì không hết du đãng đâu. Chắc anh đã hiểu bọn này đấm đá chỉ vì quá bu 'ân. Anh ra ngoài nghĩ xem có gì đỡ bu 'ân hơn đấm đá thì đừng quên anh em trong này.
 - Mày "cay cú" cách mạng hở Hưng sư tử?

Hưng sư tử đưa tay vuốt tóc:

- Nghe nói cách mạng là loại trừ những thẳng tàn bạo cỡ Tám Đen, đàn em cảm thấy thích thú. Loại trừ những thẳng đó kể cũng đỡ bu ồn thật.

James Dean Hùng bước lại g`ân Hưng Sư Tử, vỗ vai nó:

- Tao sẽ giới thiệu mày vào đảng "Đỡ Bu 'ân" của nhóm Chu Tử, Bếp nhỏ, Đùa Dzai Minh-V 'ômới được

Hưng sư tử ngạc nhiên:

- Có đảng "Đỡ Bu 'ân" à?
- Ù.
- Đảng đó có đấm đá không?
- Không, chỉ đấm...gió và chọc cười!

Tám Theo cắt đứt chuyện đỡ bu 'ôn của Hưng sư tử:

- Bao giờ anh bỏ tụi này?

James Dean Hùng chưa trả lời Tám Theo. Nó chìa tay:

- Cho tao một điểu "Capstan".

Đốt xong điểu thuốc. James Dean Hùng nói:

- Tao có thể ra ngay bây giờ nhưng tao muốn ở đây với chúng mày đến tối.

Hưng sư tử hỏi:

- Anh ở lại làm gì?
- Tâm sự với chúng mày.
- Ra ngay thì hơn, ở lại nhõ giám thị đổi ý thì sao?
- Khỏi lo. Tối tao ra tìm Năm Hòa Hưng mới biết chỗ Tr`àn Đại ẩn cảnh sát. Mấy tháng sống với chúng mày chỉ đủ thì giờ ăn đòn và dưỡng bệnh. Hôm nay tao muốn tâm sự với chúng mày tại sao tao trở thành du đãng....

Bọn du đãng quây quanh James Dean Hùng. Đôi mắt đứa nào đứa nấy đ`ầu vương vướng một chút khói bu ần. Chúng nó lắng tai nghe James Dean Hùng kể chuyện mình...

Khi James Dean Hùng sang tới Saigon thì thành phố bắt đ`âu lên đèn. Nó không khỏi bu `ôn cười thấy giám thị Tư V `ôđã cư xử với nó như một thứ "quý tù". Tư V `ôgiữ đúng lời hứa. Hắn đích thân lái xe "díp" đưa James Dean Hùng v `êtận nhà. Nhưng nó yêu c `âu được xuống đại lộ Lê Lợi vì chúng nó chẳng biết nhà nó bây giờ ở đâu.

Chiếc "díp" của trại Tế B ần khuất mắt, James Dean Hùng thở phào khoan khoái. Mấy trăm bạc vẫn còn nằm trong túi qu ần sau. Tám Đen và Tư V ôchưa kịp "lột" nó. James Dean Hùng xà vào hàng bán thuốc lá. Nó mua mười điếu "Havatampa" nhét cộm túi áo.

Ngậm điếu xì gà, James Dean Hùng bách bộ trên hè phố. Đi một lúc cho dãn xương, James Dean Hùng tới chợ cũ ăn uống. Sau đó nó gọi tắc xi xuống Phú Lâm kiếm Bổn bù loong.

James Dean Hùng đến hơi sớm nên Bổn bù loong chưa có mặt. Nó Lặng lẽ kiếm chiếc bàn ở chỗ thật tốt ng à uống bia. James Dean Hùng trà trộn vào mấy đám trẻ đợt sống mới. Thành thử bọn b à bàn không nhận diện được nó.

James Dean Hùng nóng lòng gặp Bổn bù loong. Nó không thiết nhảy nhót. Nửa giờ sau, Năm Hòa Hưng xuất hiện. James Dean Hùng gọi lớn:

- Năm.

Năm Hòa Hưng chạy vội lại. Nhận ra James Dean Hùng, nó ôm ch'ân lấy bạn:

- Mày được ra, tao mừng....

James Dean Hùng kéo ghế:

- Ng à xuống đi! Bổng bù loong đâu?
- Nó đi lấy vợ.
- Nó xin đi?

- Anh ấy đuổi nó đi... Anh ấy....

James Dean Hùng v 'ôlâ'y cánh tay Năm Hòa Hưng:

- Anh ấy ở đâu?

Năm Hòa Hưng sững sở giây lát. Nó đáp:

- Ông Thiên Chương bảo gặp mày thì đưa mày tới gặp ổng ở tòa báo "Hy Vọng" anh Tr ần Đại ở với ổng.
 - Mày biết nhà riêng ông ta không?
 - Không.

Thấy giọng của Năm Hòa Hưng khác lạ và thấy điệu bộ của nó có vẻ lúng túng khi trả lời mình. James Dean Hùng sinh nghi:

- Bổn bù loong lấy ai?
- Nó lấy con Ngọc Giàu bán cà phê ở kho 18.
- Thật chứ?
- Thật.
- Tao sang đó ngay bây giờ.
- Mày sang đó tụi cai th ầu giết mày. Mày biết chuyện anh Tr ần Đại giết cai th ầu Phúc chưa?
 - R `ã!
 - Vậy mày đừng sang đó nữa.
 - Này Năm.
 - Gì?

- Mày đang nói dối tao hở?
- Không.
- Thế anh Tr ần Đại còn sống không? Anh bị bắt chưa, bị giết chưa?
- Năm Hòa Hưng ứa nước mắt:
- Ông Thiên Chương bảo mày gặp ông, ông nhắc tao thế.

James Dean Hùng gắt:

- Tại sao mày không trả lời tao? Tạo sao mày khóc?

Nó đứng lên r à thình lình chụp lấy áo Năm Hòa Hưng:

- Hở?

Năm Hòa Hưng từ từ gỡ tay James Dean Hùng ra. Nó cúi g`ân mặt xuống bàn, nói khẽ:

- Tao đã hứa với ông Thiên Chương.

James Dean Hùng cáu tiết:

- Mày không dám nói thật với tao à?

Năm Hòa Hưng ngước nhìn James Dean Hùng bằng đôi mắt đẫm lệ?

- Anh Tr`ân Đại...
- Sao?
- Anh ây chết r à!

Như một tiếng nổ tung đ`ài óc. James Dean Hùng gieo người xuống chiếc ghế gỗ!

- Mày nói sao?

Năm Hòa Hưng mím môi để khỏi buột ra tiếng khóc:

- Anh Tr`an Đại chết r`ai!

James Dean Hùng tóm lấy ly bia. Nó bóp mạnh đến nỗi chiếc ly thủy tinh vỡ nát. Mảnh thủy tinh đâm vào lòng bàn tay nó. Máu tươi rỉ ứa ra. Nó đứng lên, vờ cái vỏ chai bia, đập vỡ đôi.

Căn h`âm sa hoa đang nhộn nhịp bỗng im phăng phắc. Từng cặp tài hoa sơn trẻ, dạt hết v`êmột phía. Âm nhạc chết vội vàng. Bà chủ tiệm kêu cứu:

- Năm Hòa Hưng đâu? Anh Năm đâu?

Nhưng Năm Hòa Hưng ng 'ài yên bất động. James Dean Hùng cẩm nửa đ`àu chai vỏ chai bia tiến ra giữa sàn nhẩy. Nó g`àm lên:

- Tại sao Tr`ân Đại lại phải chết?

Nó đập nát nửa chiếc vỏ chai trên sàn nhấy, tiến lại nắm cổ một cậu đợt sóng mới:

- Tạo sao mày không chết? Tại sao cả tụi chúng mày không chết hết đi. Cả cái xả hội khốn kiếp, đề tiện này không chết hết đi để Tr`ân Đại sống? Mả bố chúng mày quân sâu bo!

Cậu đợt sóng mới run rẩy, James Dean Hùng cười khanh khách:

- Trả lời tao đi, tạo sao Tr`ân Đại chết?

Cậu đợt sóng mới ấp úng:

- Tôi ...tôi...không.....biết....

James Dean Hùng buông cậu ta ra, đấm cho một cú trời giáng vào bụng cậu. Cậu đợt sóng mới ngã ngửa ra sàn nhấy, ôm bụng nhắn nhó. Bà chủ tiệm đã nhận ra "khách quý". Bà bước tới g`ân James Dean Hùng:

- Ô, James Dean Hùng mà tưởng ai?

James Dean Hùng khạc một bãi nước miếng vào mặt bà chủ tiệm:

- Cút đi, đ`ôbẩn thỉu!

Năm Hòa Hưng chạy vội lại, kéo bà chủ tiệm ra.

- Nó điên đấy?
- Sao nó đien?
- Trong Tế B ần bị đánh đau quá nó hóa điên.

James Dean Hùng gườm gườm nhìn mọi người. Nó quát:

- Cút hết đi, tao giết chúng mày hết bây giờ!

Đám khách nhảy đợt sống mới từ từ lỉnh dần. James Dean Hùng phóng chân đạp một phát. Dàn máy hát bị lật đổ. Đĩa hát rơi bừa bãi. Chưa đã cơn giận, nó đưa tay gạt những chiếc võ chai trên mặt bàn. Nó hét. Nó cười, nó cởi tung quần áo cắn xé lung tung và đòi uống rượu. Bà chủ tiệm trao cho nó chai "Whisky" uống đỡ.

James Dean Hùng mở nút chai tu ừng ực. Nó uống "Whisky" như uống nước lã. Nỗi s`âu đau biến con người James Dean Hùng thành sắt đá, thành con vật vô liêm sỉ. Nó chửi tục, nói nhảm. Chán chê, nó lăn xuống sàn nhà cười như con nít.

Khi men rượu đã ngấm vào máu, James Dean Hùng vùng lên phá phách. Nhưng Năm Hòa Hưng đã đấm nó ngã xõng xoài. Căn h'ân lúc ấy yên lặng vô cùng. Năm Hòa Hưng bảo bà chủ tiệm:

- Xong r'à, bà có thể v'ê được. Mọi việc để tôi lo.

Bà chủ tiệm giao chìa khóa cho Năm Hòa Hưng. Nó đỡ lấy đút vào túi. Sau đó Năm Hòa Hưng bế James Dean Hùng đặt lên chiếc ghế bố, chiếc ghế mà h 'à Tr 'àn Đại bị cảnh sát bắn què cẳng đã nằm dưỡng bệnh. Năm Hòa Hưng lấy khăn nhúng nước đá lạnh thấm lên mặt James Dean Hùng. R 'à nó kiếm vải đắp kín người James Dean Hùng.

Rượu đã làm cho James Dean Hùng quên s'âu đau một quãng thời gian. Nó ngủ say như chết. Nửa đêm James Dean Hùng thức giấc.

Nó ngạc nhiên khi thấy mình nằm trên chiếc ghế bố. Bàn tay phải nó bị nhức nhối. James Dean Hùng nhấc cánh tay lên. Nó không thể nắm bàn tay được. Nó không hiểu những chuyện gì đã xảy ra. James Dean Hùng đang cố nghĩ lại, thì nó nghe tiếng nói:

- Mày tỉnh r 'ới à?
- Tao đây, Năm Hòa Hưng đây.
- Năm Hòa Hưng đấy à?
- Ù, mày tỉnh chưa?
- Tao đã làm gì?
- Mày nổi điên đập phá lung tung và uống rượu khủng khiếp.
- James Dean Hùng đã nhớ ra, nó rên rỉ:
- Ôi, bu 'ân quá.

Năm Hòa Hưng lấy khắn ướt lau mặt cho James Dean Hùng:

- Ăn cam hay ăn táo?
- Cho tao trái cam.

Năm Hòa Hưng bóc trái "sunkit" đút từng múi vào miệng James Dean Hùng. Ăn hết một trái cam, James Dean Hùng nhắn nhó:

- Tay tao đau quá!
- Mày bóp vỡ cái ly. Tao đã lấy hết mảnh thủy tinh và xối rượu mạnh vào r 'à. Sớm mai tới bác sĩ nhờ ông băng bó và chích thuốc cho.

- James Dean Hùng gượng ng 'à dậy. Nó bảo Năm Hòa Hưng:
- Bật đèn lên!
- Chưa dọn dẹp, đ`ô võ lung tung.
- Bật đèn lên cho tao xem sự đổ võ.

Năm Hòa Hưng chiếu ý bạn. Ngọn đèn nê ông bật sáng. James Dean Hùng mở to đôi mắt nhìn sự đổ vỡ do nó đập phá lúc chập tối. Ngắm nghía "tác phẩm" của mình một lúc, James Dean Hùng lại buông ba tiếng não n'ề

- ÔI! Bu 'ân quá.

Im lặng, Sự im lặng nghe rõ tiếng nứt rạn của trái tim. James Dean Hùng chớp mặt mau. Nước mắt nó ứa ra. Tâm h 'cn nó trống trải hơn cả bao giờ. Những giọt nước mắt vòng vô miệng nó. Cay đắng. James Dean Hùng gọi nhỏ:

- Năm Hòa Hưng!
- Gì đó?
- Lại đây nói chuyện.

Năm Hòa Hưng bước tới. Nó ng 'à cạnh James Dean Hùng.

- Mày xem mấy điếu "Havatampa" ở túi áo còn không.
- Còn đây!

Năm Hòa Hưng móc túi đưa điếu thuốc cho James Dean Hùng. Hai điểu "Havatampa" đã đốt cháy. Khói thơm làm ấm hẳn căn h`âm. James Dean Hùng hỏi:

- Anh Tr'an Đại chết ra sao?
- Anh ấy định ra nạp mình. Nhưng.....

- Gì?
- Chị Tường Vi không cho anh ấy nạp mình. Chị ấy bỏ nội trú ra sống với anh ấy.
 - R'à sao nữa?
- Anh ấy viết cho báo "Hy Vọng" r`à chẳng hiểu sao cách đây một tu ần, anh ấy mò v`ênhà.
 - Ban đêm hay ban ngày?
 - Đêm.
 - R i sao nữa? Cảnh sát bắn chết anh ấy à?
 - Không.
 - Thế sao? Mày nói nhanh lên!
- Anh ấy leo tường vào nhà. Chưa nhấy xuống kịp thì giây đèn đường đứt chạm vào anh ấy.

James Dean Hùng hét:

- Đau đớn quá, khủng khiếp quá!
- Ù, chết thế đau đớn quá. Tại sao không bị cảnh sát bắn nhỉ?

James Dean Hùng tr`âm giọng:

- Anh hùng thường chết như vậy đó.
- Tội nghiệp anh ấy!
- Ù, tội nghiệp anh ấy.

Đôi mắt James Dean Hùng đã ng ầu đỏ. Đôi tai nó nóng rực. Năm Hòa Hưng sợ bạn mình sắp nổi cơn điên thứ hai, nó vỗ vai James Dean Hùng:

- Anh ấy nhắc đến mày luôn nhất là Tường Vi.

James Dean Hùng đưa hai bàn tay lên bưng lấy mặt:

- Ôi! Bu 'ân quá!

R `ài bất th `àn nó đứng lên, Năm Hòa Hưng nắm lấy cánh tay nó:

- Tao van mày, đập phá cũng đến thế thôi. Anh Tr`àn Đại không sống lại nữa đâu.

James Dean Hùng trừng trừng nhìn Năm Hòa Hưng:

- Tại sao anh ấy phải chết?
- Tao không biết.
- Tại sao mày không chết?

Nó rống lên:

- Tại sao tao không chết? Tại sao những thẳng khốn nạn trong cuộc đời nham nhở, đề tiện này không chết đi để Tr ần Đại sống?

Nó chửi th'ê văng tục luôn miệng:

- Mả bố chúng nó, giết một thằng chó đẻ, giết một thằng bóc lột xương máu m ồhôi, nước mắt của những người công nhân nghèo khổ đã không được gắn huy chương thì thôi, lại còn bị kết tội! Luật chi khốn kiếp thế!

Biết bạn mình đã nổi cơn điên, nói năng lảm nhảm, Năm Hòa Hưng định khoác vai nó dìu ra ngoài sân. Nhưng James Dean Hùng hất cánh tay Năm Hòa Hưng khỏi vai mình!

- Tao chưa điên đâu. Chừng nào tao điên sẽ tự đi Biên Hòa.

Nó tiếp tục chửi bới:

- Khối đứa công khai giết người sao pháp luật không dám truy tố và kết tội? Tại chúng nó ở trong đoàn thể nọ, tổ chức kia, chúng nó có súng ống, lơ tơ chúng nó bắn cho bỏ bố nên pháp luật ngán chúng nó. Pháp luật chỉ bắt nạt những kẻ cô thế, chỉ dở bộ luật cũ rích này, bộ luật cũ rích kia "úm" anh em mình thôi. Tao tởm, tao tởm hết, tởm cả cuộc đời, tởm cả luật lệ của cuộc đời và người đời.
 - James Dean Hùng!
- Mày im m 'ân đi! Giá Tr 'ân Đại kéo một đạo quân v 'êgiết thẳng cai th 'âu Phúc, treo đ 'àu lâu nó lên cổng chợ Bến Thành. Tr 'ân Đại cướp luôn chính quy 'ên, nắm luật pháp trong tay, anh ấy đã trở thành anh hùng, trở thành chiến sĩ cách mạng r 'ài. Nhưng anh ấy chỉ là một tên du đãng có lòng nên anh ấy, thay vì trở thành anh hùng, pháp luật lại bảo anh là hung thủ giết người.

James Dean Hùng phá ra cười. Nó nằm lăn trên sàn nhà, cười rũ rượi, cười ngặt nghẽo. Khi nó dứt tiếng cười, Năm Hòa Hưng tới đỡ nó dậy thì thấy đôi mắt nó đẫm lệ.

Lòng Năm Hòa Hưng se lại. Nó lay lay bạn:

- James Dean Hùng!
- Tao cũng thương anh ấy như mày....

James Dean Hùng để mặc cho Năm Hòa Hưng đỡ mình dậy. Nó thở dài thườn thượt r`ời lại buông ba tiếng não nùng:

- Ôi! Bu 'ân quá!
- Tao cũng bu 'ân lắm.

Năm Hòa Hưng rút khăn thấm nước mắt cho bạn.

James Dean Hùng nói:

- Sớm mai tao đi.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Mày đi đâu?
- Mày quên câu chuyện tao kể với mày một buổi sáng sớm ở kho 18 r à à?
 - Chuyện cách mạng hả?
- Ù, chuyện cách mạng. Tao chưa điên, thực tình tao chưa điên. Tao còn muốn sống, tao c`ân sống để trả thù cho anh Tr`ân Đại. Mày có theo tao không?

Năm Hòa Hưng phân vân một lát r'ời đáp:

- Không.
- Mày sợ tù đày, tra tấn r 'à à?
- Không.
- Thế sao mày không dám đi?
- Tao chỉ tuân lời anh ấy.
- Anh ấy dặn mày cái gì?
- Anh ấy biết trước có ngày anh ấy sẽ chết nên bắt chúng tao hứa khi nào anh ấy chết, chúng tao phải bỏ con đường du đãng, trở v'êlàm lại cuộc đời.
 - Và mày giữ lời hứa.
- Tất cả anh em, Bổn bù loong bị đuổi đi lấy vợ. Tony Hải xin v ề, Quy ền Tân Định mới v ềnhà ba hôm nay, Quế cao v ề C ần Thơ cả r ồi. Còn có tao vẫn giữ "an ninh" ở đây cố ý đợi mày.

James Dean Hùng suy nghĩ một lát r à nói:

- Anh ấy đã khuyên đúng. Tao cũng không muốn đi làm du đãng nữa, tao phải đi làm cách mạng. Làm cách mạng khác với làm du đãng. Mày hiểu chưa?
 - R 'â.
 - Thế mày nhất định không theo tao à?
 - Ù.
 - R'à mày sẽ làm gì ngoài cái ngh 'ègiữ "an ninh".
- Ông Thiên Chương hứa xoay việc cho tao. Tao thì thích đi lính. Súng đạn chắc sẽ làm tao thích thú. Nghe nói có binh chủng biệt kích c`ân tuyển những người li`ầu lĩnh, can đảm, tao muốn c`âu may một phen.
 - Đi lính này sẽ tìm thấy lý tưởng đấy.
 - Tao chưa biết lý tưởng là cái gì, tao hy vọng sẽ tìm ra lý tưởng.
 - Bao giờ mày đăng lính?
 - Mai mốt.
 - Sớm mai tao đi.
 - Mày không muốn gặp ông Thiên Chương?
 - Vô ích.
 - Còn chị Tường Vi?

Trái tim James Dean Hùng bị nhói một cái mạnh. Tê tái. Nó nghĩ tới người con gái đã s`âu đau vì người tình vừa vĩnh biệt cuộc đời. Đột nhiên, James Dean Hùng hỏi:

- Dàn máy hát còn chơi được không?
- Được.

James Dean Hùng đi tới kiếm đĩa hát "trouble in the word". Năm Hòa Hưng hỏi:

- Mày đến thăm chị Tường Vi không?
- Có.

Đĩa hát đã bắt đ`âu quay. Giọng ca rên rỉ, bi ai, xé nát lòng của người nữ danh ca da đen khiến James Dean Hùng không dám thở mạnh. Nó nhìn vào khoảng trống mường tượng ra khuôn mặt đau khổ của Tr`ân Đại. James Dean Hùng lết tới chiếc ghế bố. Nó gieo cái thể xác mệt mỏi của nó xuống. James Dean Hùng nói nhỏ:

- Tắt đèn đi Năm Hòa Hưng!

Bóng tối trở v ềcăn h ầm. Tiếng hát xé nát lòng của người nữ danh ca da đen vẫn tiếp tục. James Dean Hùng nói trong hơi thở:

- Vĩnh biệt anh, Tr ần Đại kính mến...

ĐIỆU RU NƯỚC MẶT

Duyên Anh dtv-ebook.com

Chương 24

JAMES Dean Hùng ngủ một mạch tới chi ều hôm sau. Thỉnh thoảng nó cũng thức giấc nhưng nó lại cố nhắm mắt để quên hết mọi chuyện đổ vỡ. Năm Hòa Hưng dục nó đi ăn. James Dean Hùng không thèm trả lời. Năm Hòa Hưng đi mua bánh mì, cafe v ề, James Dean Hùng chẳng muốn nhấp nháp.

Tay nó vẫn đau nhức. James Dean Hùng mím môi chịu đựng. R `à nỗi đau nhức trong tim nó đã thắng nỗi đau nhức ở bàn tay bóp nát ly thủy tinh. Nó nằm ngửa mặt lên nghi `àn ngẫm sự đau nhức.

Năm Hòa Hưng đã cắm điểu 'Havatampa" vào đôi môi khô héo của James Dean Hùng. Nó bỏ mặc bạn một mình suy tư, lén ra ngoài. Dưới căn h`ân tối chỉ còn James Dean Hùng và điểu xì gà đang tỏa khói thơm. Nó vừa hút thuốc vừa nghĩ đến con đường nó sắp đi. Căm hòn đã thành một lớp mỡ bao bọc kín trái tim của nó. Nó nghĩ đến Tr`ân Đại chết co coắp vì điện giật. Nghĩ đến những thằng khốn nạn của nó sống như heo chó trong phòng "đặc biệt" trại Tế B`ân.

James Dean Hùng dập dội điểu thuốc lá. Nó toan vùng dậy đập phá một chập nữa. Song một hình ảnh não nùng kịp hiện ra. James Dean Hùng chớp mắt thật mau. Nó nhìn quanh quẩn. Nó kiếm tìm. Nó thở dài. Hình ảnh đó chỉ hiện ra trong tâm tưởng nó. James Dean Hùng buột miệng kêu nhỏ:

- Tường Vi, chị Tường Vi....

Con chim b'ôcâu của Tr'àn Đại rũ cánh, lạc lõng đậu trên một cành cong. James Dean Hùng đưa tay bưng lấy mặt:

- Ôi! Bu 'ân quá!

James Dean Hùng lại nhắm mắt. Nó không muốn mở nữa. Nó muốn nhắm mắt luôn. Nó chán nản đến tôt đô. James Dean Hùng gọi lớn:

- Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng tưởng bạn mình đã nổi cơn điên, đẩy cửa chạy vào:

- Tao đây.

James Dean Hùng nói:

- Châm giùm tao điểu thuốc.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Đã hút hết r 'ài cơ à?

James Dean Hùng lắc đ`âu:

- Tao mới dập đi.
- Tại sao đang hút lại dập đi?

James Dean Hùng chép miệng:

- Tại tao bu 'cn quá không thích hút nữa.
- Giờ mày hết bu 'ân r 'âi hả?
- Chưa.
- Thế hút làm gì?
- Hút cho đữ bu 'an

Năm Hòa Hưng tròn đôi mắt:

- Tao chịu, không hiểu nổi mày nữa. Từ tối hôm qua, mày làm tao muốn điên cái đâu.

James Dean Hùng nhếch mép cười. Nụ cười của nó méo mó, tang thương. Năm Hòa Hưng ái ngại:

- Chắc bọn giám thị toàn nện mày ở đ`àu phải không?
- Không, chúng nó đánh ở bụng.
- Đánh ở bụng sao mày có vẻ mất trí thế?
- Tao mất trí hở?
- Ù.

James Dean Hùng phá ra cười sặc. Năm Hòa Hưng cười theo. James Dean Hùng cười sặc sụa, cười như điên như dại, cười chẩy nước mắt. Nó lạp lại câu hỏi Năm Hòa Hưng:

- Tao mất trí hở?

Và nó tiếp tục cười, Năm Hòa Hưng kinh ngạc:

- Mày bị ma ám r 'à....

James Dean Hùng há hốc miệng:

- Tao bị ma ám hở?
- Ù.

James Dean Hùng nhìn Năm Hòa Hưng trừng trừng khiến Năm Hòa Hưng rợn người. Nó ngỡ James Dean Hùng bị ma ở Tế B ần ám ảnh. Nhi ầu thẳng du đãng bị giám thị thủ tiêu, h ần nó lần quần g ần đó, chờ dịp phá phách những người tốt. Ma du đãng "ngán" những thẳng xấu, chỉ trêu chọc những người tốt thôi. Năm Hòa Hưng nghĩ thế. Và nó đâm ra sợ hãi James Dean Hùng.

Nhưng nỗi sợ của nó tiêu tan ngay khi James Dean Hùng dịu giọng:

- Năm này! - Gì? - Tao không bị ma ám đâu. - Thế hả? - Châm giùm tao điểu thuốc đi, lấy điểu thuốc mới ấy. Năm Hòa Hưng móc điểu "Havatampa" khác, châm lửa r à cắm lên môi James Dean Hùng: - Hút đi, anh Trần Đại mấy tháng nay chỉ hút thuốc lá đen. - Tại sao vậy? - Anh ấy tiết kiệm ti `ên. - Để làm gì. - Quy ên Tân Định bảo với tao rằng anh ấy lo có ngày chị Tường Vi đói. James Dean Hùng dập ngay điểu "Havatampa" mới hít được ba hơi. Năm Hòa Hưng hỏi: - Mày lại bu 'ân r 'âi à? - Không. - Thế sao mày đang hút vôi dập đi. - Hút xì gà hết ngon r à. Tao cũng phải hút thuốc đen mất. - Mày biết địa chỉ tòa báo của ông Thiên Chương chứ? - Biết. - Ở đâu?

- Hòa Hưng.
- Mày v ề Hòa Hưng r 'ài à?
- Ù, thẳng Quế cao cho mày cái xe "Rumi" tao lấy sài đỡ.
- Cho mày luôn đấy Năm Hòa Hưng ạ!
- Tao đi xa không c`ân xe "Rumi"
- Mày nhất định đi làm cách mạng hả?
- Bu 'ôn quá, không làm cách mạng sao đỡ bu 'ôn được. James Dean Hùng sợ Năm Hòa Hưng kéo dài câu chuyện nó sẽ chẳng thể trả lời cho bạn mình hiểu nổi tại sao nó quyết định giã từ cuộc đời du đãng đi làm cách mạng, nó cắt đứt.
 - Mày cho tao vài bò.

Năm Hòa Hưng dúi vào tay James Dean Hùng hai tấm giấy năm trăm:

- Nếu đi thì tối nay du hí với tao một đêm đã nhé!
- Ù.
- Mày đi làm cách mạng, tao đi lính biệt kích. R'ởi chúng mình còn gặp nhau không?

James Dean Hùng không đáp. Nó bảo bạn:

- Chở tao v`ê Hòa Hưng. Tắm rửa và thay qu`ân áo sẽ lại tòa báo "Hy Vọng" kiếm ông Thiên Chương.

Hai thằng du đãng chui khỏi căn h'âm. Năm Hòa Hưng xách xe "Rumi" chở James Dean Hùng v'ê Hòa Hưng.

Nhà văn Thiên Chương thuật lại cho James Dean Hùng nghe cái chết thê thảm của Tr`àn Đại. Giọng ông r`àu rĩ đến nỗi James Dean Hùng suýt nổi

điên. Nó đã cắn chảy máu môi dưới để trấn tĩnh. Nhà văn Thiên Chương biết James Dean Hùng đau đớn lắm. Ông không hỏi han gì nó, ra hiệu cho nó đứng lên. Môt già môt trẻ rời tòa báo.

Bấy giờ nắng đã tắt hẳn. Thành phố dưới mắt James Dean Hùng, đang ngả màu xám chết. Tâm h 'ch James Dean Hùng tê dại. Nó quên cả cám ơn nhà văn Thiên Chương, người đã cứu nó thoát địa ngục Tế B 'ân. Hai người nhìn nhau. Thông cảm.

Nhà văn Thiên Chương mở cửa xe dìu James Dean Hùng vào. Ông r ồ máy, chạy từ từ. James Dean Hùng cúi gằm mặt. Nhà văn Thiên Chương vỗ vai nó:

- Tr`ân Đại h`ài còn sống gọi tôi bằng chú và xưng cháu. Cậu không muốn xưng hô thể cũng chả sao.

James Dean Hùng ngước lên. Nó ngắm nghía nhà văn Thiên Chương. Lúc ấy ông ta đang lách xe trên con phố ngôn ngang ô tô nên không chú ý đến nó. James Dean Hùng nói:

- Trọn đời cháu, cháu sẽ mang ơn chú.

Nhà văn Thiên Chương đã cho xe chạy sang phố khác:

- Cháu mang ơn Tr`ân Đại mới đúng. Thẳng nhỏ tới nhờ chú cứu cháu.
- Thưa chú...
- Cháu cứ hỏi đi.
- Tại sao anh Tr`ân Đại lại v`ênhà?
- Đi ầu này chú không biết. Có lẽ cháu phải hỏi Tường Vi.
- Chú có biết cháu căm thù cuộc đời tới đô nào không?
- Chú biết.

- Chú khuyên cháu nên làm gì bây giờ?
- Cháu nên gặp Tường Vi.

Nhà văn Thiên Chương phóng xe v ềmiệt Tân Định. Trước khi mở cửa xe bước xuống, ông bảo James Dean Hùng:

- Tr`ân Đại gửi cho cháu một bức thư. Không hiểu sao nó lại đòi lại. Cháu cho phép chú nói một câu nhé!
 - Dạ, chú cứ chỉ dạy.
- Người ta không thể làm cuộc đời mình bằng sự căm thù đâu. Chú hy vọng cháu sẽ thấy đám mây bu 'cn tan biến. Và trời sẽ sáng.

Nhà văn Thiên Chương nắm tay James Dean Hùng dẫn nó vào một con ngõ.

Tới căn nhà quét sơn xanh, ông dặn nó:

- Cháu gõ cửa vào thăm Tường Vi một lát. Chú đi đằng này, lát nữa chú trở v ề.

Nhà văn Thiên Chương quay ra đường ngay. James Dean Hùng đứng phân vân một lúc lâu. Mãi nó mới dám gõ cửa. Tiếng người bên trong yếu ớt vọng ra:

- Cứ vào.

James Dean Hùng bước nhẹ nhàng vặn nắm đấm r cã hé cửa bước vào. Căn nhà tối um, lạnh lẽo như một căn nhà hoang. James Dean Hùng đứng chết dí một chỗ. Nó chờ Tường Vi lên tiếng hỏi. Nhưng nàng vẫn nằm im trên giường, đôi mắt mở thật lớn nhìn lên tr an nhà. James Dean Hùng hiểu Tường Vi cũng đang mang nỗi s au đau như nó. Nàng không biết uống rượu, không dám đập phá thì nỗi s au đau còn tê tái gấp bội.

James Dean Hùng hắng giọng. Tường Vi chợt nhớ ra có người. Nàng hỏi:

- Anh Năm hở?

James Dean Hùng đáp:

- Không, tôi đây chị ạ! Hùng đây....

Tường Vi vùng dậy, giựt đứt tấm ri đô vải:

- Hùng đấy à?
- Vâng, Hùng đây chị ạ!

Tường Vi òa lên khóc. James Dean Hùng để mặc nàng khóc. Chừng nước mắt đã làm người con gái s`âi muộn bớt cơn xúc động, James Dean Hùng nói:

- Chị cho phép Hùng bật đèn.

Tường Vi vẫn nức nở:

- Đừng, Hùng đừng bặt đèn. Tôi sợ ánh sáng lắm, sợ lắm....

James Dean Hùng đành ng 'à xuống ghế. Tường Vi bảo nó:

- Hùng lại đây ng 'ài.

Nó mang chiếc ghế gỗ v ềphía giường của Tường Vi. Nàng lắc đ à:

- Khỏi c`ân ghế, Hùng ng 'ài đây, còn rộng chán.

James Dean Hùng có vẻ ngượng ngập:

- Chị cho phép.

Tường Vi lấy khắn thắm nước mắt:

- Hùng khách sáo quá.

James Dean Hùng đã ng à xuống giường, cách Tường Vi khá xa. Nó rút điểu "Havatampa" cuối cùng, châm lửa đốt. Ánh lửa và que diêm tỏa ra đủ để James Dean Hùng thấy khuôn mặt xanh xao và đôi mắt thâm qu ầng của Tường Vi. Lòng nó se lại, James Dean Hùng muốn ngỏ lời an ủi Tường Vi song cổ họng nó cơ h òcái gì bít kín lại. Nó nhả khói thuốc nói bâng quơ:

- Trời cuối năm lạnh quá chị ạ!

Tường Vi nín thinh. Mãi lúc lâu nàng mới hỏi:

- Nghe nói Hùng bị đánh đập tàn nhẫn lắm phải không?
- Vâng.
- Chắc đau lắm nhỉ?

James Dean Hùng khẽ lắc đ`âu:

- Còn nhi `àu nỗi đau đớn hơn đòn của trại Tê´ B` àn chị ạ!

James Dean Hùng định thí dụ nỗi đau đớn mà nó cho là đau đớn hơn đòn Tế B'àn. Nhưng nó thấy Tường Vi không h'êhé môi nhắc tới Tr'àn Đại. James Dean Hùng sợ khơi nỗi bu 'àn Tường Vi không đủ sức để chịu đựng nổi. Và có thể, nàng sẽ tìm cách vĩnh biệt cuộc đời.

James Dean Hùng đốt cháy quá nửa điếu thuốc. Đi ều nó muốn hỏi nó vẫn chưa dám. Đột nhiên Tường Vi nói:

- Hùng biết chỗ chôn anh Tr ần Đại chưa?
- Chưa.
- Đám ma sang trọng đáo để. Ba anh ấy hối hận đã trót từ anh ấy, hai cô em gái anh ấy khóc sướt mướt. Họ hàng nhà anh ấy thương hại anh ấy.

Tường Vi cười khanh khách:

- Cảm động quá nhỉ? Người ta đã chôn một tên du đãng một kẻ sát nhân chung đất với những nhà đạo đức!

Nàng đập mạnh nắm tay xuống giường:

- Khống nạn, khốn nạn hết. Giả dối, để tiện hết!

Bỗng nàng dịu giọng:

- Phải không Hùng?

James Dean Hùng đã dập điểu thuốc:

- Vâng.

Hùng có biết tại sao anh Tr ần Đại chết không?

- Anh â'y bị điên giật.
- Tại sao anh ấy bị điện giật?

Nàng nói luôn.

- Anh ấy mơ mộng lắm Hùng ạ! Anh ấy v ềnhà dọn đường cho tôi v ề Anh ấy nghĩ chuyện mười, hai mươi năm sau... Chắc khi anh ấy leo tường, anh ấy nhắm mắt mơ mộng cái l ồng do anh ấy đan, sơn nhi ều màu sặc số để nhốt chim của anh ấy. Đến nỗi chết vì điện giật. Bu ồn cười nhỉ?

James Dean Hùng thương hại Tường Vi vô vàn. Giọng nói của nàng thiểu não như một con chim mái rỉa rói khi nhìn con chim trống bị gã thổi ống xì đ công hạ rớt khỏi cành cây. Nó an ủi Tường Vi:

- Mỗi cuộc đời đ`àu có một kết luận. Kết luận của đời anh ấy là sự thê thảm của anh ấy.

Tường Vi lại nức nở khóc. James Dean Hùng nói:

- Chị cứ khóc đi. Phải chi Hùng cũng khóc được như chị.

Bên ngoài, bóng tối đã phủ. Bên trong bóng tối phủ kín tâm h`àn hai người trẻ tuổi từ lâu. Tường Vi khóc mãi không ngừng. James Dean Hùng ng ài nghe nước mắt đổ vào lòng nó. Ánh đèn nhà hàng xóm bò qua khe cửa sổ lọt vào căn phòng tối càng làm tăng thêm vẻ thê lương. Tường Vi ngước nhìn James Dean Hùng:

- Giá không có mang, tôi đã không gặp Hùng nữa.

James Dean Hùng giật mình:

- Chị sắp có cháu?
- Vài tháng nữa Hùng ạ!

James Dean Hùng đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng. Nó cắn mạnh, không biết đau. Lòng dạ James Dean Hùng rối bời. Tường Vi nói:

- Hôm tôi báo tin cho anh ấy hay, anh ấy bảo Hùng biết tin sẽ mừng lắm.

Hai giọt lệ đã ứa đôi mắt James Dean Hùng. Nó đưa tay xoa mặt:

- Vâng, Hùng mừng lắm!
- Anh ấy bảo để Hùng đặt tên cháu đấy:

James Dean Hùng khẽ thở dài:

- Anh ấy thương Hùng quá!
- Hùng nghĩ sao?
- Nghĩ gì cơ ạ!
- Hùng có bằng lòng đặt giùm tên cháu không?

Tiếng nói của James Dean Hùng chìm trong nỗi bu 'ân:

- Mai Hùng đi r ài chị a!

Tường Vi hơi sững sờ:

- Hùng đi đâu
- Chưa biết nhưng chắc chắn Hùng đi xa lắm.
- Hùng đi xa một l'ần r'ời đấy, cả anh tr'ần Đại nữa.

Hai người im lặng. James Dean Hùng suy nghĩ câu nói của Tường Vi. "Hùng đã đi xa một l'ân r'ời đấy ". Phải James Dean Hùng đã đi xa một l'ân, Tường Vi cắt đứt ý nghĩ của nó:

- Bổn bù loong thành ngh ềthợ máy r ầ. Nó lấy vợ bên Khánh Hội, Hùng biết chưa?
 - R'à chị a!
 - Tony Hải xin v ềgia đình, Hùng biết chưa?
 - R'à chị ạ!
 - Quy ên Tân Định trông cây xăng cho chú nó, Hùng biết chưa?
 - R'à chị ạ!
 - Năm Hòa Hưng sắp đi lính, Hùng biết chưa?
 - R'à chị ạ!
- Đàn em của anh Tr ần Đại thương anh ấy hết lòng. Họ đã nghe lời anh ấy. Còn Hùng, Hùng định đi xa làm gì?

James Dean Hùng đứng lên:

- Chị cho phép bật đèn?

Tường Vi ngả lưng xuống giường:

- Đừng, tôi sợ ánh sáng lắm.

James Dean Hùng bước tới chỗ cũ. Nó kéo chiếc ghế nhìn khoảng tối. Nó không hiểu tại sao nó không dám cho Tường Vi biết là nó sắp đi làm cách mạng. James Dean Hùng gục đ`ài trên mặt bàn. Những kỷ niệm xưa hiện ra. Nó nhớ những gì nó đã nói v ềmột người yêu mộng tưởng của nó với Tường Vi và Năm Hòa Hưng. Tim nó đập mạnh, cơ thể nó rân ran cơ h ồcó hàng ngàn con kiến bò lên.

Nó ngần đầu quay v ềphía Tường Vi:

- Hùng định thế này chị ạ!

Giọng Tường Vi yếu đuối.

- Hùng định gì?
- Đặt tên cháu là Tr`ân Đại.

Tường Vi vội vàng ng 'à dậy. James Dean Hùng nói tiếp:

- Hùng tin rằng cháu sẽ là cháu trai.

Tường Vi như nhìn thấy rõ tiếng nói của James Dean Hùng. Nàng h'â hộp hỏi nó:

- Hùng không đi xa nữa?
- Không chị ạ! Đi xa một l'ần đủ r ซi. Hùng muốn nói đi ều này.
- Hùng nói đi!

James Dean Hùng do dự mãi mới mở miệng:

- Chị cho phép thì Hùng sẽ ở đây với chị, săn sóc chị và dạy dỗ cho cháu sau này nên người như cha cháu đã ước mơ.

Tường Vi giục James Dean Hùng:

- Hùng có thể bật đèn được r`à đấy.....

Tường Vi nói dứt, nằm vật xuống khóc nức nở. James Dean Hùng ng tổ yên bất động. Nó lại gục đ tu trên mặt bàn. Tiếng khóc của Tường Vi làm nó nao nao tâm h tôn. James Dean Hùng có cảm tường nước mắt của Tường Vi đã rửa sạch những nỗi hận thù in hằn trong trái tim nó từ bao lâu nay. Và tiếng khóc của nàng y hệt một điệu ru của mẹ nó ru nó ngủ thuở còn thơ ấu.

James Dean Hùng ngủ một giấc rất thoải mái. Nó đã quên đòn trại Tế B'àn, quên chuyện làm cách mạng, quên hết căm hờn.....

DUYÊN ANH

(GIA ĐỊNH, ngày 6 tháng I năm 1965)